

รายงานฉบับสมบูรณ์
โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม
ภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชญาน์ นักพ็อน
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอ

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

กรกฎาคม 2565

คณะผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชญาณ์ นักพ่อน หัวหน้าโครงการ
อาจารย์ประจำภาควิชารัฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นาย ณ.กะเมธ มณีเทพ นักวิจัย
นักวิชาการอิสระ

คณะผู้เก็บข้อมูล

นาย ณ.กะเมธ มณีเทพ หัวหน้าคณะผู้เก็บข้อมูล
นาย ฐาปกรณ์ เกกิงเดช
นางสาวชนิสรา พลยมมา
นางสาวนวพร บุญปก
นายธนกฤต มาเรือง
นางสาวธนาภรณ์ ไกรศิริ
นางสาวภัศราพร กลิ่นหอม
นางสาวจินตนา แผลงผึ้ง
นางสาวศศิพร คุ่มเมือง
นายชารินทร์ เกษร
นายบุญพิทักษ์ สิงห์สุวรรณ
นางสาวศิริวรรณ รัตนประทีป
นางสาวนिरชา ปัดถา
นางสาวจุฑามาศ ชันสิงห์
นางสาวภัคชนก ปาละพันธ์

บทสรุปผู้บริหาร

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) และการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองของกลุ่มเด็กและเยาวชน (Self-report Delinquency Survey) เป็นข้อมูลสำคัญที่นำมาใช้ประกอบการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมร่วมกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมจากฐานข้อมูลการรับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจได้อย่างรอบด้าน ซึ่งสามารถช่วยสะท้อนข้อมูลการเกิดอาชญากรรมได้ดียิ่งขึ้น โดยจะเป็นประโยชน์และสร้างความตระหนักให้กับหน่วยงานหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการพัฒนาประสิทธิภาพในการดำเนินงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อดำเนินการสำรวจ วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประกอบด้วย การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง
2. เพื่อนำเสนอข้อค้นพบสำคัญและเผยแพร่ผลที่ได้จากการสำรวจ อันเป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบายการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม การเตรียมความพร้อมและการพัฒนาประสิทธิภาพในการดำเนินงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และใช้ประโยชน์ทางวิชาการต่อไป

ขอบเขตการดำเนินงาน

การสำรวจข้อมูลสถิติภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2564 มี 2 ส่วน ดังนี้

1. การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) โดยเป็นการสำรวจประชาชนทั่วประเทศ (หัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป) เกี่ยวกับการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2564 (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2564) จากผู้ตอบแบบสำรวจ จำนวน 2,784 คน และให้ข้อมูลเกี่ยวกับสมาชิกในครัวเรือนจำนวน 2,948 คน รวมทั้งสิ้น 5,732 คน โดยมีประเด็นการสำรวจ ดังนี้

- (1) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน)
- (2) ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ประกอบด้วย
 - (2.1) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
 - (2.2) ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม
 - (2.3) ลักษณะของผู้ก่อเหตุ
 - (2.4) ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ
 - (2.5) พฤติการณ์แห่งคดี

(2.6) ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

(3) ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

(4) ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

2. การสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey)

โดยเป็นการสำรวจกลุ่มเด็กและเยาวชน ในช่วงอายุ 12 - 18 ปี จากเด็กและเยาวชนยินยอมให้ข้อมูลด้วยความสมัครใจ จำนวนทั้งสิ้น 2,979 คน โดยมีประเด็นการสำรวจ ดังนี้

(1) ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตนเอง

(2) ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะตนเอง

(3) ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว

(4) ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียน

(5) ข้อมูลสิ่งที่ทำในเวลาว่างและกลุ่มเพื่อน

(6) ข้อมูลเกี่ยวกับบริเวณที่อยู่อาศัยและชุมชน

(7) พฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเอง

พื้นที่การสำรวจ

การสำรวจครั้งนี้ ครอบคลุมพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจภูธรภาค 9 ภาค และกองบัญชาการตำรวจนครบาล โดยดำเนินการคัดเลือกจังหวัดในแต่ละพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจภูธรภาค 9 ภาค พื้นที่ละ 3 จังหวัด ได้แก่ พระนครศรีอยุธยา นนทบุรี อ่างทอง นครนายก ระยอง สระแก้ว นครราชสีมา อุบลราชธานี โยธธร ขอนแก่น อุดรธานี หนองบัวลำภู ลำพูน ลำปาง น่าน นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สุพรรณบุรี ชุมพร กระบี่ ระนอง สงขลา พัทลุง และยะลา รวมถึงพื้นที่กรุงเทพมหานคร

ข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจ

1. การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)

1.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ และความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง ในขณะที่เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุที่อยู่ในกลุ่มอายุต่างกัน พบว่า กลุ่มอายุ 18 - 25 ปี มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด และส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำ (น้อยกว่า 15,000 บาท) ซึ่งเป็นนักเรียน/นักศึกษา และรับจ้างทั่วไป

1.2 ลักษณะของเหตุอาชญากรรม พบว่า ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่อมากที่สุดคือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง และความผิดต่อทรัพย์สิน

ในสัดส่วนที่เท่ากัน ความผิดทางเพศ และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีบางส่วนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม		โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม*	โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	ร้อยละ	
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	3,142	25.3	54.8	54,815.1
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	2,353	19.0	41.1	41,050.2
ความผิดต่อทรัพย์สิน	2,302	18.6	40.2	40,160.5
ความผิดทางเพศ	1,931	15.6	33.7	33,688.1
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	989	8.0	17.3	17,254.0
ความผิดรูปแบบอื่น	1,681	13.5	29.3	29,326.6

หมายเหตุ: * โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยเทียบกับจำนวนครั้งรวมหากทุกคนประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในทุกกรณี จำนวน 5,732 คน

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาถึงรายละเอียดในลักษณะของเหตุอาชญากรรมที่เกิดหรือประชาชนตกเป็นเหยื่อในแต่ละประเภท ปรากฏผลดังนี้

(1) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ อุบัติเหตุจลาจล รองลงมาคือ อุบัติเหตุอื่น ๆ ทะเลาะวิวาท โดยมีกรณี ข่า/พยายามฆ่า และความรุนแรงในครอบครัว ในสัดส่วนที่เท่ากัน นอกจากนี้ยังมีรูปแบบอื่นเพิ่มเติมในสัดส่วนที่น้อยลงไป

(2) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ การถูกปล้นจี้ ซึ่งทรัพย์สินที่สาธารณะ รองลงมาคือ การถูกลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ การถูกลักทรัพย์สินในบ้าน/ ที่พักอาศัย การถูกปล้นจี้ ซึ่งทรัพย์สินในพื้นที่ส่วนบุคคล การถูกปล้นชิงรถยนต์/ รถจักรยานยนต์ และการถูกล้วงกระเป๋า ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีรูปแบบอื่นเพิ่มเติมในสัดส่วนที่น้อยลงไป

(3) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดทางเพศที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ การข่มขืน ลวนลาม/ลอบแอบมอง และสะกดรอย/ลอบติดตาม ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน รองลงมาคือ การถูกข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ การถูกกระทำอนาจาร (มีการแตงเนื้อต้องตัว) การถูกข่มขืนขณะมีเมามา การถูกทารุณทางเพศ ในสัดส่วนใกล้เคียงกับ การถูกรุมโทรม และการถูกข่มขืนลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) ตามลำดับ

(4) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวงที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ แชรร์ลูกโซ่ รองลงมาคือ การถูกแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว การถูกหลอกลวงขายสินค้าปลอม การถูกหลอกลวงประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา การถูกหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น การถูกหลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย การถูกหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ การถูกหลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศ และการถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม ตามลำดับ

(5) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เช่น ถูกเข้าถึงโดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหาย เผยแพร่ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ รองลงมาคือ การถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ การถูกล้วงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์และนำไปเปิดเผย และการถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ ตามลำดับ

(6) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดอื่นที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ การตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคดีอาญา (แพะรับบาป) รองลงมาคือ การถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ การถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว การได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ การถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น โดยมีสัดส่วนใกล้เคียงกับ การถูกเรียกรับสินบนโดยภาคธุรกิจ และรองลงมาคือ การถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือการถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย และการได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พิกอาศัย ตามลำดับ

1.3 ลักษณะของผู้ก่อเหตุอาชญากรรม พบว่า ประชาชนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ จำหน้าหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุไม่ได้ และผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่รู้จัก หรือไม่เกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ โดยหากเป็นคนที่รู้จักหรือเกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ที่ก่อเหตุมากที่สุด คือ คู่ชีวิต รูปแบบอื่น และผู้ปกครองที่ไม่ใช่บิดา/มารดา ซึ่งมีสัดส่วนที่เท่ากัน

1.4 ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด รองลงมาคือ ไม่บาดเจ็บ อันตรายต่อจิตใจ บาดเจ็บสาหัส และบาดเจ็บไม่สาหัส ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่เสียชีวิต อย่างไรก็ตามพบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่สร้างความเสียหายต่อทรัพย์สิน

1.5 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม พบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ โดยเมื่อเกิดเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มีสัดส่วนการแจ้งเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับต่อทรัพย์สิน การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทางเพศ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกง การหลอกลวง และการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่นมีสัดส่วนที่สูงกว่าลักษณะความผิดแต่ละประเภทที่กล่าวไป อาจเนื่องมาจากเป็นความผิดที่มีความหลากหลาย ทั้งนี้ พบว่าการแจ้งเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่จะเป็นการแจ้ง

ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ รองลงมาคือ การแจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และมีเพียงเล็กน้อยที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่นที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ โดยพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่คือ ผลกระทบหรือความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยพบว่า เมื่อเกิดผลกระทบหรือความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ส่วนใหญ่จะมีสัดส่วนในการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่มากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับผลกระทบหรือความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม อีกทั้งยังพบว่า ส่วนใหญ่จะแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่เมื่อตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน ในขณะที่เมื่อตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม แต่ไม่มีความเสียหายต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่จะไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ อย่างไรก็ตามพบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งเหตุส่วนใหญ่มีความพึงพอใจปานกลางต่อการรับแจ้งเหตุสำหรับผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งเหตุ รองลงมาคือ พอใจค่อนข้างน้อย พอใจค่อนข้างมาก พอใจมาก และพอใจน้อย ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่ไม่พอใจ

ทั้งนี้ ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแต่ไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ แบ่งเป็น 3 สาเหตุหลักคือ เหตุผลจากตัวผู้ประสบเหตุเอง เหตุผลจากตัวผู้ก่อเหตุ และเหตุผลจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และกระบวนการยุติธรรม โดยพบว่า การไม่แจ้งเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่มีเหตุผลมาจากตัวผู้ประสบเหตุหรือเหยื่อเอง โดยเฉพาะเมื่อเห็นว่าการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าวไม่เกิดความเสียหายหรือเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย รองลงมาคือ เหตุผลจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และกระบวนการยุติธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาเหตุจากความไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้ และมีเพียงเล็กน้อยที่มีเหตุผลมาจากตัวผู้ก่อเหตุ ทั้งกรณีของผู้ก่อเหตุที่เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด หรือผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล

1.6 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม พบว่า ประชาชนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน ทั้งเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และบริเวณที่พักอาศัย จะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยแตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก รองลงมาคือ มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง โดยมีบางส่วนรู้สึกปลอดภัยในระดับมาก ระดับค่อนข้างน้อย และระดับน้อย ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่มีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ทั้งนี้ สามารถสรุปได้ว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง นอกจากนี้ยังพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินโดยรวมในระดับปานกลาง รองลงมาคือ มีความเชื่อมั่นระดับค่อนข้างมาก และมีความเชื่อมั่นระดับค่อนข้างน้อย และรู้สึกปลอดภัยในระดับน้อย โดยมีเพียงเล็กน้อยที่รู้สึกไม่ปลอดภัยเลย ทั้งนี้พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะมีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัยมากกว่าเมื่ออยู่นอกบริเวณที่พักอาศัย ทั้งนี้พบว่า การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย โดยผู้ที่พบเห็นการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐบ่อยครั้ง คือสัปดาห์ละครั้ง และเดือนละครั้ง

ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก ในขณะที่ผู้ที่พบเห็นการพบเห็น การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐน้อยกว่า จะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับที่ลดลง อีกทั้ง ยังพบว่า ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย โดยผู้ที่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ในระดับปานกลาง ในขณะที่ผู้ที่ไม่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัย ในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก

1.7 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐ พบว่า ประชาชนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน ทั้งเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และบริเวณที่พักอาศัย จะมีความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐแตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่พบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงาน ด้านยุติธรรมในพื้นที่ชุมชนที่ตนเองอยู่อาศัยสัปดาห์ละครั้ง รองลงมาคือ พบเห็นเดือนละครั้ง และพบเห็นปีละครั้ง ตามลำดับ โดยประชาชนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ ในภาพรวมในระดับปานกลาง รองลงมาคือ พึงพอใจในระดับค่อนข้างมาก โดยมีบางส่วนที่รู้สึกพึงพอใจ ในระดับค่อนข้างน้อย พึงพอใจในระดับน้อย พึงพอใจในระดับมาก และไม่พึงพอใจเลย ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม อาจกล่าวได้ว่า ประชาชนส่วนใหญ่ยังมีความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกัน อาชญากรรม ทั้งนี้พบว่า การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อระบบ การป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐ โดยที่พบเห็นการพบเห็น การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐบ่อยครั้ง คือสัปดาห์ละครั้ง และเดือนละครั้ง ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกพึงพอใจ ต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลางและค่อนข้างมากในสัดส่วนที่สูงกว่า ผู้ที่พบเห็นการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ไม่มากนัก คือ ปีละครั้ง มากกว่า 1 ปี/ครั้ง รวมทั้งไม่เคยพบเลย อีกทั้งยังพบว่า ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อมาตรการ ที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ โดยผู้ที่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและผู้ที่ไม่เคย ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ต่างมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง แต่มีสัดส่วนที่แตกต่างกัน โดยผู้ที่ไม่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีแนวโน้มที่จะมีความพึงพอใจ ในระดับค่อนข้างมากและมากในสัดส่วนที่สูงกว่า

2. ข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและ เยาวชน (Self-report Delinquency Survey)

2.1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง โดยเด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) โดยเฉพาะการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด สอดคล้องกับข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษา

ที่พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่า เด็กและเยาวชนที่มีศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และ ยาเสพติด แต่อย่างไรก็ดีพบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่ต่ำกว่ามีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับ ร่างกายและเพศ กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม มากกว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่สูงกว่า นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า โดยเฉพาะการกระทำผิด เกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด กระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

2.2 พฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบว่า พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ ไม่เคยมีพฤติกรรมและการกระทำผิด โดยมีเพียงเล็กน้อยที่ให้ข้อมูลว่าเคยกระทำผิด ทั้งนี้ หากพิจารณาข้อมูล เฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่าตนเองเคยกระทำผิด พบว่า ลักษณะของพฤติกรรมและการกระทำผิด มากที่สุดคือ การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด รองลงมาคือ การกระทำผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อย ของสังคม การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่มีพฤติกรรมและการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาถึงรายละเอียดในลักษณะของพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในแต่ละประเภท ปรากฏผลดังนี้

(1) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ รองลงมาคือ การขโมยจักรยานยนต์ หรือขโมยรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์ การดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน และมีเพียงเล็กน้อยที่เคยเสพยาเสพติด และขายยาเสพติด ตามลำดับ

(2) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิด ที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ รองลงมาคือ การรวมกลุ่มกัน ทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น การแอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม และการจับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่มีการบังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ

(3) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและ เยาวชนทำมากที่สุดคือ การหยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว และมีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดใน ประเด็นอื่นเพียงเล็กน้อย ได้แก่ การขโมยของจากร้านค้า การทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กวาดรถยนต์ พ่นสี อาคาร หรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต การลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น การขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ การขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น การข่มขู่คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ และการขโมยจักรยาน หรือรถจักรยานยนต์ หรือรถยนต์ ตามลำดับ

(4) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้านหรือชุมชน ร้องลงมาคือ การดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง และการแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ ตามลำดับ

(5) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การพกมีดไว้ติดตัว และมีเพียงเล็กน้อยที่ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง และพกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว ในสัดส่วนที่เท่ากัน

(6) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การเล่นเกมการพนัน เช่น การเล่นไพ่ ร้องลงมาคือ การเล่นเกมการพนันออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์ หรือการเข้าเวปพนันออนไลน์ และมีเพียงเล็กน้อยที่ซื้อหวยใต้ดิน

(7) รูปแบบของการกระทำผิดอื่น พบว่า เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมและการกระทำผิดในลักษณะนี้เพียงเล็กน้อย ทั้งการโพสต์ข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหายให้คนอื่น การแฮกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น และการซื้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์

ทั้งนี้ พบว่าเด็กและเยาวชนจำนวนไม่มากนักที่มีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของพฤติกรรมหรือการกระทำผิดในแต่ละลักษณะเพิ่มเติม ซึ่งอาจไม่สามารถนำข้อมูลดังกล่าวมาสะท้อนความเป็นตัวแทนของข้อมูลหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างสมบูรณ์ โดยพบว่า เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมและการกระทำผิดครั้งแรกตอนอายุประมาณ 14 ปี และเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดในลักษณะต่าง ๆ แบบเป็นประจำมีเพียงเล็กน้อย นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่มีการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์ และยาเสพติด และการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม มักจะเป็นการกระทำผิดร่วมกับผู้อื่น รวมทั้งมีผู้อื่นรับรู้การกระทำผิดนั้น ในขณะที่การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศในแต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้ ข้อมูลการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น ไม่สามารถวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบได้ อย่างไรก็ตามพบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่มีพฤติกรรมหรือการกระทำผิด มักไม่เคยถูกตักเตือนหรือลงโทษอย่างชัดเจนต่อพฤติกรรมหรือการกระทำผิดดังกล่าวอย่างจริงจัง โดยมักเป็นเพียงว่ากล่าวตักเตือนเท่านั้น

2.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน มีดังนี้

(1) บุคลิกลักษณะส่วนตัว พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมสูง มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมต่ำกว่า หรือสรุปได้ว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักมีบุคลิกภาพที่แตกต่างจากเด็กและเยาวชนทั่วไป โดยบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคม หรือมีบุคลิกต่อต้านสังคม

(2) ครอบครัว พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับครอบครัวในระดับต่ำมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับครอบครัวในระดับที่สูงกว่า อีกทั้งยังพบว่า เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัวต่ำ มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชน

ที่ถูกควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัวสูงกว่า หรือสรุปได้ว่า กลไกควบคุมจากสถาบันทางสังคม ได้แก่ ครอบครัวเป็นสถาบันหลักที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน และก่อให้เกิดพันธะหรือความผูกพัน หรือข้อผูกมัด ที่เป็นกลไกควบคุมการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชน

(3) โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับโรงเรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับโรงเรียนที่สูงกว่า หรือสรุปได้ว่า โรงเรียนเป็นอีกสถาบันหลักที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน และก่อให้เกิดพันธะ หรือความผูกพัน หรือข้อผูกมัด ที่เป็นกลไกควบคุมการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชนเช่นกัน อีกทั้งยังพบว่า เด็กและเยาวชนที่อยู่ในสังคมโรงเรียนที่มีความไร้ระเบียบสูง มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่อยู่ในโรงเรียนที่มีความไร้ระเบียบที่ต่ำกว่า หรือสรุปได้ว่า ความไร้ระเบียบในโรงเรียน จึงอาจส่งผลให้เด็กและเยาวชนในสถานศึกษานั้นเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและก่ออาชญากรรมได้

(4) กลุ่มเพื่อน พบว่า เด็กและเยาวชนที่รับรู้หรือมีเพื่อนที่กระทำผิด มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้รับรู้หรือไม่มีเพื่อนที่กระทำผิด หรือสรุปได้ว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนและอาชญากรรมของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้หรือการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ซึ่งเพื่อนนับเป็นกลุ่มบุคคลที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน และนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและการก่ออาชญากรรมในลักษณะเดียวกับที่ได้รับรู้เป็นหรือพบเห็นจากการกระทำผิดของเพื่อน

(5) ปัจจัยสภาพแวดล้อมในชุมชน พบว่า เด็กและเยาวชนที่อยู่ในชุมชนที่มีความไร้ระเบียบสูง มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่อยู่ในชุมชนที่มีความไร้ระเบียบต่ำกว่า หรือสรุปได้ว่า ความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย จึงอาจส่งผลให้เด็กและเยาวชนในชุมชนนั้นเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและก่ออาชญากรรมได้

การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ

1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและการแจ้งเหตุอาชญากรรมจากข้อมูลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในรอบปี พ.ศ.2564 (1 มกราคม – 31 ธันวาคม พ.ศ.2564) พบว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรม โดยมีเพียงร้อยละ 42.2 ที่ให้ข้อมูลว่ามีการแจ้งเหตุอาชญากรรม และมีเพียงร้อยละ 35.2 ที่ให้ข้อมูลว่ามีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน		สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ	
	จำนวนครั้ง ในการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ	4,908 (45.8)	85,624.6	14,207 (22.9)	21.5
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	2,353 (22.0)	41,050.2	8,728 (14.1)	13.2
ความผิดต่อทรัพย์สิน	2,467 (23.0)	43,039.1	37,787 (61.0)	23.0
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	989 (9.2)	17,254.0	1,253 (2.0)	1.9
ความผิดรูปแบบอื่น*	1,681 (13.6)	29,326.6		

หมายเหตุ: * ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นมีความหลากหลาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับแจ้งของหน่วยงานอื่นเพิ่มเติมด้วย นอกเหนือจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่งผลให้ไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจได้อย่างชัดเจน

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของตำรวจในภาพรวม ในความผิด 4 กลุ่มหลัก คือ ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง ความผิดต่อทรัพย์สิน และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พบว่า ข้อมูลจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ในกลุ่มความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ (ร้อยละ 45.8) รองลงมาคือ ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 23.0) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 22.0) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 9.2) ในขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ พบสถิติรับแจ้งความผิดต่อทรัพย์สินมากที่สุด (ร้อยละ 61.0) รองลงมาคือ ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ (ร้อยละ 22.9) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง(ร้อยละ 14.1) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 2.0) ทั้งนี้ ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นมีความหลากหลาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับแจ้งของหน่วยงานอื่นเพิ่มเติมด้วย นอกเหนือจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่งผลให้ไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจได้อย่างชัดเจน

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้วยวิธีการรายงานตนเองกับสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

เมื่อพิจารณาข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้วยวิธีการรายงานตนเองเปรียบเทียบกับสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่า ข้อมูลเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่กระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด ดังรายละเอียดในตารางที่ 2 อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในรายละเอียดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจากแบบสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง มุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เกี่ยวกับแอลกอฮอล์มากกว่ายาเสพติดอย่างชัดเจน

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 จำแนกตามฐานความผิด

ฐานความผิด	ข้อมูลคดี		ข้อมูลการรายงานตนเอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.ความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด	9,600	49.31	684	53.3
2.ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	2,028	10.42	142	11.1
3.ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	1,705	8.76	154	12.0
4.ความผิดเกี่ยวกับเพศ	790	4.06		
5.ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	770	3.95	46	3.6
6.ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ และชื่อเสียง	437	2.24	238	18.6
7.ความผิดอื่นๆ	4,140	21.26	19	1.5
รวม	19,470	100.0	1,283*	100.0

หมายเหตุ: * เนื่องด้วยข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชนเป็นการให้ข้อมูลความผิดที่มากกว่า 1 กรณี ทำให้มีจำนวนรวมของข้อมูลการกระทำผิดจากเด็กและเยาวชน คำนวนจากการการกระทำผิดรวมทั้งสิ้น 1,283 กรณี จากเด็กและเยาวชนที่รายงานข้อมูลว่าตนเองกระทำผิด จำนวน 909 คน

การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า

เนื่องด้วยการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมาของประเทศไทย มีเพียงการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นหลัก แต่ยังไม่มีการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองที่เป็นทางการ การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า จึงสามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบได้เพียงการวิเคราะห์ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564 เปรียบเทียบกับผลการสำรวจในครั้งก่อนหน้า โดยเมื่อนำข้อมูลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่อ

อาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564 นี้ มาพิจารณาเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในครั้งก่อนหน้า ทั้งนี้ การเปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 กับการสำรวจครั้งก่อนหน้า (การสำรวจในปี พ.ศ.2559 พ.ศ.2561 และ พ.ศ.2563) จึงเป็นการเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเฉพาะในความผิดที่มีลักษณะตรงกันเป็นหลัก ซึ่งพบว่า ในภาพรวมการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้นกว่าการสำรวจก่อนหน้าอย่างเห็นได้ชัดในทุกประเภทความผิด โดยเห็นได้จากการเปรียบเทียบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากรแสนคนในปี พ.ศ.2564 ที่มีสัดส่วนที่สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ถึง 16.2 เท่า และเมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่า ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2559 และ พ.ศ.2564 ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ในขณะที่ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2561 และ พ.ศ.2563 พบว่า ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง อย่างไรก็ตามประเด็นที่น่าสนใจคือ ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย และความผิดทางเพศ จำนวนมากขึ้นกว่าผลการสำรวจในปีก่อนหน้าในสัดส่วนที่สูง โดยผลการสำรวจในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ถึง 299.5 เท่า และพบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ถึง 77.6 เท่า

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 ในภาพรวม

ลักษณะ ความผิด	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวน ราย /ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย /ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย /ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย /ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน
ชีวิต	12	272.7	20	439.6	38	321.11	1,428	24,912.8
ร่างกาย	(6.9)		(8.2)		(3.5)		(16.8)	
ทรัพย์	127 (73.0)	2,886.4	77 (31.6)	1,692.7	285 (26.3)	2,408.3	2,302 (27.1)	40,160.5
เพศ	2 (1.1)	45.5	2 (0.8)	44.0	12 (1.1)	101.4	1,741 (20.5)	30,373.3
ฉ้อโกงการ หลอกลวง	26 (14.9)	590.9	121 (49.6)	2,659.9	712 (65.8)	6,016.5	1,606 (18.9)	28,018.1

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 ในภาพรวม (ต่อ)

ลักษณะ	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
ความผิด								
คอมพิวเตอร์	7 (4.0)	159.1	17 (7.0)	373.71	6 (0.6)	50.70	337 (4.0)	5,879.3
รูปแบบอื่น	0 (0.0)	0	7 (2.8)	153.9	29 (2.7)	245.1	1,077 (12.7)	18,789.3

หมายเหตุ: * คำนวณอัตราอาชญากรรมต่อประชากรแสนคน โดยเทียบกับกลุ่มตัวอย่าง ปี พ.ศ.2559 จำนวน 4,400 คน ปี พ.ศ.2561 จำนวน 4,549 คน ปี พ.ศ.2563 จำนวน 11,834 คน และปี พ.ศ.2564 จำนวน 5,732 คน

ทั้งนี้ จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในปี พ.ศ.2564 กับผลการสำรวจก่อนหน้านี้ พบว่า ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในทุกลักษณะจากผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2564 มีจำนวนเพิ่มขึ้นจากการสำรวจในครั้งก่อนหน้านี้ ในสัดส่วนที่สูง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีสัดส่วนที่สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ซึ่งมีรายละเอียดในการสำรวจในลักษณะใกล้เคียงกัน ความแตกต่างของผลการสำรวจดังกล่าวอาจเนื่องด้วยลักษณะของการดำเนินการสำรวจข้อมูลที่มีความแตกต่างจากการสำรวจครั้งก่อนหน้านี้ 3 ประเด็นหลัก คือ

(1) การเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย โดยการสำรวจครั้งก่อนหน้านี้ใช้วิธีการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายในที่พักอาศัยโดยตรง ส่งผลให้กลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้แทนครัวเรือนที่ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีอายุ 46-65 ปี ในขณะที่การสำรวจในปี พ.ศ. 2564 เป็นการสำรวจข้อมูลจากประชาชนทั่วไปในพื้นที่ย่านที่พักอาศัย และย่านการค้า ทำให้ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีอายุ 18-25 ปี และ 26-35 ปี อาจส่งผลให้การให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีความแตกต่างกัน

(2) วิธีการขอข้อมูลโดยการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในปี พ.ศ. 2564 มุ่งเน้นการเก็บข้อมูลจากการสำรวจโดยให้กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้กรอกข้อมูลในแบบสำรวจด้วยตนเอง (Self-administered interviews) เพื่อสร้างความมั่นใจให้ผู้ตอบว่าการสำรวจดังกล่าวเป็นความลับ ส่งผลให้ผู้ตอบแบบสำรวจมีเวลาในการพิจารณารายละเอียดของแบบสำรวจได้มากขึ้น ซึ่งเหมาะสมกับแบบสำรวจที่มีข้อความและรายละเอียดในการสอบถามแต่ละประเด็นจำนวนมาก และส่งผลให้เกิดการให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ตนเองหรือสมาชิกในครอบครัวประสบเหตุได้มากขึ้น รวมทั้งไม่เกิดความรู้สึกกดดันหรือหวั่นเกรง หรืออับอายในการให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในบางประเภท ซึ่งเป็นประเด็นที่อาจเกิดความอับอายต่อความรู้สึกของผู้ตอบแบบสำรวจซึ่งเป็นผู้ประสบเหตุ หรือมีสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ประสบเหตุ

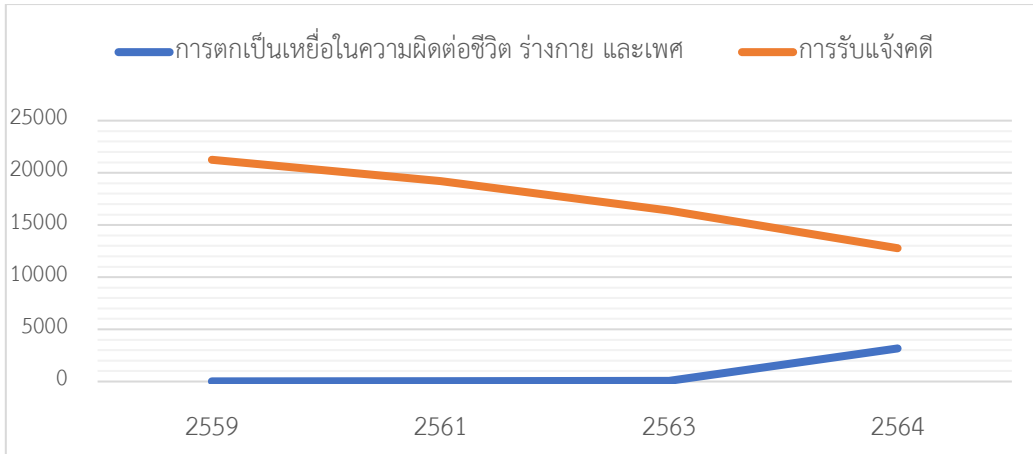
(3) ลักษณะของตัวเลือก/คำตอบในแบบสำรวจ โดยการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในปี พ.ศ. 2564 มีการกำหนดรูปแบบของเหตุอาชญากรรมในแต่ละลักษณะความผิดจำนวนมาก หลากหลาย และมีลักษณะกว้าง ส่งผลให้ผู้ตอบแบบสำรวจพิจารณาถึงการประสบเหตุที่ครอบคลุมทั้งเหตุอาชญากรรม

ที่มีระดับความรุนแรงน้อยและมาก ทำให้การให้ข้อมูลของผู้ตอบแบบสำรวจแต่ละรายในตัวเลือก/คำตอบเดียวกันมีลักษณะแตกต่างกัน ส่งผลให้การพิจารณาข้อมูลเชิงเปรียบเทียบ ทั้งการเปรียบเทียบผลการสำรวจกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ และการเปรียบเทียบกับผลการสำรวจครั้งก่อนหน้า จำเป็นต้องพิจารณาถึงรายละเอียดของคำตอบที่กำหนดไว้ในแต่ละประเด็นให้ชัดเจน เพื่อให้ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบสอดคล้องกับข้อมูลการสำรวจที่แท้จริง

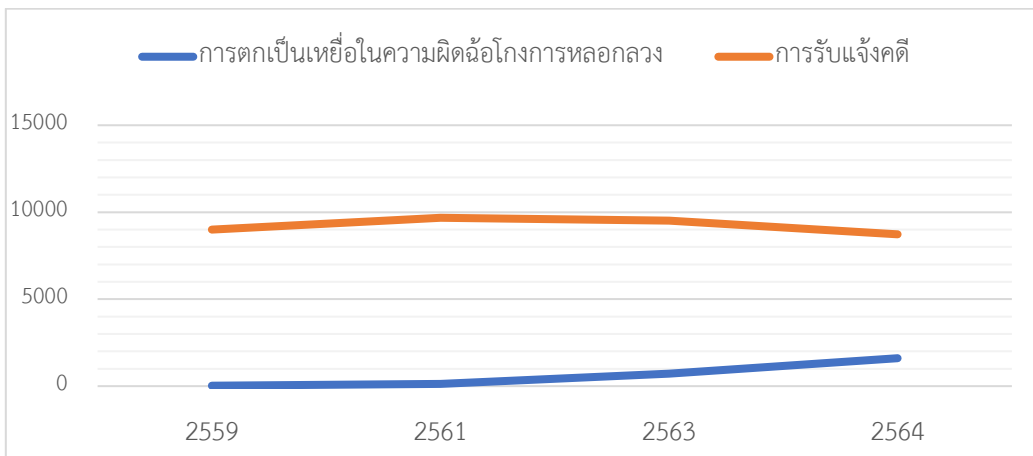
อย่างไรก็ดี แม้ว่าผลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น แต่เมื่อพิจารณาข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ปี พ.ศ.2559-2564 กลับพบว่ามีแนวโน้มที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง อาจเนื่องมาจาก 2 ปัจจัยคือ การมีช่องทางในการรับแจ้งเหตุอาชญากรรมหรือเหตุอันตรายของหน่วยงานต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ส่งผลให้ประชาชนมีโอกาสร้องหรือช่องทางในการแจ้งเหตุเพื่อขอรับความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรง เพิ่มเติมจากการแจ้งเหตุมายังเจ้าหน้าที่ตำรวจเท่านั้น และการเกิดสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ส่งผลให้สถิติการรับแจ้งเหตุอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมีจำนวนลดลงในปี พ.ศ. 2563 และ พ.ศ.2564 อย่างไรก็ตาม สำหรับความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์กลับพบว่า ผลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน ดังปรากฏรายละเอียดในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ปี พ.ศ.2559-2564 จำแนกตามลักษณะความผิด

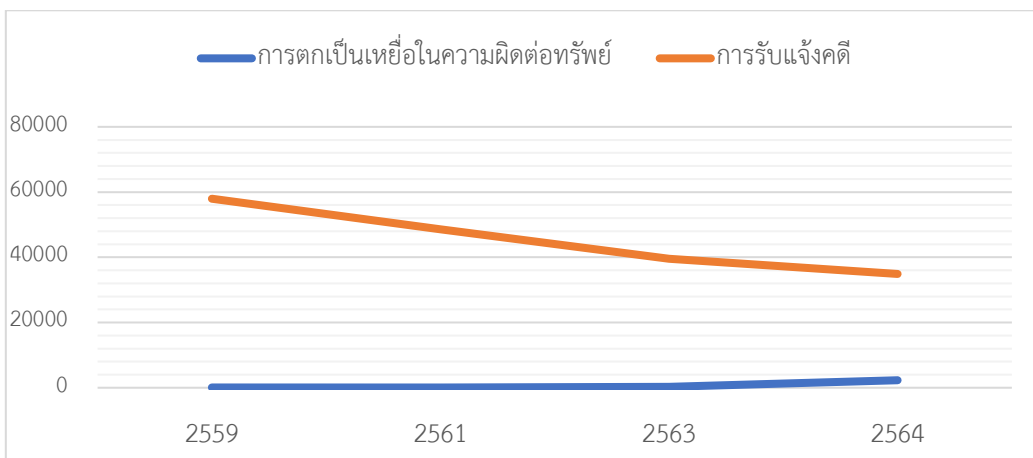
ลักษณะความผิด	จำนวนการรับแจ้งคดีของตำรวจ (ร้อยละ)			
	2559	2561	2563	2564
ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ*	21,250 (23.9)	19,207 (24.5)	16,384 (24.6)	12,773 (21.9)
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	9,007 (10.1)	9,679 (12.4)	9,513 (14.3)	8,728 (15.0)
ความผิดต่อทรัพย์สิน	57,961 (65.2)	48,557 (62.0)	39,545 (59.3)	34,893 (59.8)
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	710 (0.8)	870 (1.0)	1,253 (1.9)	1,912 (3.3)

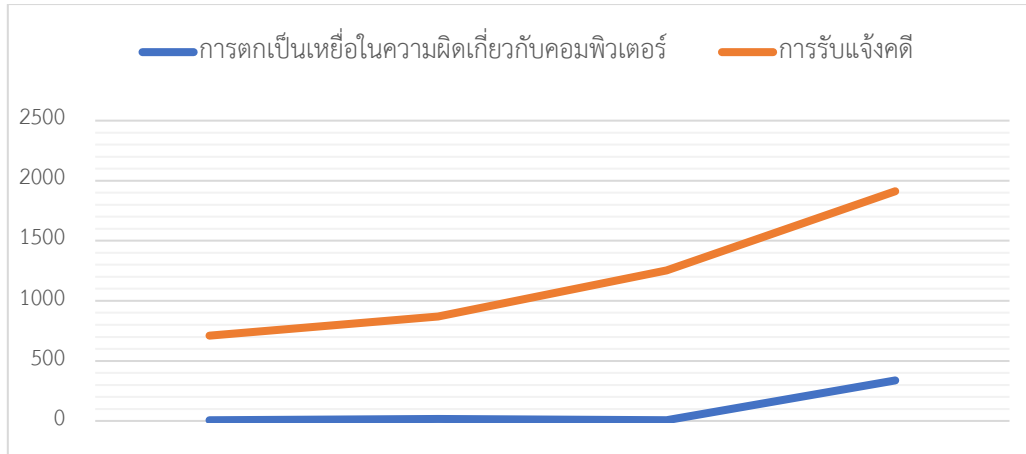
ภาพที่ 1 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ

ภาพที่ 2 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

ภาพที่ 3 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดต่อทรัพย์สิน

ภาพที่ 4 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรม

1) การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

ผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนของ การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม สามารถนำมาใช้รายงานเพิ่มเติมจากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องในแต่ละประเด็นดังนี้

ตารางที่ 6 ข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน/ตัวชี้วัด	ข้อมูลการสำรวจ
เป้าหมายที่ 16.1 ลดความรุนแรงทุกรูปแบบและอัตราการตายที่เกี่ยวข้องในทุกแห่งให้ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ	
ตัวชี้วัด 16.1.1 จำนวนเหยื่อฆาตกรรมต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตาม เพศและอายุ	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ฆ่า/ พยายามฆ่า) - ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม (เสียชีวิต)
ตัวชี้วัด 16.1.3 สัดส่วนของประชากรที่ได้รับ ความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจ หรือทางเพศ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดต่อชีวิตร่างกาย และความผิดทางเพศ - ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม (บาดเจ็บสาหัส/ บาดเจ็บไม่สาหัส/ อันตรายต่อจิตใจ)
ตัวชี้วัด 16.1.4 สัดส่วนของประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง	ข้อมูลความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

ตารางที่ 5 ข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (ต่อ)

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน/ตัวชี้วัด	ข้อมูลการสำรวจ
เป้าหมายที่ 16.2 ยุติการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรง และการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก	
ตัวชี้วัด 16.2.3 สัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชาย วัยรุ่นอายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกระทำ ความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดทางเพศ (กลุ่มอายุ 18 – 29 ปี)
เป้าหมายที่ 16.5 ลดการทุจริตในตำแหน่งหน้าที่และการรับสินบนทุกรูปแบบ	
ตัวชี้วัด 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง ที่มี การให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดอื่น (การถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ)
กลไกที่ 16.b ส่งเสริมและบังคับใช้กฎหมายและนโยบายที่ไม่เลือกปฏิบัติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน	
ตัวชี้วัด 16.b.1 สัดส่วนของประชากร ที่รายงานว่ารู้สึกถูกเลือกปฏิบัติ หรือ ถูกข่มขู่หรือคุกคาม ใน 12 เดือน ที่ผ่าน มาตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติในการแบ่งแยกเชื้อชาติ ภายใต้ กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดอื่น (การถูกเลือกปฏิบัติ โดยมีขอบ อันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น และการถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจาก ความแตกต่าง ในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย)

2) การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามตัวชี้วัดแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรม แห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562 – 2565

ผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ทั้งในส่วนของการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชน สามารถนำมาใช้ รายงานเพิ่มเติมจากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องในแต่ละประเด็นดังนี้

ตารางที่ 7 ข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับตัวชี้วัดแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562 – 2565

เป้าหมาย/ตัวชี้วัดของแผน	ข้อมูลการสำรวจ
ตัวชี้วัดรวมของแผน	
ตัวชี้วัดที่ 1 ความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมเพิ่มขึ้น	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ข้อมูลความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม
ตัวชี้วัดที่ 2 ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนน้อยลง	ข้อมูลความรู้สึกลัวหวาดกลัวภัยอาชญากรรม
ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ และการมีส่วนร่วมด้านกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม	
ตัวชี้วัดที่ 2 ร้อยละของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมลดลง	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ภาพรวม)
ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากฎหมายและระบบบริหารงานยุติธรรม	
ตัวชี้วัดที่ 1 ความพึงพอใจและความเชื่อมั่นของประชาชนต่อการดำเนินงานของกระบวนการยุติธรรม	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - การแจ้งเหตุอาชญากรรม
ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาระบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด	
ตัวชี้วัดที่ 1 อัตราการกระทำผิดซ้ำลดลง	ข้อมูลการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม

1.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

(1) การให้ความสำคัญกับกลุ่มเยาวชนและสตรีซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยการกำหนดแนวทางการป้องกันอาชญากรรมควรคำนึงถึงลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชนบางกลุ่มซึ่งพบว่ามีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าประชาชนกลุ่มอื่น โดย ผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่เพศหญิง และเป็นกลุ่มอายุ 18 – 25 ปี อีกทั้งส่วนใหญ่เป็นผู้มีรายได้เดือนต่ำ (น้อยกว่า 15,000 บาท) และเป็นกลุ่มนักเรียน/นักศึกษา และรับจ้างทั่วไป ซึ่งมักจะมีศักยภาพในการป้องกันตนเองน้อยกว่าประชาชนกลุ่มอื่น จึงควรกำหนดแนวทางในการป้องกันอาชญากรรมเชิงรุกสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะบางกลุ่มมากยิ่งขึ้น เพื่อลดความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น เช่น

การกำหนดแนวปฏิบัติในการป้องกันสำหรับความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้หญิงในคดีทางเพศของกลุ่มผู้หญิงแบบเชิงรุก ทั้งการประชาสัมพันธ์ให้รับรู้ถึงสายด่วนเพื่อแจ้งเหตุแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือการประสานกับหน่วยงานในระดับชุมชนและสถานศึกษา รวมทั้งองค์กรภาคประชาสังคมที่มีภารกิจในการดูแลกลุ่มผู้หญิงและกลุ่มเยาวชน อาทิ มูลนิธิวิวัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี เพื่อให้ความรู้และฝึกปฏิบัติในการป้องกันตนเองเบื้องต้น เมื่อประสบเหตุอาชญากรรม รวมทั้งประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับขั้นตอนหรือแนวปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจน

(2) การให้ความสำคัญกับลักษณะของเหตุอาชญากรรม พบว่าเหตุอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินยังเกิดขึ้นจำนวนมากอย่างต่อเนื่องจากการสำรวจสถิติภาคประชาชนครั้งก่อนหน้า ทั้งในพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ส่วนบุคคล และสอดคล้องกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจที่ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมีสัดส่วนที่มากที่สุด ส่งผลให้การพิจารณาทบทวนแนวทางการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ชุมชนที่พักอาศัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการพื้นที่เพื่อลดความเสี่ยงในการเกิดอาชญากรรม ประกอบกับการกำหนดแนวทางการสร้างความร่วมมือกับชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ เพื่อเป็นกลไกการดำเนินงานเชิงรุกที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังพบข้อมูลการตกเป็นเหยื่อในเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับเพศมากขึ้น โดยเฉพาะการถูกข่มขืน ลอบแอบมอง และสะกดรอยตาม ซึ่งมีใช้เหตุอาชญากรรมที่สร้างความเสียหายต่อร่างกายของเหยื่ออย่างชัดเจน และไม่มีกรแจ้งเหตุไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบ ดังนั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบควรนำข้อมูลดังกล่าวมาพิจารณาเพื่อกำหนดแนวทางการป้องกันและแก้ไขเหตุดังกล่าวที่เป็นรูปธรรม เพื่อปกป้องมิให้เกิดความเสี่ยงต่อการประสบเหตุอื่นที่รุนแรงมากขึ้นในลำดับต่อไป

(3) การปรับ/ลดขั้นตอนการดำเนินงานเพื่ออำนวยความสะดวกในการแจ้งเหตุอาชญากรรมของประชาชน พบว่า ประชาชนที่ตัดสินใจไม่แจ้งเหตุส่วนใหญ่ มักเนื่องมาจากเห็นว่าการประสบเหตุดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย หรือเกิดความเสียหายเพียงเล็กน้อย จึงไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุดังกล่าวต่อหน่วยงานรัฐ เพราะเห็นว่ายุ่งยาก เสียเวลา รวมทั้งความไม่เชื่อมั่นว่าจะได้รับความช่วยเหลือตามที่ต้องการ ส่งผลให้ข้อมูลอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐที่จะนำมากำหนดแนวทางการป้องกันอาชญากรรมไม่สมบูรณ์ จึงควรพิจารณาทบทวนแนวทางการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของประชาชน และลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็น และประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับทราบถึงขั้นตอนการดำเนินงานในการแจ้งเหตุ และการให้ความช่วยเหลือของแต่ละหน่วยงานตามลักษณะของเหตุอาชญากรรมในแต่ละประเภท รวมทั้งช่องทางการติดตามข้อมูลการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐภายหลังการแจ้งเหตุ เพื่อให้ประชาชนได้รับทราบความก้าวหน้าในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐได้อย่างชัดเจน อันจะเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนและสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรมมากขึ้น ตลอดจนการประสานกลไกการรับแจ้งเหตุจากชุมชน และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือการนำเทคโนโลยีในรูปแบบต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการแจ้งเหตุเพื่อให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการแจ้งเหตุของประชาชน รวมทั้งการติดตามความคืบหน้าในการแจ้งเหตุได้อย่างชัดเจน เพื่อสร้างความเชื่อมั่นแก่ประชาชนในการดำเนินงานของภาครัฐหรือการตอบสนองต่อการแจ้งเหตุอาชญากรรมมากขึ้น

(4) การมุ่งเน้นการดำเนินงานป้องกันเชิงรุก เพื่อลดทอนความหวาดกลัวภัยและสร้างความพึงพอใจของประชาชนให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐ รวมทั้งประสบการณ์ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน ดังนั้น การผลักดันให้เกิดการดำเนินการเพื่อป้องกันอาชญากรรมของแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นรูปธรรม เกิดการรับรู้โดยทั่วกันของประชาชนในพื้นที่ เพื่อเป็นการป้องกันอาชญากรรมเชิงรุกแก่ประชาชน และสร้างความเชื่อมั่นต่อการดำเนินงานของกระบวนการยุติธรรมมากยิ่งขึ้น และอาจนำไปสู่การป้องปรามอาชญากรรมต่อผู้ที่คิดจะก่อเหตุได้เช่นกัน

(5) การให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มเด็กและเยาวชน พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย และเด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) โดยพฤติกรรมและการกระทำผิดที่สำคัญคือ การซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ การหยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว และการส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน ทั้งนี้ ควรพิจารณาจากปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ได้แก่ การมีบุคลิกต่อต้านสังคม รวมทั้งความผูกพันหรือถูกควบคุมจากสถาบันทางสังคม และความไร้ระเบียบของสังคมส่วนต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยมุ่งเน้นการป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่อาศัยการทำงานแบบประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม หน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดูแลเด็กและเยาวชน รวมทั้งภาคส่วนอื่นนอกภาครัฐ เพื่อให้เกิดการสร้างทัศนคติ และป้องกันพฤติกรรมและการกระทำที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กและเยาวชน

1.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

(1) การกำหนดกลไกและแนวทางการตอบสนองต่อการประสบเหตุอาชญากรรมที่รวดเร็วเป็นรูปธรรม และเอื้อต่อการแจ้งเหตุของประชาชน เนื่องจากประชาชนมองว่าการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมเป็นสิ่งที่ยุ่งยาก และมีต้นทุนทั้งด้านระยะเวลาและค่าใช้จ่าย รวมทั้งการไม่ได้รับการดำเนินงานที่รวดเร็วเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์ปัญหาของประชาชน ส่งผลให้การแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อรัฐกลายเป็นภาระที่เกินความจำเป็นของประชาชน หากไม่ได้รับความเสียหายอย่างหนักจากเหตุอาชญากรรม จึงมักเลือกที่จะไม่แจ้งเหตุต่อหน่วยงานรัฐ ส่งผลให้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจนโยบาย (Information for Decision) ของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมไม่สมบูรณ์ ดังนั้น การกำหนดกลไกและแนวทางการตอบสนองต่อการประสบเหตุอาชญากรรมของประชาชนในปัจจุบันควรต้องมีความชัดเจน และหลากหลาย เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัญหาและความต้องการของประชาชนที่ประสบเหตุในแต่ละรูปแบบ รวมทั้งผลักดันให้เกิดการดำเนินการที่รวดเร็วและสื่อสารให้ประชาชนได้รับทราบอย่างทั่วถึง เพื่อให้มั่นใจว่าหากแจ้งเหตุต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมแล้วจะได้รับความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว และเป็นรูปธรรม

(2) การกำหนดแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหอาชญากรรมบนฐานของความร่วมมือจากหน่วยงานและภาคส่วนทางสังคม ด้วยลักษณะของเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นสังคมมีความหลากหลาย ส่งผลให้การดำเนินงานเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหอาชญากรรมมิใช่เพียงความรับผิดชอบของหน่วยงานหลัก ในกระบวนการยุติธรรมเท่านั้น แต่จำเป็นต้องอาศัยการดำเนินงานร่วมกันของหน่วยงานภาครัฐที่ให้บริการประชาชนในมิติต่าง ๆ ทางสังคมด้วย เพื่อให้เกิดกลไกการป้องกันและแก้ไขปัญหอาชญากรรมที่หลากหลาย ในแต่ละมิติ เพื่อให้เท่าทันต่อการเกิดอาชญากรรมในปัจจุบันที่มีความแปลกใหม่และหลากหลายมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต

(1) การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและประเด็นการสำรวจเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์จากผลการสำรวจ การนำข้อมูลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ทั้งข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) และข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Crime) มาใช้ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบกัน รวมทั้งนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับ ข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นทางการของหน่วยงานรัฐโดยตรง เพื่อเป็นข้อมูลบ่งชี้สถานการณ์ของการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทย ที่สมบูรณ์อาจทำได้ยาก เพราะกลุ่มเป้าหมายและรายละเอียดการสำรวจแตกต่างกัน ทั้งนี้ ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต จำเป็นต้องทำความเข้าใจในรายละเอียดของข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ และความสามารถในการอธิบายปรากฏการณ์จากผลการสำรวจที่ชัดเจน เพื่อเลือกใช้ข้อมูลในการนำมาเปรียบเทียบและนำมาใช้ประโยชน์ตามลักษณะของข้อมูลที่เหมาะสม รวมทั้งการกำหนดแนวทางในการพัฒนาเครื่องมือการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต ทั้งการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ให้มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกัน เพื่อให้นำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกันได้มากยิ่งขึ้น ตลอดจนนำมาใช้วิเคราะห์เปรียบเทียบกับ ข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นทางการของหน่วยงานรัฐได้มากยิ่งขึ้น

(2) การกำหนดวิธีการสำรวจควรคำนึงถึงประโยชน์และข้อจำกัดในแต่ละวิธีการ เพื่อออกแบบแนวทางการสำรวจที่เหมาะสมและได้รับข้อมูลที่แท้จริง โดยการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต ควรยึดหลักในการสำรวจข้อมูลบนฐานของการเคารพสิทธิในการให้ข้อมูลของกลุ่มเป้าหมาย และเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสำรวจเป็นผู้กรอกข้อมูลหรือคำตอบด้วยตนเอง (Self-administered Interviews) แต่ต้องเพิ่มขั้นตอนในการอธิบายรายละเอียดเพื่อสร้างความเข้าใจในข้อคำถามและคำตอบในแบบสำรวจ โดยเฉพาะประเด็นที่อาจสร้างความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน หรือเกิดความเข้าใจที่หลากหลายของผู้ตอบแบบสำรวจ เพื่อให้ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจเป็นไปตามข้อเท็จจริงในลักษณะเดียวกันบนความเข้าใจที่ตรงกันของผู้ตอบแบบสำรวจและตรงตามเจตนาของข้อคำถามในแบบสำรวจ เพื่อนำข้อมูลมาสรุปและวิเคราะห์ที่ได้ตรงกับข้อมูลที่ได้รับจากประชาชนอย่างแท้จริง

(3) การสำรวจเชิงลึกเฉพาะในบางประเด็น หรือบางพื้นที่ เพื่อให้เข้าถึงข้อมูลอาชญากรรมที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยนำผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในภาพรวม มาพิจารณาเพื่อกำหนดประเด็นหรือพื้นที่ในการสำรวจข้อมูลเชิงลึกเพิ่มเติมสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมาใช้เป็นประโยชน์ในการกำหนดแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาในระดับพื้นที่ต่อไปได้ชัดเจนมากขึ้น

Executive Summary

Public crime surveys including victimization surveys and self-report delinquency surveys provide crucial data for a comprehensive analysis of crime situations in conjunction with police crime records, which can better reflect actual crime situations. They are helpful for, and raise awareness of, relevant agencies or stakeholders. This will lead to the formulation of efficient policies for preventing and addressing crimes and optimization of the performance of agencies in the justice process.

Objectives

1. To explore and analyze the results and findings of public crime surveys, consisting of victimization and self-report delinquency surveys.
2. To present key survey findings and disseminate survey results, which will be helpful in the formulation of policies towards addressing crimes, preparation, optimization of the performance of agencies in the justice process, and academic use.

Scope of work

The public crime surveys in 2021 consisted of two surveys, as follows:

1. A victimization survey, which was carried out on samples across Thailand (household heads or their representatives aged 18 years or more) on the victimization of crimes occurring in 2021 (from 1 January to 31 December 2021). There were altogether 5,732 respondents, comprising 2,784 questionnaire respondents and 2,948 respondents who provided information about their family members:

- (1) Demographics of respondents (household representatives).
- (2) Crime victimization:
 - (2.1) Victim demographics.
 - (2.2) Impacts of crime.
 - (2.3) Perpetrator characteristics.
 - (2.4) Victim-perpetrator relationships.

(2.5) Circumstances of cases.

(2.6) Contact and services from agencies in the justice process.

(3) Fear of the harm of crime.

(4) Satisfaction with crime prevention systems and measures.

2. A self-report delinquency survey, which was carried out on 2,979 juveniles aged 12-18 years who gave consent to the study, with topics as follows:

(1) General information.

(2) Characteristics.

(3) Family.

(4) School.

(5) Activities during free time and friends.

(6) Home and community.

(7) Behavior and offenses.

Survey areas

The survey areas covered the areas of responsibility of the Provincial Police Region in nine regions and the Metropolitan Police Bureau. Three sites in each of the provinces were selected: Phra Nakhon Si Ayutthaya, Nonthaburi, Ang Thong, Nakhon Nayok, Rayong, Sa Kaeo, Nakhon Ratchasima, Ubon Ratchathani, Yasothon, Khon Kaen, Udon Thani, Nong Bua Lamphu, Lamphun, Lampang, Nan, Nakhon Sawan, Uthai Thani, Phichit, Prachuap Khiri Khan, Phetchaburi, Suphan Buri, Chumphon, Krabi, Ranong, Songkhla, Phatthalung, Yala, and Bangkok.

Key findings

1. Victimization survey

1.1 Victim demographics – Most victims were female, especially in sexual and fraud crimes. Most victims were 18-25 years old, low-income earners (less than 15,000 baht a month), students, and general workers.

1.2 Types of crime – The types of crime with the highest victimization rate among them were violent crime, followed by fraud and property crime, occurring at a similar rate, sexual crime, computer crime, and others, respectively, as presented in Table 1.

Table 1: Likelihood of Victimization Classified by Types of Crime

Types of crime	Victimization		Victimization likelihood	Likelihood of victimization per a 100,000 population
	Number	Percentage	Percentage	
Violent crime	3,142	25.3	54.8	54,815.1
Fraud crime	2,353	19.0	41.1	41,050.2
Property crime	2,302	18.6	40.2	40,160.5
Sexual crime	1,931	15.6	33.7	33,688.1
Computer crime	989	8.0	17.3	17,254.0
Other types of crime	1,681	13.6	29.3	29,326.6

Remarks:* The likelihood of victimization was based on the comparison with the total number of times if all of the samples became victims in all cases (5,732 samples).

The details of the nature of individual types of crime were as follows:

(1) The most common form of violent crime was traffic accidents, followed by other accidents, quarrels, murder/attempted murder and domestic violence, which were at a similar rate, and other forms, respectively.

(2) The most common form of property crime was robbery in public, followed by other forms of theft, burglary, robbery in a private space, car/motorcycle robbery, pickpocketing, and others, respectively.

(3) The most common forms of sexual crime included verbal molestation/peeping and stalking, which were at a similar rate, followed by coercive rape, indecent assault, rape during intoxication, sexual abuse and gang rape, which occurred at a similar rate, and verbal molestation/peeping (in the workplace), respectively.

(4) The most common form of fraud was the Ponzi scheme, followed by impersonation of personal data/documents, deception into buying counterfeit goods, deception into purchasing something without any goods delivery or delivery of items that were different from what was advertised, deception into losing property to the criminal by other means, deception through fraudulent means into transferring funds into the criminal's bank account, deception into losing property to the criminal with false documents, deception into recruitment or work in the country or abroad, and deception through fake money, respectively.

(5) The most common form of computer crime was illegal access to the computer or damage, followed by unlawful dissemination of computer data, unauthorized access to the computer system, password disclosure, and computer hacking, respectively

(6) The most common form of other crime was victimization in the justice process, e.g. harassment or unfairness in criminal cases (scapegoat), followed by being asked for a bribe by public officials, breach of privacy, damage from public officials abusing power, discrimination based on gender, disability, religion, race, etc. and being asked for a bribe by the business sector, which were at a similar rate, insult, defamation or humiliation due to gender, race, religion, disability and minority status, as well as hazard from pollution in residential areas, respectively.

1.3 Perpetrator characteristics – Most of the victims could not recognize their perpetrators' faces or appearances; most of them didn't know or associate with their perpetrators. If they knew or associated with their perpetrators, their perpetrators were mostly partners and non-paternal/maternal guardians, accounting for a similar percentage.

1.4 Impacts of victimization – The majority of the victims experienced no physical or psychological harm, followed by no injury, psychological harm, serious injury, and non-serious injury, respectively, with a small percentage experiencing death. In addition, victimization mainly caused them property damage.

1.5 Contact and services from agencies in the justice process – Most of the victims reported to officials, mostly for computer crime, followed by property crime, sexual crime, fraud crime, and violent crime. Other types of crime occurred at a higher rate than the aforementioned crime types, which might be because of its diverse nature. Mostly, they reported to police, followed by community representatives, such as village headmen, sub-district chiefs, community leaders, or people they respected without reporting to police. There was a small percentage of them who

reported to non-police officials or government agencies. The factors influencing their crime reporting to officials were impacts or damage from their victimization. Most victims who reported to officials were those affected or damaged by their victimization, mainly in the case when they were subjected to property damage. Most victims who reported their case had moderate satisfaction with crime reporting, followed by relatively low satisfaction, relatively high satisfaction, high satisfaction, and low satisfaction, respectively, with a small percentage being dissatisfied.

There were three key factors contributing to the victims' failure to report to officials – victims themselves, perpetrators, and performance of officials and the justice system, respectively. Mostly, they didn't report because they regarded that their victimization caused them minimal damage or no damage, followed by the fact that they had no confidence in officials' performance and thought that police could not track their perpetrators for prosecution and the fact that their perpetrators were their acquaintances/intimate acquaintances or were public officials or influential persons.

1.6 Fear of crime – Respondents with different personal factors, including gender, age, education level, occupation, income, and residential area had a different level of feeling safe walking near their home. Mostly, they felt safe at a relatively high level, followed by a moderate level, a high level, a relatively low level, and a low level, respectively. Only a small percentage of them felt unsafe. It can be concluded that most of them felt safe walking near their home alone. Furthermore, most of them had confidence in life and property safety at a moderate level, followed by a relatively high level, a relatively low level, and a low level, with a small percentage of them feeling unsafe. The majority of them were more likely to have confidence in life and property safety when they stayed at home than outside. In addition, their seeing of officials' duty performance had an association with their feeling safe. Most of those who saw public officials perform duties more frequently, i.e. once a week and once a month, felt safe at a relatively high level, while those who saw public officials perform duties less frequently, felt less safe. Furthermore, victimization had an association with feeling safe. The majority of those who had been victims felt safe at a moderate level, while most of those who had never been victimized before felt safe at a relatively high level.

1.7 Satisfaction with the government's crime prevention systems and measures – Respondents with different personal factors, e.g. gender, age, education level, occupation, income, and residential area had a different level of satisfaction with the government's crime prevention systems and measures. Most of the respondents witnessed the duty performance of police officers or justice officials in their community once a week, followed by once a month and once a year, respectively. Most of them were satisfied with the government's crime prevention measures as a whole at a moderate level, followed by a relatively high level, a relatively low level, a low level, and a high level, and were dissatisfied, respectively. It can be concluded that the majority of them were satisfied with the government's crime prevention systems and measures. Furthermore, their seeing of officials' duty performance had an association with their satisfaction with the government's crime prevention systems and measures. That is, most respondents who saw public officials perform duties with more frequency, i.e. once a week and once a month, were satisfied with the government's crime prevention measures at a moderate level and a relatively high level, respectively, at a greater extent than those who saw public officials perform duties less frequently, i.e. once a year and over once a year or those who never saw public officials perform duties. Furthermore, victimization had an association with satisfaction with the government's crime prevention measures. The majority of the respondents, including victims and non-victims, were moderately satisfied with the government's crime prevention systems and measures. Mostly, non-victims had a relatively high level and a high level of satisfaction.

2. Self-report delinquency survey

2.1 Juvenile offender demographics – The rate of offenses committed by male juveniles was higher than that by their female counterparts, and the rate of offenses committed by older juveniles (aged 16-18 years) was higher than that by their younger counterparts (aged 12-15 years), particularly for alcohol and drug crime. This finding was in line with findings in relation to educational levels – The rate of offenses committed by juveniles with senior high school or vocational education was higher than that committed by those with junior high school education, especially for alcohol and drug crime. Those with lower education were more likely to commit violent, sexual, property, and public order crime than those with higher education. The survey

also suggested that juveniles with a lower economic status were more likely to commit offenses than those with a higher economic status, particularly, for alcohol and drug crime, violent crime, sexual crime, and public order crime.

2.2 Juvenile behavior and delinquency – Most of the juvenile respondents reported that they had never committed an offense before, with a small percentage reporting they had. The most common reported type of crime was alcohol and drug crime, followed by public order crime, violent and sexual crime, property crime, and weapon crime, respectively, with a small percentage involved in gambling crime and other crime. The details of the individual types of crime committed were as follows:

(1) Alcohol and drug crime – The most common offense reported was buying alcoholic beverages, followed by drunk riding or driving, drinking at school, using drugs, and selling drugs, respectively.

(2) Violent and sexual crime – The most common offense reported was physical assault or harm, followed by quarrel with groups of people (gangs) or students from other educational institutions, peeking or taking nude photos of others without their consent, and touching other people's body (especially of people of the opposite sex) without their consent, respectively, with a small percentage of them coercing others into a sexual relation.

(3) Property crime – The most common offense reported was stealing money or valuables from other family members, with a small proportion of other offenses, e.g. shoplifting, destruction of other people's property, e.g. slitting cars, spraying paint on the building or wall without permission, fraudulently taking others' money or things, stealing things from others' cars or places, stealing property or valuables, threatening others for money or objects, and stealing bikes, motorcycles or cars, respectively.

(4) Public order crime – The most common offense reported was making loud noise disturbing their neighbors or community, followed by modification of motorcycles to make louder noise and racing on the public roads, respectively.

(5) Weapon crime – The most common offense reported was carrying a knife, with a small proportion of making guns or weapon equivalents and carrying own-made guns, in a similar proportion.

(6) Gambling crime – The most common offense reported was playing cards, followed by online gambling, e.g. online football gambling or visiting online gambling websites, with a small percentage of buying illegal lotteries.

(7) Other types of crime – Other types of crime were committed in a small percentage, including posting disinformation or information damaging others, hacking data in other people's computer or electronic systems, and buying or selling pirated products.

There were not many juvenile respondents providing additional details about their behavior or offenses. Thus, the obtained data did not completely represent the whole data or phenomena. On average, the age at which they committed the first offense was 14 years old, and there was just a small percentage of them who regularly committed offenses. The majority of the juveniles involved in alcohol and drug crime and public order crime were accomplices, and their offense was known by others. Individual forms of violent and sexual offenses were different. The data on property crime, weapon crime, gambling crime and other crime could not be used for comparative analysis. Most of the juveniles who committed crime never received a serious warning or punishment for their misbehavior or offense.

2.3 Factors affecting juvenile offenses

(1) Personal personalities – The juveniles with a higher level of anti-social personality traits were more likely to commit crime than those with a lower level of the traits. Most juvenile offenders possessed personality traits that were different from juveniles in general; most of them did not accept social rules or were anti-social.

(2) Families – The juvenile respondents with a lower level of family ties were more likely to commit crime than those with a higher level of family ties. In addition, the juvenile respondents subjected to a higher degree of control and supervision by their family were more likely to commit crime than those subjected to a lower degree of control and supervision by their family. Family is a major social institution with a close relationship with juveniles and creates obligations, bondage or commitment, as a mechanism controlling deviant behaviors or offenses among juveniles.

(3) Schools – The juvenile respondents with a lower level of school ties were more likely to commit crime than their counterparts with a higher level of school ties. Educational institutions are another major institution with a close relationship with juveniles and create obligations, bondage or commitment, as a mechanism to control deviant behaviors or offenses among juveniles. In addition,

juveniles in a school with a higher degree of social disorderliness were more likely to commit offenses than those in a school with a lower degree of social disorderliness. It can be concluded that disorderliness at school might result in juvenile students having deviant behaviors and committing crime.

(4) Peers – The juveniles who were knew or had a peer (s) committing an offense were more likely to commit crime than those who didn't. It can be concluded that one's deviant behaviors and commission of crime stemmed from learning from, or association with, other people. Peers were a group of people who had a close relationship with the juveniles and led to their deviant behavior and commission of crime as well.

(5) Environmental factors in community – The juvenile respondents living in a more orderly community were more likely to commit offenses than those who were in a less orderly community. It can be concluded that disorderliness in the community where they were living might cause them to have deviant behaviors and commit crime.

Comparison between the public crime statistics and the government's crime statistics

1. Comparison between the victimization survey data and the Royal Thai Police's crime statistics

Based on the data on victimization and crime reporting from the public crime surveys in 2021 (1 January-31 December 2021), the majority of victims did not report the crime they experienced, with only 42.2 percent reporting their case and 35.2 percent reporting to police, as shown in Table 2.

Table 2 Comparison of Victimization Data between the Public Crime Surveys and the Police Crime Records Classified by Crime Types

Types of crime	Public crime surveys		Police crime records	
	Number of times of victimization (Percent)	Rate of victimization per a 100,000 population	Number of cases (Percent)	Rate of victimization per a 100,000 population
Violent and sexual crime	4,908 (45.8)	85,624.6	14,207 (22.9)	21.5
Fraud	2,353 (22.0)	41,050.2	8,728 (14.1)	13.2
Property crime	2,467 (23.0)	43,039.1	37,787 (61.0)	23.0
Computer crime	989 (9.2)	17,254.0	1,253 (2.0)	1.9
Other types of crime*	1,681 (13.6)	29,326.6		
Total	12,398 (100.0)	216,294.5		

Remarks:* The data on victimization in other crimes were diverse, which involved reporting from other agencies apart from the Royal Thai Police. Therefore, it was impossible to clearly compare the data between the public crime surveys and the police crime records.

The comparison between the public crime surveys and the police crime records on victimization in four major crimes: Violent and sexual crime, fraud crime, property crime, and computer crime suggested that victimization mostly identified in the public crime surveys was victimization of violent and sexual crime (45.8 percent), followed by property crime (23.0 percent), fraud crime (22.0 percent), and computer crime (9.2 percent). However, victimization mostly identified in the police crime records was that of property crime (61.0 percent), followed by violent and sexual crime (22.9 percent), fraud crime (14.1 percent), and computer crime (2.0 percent). The data on victimization in other crimes were diverse, which involved reports from other agencies apart from the Royal Thai Police. Thus, it was impossible to provide a clear comparison of the data between the public crime surveys and the police crime records.

2. Comparison between self-report delinquency data and juvenile offense statistics of the Department of Juvenile Observation and Protection

The self-report delinquency data and juvenile offense statistics by the Department of Juvenile Observation and Protection were in the same direction. That is, the most common offense committed by juveniles was alcohol and drug crime, as presented in Table 2. However, the self-report delinquency survey revealed that the rate of alcohol crime was much higher than that of drug crime.

Table 3 Number and Percentage of the Cases Where Juveniles were Prosecuted by the Juvenile Observation and Protection Centers across the Country in the Fiscal Year 2020 Classified by Types of Crime

Crime	Case		Self-report	
	Number	Percent	Number	Percent
1.Alcohol and drug crime	9,600	49.31	684	53.3
2.Property crime	2,028	10.42	142	11.1
3.Violent crime	1,705	8.76	154	12.0
4.Sexual crime	790	4.06		
5.Weapon and explosive crime	770	3.95	46	3.6
6.Peace, liberty and reputation related crimes	437	2.24	238	18.6
7.Other crimes	4,140	21.26	19	1.5
Total	19,470	100.0	1,283*	100.0

Remarks:* Because the self-report delinquency survey allowed each respondent to report more than one offense, the total number of offenses was 1,283, from 909 juveniles who reported that they had committed an offense (s).

Comparison with the previous public crime surveys

Earlier public crime surveys in Thailand were only on victimization, not self-report delinquencies, so the comparison of the data between the public crime surveys conducted in 2021 and those conducted earlier was limited to victimization. The comparison of victimization data between the public crime survey conducted in 2021 and those conducted in 2016, 2018 and 2020 focused on the same crimes. The victimization survey in 2021 showed the victimization rate which was significantly higher than that identified in earlier surveys for all crime types. This was witnessed through the fact that the victimization rate per a 100,000 population in 2021 was 16.2 times higher than that revealed in the survey in 2020. The 2016 and 2021 surveys suggested that most victims were subjected to property crime, while the 2018 and 2020 surveys found that most victims were fraud victims. An interesting finding was that the victimization rate for violent and sexual crime from the survey in 2021 was much higher than that identified in the previous surveys. The 2021 survey found that the victimization rate for sexual crime was 299.5 times higher than that identified in the 2020 survey and that the victimization rate for violent crime was 77.6 times higher than that reported in the 2020 survey.

Table 4 Comparison of Victimization Data from Public Crime Surveys from 2016-2021

Types of crime	2016		2018		2020		2021	
	Number of victims (Percentage)	Crime per 100,000 capita	Number of victims (Percentage)	Crime per 100,000 capita	Number of victims (Percentage)	Crime per 100,000 capita	Number of victims (Percentage)	Crime per 100,000 capita
Violent Crime	12 (6.9)	272.73	20 (8.2)	439.65	38 (3.5)	321.11	1,428 (16.8)	24,912.8
Property Crime	127 (73.0)	2,886.4	77 (31.6)	1,692.7	285 (26.3)	2,408.3	2,302 (27.1)	40,160.5

Table 4 Comparison of Victimization Data from Public Crime Surveys from 2016-2021 (Cont'd)

Types of crime	2016		2018		2020		2021	
Sexual assault	2 (1.1)	45.5	2 (0.8)	44.0	12 (1.1)	101.4	1,741 (20.5)	30,373.3
Fraud	26 (14.9)	590.91	121 (49.6)	2,659.9	712 (65.8)	6,016.5	1,606 (18.9)	28,018.1
Computer Crime	7 (4.0)	159.09	17 (7.0)	373.71	6 (0.6)	50.70	337 (4.0)	5,879.3
Other crimes of interest	0 (0.0)	0	7 (2.8)	153.88	29 (2.7)	245.1	1,077 (12.7)	18,789.3
Total	174 (100.0)	3,954.5	244 (100.0)	5,363.8	1,082 (100.0)	9,143.1	8,491 (100.0)	148,133.3

Remarks:* The calculation of the crime rates per a 100,00 population based on the number of samples in 2016, 2018, 2020, and 2021, which were 4,400, 4,549, 11,834 and 5,732, respectively.

The comparison demonstrated that the victimization rate for all types of crime identified in the public crime survey in 2021 was significantly higher than that shown in the previous public crime surveys, especially that in the survey in 2020, which contained similar survey details. The difference in the results of the surveys might result from the difference in the way they were conducted, which involved three key areas.

(1) Reach to the target groups – The previous surveys directly reached the target group of people in their housing; thus, most household representatives, as their target group, were 46-65 years old. However, the 2021 survey was conducted on the general public in residential areas and commercial areas, so the majority of questionnaire respondents were between 18 and 25 years and 26 and 35 years. This might result in the difference in details about victimization.

(2) Method of completing the questionnaire – The 2021 victimization survey involved self-administered interviews to allow the respondents to have confidence that the data they provided would be kept confidential. Therefore, the respondents had more time to consider the details of the questionnaire. This was appropriate for the survey comprising many questions and details, thus resulting in the provision of more information about their victimization or their family's victimization. In addition, through the self-administered interviews, the respondents had no pressure or fear or embarrassment when providing information about victimization of certain types of crime which might be sensitive to the respondents who were victims or had family members who were victims.

(3) Characteristics of choices/answers – The 2021 victimization survey comprised diverse, broad forms of crime, so the respondents considered the incidents they experienced in both serious and minor crimes, which caused the difference in giving data of individual respondents in the same choice/answer. Thus, the comparison with government agencies' crime statistics and previous surveys required careful consideration of the details of the responses given for each issue to ensure that the results of the comparison are consistent with the actual survey data.

Despite a higher victimization rate in the victimization survey in 2021, the statistics of the police crime records from 2016-2021 showed a continually declining trend, which might be contributed to by two factors. The first factor was an increased number of channels of reporting crimes or incidents from different agencies, which provided more options for the general public to report to receive assistance directly from relevant agencies apart from police. The second factor was Covid-19 pandemic, which resulted in declining statistics of the Royal Thai Police's crime reports in 2020 and 2021. Nevertheless, the victimization rate for computer crime identified in the public crime surveys and police crime records showed a rising trend, as shown in Table 5.

Table 5 Comparison of Police Crime Records between 2016 and 2021 Classified by Crime Types

Types of crime	Police crime record (Percentage)			
	2016	2018	2020	2021
Violent crime and sexual crime*	21,250 (23.9)	19,207 (24.5)	16,384 (24.6)	12,773 (21.9)
Fraud crime	9,007 (10.1)	9,679 (12.4)	9,513 (14.3)	8,728 (15.0)
Property crime	57,961 (65.2)	48,557 (62.0)	39,545 (59.3)	34,893 (59.8)
Computer crime	710 (0.8)	870 (1.0)	1,253 (1.9)	1,912 (3.3)

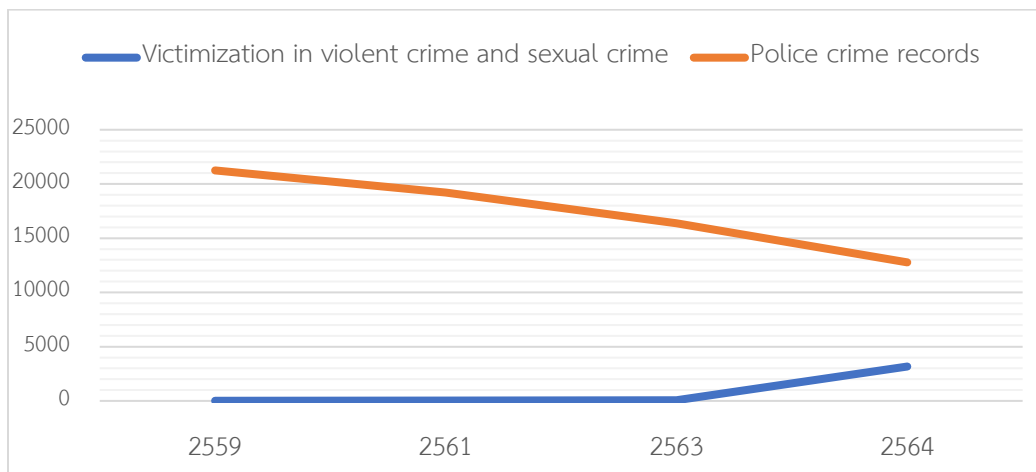

Figure 1 Comparison of Victimization Data between the Public Statistics and Police Crime Records from 2016-2021 for Violent Crime and Sexual Crime

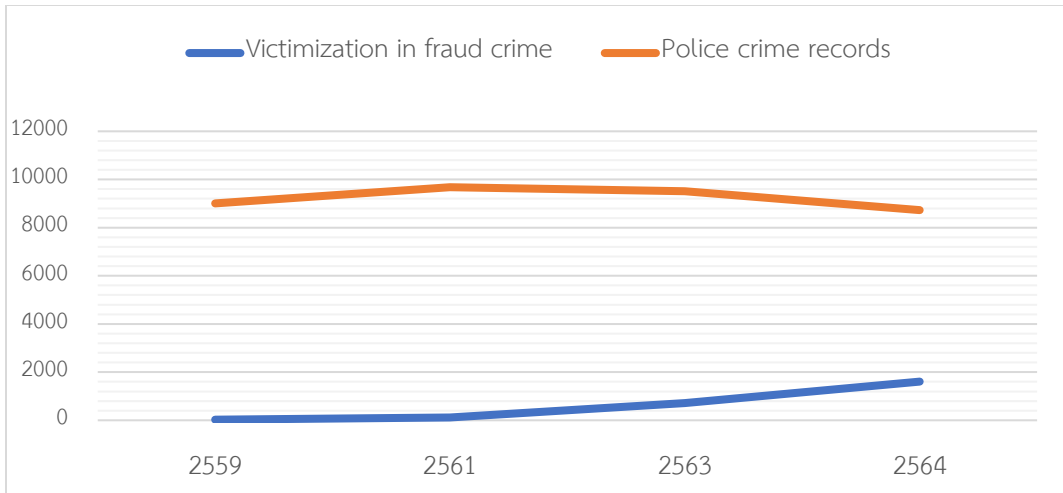

Figure 2 Comparison of Victimization Data between the Public Statistics and Police Crime Records from 2016-2021 for Fraud Crime

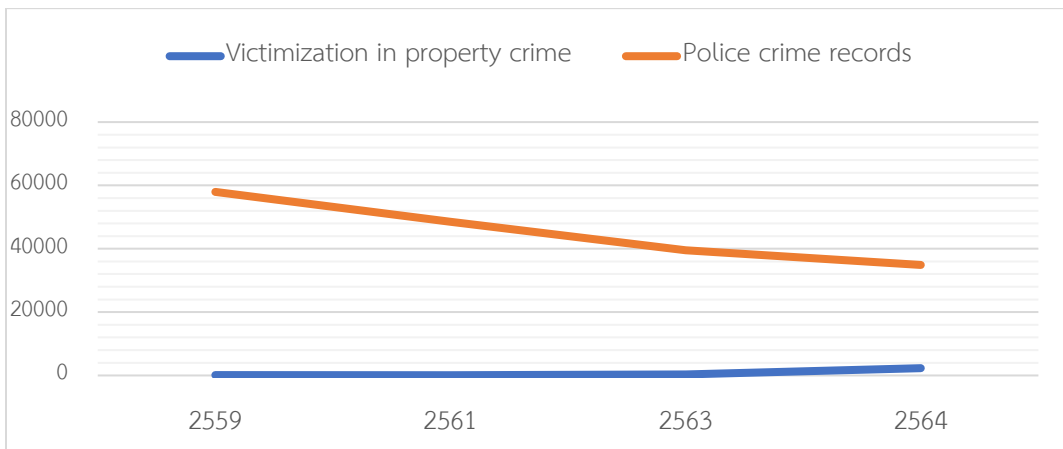

Figure 3 Comparison of Victimization Data between the Public Statistics and Police Crime Records from 2016-2021 for Property Crime

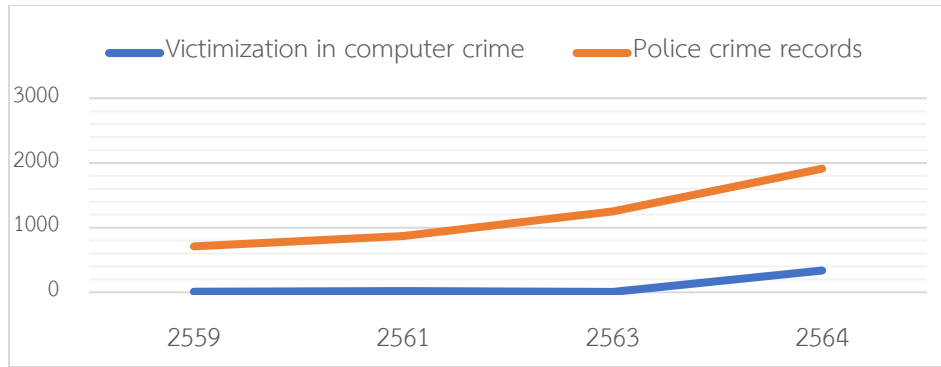

Figure 4 Comparison of Victimization Data between the Public Statistics and Police Crime Records from 2016-2021 for Computer Crime

Analysis of public crime statistics against goals and indicators of the justice process

1) Analysis of public crime statistics against SDGs

The results of the victimization surveys could supplement the data acquired from relevant agencies, which included indicators as follows:

Table 6 Data from Public Crime Surveys Consistent with SDGs

SDGs/Indicators	Survey data
Goal 16.1 Significantly reduce all forms of violence and related death rates everywhere	
Indicator 16.1.1 Estimated number of US victims of intentional homicide per 100,000 population	Data on victimization - Violent crime (murder/attempted murder) - Impacts of crime (death)
Indicator 16.1.3 Proportion of population subjected to physical, psychological or sexual violence in the previous 12 months	Data on victimization - Violent crime and sexual crime - Impacts of crime (serious injury/non-serious injury/psychological harm)
Indicator 16.1.4 Percent of persons aged 18 and older who report feeling safe walking near their home	Data on Fear of crime harm

Table 6 Data from Public Crime Surveys Consistent with SDGs (Cont'd)

SDGs/Indicators	Survey data
Goal 16.2 End abuse, exploitation, trafficking, and all forms of violence against and torture of children	
Indicator 16.2.3 Proportion of young women and men aged 18-29 years who experienced sexual violence by age 18	Data on victimization - Sexual offense (aged 18-29 years)
Goal 16.5 Substantially reduce corruption and bribery in all their forms	
Indicator 16.5.1 Proportion of persons who had at least one contact with a public official and who paid a bribe to a public official, or were asked for a bribe by those public officials, during the previous 12 months	Data on victimization - Other offenses (being asked for a bribe by those public officials)
Mechanism 16.b Promote and enforce non-discriminatory laws and policies for sustainable development	
Indicator 16.b.1 Proportion of population reporting having personally felt discriminated against or harassed in the previous 12 months on the basis of a ground of discrimination prohibited under international human rights law	Data on victimization - Other offenses (being discriminated against due to gender, disability, religion and race, etc., and being insulted, defamed and humiliated due to gender, race, religion disability, and minority status)

2) Analysis of public crime statistics against indicators in the 3rd National Master Plan on Justice Administration, 2019-2022

The results from the public crime surveys, including the victimization survey and self-report delinquency survey, could supplement the data from related agencies, with indicators as follows:

Table 7 Data from Public Crime Surveys Consistent with Indicators in the 3rd National Master Plan on Justice Administration, 2019-2022

Goals/Indicators of the plan	Survey data
Overall indicators of the plan	
Indicator 1 Increased public confidence in the justice process	Data on victimization - Information about contacts and services from agencies in the justice process Information on the satisfaction with crime prevention systems and measures
Indicator 2 Decreased public fear of the harm of crime	Data on fear of crime
Strategy 1 Promotion of knowledge and understanding and participation in legislation and the justice process	
Indicator 2 Decreased percentage of crime victims	Data on victimization (Overall)
Strategy 3 Development of law and the justice administration system	
Indicator 1 People's satisfaction and confidence in performance of the justice system	Data on victimization - Crime reporting
Strategy 4 Development of the system for treatment of offenders	
Indicator 1 Decreased recidivism rate	Data on self-report delinquencies

Recommendations

1. Recommendations for crime prevention and resolution

1.1 Practical recommendations

(1) Focus on youth and women, as key target groups of victimization – The development of crime prevention guidelines should take into account the demographics of some groups of people who are mostly victimized. According to the surveys, most victims were female, 18-25 years old, low-income earners (less than 15,000 baht a month), and students, and general workers, who had less self-protection capacity than any other population group. Thus, more proactive crime prevention guidelines should be formulated for specific target groups to reduce the risk of victimization in a more concrete manner. For example, the guidelines for proactive prevention of women's risk of victimization in sexual crime should be formulated. In addition, there should be public relations on the hotlines to report incidents to relevant agencies or coordination with organizations at the community level, educational institutions, and civil society organizations whose missions are related to women and youth, such as the Paweena Hongsakul Foundation for Children and Women to provide knowledge and practice in basic self-protection for the general public when they experience a crime. There should also be public relations on the procedures or guidelines for assistance provision from relevant agencies.

(2) Focus on types of crime – According to the previous public crime surveys, there was a continuous rise in property crime in public and private spaces, which was in line with the police crime records, which reported that property crime was of the highest proportion. Thus, the existing crime prevention guidelines in residential and community areas should be reviewed, especially for area management to reduce crime risks. In addition, the guidelines for building cooperation with communities in crime prevention in local areas should be developed to serve as a more efficient proactive mechanism. The surveys showed a higher victimization rate in sexual crime, especially verbal molestation, peeping and stalking, which did not cause explicit physical damage to the victims and for which most victims did not report to responsible agencies. Thus, responsible agencies should take such data into consideration to develop concrete guidelines for preventing and addressing such incidents to prevent the risk of more serious incidents.

(3) Adjust/Reduce steps to facilitate reporting crime cases of the

general public – Most respondents who didn't report their case reasoned that the incident they experienced caused them minor damage or no damage. They saw no need to report it to public agencies because they believed that reporting was complicated and wasted their time and they were not confident that they would receive the assistance they needed. As a result, the crime-related information to be used by the government agencies to develop crime prevention guidelines was incomplete. Thus, the guidelines for accessing the justice process among the general public should be considered, and unnecessary steps should be removed. The general public should be informed about the procedures of reporting incidents and assistance from each agency by the nature of each type of crime. They should also be informed about the channels for tracking the progress of actions taken by government agencies, which will facilitate the general public and boost their confidence in the justice process. The mechanisms for receiving reports from communities and other relevant agencies should be coordinated, and different technologies for reporting should be applied to improve the convenience and speed of reporting and progress tracking for the general public in order to boost their confidence in the government's intervention or response to crime reports.

(4) Focus on proactive prevention to reduce the general public's fear of crime and create their satisfaction, which were associated with their seeing of duty performance by public officials and victimization experience. Thus, there is a need to push for concrete execution of crime prevention of individual relevant agencies and raise local people's awareness to provide proactive crime prevention and create more public confidence in the performance of the justice process, which may lead to crime deterrence.

(5) Focus on crime prevention among juveniles – The surveys suggested that the majority of juveniles who committed offenses were male and the percentage of older juvenile offenders (aged 16-18 years) was higher than that of their younger counterparts (12-15 years). Their major crime included buying alcoholic beverages, assaulting others or making others injured, stealing money or valuables from family members, and making loud noise disturbing neighbors/communities. The factors contributing to their crime should be considered, e.g. anti-social personality traits, ties with, or control by, social institutions, and social disorderliness. A focus should be placed on the prevention of crimes among juveniles through collaborative efforts

between agencies involved in the justice system, other agencies concerned with juvenile protection, and NGOs, which aims to establish proper attitudes and prevent undesirable behaviors and actions among juveniles.

1.2 Policy recommendations

(1) Develop mechanisms and guidelines for crime responses that are timely, tangible, and conducive to public reporting – Since the general public regard that their access to the justice process is complicated and consumes their time and cost and believe that they will fail to receive a timely response to their issue, reporting a crime to the government seemingly overburdens them. If they are not subjected to severe damage from crime, they choose not to report to public agencies. Thus, the information for decisions among agencies in the justice system is incomplete. Hence, there should be clear and diverse mechanisms and approaches to respond to crime victimization for the general public to ensure that they are in line with the situations of their issues and needs for individual types of crime. In addition, timely execution and communication with the general public should be ensured to reassure them that after they report to agencies in the justice process, they will receive assistance and their issues will be resolved in a timely and concrete manner.

(2) Establish the guidelines for preventing and addressing crimes based on cooperation from agencies and civil society – Due to the diverse nature of crimes, preventing and addressing crime issues are not the sole responsibility of key agencies in the justice system. This requires collaborative efforts of government agencies providing services for the general public in different social dimensions to ensure the mechanisms for preventing and resolving diverse crimes in respective dimensions in order to keep up with emerging and diverse crimes.

2. Recommendations for future public crime surveys

(1) Define target groups and survey issues in accordance with the objectives of utilization of survey results – It may be too difficult to compare the data from public crime surveys, including victimization surveys and self-delinquency surveys and compare the data with the government's official crime records to serve as complete data indicative of crime situations in Thailand because of the difference in target groups and survey details. For further crime surveys, it is necessary to understand details of the data obtained from the surveys and their explanatory power for the phenomena from the survey results to assist with the selection of data to compare

and utilize according to their types and with the formulation of the guidelines for developing tools for conducting public crime surveys in the future, including victimization surveys and self-delinquency surveys. This aims to ensure their consistency, which will allow improved analysis and comparison with the government's official crime records.

(2) Define survey methodologies while taking into account their benefits and limitations to design appropriate survey guidelines and receive actual data. The surveys of public crime statistics in the future should respect the respondents' right to give information and provide self-administered interviews. However, this requires an additional step of clarification to ensure that they understand the questions and answers in the questionnaire, especially for the topics that may create misunderstanding or unaligned understanding among them. This aims to ensure that data from the surveys are factual in the same way based on an aligned understanding of the respondents and the questionnaire's intent so as to provide accurate conclusions and analyses.

(3) Conduct in-depth surveys on certain issues or some areas to access clearer crime data, by considering the results of the public crime surveys as a whole to define additional in-depth survey issues or areas for relevant agencies to gain insight to develop clearer guidelines for preventing and addressing crime issues at the local level.

สารบัญ

	หน้า
บทสรุปผู้บริหาร	(1)
Executive Summary	(23)
สารบัญ	(46)
สารบัญตาราง	(49)
สารบัญภาพ	(61)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 เป้าหมายการดำเนินงาน	2
1.4 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	2
บทที่ 2 ผลการทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง	3
2.1 รายละเอียดของเครื่องมือการสำรวจ	3
2.2 ผลการทบทวนเครื่องมือ	4
บทที่ 3 แผนการดำเนินงาน	7
3.1 กิจกรรมการดำเนินงาน	7
3.2 ช่วงเวลาในการดำเนินการตามกิจกรรม	21
3.3 การบริหารจัดการ และการควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการลดความเสี่ยง	23
บทที่ 4 ผลการสำรวจข้อมูลผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	31
4.1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน)	41
4.2 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	44
4.3 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	65
4.4 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม	69

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	74
5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	68
5.2 การวิเคราะห์การแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่	96
5.3 การวิเคราะห์ความรู้ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน	114
5.4 การวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการ ในการป้องกันอาชญากรรม	125
บทที่ 6 ผลการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง	135
6.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจ	137
6.2 ข้อมูลเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ	139
6.3 ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว	145
6.4 ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนและโรงเรียน	151
6.5 ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ทำในเวลาว่างและกลุ่มเพื่อน	156
6.6 ข้อมูลเกี่ยวกับบริเวณที่อยู่อาศัยและชุมชน	164
6.7 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเอง	168
บทที่ 7 การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง	201
7.1 การวิเคราะห์ลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	201
7.2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	232
บทที่ 8 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและข้อเสนอแนะ	239
8.1 สรุปข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน	240
8.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรม ของหน่วยงานภาครัฐ	247
8.3 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า	264
8.4 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายและตัวชี้วัดของ กระบวนการยุติธรรม	282
8.5 การวิเคราะห์และสรุปผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564	289

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 9 ข้อเสนอแนะจากผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2564	293
9.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม	293
9.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต	297
เอกสารอ้างอิง	300

ผนวก

- ผนวก ก แบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)
- ผนวก ข แบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey)
- ผนวก ค รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564
- ผนวก ง หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัย

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 การแบ่งกลุ่มจังหวัดตามระดับรายได้ โดยพิจารณาจากข้อมูล ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน(Gross Province Product per Capita) (หน่วย: บาท)	8
ตารางที่ 3.2 การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างในการเก็บข้อมูลตามระดับรายได้ โดยพิจารณาจากข้อมูล ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per Capita)	9
ตารางที่ 3.3 พื้นที่ในการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)	13
ตารางที่ 3.4 แผนการบริหารปัจจัย และการควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการลดความเสี่ยง	24
ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่การสำรวจ	31
ตารางที่ 4.2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	41
ตารางที่ 4.3 บริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	43
ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564	44
ตารางที่ 4.5 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	45
ตารางที่ 4.6 ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	47
ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด	48
ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด ต่อชีวิตร่างกาย	49
ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด ต่อทรัพย์สิน	51
ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด ต่อเพศ	52
ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด ฉ้อโกงการหลอกลวง	53
ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	55
ตารางที่ 4.13 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด รูปแบบอื่น	56
ตารางที่ 4.14 การจดจำหน้าหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุ	57
ตารางที่ 4.15 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ	58
ตารางที่ 4.16 ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	59

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.17 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามความเสียหายต่อทรัพย์สิน	60
ตารางที่ 4.18 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม	60
ตารางที่ 4.19 เจ้าหน้าที่หรือผู้รับแจ้งเหตุ	61
ตารางที่ 4.20 ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุ	62
ตารางที่ 4.21 เหตุผลในการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	63
ตารางที่ 4.22 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย	65
ตารางที่ 4.23 การแปลความหมายของผลเฉลี่ยระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย	67
ตารางที่ 4.24 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของผู้ตอบแบบสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	67
ตารางที่ 4.25 ระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	68
ตารางที่ 4.26 การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชน	69
ตารางที่ 4.27 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในภาพรวม	70
ตารางที่ 4.28 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมพื้นฐาน	71
ตารางที่ 4.29 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการเชิงรุกที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม	72
ตารางที่ 5.1 ข้อมูลผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่ที่สำรวจ	75
ตารางที่ 5.2 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กรุงเทพมหานคร	76
ตารางที่ 5.3 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคกลาง	77
ตารางที่ 5.4 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง	78
ตารางที่ 5.5 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน	79
ตารางที่ 5.6 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน	80
ตารางที่ 5.7 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคเหนือตอนล่าง	80
ตารางที่ 5.8 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคตะวันตก	81
ตารางที่ 5.9 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคใต้ตอนบน	82
ตารางที่ 5.10 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่าง	82
ตารางที่ 5.11 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามเพศ	83
ตารางที่ 5.12 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย จำแนกตามเพศ	84
ตารางที่ 5.13 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สิน จำแนกตามเพศ	84

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 5.15 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อเพศ จำแนกตามเพศ	85
ตารางที่ 5.16 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง จำแนกตามเพศ	85
ตารางที่ 5.17 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำแนกตามเพศ	86
ตารางที่ 5.18 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น จำแนกตามเพศ	86
ตารางที่ 5.19 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามกลุ่มอายุ	87
ตารางที่ 5.20 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย จำแนกตามกลุ่มอายุ	88
ตารางที่ 5.21 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สิน จำแนกตามกลุ่มอายุ	89
ตารางที่ 5.22 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อเพศ จำแนกตามกลุ่มอายุ	90
ตารางที่ 5.23 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง จำแนกตามกลุ่มอายุ	91
ตารางที่ 5.24 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำแนกตามกลุ่มอายุ	92
ตารางที่ 5.25 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น จำแนกตามกลุ่มอายุ	93
ตารางที่ 5.26 จำนวนกรณีของเหตุอาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด	94
ตารางที่ 5.27 โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด	95
ตารางที่ 5.28 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิด	96
ตารางที่ 5.29 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความต่อชีวิตและร่างกาย	97
ตารางที่ 5.30 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดต่อทรัพย์สิน	100
ตารางที่ 5.31 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	102
ตารางที่ 5.32 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดทางเพศ	104
ตารางที่ 5.33 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	106
ตารางที่ 5.34 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดอื่น	107
ตารางที่ 5.35 ข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ จำแนกตามผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม	109
ตารางที่ 5.36 ข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ จำแนกตามความเสียหายต่อทรัพย์สิน	110

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 5.37 ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ จำแนกตามรูปแบบการแจ้งเหตุ/ เจ้าหน้าที่ที่รับแจ้งความ	111
ตารางที่ 5.38 ประเภทของเหตุผลในการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	112
ตารางที่ 5.39 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตาม พื้นที่ของการสำรวจ	114
ตารางที่ 5.40 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามเพศ	116
ตารางที่ 5.41 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามอายุ	117
ตารางที่ 5.42 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามระดับการศึกษา	118
ตารางที่ 5.43 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามอาชีพ	119
ตารางที่ 5.44 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามระดับรายได้	120
ตารางที่ 5.45 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามลักษณะ บริเวณที่อยู่อาศัย	121
ตารางที่ 5.46 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตาม ความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	123
ตารางที่ 5.47 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตาม ประสบการณ์ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	124
ตารางที่ 5.48 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ	125
ตารางที่ 5.49 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามเพศ	127
ตารางที่ 5.50 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามอายุ	128
ตารางที่ 5.51 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามการศึกษา	129
ตารางที่ 5.52 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามอาชีพ	130
ตารางที่ 5.53 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามระดับรายได้	131

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 5.54 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	132
ตารางที่ 5.55 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	133
ตารางที่ 6.1 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิด ด้วยวิธีการรายงานตนเอง จำแนกตามพื้นที่การสำรวจ	135
ตารางที่ 6.2 ข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิด ด้วยวิธีการรายงานตนเอง	137
ตารางที่ 6.3 บุคลิกลักษณะของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิด ด้วยวิธีการรายงานตนเอง	140
ตารางที่ 6.4 การแปลความหมายของผลเฉลี่ยระดับบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคม	144
ตารางที่ 6.5 ระดับบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิด ด้วยวิธีการรายงานตนเอง	144
ตารางที่ 6.6 บุคคลที่มีความสนิทสนมหรือใช้ชีวิตประจำวันร่วมด้วยของเด็กและเยาวชน ที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง	145
ตารางที่ 6.7 ความผูกพันกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิด ด้วยวิธีการรายงานตนเอง	145
ตารางที่ 6.8 การแปลความหมายของผลเฉลี่ยระดับความผูกพันกับครอบครัว	147
ตารางที่ 6.9 ระดับความผูกพันกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิด ด้วยวิธีการรายงานตนเอง	147
ตารางที่ 6.10 การควบคุมจากครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิด ด้วยวิธีการรายงานตนเอง	148
ตารางที่ 6.11 ระดับการควบคุมจากครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิด ด้วยวิธีการรายงานตนเอง	149
ตารางที่ 6.12 เหตุการณ์รุนแรงหรือความสูญเสียในครอบครัวของเด็กและเยาวชน ที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง	150
ตารางที่ 6.13 ข้อมูลเกี่ยวกับความผูกพันกับโรงเรียน	151
ตารางที่ 6.14 การแปลความหมายของผลเฉลี่ยระดับความผูกพันกับโรงเรียน	152
ตารางที่ 6.15 ระดับความผูกพันกับโรงเรียนของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิด ด้วยวิธีการรายงานตนเอง	152

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 6.16 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในโรงเรียน	153
ตารางที่ 6.17 ระดับความไร้ระเบียบในโรงเรียนของเด็กและเยาวชนที่ ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง	153
ตารางที่ 6.18 ผลการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิด ด้วยวิธีการรายงานตนเอง	154
ตารางที่ 6.19 ข้อมูลเกี่ยวกับการควบคุมและกำกับดูแลจากโรงเรียน หรือข้อผูกมัดด้านการเรียน	155
ตารางที่ 6.20 บุคคลที่ใช้เวลาว่างร่วมด้วยของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิด ด้วยวิธีการรายงานตนเอง	156
ตารางที่ 6.21 การใช้เวลาว่างของเด็กและเยาวชน	156
ตารางที่ 6.22 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนที่ทำกิจกรรมหรือสิ่งต่าง ๆ ร่วมกัน	157
ตารางที่ 6.23 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการชักชวนของเพื่อนในการทำกิจกรรมหรือสิ่งต่าง ๆ ร่วมกัน ของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง	158
ตารางที่ 6.24 ประสบการณ์ในการถูกชักชวนให้ทำสิ่งที่สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นหรือผิดกฎหมาย โดยเพื่อน	158
ตารางที่ 6.25 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด	159
ตารางที่ 6.26 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับร่างกายและเพศ	160
ตารางที่ 6.27 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับทรัพย์สิน	161
ตารางที่ 6.28 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม	162
ตารางที่ 6.29 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับอาวุธ	162
ตารางที่ 6.30 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับการพนัน	163
ตารางที่ 6.31 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับความผิดอื่น	164
ตารางที่ 6.32 ข้อมูลเกี่ยวกับความใกล้ชิดกับเพื่อนบ้าน	164
ตารางที่ 6.33 ข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าร่วมกลุ่มหรือร่วมทำกิจกรรมของชุมชนในบริเวณที่พักอาศัย	165
ตารางที่ 6.34 ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคนในชุมชนที่อยู่อาศัย	165
ตารางที่ 6.35 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย	166
ตารางที่ 6.36 การแปลความหมายของผลเฉลี่ยระดับความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย	167
ตารางที่ 6.37 ระดับความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูล การกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง	168
ตารางที่ 6.38 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	168

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 6.39 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับ แอลกอฮอล์และยาเสพติด	170
ตารางที่ 6.40 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ	171
ตารางที่ 6.41 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับทรัพย์สิน	172
ตารางที่ 6.42 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อยของสังคม	173
ตารางที่ 6.43 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับอาวุธ	174
ตารางที่ 6.44 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการพนัน	175
ตารางที่ 6.45 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับความผิดอื่น	176
ตารางที่ 6.46 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูล การกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง	177
ตารางที่ 6.47 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา	180
ตารางที่ 6.48 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา	181
ตารางที่ 6.49 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา	182
ตารางที่ 6.50 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา	183
ตารางที่ 6.51 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา	183
ตารางที่ 6.52 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา	184
ตารางที่ 6.53 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด	185
ตารางที่ 6.54 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ	186
ตารางที่ 6.55 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	187
ตารางที่ 6.56 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อยของสังคม	188
ตารางที่ 6.57 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับอาวุธ	188
ตารางที่ 6.58 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น	189

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 6.59 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับแอลกอฮอล์ และยาเสพติด	189
ตารางที่ 6.60 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับร่างกายและเพศ	190
ตารางที่ 6.61 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับทรัพย์สิน	191
ตารางที่ 6.62 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับความสงบ เรียบร้อยของสังคม	192
ตารางที่ 6.63 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับอาวุธ	192
ตารางที่ 6.64 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น	193
ตารางที่ 6.65 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด	194
ตารางที่ 6.66 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ	195
ตารางที่ 6.67 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	195
ตารางที่ 6.68 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบ เรียบร้อยของสังคม	196
ตารางที่ 6.69 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ	197
ตารางที่ 6.70 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น	197
ตารางที่ 6.71 รูปแบบของการถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิด	198
ตารางที่ 7.1 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามพื้นที่ที่สำรวจ	202
ตารางที่ 7.2 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามเพศ	203
ตารางที่ 7.3 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์ และยาเสพติดจำแนกตามเพศ	204
ตารางที่ 7.4 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ จำแนกตามเพศ	204
ตารางที่ 7.5 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามเพศ	205
ตารางที่ 7.6 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคม จำแนกตามเพศ	206
ตารางที่ 7.7 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับอาวุธ จำแนกตามเพศ	206
ตารางที่ 7.8 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับการพนัน จำแนกตามเพศ	207

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 7.9 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดอื่น จำแนกตามเพศ	208
ตารางที่ 7.10 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามกลุ่มอายุ	209
ตารางที่ 7.11 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด จำแนกตามอายุ	210
ตารางที่ 7.12 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ จำแนกตามอายุ	211
ตารางที่ 7.13 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามอายุ	212
ตารางที่ 7.14 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ของสังคม จำแนกตามอายุ	213
ตารางที่ 7.15 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับอาวุธ จำแนกตามอายุ	214
ตารางที่ 7.16 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับการพนัน จำแนกตามอายุ	215
ตารางที่ 7.17 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดอื่น จำแนกตามอายุ	216
ตารางที่ 7.18 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามระดับการศึกษา	217
ตารางที่ 7.19 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด จำแนกตามระดับการศึกษา	218
ตารางที่ 7.20 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ จำแนกตามระดับการศึกษา	219
ตารางที่ 7.21 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามระดับการศึกษา	220
ตารางที่ 7.22 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ของสังคม จำแนกตามระดับการศึกษา	221
ตารางที่ 7.23 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับอาวุธ จำแนกตามระดับการศึกษา	222
ตารางที่ 7.24 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับการพนัน จำแนกตามระดับการศึกษา	223
ตารางที่ 7.25 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดอื่น จำแนกตามระดับการศึกษา	224
ตารางที่ 7.26 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ	225
ตารางที่ 7.27 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ	226

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 7.28 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ	227
ตารางที่ 7.29 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ	228
ตารางที่ 7.30 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ของสังคม จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ	229
ตารางที่ 7.31 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับอาวุธ จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ	230
ตารางที่ 7.32 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับการพนัน จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ	231
ตารางที่ 7.33 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดอื่น จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ	231
ตารางที่ 7.34 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกลักษณะส่วนตัวและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	232
ตารางที่ 7.35 ความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันกับครอบครัว และการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	233
ตารางที่ 7.36 ความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัว และการกระทำผิดของเด็กและ เยาวชน	234
ตารางที่ 7.37 ความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันกับโรงเรียน และการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	235
ตารางที่ 7.38 ความสัมพันธ์ระหว่างความไร้ระเบียบของสังคมในโรงเรียน และลักษณะการกระทำผิดของเด็ก และเยาวชน	236
ตารางที่ 7.39 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ถึงการกระทำผิดของเพื่อน และลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	237
ตารางที่ 7.40 ความสัมพันธ์ระหว่างความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย และการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	238
ตารางที่ 8.1 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด	248
ตารางที่ 8.2 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	250
ตารางที่ 8.3 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด เกี่ยวกับทรัพย์สิน	253

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 8.4 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด ฉ้อโกงการหลอกลวง	256
ตารางที่ 8.5 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	258
ตารางที่ 8.6 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด เปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจ ด้วยวิธีการรายงานตนเอง และข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ 2563 จำแนกตามเพศ	260
ตารางที่ 8.7 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด เปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจ ด้วยวิธีการรายงานตนเอง และข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ 2563 จำแนกตามอายุขณะกระทำผิด	261
ตารางที่ 8.8 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด เปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจ ด้วยวิธีการรายงานตนเอง และข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ 2563 จำแนกตามระดับการศึกษา	262
ตารางที่ 8.9 จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 จำแนกตามฐานความผิด	263
ตารางที่ 8.10 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 ในภาพรวม	265
ตารางที่ 8.11 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	267
ตารางที่ 8.12 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน	268
ตารางที่ 8.13 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดทางเพศ	271
ตารางที่ 8.14 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	272
ตารางที่ 8.15 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	275

ตารางที่ 8.16	เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดรูปแบบอื่น	276
ตารางที่ 8.17	เปรียบเทียบข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ปี พ.ศ.2559-2564 จำแนกตาม ลักษณะความผิด	279
ตารางที่ 8.18	ข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนา ที่ยั่งยืน	282
ตารางที่ 8.19	ข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับตัวชี้วัดแผนแม่บท การบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562 – 2565	286

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการดำเนินงาน	20
ภาพที่ 8.1 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ	279
ภาพที่ 8.2 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	280
ภาพที่ 8.3 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดต่อทรัพย์สิน	280
ภาพที่ 8.4 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	280

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

สำนักกิจการยุติธรรม โดยศูนย์พยากรณ์สถานการณ์อาชญากรรมแห่งชาติ มีภารกิจสำคัญในการวิเคราะห์แนวโน้มการเกิดอาชญากรรม การแจ้งเตือนภัยล่วงหน้าการเกิดอาชญากรรม และการแสวงหามาตรการเพื่อป้องกันและการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ประกอบกับสถานการณ์อาชญากรรมในปัจจุบันมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นภายใต้บริบทสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้น การนำข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับสถิติการเกิดอาชญากรรม และข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมาใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์ค่าทางสถิติ ร่วมกับการวิเคราะห์เหตุปัจจัยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ทางสังคมในปัจจุบัน จะนำไปสู่การวิเคราะห์แนวโน้มการเกิดอาชญากรรม อันจะนำไปสู่การกำหนดนโยบายด้านการบริหารงานยุติธรรมและการกำหนดแนวทางเพื่อป้องกันอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรมต่อไป ซึ่งที่ผ่านมาสำนักงานกิจการยุติธรรมได้มีการพัฒนาโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเพื่อสำรวจข้อมูลอาชญากรรมที่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม (Dark figure of Crime) ซึ่งอาจเกิดได้จากหลายสาเหตุ เช่น ผู้เสียหายไม่เชื่อมั่นต่อเจ้าหน้าที่ คิดว่าเป็นเรื่องที่เสียเวลา หรือผู้ก่อเหตุไม่ถูกเจ้าหน้าที่จับกุมดำเนินคดี เป็นต้น โดยผ่านเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) โดยทำการสำรวจประชาชนทั่วประเทศ เนื้อหาในการสำรวจจะครอบคลุมประเด็นลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม พฤติการณ์แห่งคดี ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม รวมถึงการรายงานเหตุต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ และในปีนี้เพื่อให้การสำรวจข้อมูลดังกล่าวได้สะท้อนถึงความหวาดกลัวภัยที่อาจเกิดขึ้นกับประชาชนและความพึงพอใจต่อมาตรการการป้องกันปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับกลุ่มเด็กและเยาวชน ซึ่งถือเป็นกลุ่มเปราะบางในสังคม จึงได้มีการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนผ่านเครื่องมือการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) โดยทำการสำรวจกลุ่มเด็กและเยาวชน ในช่วงอายุ 12 - 18 ปี เพื่อเป็นการสะท้อนให้เห็นแนวโน้มพฤติกรรมและการก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชนที่อาจเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้ การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ทำให้มีข้อมูลเพื่อประกอบการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมร่วมกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมจากฐานข้อมูลการรับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจได้อย่างรอบด้าน ซึ่งสามารถช่วยสะท้อนข้อมูลการเกิดอาชญากรรมได้ดียิ่งขึ้น โดยจะเป็นประโยชน์และสร้างความตระหนักให้กับหน่วยงานหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการพัฒนาประสิทธิภาพในการดำเนินงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อดำเนินการสำรวจ วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประกอบด้วย การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

1.2.2 เพื่อนำเสนอข้อค้นพบสำคัญและเผยแพร่ผลที่ได้จากการสำรวจ อันเป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบายการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม การเตรียมความพร้อมและการพัฒนาประสิทธิภาพในการดำเนินงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และใช้ประโยชน์ทางวิชาการต่อไป

1.3 เป้าหมายการดำเนินงาน

เป้าหมายการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2564 มี 2 ส่วน ดังนี้

1.3.1 การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) โดยเป็นการสำรวจประชาชนทั่วประเทศ (หัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป) เกี่ยวกับการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2564 (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2564)

1.3.2 การสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) โดยเป็นการสำรวจกลุ่มเด็กและเยาวชน ในช่วงอายุ 12 - 18 ปี

1.4 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 ผลผลิต

1.4.1.1 รายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประกอบด้วย การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

1.4.1.2 บทวิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

1.4.2 ผลลัพธ์

สำนักงานกิจการยุติธรรม มีข้อมูลการจัดเก็บสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนระดับพื้นที่และการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรมที่เป็นมาตรฐานมีความแม่นยำ ทันสมัย สามารถใช้งานได้จริง มีความน่าเชื่อถือ ไม่ซ้ำกับการดำเนินการของหน่วยงานอื่นอันจะนำมาซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการพัฒนาประสิทธิภาพในการดำเนินงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมต่อไป

บทที่ 2

ผลการทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) และเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey)

2.1 รายละเอียดของเครื่องมือการสำรวจ

2.1.1 รายละเอียดของเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)

เครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยสำนักงานกิจการยุติธรรม ร่วมกับสำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปี พ.ศ.2563 ได้กำหนดประเด็นการสำรวจ แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม มีข้อความ 8 ข้อ
- ส่วนที่ 2 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม มีข้อความ 5 ข้อ
- ส่วนที่ 3 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม มีข้อความ 14 ข้อ
- ส่วนที่ 4 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มีข้อความ 14 ข้อ

2.2.2 รายละเอียดของเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey)

เครื่องมือการสำรวจอาชญากรรมด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Crime Survey) ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยสำนักงานกิจการยุติธรรม ร่วมกับ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชญาณ นักพ่อน¹ ได้กำหนดประเด็นการสำรวจ แบ่งออกเป็น 8 ส่วน ดังนี้

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม มีข้อความ 9 ข้อ
- ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของตัวเอง มีข้อความ 15 ข้อ
- ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว มีข้อความ 26 ข้อ
- ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนหรือโรงเรียน มีข้อความ 16 ข้อ
- ส่วนที่ 5 สิ่งที่ทำในเวลาว่างและกลุ่มเพื่อน มีข้อความ 39 ข้อ
- ส่วนที่ 6 ข้อมูลเกี่ยวกับบริเวณที่อยู่อาศัยและชุมชน มีข้อความ 11 ข้อ
- ส่วนที่ 7 พฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเอง มีข้อความ 27 ข้อ

¹ อาจารย์ประจำภาควิชารัฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ส่วนที่ 8 รายละเอียดของพฤติกรรมและสิ่งที่ทำในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมาของตนเอง มีข้อความ 6 ข้อ

2.2 ผลการทบทวนเครื่องมือ

สำนักงานกิจการยุติธรรม ร่วมกับคณะที่ปรึกษา ได้จัดการประชุมเพื่อทบทวนเครื่องมือในการจัดเก็บข้อมูลโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี 2564 วันจันทร์ที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2565 เวลา 9.00 – 10.00 น. โดยมีประเด็นจากการประชุมดังนี้

2.2.1 ผลการทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)

จากการประชุมเพื่อทบทวนเครื่องมือในการจัดเก็บข้อมูลโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี 2564 มีมติให้ปรับแก้รายละเอียดในเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม มีการปรับแก้ในข้อความต่อไปนี้

ข้อ 1.1 ข้อมูลบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้แทนครัวเรือน)

- ปรับแก้เพื่อขยายความข้อความในประโยคคำถามที่ว่า “ท่านพบเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่งานยุติธรรมบ่อยเพียงใด” โดยปรับแก้เป็น “ท่านเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม เช่น เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมจังหวัด เจ้าหน้าที่ยุติธรรมชุมชน เป็นต้น ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนของท่านมากน้อยเพียงใด” เพื่อเป็นข้อมูลที่สะท้อนให้เห็นถึงการรับรู้ถึงการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐในการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่

ส่วนที่ 2 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม มีการปรับแก้ในข้อความต่อไปนี้

ข้อ 2.2 ในภาพรวมท่านมีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อยู่ในระดับใด

- ปรับเพิ่มรายละเอียดของการถามในประเด็นนี้ อีก 2 ข้อ คือ การสอบถามระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัย และการสอบถามระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเมื่ออยู่ในพื้นที่อื่นนอกบริเวณที่พักอาศัย ก่อนจะสอบถามภาพรวมของระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และกำหนดตัวเลือกทั้งใน 2 ข้อคำถาม จำนวน 6 ตัวเลือก คือ

5 เชื่อมั่นมาก

- 4 เชื้อมันค่อนข้างมาก
- 3 เชื้อมันปานกลาง
- 2 เชื้อมันค่อนข้างน้อย
- 1 เชื้อมันน้อย
- 0 ไม่เชื้อมันเลย

ส่วนที่ 3 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม มีการปรับแก้ในข้อคำถามต่อไปนี้

ข้อ 3.2 ในภาพรวมท่านมีความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับใด

- ปรับแก้ข้อความในประโยคคำถามเป็น “ในภาพรวมท่านมีความพึงพอใจต่อการป้องกันอาชญากรรมของภาครัฐอยู่ในระดับใด” เพื่อป้องกันมิให้เกิดความสับสนในความหมายของคำว่า “ระบบการป้องกันอาชญากรรม” และเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ง่ายต่อผู้ตอบ โดยให้พิจารณาถึงการดำเนินงานด้านการป้องกันอาชญากรรมในลักษณะต่าง ๆ ของแต่ละหน่วยงานในพื้นที่

ส่วนที่ 4 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มีการปรับแก้ในข้อคำถามต่อไปนี้

ข้อ 4.1 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่อยู่อาศัยในห้วง พ.ศ. 2564 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป รวมทั้งสิ้น คน (นับรวมผู้ตอบและสมาชิกทุกคน (ทุกช่วงอายุ) ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา)

- ปรับแก้ข้อความในประโยคคำถามเป็น “ในครัวเรือนของท่านมีสมาชิกที่อยู่อาศัยเกิน 6 เดือน จำนวนรวมทั้งสิ้น.....คน (นับรวมผู้ตอบและสมาชิกทุกคน (ทุกช่วงอายุ) ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา)”

ข้อ 4.3 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ (ผู้ตกเป็นเหยื่อ)

- ตัดข้อคำถามนี้ เนื่องจากผู้ตอบคำถามที่เป็นผู้แทนครัวเรือนให้ข้อมูลดังกล่าวแล้วจากการตอบในส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อ 1.1 ข้อมูลบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้แทนครัวเรือน)

ข้อมูลผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ข้อ 6 ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

- ปรับเพิ่มคำถามต่อเนื่องในกรณีที่ผู้ให้ข้อมูลตอบตัวเลือกว่า “มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่” จำนวน 1 ข้อ ว่า “(เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด” และกำหนดตัวเลือก 6 ตัวเลือก คือ

- 5 พอใจมาก
- 4 พอใจค่อนข้างมาก
- 3 พอใจปานกลาง

2 พอใจค่อนข้างน้อย

1 พอใจน้อย

0 ไม่พอใจเลย

และเพิ่มเติมให้มีข้อความ “โปรดระบุเหตุผล.....” ท้ายข้อคำถามนี้ เพื่อเป็นการถามแบบปลายเปิดให้ผู้ตอบสามารถให้รายละเอียดถึงเหตุผลที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในระดับที่ตอบ

2.2.2 ผลการทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey)

จากการประชุมเพื่อทบทวนเครื่องมือในการจัดเก็บข้อมูลโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน ปี 2564 มีมติให้ปรับแก้รายละเอียดในเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่มีการปรับแก้ในข้อคำถามใด

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของตัวเอง ไม่มีการปรับแก้ในข้อคำถามใด

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว ไม่มีการปรับแก้ในข้อคำถามใด

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนหรือโรงเรียน ไม่มีการปรับแก้ในข้อคำถามใด

ส่วนที่ 5 สิ่งที่ทำในเวลาว่างและกลุ่มเพื่อน มีการปรับแก้ในข้อคำถามต่อไปนี้

ข้อ 5.2 คุณใช้เวลาว่างทำสิ่งต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด

- ปรับเพิ่มข้อคำถามย่อยเป็น ข้อ (8) ว่า “เล่นอินเทอร์เน็ต หรือเล่นเกมส์ออนไลน์” เพื่อให้สอดคล้องกับกิจกรรมของเด็กและเยาวชนในปัจจุบัน

ส่วนที่ 6 ข้อมูลเกี่ยวกับบริเวณที่อยู่อาศัยและชุมชน ไม่มีการปรับแก้ในข้อคำถามใด

ส่วนที่ 7 พฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเอง ไม่มีการปรับแก้ในข้อคำถามใด

ส่วนที่ 8 รายละเอียดของพฤติกรรมและสิ่งที่ทำในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมาของตนเอง มีการปรับแก้ในข้อคำถามต่อไปนี้

ข้อ 8.6 ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา คุณเคยถูกลงโทษจากการมีพฤติกรรมหรือทำสิ่งดังกล่าวหรือไม่

- ปรับเพิ่มข้อความในประโยคคำถามเป็น “ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา คุณเคยถูกตักเตือน หรือลงโทษ หรือถูกดำเนินคดีในลักษณะอื่นใด จากการมีพฤติกรรมหรือทำสิ่งดังกล่าวหรือไม่” เพื่อให้ครอบคลุมการถูกปฏิบัติในลักษณะต่าง ๆ จากมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือการกระทำผิดที่เกิด

บทที่ 3

วิธีการสำรวจข้อมูล

3.1 กิจกรรมการดำเนินงาน

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2564 มีแนวทางดังนี้

3.1.1 ทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) และเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) ที่สำนักงานกิจการยุติธรรมได้จัดทำขึ้น เพื่อให้การจัดทำเครื่องมือมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและสามารถดำเนินการจัดเก็บข้อมูลได้ตามวัตถุประสงค์โครงการ

3.1.2 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) และวิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง (Sampling) ตามข้อกำหนดของสำนักงานกิจการยุติธรรม โดยมีแนวทางดังนี้

3.1.2.1 การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวนไม่น้อยกว่า 2,500 ตัวอย่าง โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) เนื่องจากประชากรที่มีคุณลักษณะที่ซับซ้อน ทำให้ต้องมีการสุ่มตัวอย่างมากกว่า 1 ครั้ง เพื่อให้ได้ตัวอย่างที่มีความเป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างแท้จริง โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 การคัดเลือกพื้นที่จังหวัดที่ทำการสำรวจ จะดำเนินการโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำแนกตามพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจภูธรภาค 9 ภาค และกองบัญชาการตำรวจนครบาล รวมพื้นที่กองบัญชาการ จำนวน 10 พื้นที่ โดยดำเนินการคัดเลือกจังหวัดในแต่ละพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจภูธรภาค 9 ภาค พื้นที่ละ 3 จังหวัด พิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per capita) เป็นตัวชี้วัดระดับรายได้ในการแบ่งกลุ่มจังหวัดเป็น 4 ระดับ คือ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวต่ำ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างต่ำ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างสูง และกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวสูง จำแนกตามลำดับควอไทล์ (Quartile) โดยจังหวัดที่มีรายได้ต่ำสุด 19 อันดับแรก อยู่ในกลุ่มรายได้ต่ำ 19 อันดับต่อมาอยู่ในกลุ่มรายได้ค่อนข้างต่ำ 20 อันดับต่อมาอยู่ในกลุ่มรายได้ค่อนข้างสูง และ 19 อันดับท้ายสุด อยู่ในกลุ่มรายได้สูง เพื่อให้ครอบคลุมลักษณะทางอาชญากรรมที่แตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ ดังรายละเอียดในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 การแบ่งกลุ่มจังหวัดตามระดับรายได้ โดยพิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per Capita) (หน่วย: บาท)

กลุ่มจังหวัดที่มี รายได้สูง		กลุ่มจังหวัดที่มี รายได้ค่อนข้างสูง		กลุ่มจังหวัดที่มี รายได้ค่อนข้างต่ำ		กลุ่มจังหวัดที่มี รายได้ต่ำ	
จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita
ระยอง	831,734	ตราด	166,451	ระนอง	110,240	สุโขทัย	80,206
กรุงเทพมหานคร	585,689	กระบี่	163,070	พิษณุโลก	107,854	สุรินทร์	79,182
ปราจีนบุรี	510,887	สุราษฎร์ธานี	155,156	ตรัง	105,449	น่าน	78,147
ชลบุรี	471,723	สมุทรสงคราม	150,169	สุพรรณบุรี	105,238	พัทลุง	77,516
พระนครศรีอยุธยา	436,363	เพชรบุรี	143,591	ยะลา	102,821	ร้อยเอ็ด	76,334
ฉะเชิงเทรา	403,574	สิงห์บุรี	140,890	ลำปาง	100,591	บุรีรัมย์	76,038
สมุทรสาคร	382,372	สงขลา	140,56	อุดรดิตถ์	99,236	ปัตตานี	75,779
สระบุรี	321,625	ลพบุรี	137,004	พิจิตร	97,221	อุบลราชธานี	74,408
นครปฐม	288,232	กำแพงเพชร	134,926	เลย	95,989	กาฬสินธุ์	73,404
สมุทรปราการ	285,173	เชียงใหม่	131,967	พะเยา	95,197	อำนาจเจริญ	72,573
จันทบุรี	254,246	อ่างทอง	127,940	หนองคาย	92,947	สระแก้ว	71,924
ชุมพร	250,823	ชัยนาท	123,905	อุทัยธานี	91,578	ชัยภูมิ	69,375
ปทุมธานี	239,753	กาญจนบุรี	123,679	เชียงราย	88,281	สกลนคร	69,009
ภูเก็ต	226,158	ขอนแก่น	121,648	เพชรบูรณ์	86,198	บึงกาฬ	68,497
ราชบุรี	222,261	นครสวรรค์	121,070	อุดรธานี	85,982	ยโสธร	65,254
พังงา	219,867	นครนายก	119,304	นครพนม	82,712	แม่ฮ่องสอน	63,419
ลำพูน	209,668	ตาก	118,508	แพร่	82,657	มุกดาหาร	61,345
นนทบุรี	193,682	นครศรีธรรมราช	117,801	ศรีสะเกษ	80,747	หนองบัวลำภู	59,157
ประจวบคีรีขันธ์	187,718	นครราชสีมา	117,521	มหาสารคาม	80,422	นราธิวาส	55,417
		สตูล	111,682				

ที่มา: ข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน ปี พ.ศ. 2563 จากสำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

หลังจากนั้นจึงดำเนินการเลือกพื้นที่ 1 จังหวัดเพื่อเป็นตัวแทนจากแต่ละกลุ่ม เพื่อให้พื้นที่ในการสำรวจครอบคลุมตัวแทนจากกลุ่มจังหวัด ส่งผลให้มีพื้นที่จังหวัดที่ทำการเก็บข้อมูลรวม 27 จังหวัด และกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นพื้นที่ของกองบัญชาการตำรวจนครบาล ดังรายละเอียดในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างในการเก็บข้อมูลตามระดับรายได้ โดยพิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per Capita)

พื้นที่ภาค/ จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
กองบัญชาการตำรวจนครบาล			
กรุงเทพมหานคร	585,689	สูง	
ตำรวจภูธร ภาค 1			
พระนครศรีอยุธยา	436,363	สูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัดเพียง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูงและค่อนข้างสูง จึงเลือกจังหวัดตัวอย่าง ดังนี้
สมุทรปราการ	285,173	สูง	
สระบุรี	321,625	สูง	
ปทุมธานี	239,753	สูง	
นนทบุรี	193,682	สูง	
สิงห์บุรี	140,890	ค่อนข้างสูง	
ลพบุรี	137,004	ค่อนข้างสูง	
อ่างทอง	127,940	ค่อนข้างสูง	
ชัยนาท	123,905	ค่อนข้างสูง	
ตำรวจภูธร ภาค 2			
ระยอง	831,734	สูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัด 3 กลุ่ม คือ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง ค่อนข้างสูง และต่ำ จึงเลือกจังหวัดตัวอย่าง ดังนี้
ปราจีนบุรี	510,887	สูง	
ชลบุรี	471,723	สูง	
ฉะเชิงเทรา	403,574	สูง	
จันทบุรี	254,246	สูง	
ตราด	166,451	ค่อนข้างสูง	
นครนายก	119,304	ค่อนข้างสูง	
สระแก้ว	71,924	ต่ำ	

ตารางที่ 3.2 การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างในการเก็บข้อมูลตามระดับรายได้ โดยพิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per Capita) ต่อ

พื้นที่ภาค/ จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
ตำรวจภูธร ภาค 3			
นครราชสีมา	117,521	ค่อนข้างสูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัด 3 กลุ่ม คือ
ศรีสะเกษ	80,747	ค่อนข้างต่ำ	กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง
สุรินทร์	79,182	ต่ำ	ค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึงเลือกจังหวัด
บุรีรัมย์	76,038	ต่ำ	ตัวอย่าง ดังนี้
อุบลราชธานี	74,408	ต่ำ	- กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูงและ
อำนาจเจริญ	72,573	ต่ำ	ค่อนข้างต่ำ (เนื่องจากมีเพียงกลุ่มละ
ชัยภูมิ	69,375	ต่ำ	1 จังหวัด) คือ นครราชสีมา
ยโสธร	65,254	ต่ำ	- กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ 2 จังหวัด (เนื่องจากมีจำนวนมากกว่า) คือ อุบลราชธานี กับ ยโสธร
ตำรวจภูธร ภาค 4			
ขอนแก่น	121,648	ค่อนข้างสูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัด 3 กลุ่ม คือ กลุ่ม
เลย	95,989	ค่อนข้างต่ำ	จังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ และต่ำ
หนองคาย	92,947	ค่อนข้างต่ำ	จึงเลือกจังหวัดตัวอย่าง ดังนี้
อุดรธานี	85,982	ค่อนข้างต่ำ	- กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ
นครพนม	82,712	ค่อนข้างต่ำ	1 จังหวัด คือ ขอนแก่น
มหาสารคาม	80,422	ค่อนข้างต่ำ	- กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ 2 จังหวัด
ร้อยเอ็ด	76,334	ต่ำ	(เนื่องจากมีจำนวนมากกว่า) คือ
กาฬสินธุ์	73,404	ต่ำ	อุดรธานี กับ หนองบัวลำภู
สกลนคร	69,009	ต่ำ	
บึงกาฬ	68,497	ต่ำ	
มุกดาหาร	61,345	ต่ำ	
หนองบัวลำภู	59,157	ต่ำ	

ตารางที่ 3.2 การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างในการเก็บข้อมูลตามระดับรายได้ โดยพิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per Capita) ต่อ

พื้นที่ภาค/ จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
ตำราวจุธร ภาค 5			
ลำพูน	209,668	สูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัด 4 กลุ่ม
เชียงใหม่	131,967	ค่อนข้างสูง	จึงเลือกจังหวัดตัวอย่าง ดังนี้
ลำปาง	100,591	ค่อนข้างต่ำ	- กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูงและค่อนข้างสูง
พะเยา	95,197	ค่อนข้างต่ำ	(เนื่องจากมีเพียงกลุ่มละ 1 จังหวัด)
เชียงราย	88,281	ค่อนข้างต่ำ	คือ ลำพูน
แพร่	82,657	ค่อนข้างต่ำ	- กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ
น่าน	78,147	ต่ำ	คือ ลำปาง
แม่ฮ่องสอน	63,419	ต่ำ	- กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ น่าน
ตำราวจุธร ภาค 6			
กำแพงเพชร	134,926	ค่อนข้างสูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัด 3 กลุ่ม คือ กลุ่ม
นครสวรรค์	121,070	ค่อนข้างสูง	จังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ
ตาก	118,508	ค่อนข้างสูง	และต่ำ จึงเลือกจังหวัดตัวอย่าง ดังนี้
พิษณุโลก	107,854	ค่อนข้างต่ำ	- กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง
อุตรดิตถ์	99,236	ค่อนข้างต่ำ	1 จังหวัด คือ นครสวรรค์
พิจิตร	97,221	ค่อนข้างต่ำ	- กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ
อุทัยธานี	91,578	ค่อนข้างต่ำ	2 จังหวัด (เนื่องจากมีจำนวนมากว่า)
เพชรบูรณ์	86,198	ค่อนข้างต่ำ	คือ พิจิตร และอุทัยธานี
สุโขทัย	80,206	ต่ำ	* ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องและสอดคล้องกับ
			การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
			ในปี 2564 จึงมิได้คัดเลือกพื้นที่จังหวัดในกลุ่ม
			ที่มีรายได้ต่ำ แต่กำหนดพื้นที่จังหวัดอุทัยธานี
			เป้าหมายแทนกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำในพื้นที่
			ภูมิภาคนี้

ตารางที่ 3.2 การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างในการเก็บข้อมูลตามระดับรายได้ โดยพิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per Capita) ต่อ

พื้นที่ภาค/ จังหวัด	GPP per Capita	ระดับรายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
ตำรวจภูธร ภาค 7			
สมุทรสาคร	382,372	สูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัด 3 กลุ่ม คือ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง ก่อนข้างสูง และก่อนข้างต่ำ จึงเลือกจังหวัดตัวอย่าง ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง คือ ประจวบคีรีขันธ์ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ก่อนข้างสูง คือ เพชรบุรี - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ก่อนข้างต่ำ คือ สุพรรณบุรี
นครปฐม	288,232	สูง	
ราชบุรี	222,261	สูง	
ประจวบคีรีขันธ์	187,718	สูง	
สมุทรสงคราม	150,169	ก่อนข้างสูง	
เพชรบุรี	143,591	ก่อนข้างสูง	
กาญจนบุรี	123,679	ก่อนข้างสูง	
สุพรรณบุรี	105,238	ก่อนข้างต่ำ	
ตำรวจภูธร ภาค 8			
ชุมพร	250,823	สูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัดเพียงสองกลุ่ม คือ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูงและปานกลาง จึงเลือกจังหวัดตัวอย่าง ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง คือ ชุมพร - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ก่อนข้างสูง 1 จังหวัด คือ กระบี่ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ก่อนข้างต่ำ 1 จังหวัด คือ ระนอง
ภูเก็ต	226,158	สูง	
พังงา	219,867	สูง	
กระบี่	163,070	ก่อนข้างสูง	
สุราษฎร์ธานี	155,156	ก่อนข้างสูง	
นครศรีธรรมราช	117,801	ก่อนข้างสูง	
ระนอง	110,240	ก่อนข้างต่ำ	
ตำรวจภูธร ภาค 9			
สงขลา	140,562	ก่อนข้างสูง	มีกลุ่มประเภทจังหวัด 3 กลุ่ม จึงเลือก จังหวัดตัวอย่าง ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ก่อนข้างสูง คือ สงขลา - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ก่อนข้างต่ำ คือ ยะลา - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ พัทลุง
สตูล	111,682	ก่อนข้างสูง	
ตรัง	105,449	ก่อนข้างต่ำ	
ยะลา	102,821	ก่อนข้างต่ำ	
พัทลุง	77,516	ต่ำ	
ปัตตานี	75,779	ต่ำ	
นราธิวาส	55,417	ต่ำ	

ขั้นที่ 2 การคัดเลือกพื้นที่สถานีตำรวจ จะดำเนินการโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากรายชื่อสถานีตำรวจภูธรอำเภอในแต่ละจังหวัดที่กำหนด จำนวน 3-4 อำเภอ และจากรายชื่อกองบังคับการตำรวจนครบาล (สำหรับพื้นที่กรุงเทพฯ) จำนวน 3 เขต ดังรายละเอียดในตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 พื้นที่ในการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	พื้นที่อำเภอ/ เขต
ส่วนกลาง (กองบัญชาการตำรวจนครบาล)	กรุงเทพมหานคร	1.เขตจตุจักร
		2.เขตดุสิต
		3.เขตลาดพร้าว
ภาคกลาง (ตำรวจภูธร ภาค 1)	พระนครศรีอยุธยา	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอเสนา
		3.อำเภอผักไห่
	นนทบุรี	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอบางกรวย
		3.อำเภอบางใหญ่
		4.อำเภอปากเกร็ด
	อ่างทอง	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอไชโย
3.อำเภอวิเศษชัยชาญ		
ภาคตะวันออก (ตำรวจภูธร ภาค 2)	ระยอง	1.อ.บ้านค่าย
		2.อ.นิคมพัฒนา
		3.อ.เมือง
	นครนายก	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอบ้านนา
		3.อำเภอองครักษ์
	สระแก้ว	1.อ.วังน้ำเย็น
		2.อ.คลองหาด
		3.อ.เขาฉกรรจ์

ตารางที่ 3.3 พื้นที่ในการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ต่อ

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	พื้นที่อำเภอ/ เขต
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (สำรวจภูธร ภาค 3)	นครราชสีมา	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอสูงเนิน
		3.อำเภอสี่คิ้ว
	อุบลราชธานี	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอเขมราฐ
		3.อำเภอโพธิ์ไทร
	ยโสธร	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอกุดชุม
		3.อำเภอเลิงนกทา
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (สำรวจภูธร ภาค 4)	ขอนแก่น	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอชุมแพ
		3.อำเภอนากลาง
	อุดรธานี	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอเพ็ญ
		3.อำเภอบ้านผือ
	หนองบัวลำภู	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอนากลาง
		3.อำเภอศรีบุญเรือง
ภาคเหนือตอนบน (สำรวจภูธร ภาค 5)	ลำพูน	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอลี้
		3.อำเภอป่าซาง
	ลำปาง	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอแจ้ห่ม
		3.อำเภอเกาะคา
	น่าน	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอเวียงสา
		3.อำเภอนาน้อย

ตารางที่ 3.3 พื้นที่ในการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ต่อ

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	พื้นที่อำเภอ/ เขต
ภาคเหนือตอนล่าง (สำรวจภูธร ภาค 6)	นครสวรรค์	1.อำเภอเมือง 2.อำเภอชุมแสง 3.อำเภอลาดยาว
	พิจิตร	1.อำเภอเมือง 2.อำเภอสว่าง 3.อำเภอวังทรายพูน
	อุทัยธานี	1.อำเภอเมือง 2.อำเภอหนองขาหย่าง 3.อำเภอหนองฉาง 4.อำเภอบ้านไร่
ภาคตะวันตก (สำรวจภูธร ภาค 7)	ประจวบคีรีขันธ์	1.อำเภอเมือง 2.อำเภอหัวหิน 3.อำเภอปราณบุรี
	เพชรบุรี	1.อำเภอ 2.อำเภอบ้านลาด 3.อำเภอท่ายาง
	สุพรรณบุรี	1.อำเภอเมือง 2.อำเภอศรีประจันต์ 3.อำเภอบางปลาม้า
ภาคใต้ตอนบน (สำรวจภูธร ภาค 8)	ชุมพร	1.อำเภอเมือง 2.อำเภอท่าแซะ 3.อำเภอสวี 4.อำเภอหลังสวน
	กระบี่	1.อำเภอเมือง 2.อำเภอคลองท่อม 3.อำเภออ่าวลึก
	ระนอง	1.อำเภอเมือง 2.อำเภอกระบุรี 3.อำเภอกะเปอร์

ตารางที่ 3.3 พื้นที่ในการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ต่อ

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	พื้นที่อำเภอ/ เขต
ภาคใต้ตอนล่าง (สำรวจภูธร ภาค 9)	สงขลา	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอสะบ้าย้อย
		3.อำเภอหาดใหญ่
	พัทลุง	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอป่าบอน
		3.อำเภอควนขนุน
	ยะลา	1.อำเภอเมือง
		2.อำเภอยะหา
		3.อำเภอกรงปินัง

ขั้นที่ 3 การคัดเลือกพื้นที่ชุมชนที่อยู่ในความรับผิดชอบของแต่ละพื้นที่สถานีตำรวจ จะดำเนินการโดยใช้การคัดเลือกตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience Sampling) เพื่อให้ครอบคลุมย่านที่อยู่อาศัยและย่านการค้า

ขั้นที่ 4 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสำรวจ จะดำเนินการโดยใช้การคัดเลือกตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience Sampling) จากหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือน ซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไป และอยู่อาศัยในครัวเรือนที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2564 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป โดยใช้เครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ที่ได้จากการทบทวนแล้วตามข้อ 3.1.1

3.1.2.2 การสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวนไม่น้อยกว่า 2,500 ตัวอย่าง โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) เช่นเดียวกับการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) เนื่องจากประชากรที่มีคุณลักษณะที่ซับซ้อน ทำให้ต้องมีการสุ่มตัวอย่างมากกว่า 1 ครั้ง เพื่อให้ได้ตัวอย่างที่มีความเป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างแท้จริง โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 การคัดเลือกพื้นที่จังหวัดที่ทำการสำรวจ จะดำเนินการโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำแนกตามพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจภูธรภาค 9 ภาค และกองบัญชาการตำรวจนครบาล รวมพื้นที่กองบัญชาการ จำนวน 10 พื้นที่ โดยดำเนินการคัดเลือกจังหวัดในแต่ละพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจภูธรภาค 9 ภาค พื้นที่ละ 3 จังหวัด พิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per Capita) เป็นตัวชี้วัดระดับรายได้ในการแบ่งกลุ่มจังหวัดเป็น 3 ระดับ คือ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้กลาง และกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ (เช่นเดียวกับการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมดังรายละเอียดในตารางที่ 3.1) หลังจากนั้นจึงดำเนินการเลือกพื้นที่ 1 จังหวัดเพื่อเป็นตัวแทนจากแต่ละกลุ่ม เพื่อให้พื้นที่ในการสำรวจครอบคลุมตัวแทนจากกลุ่มจังหวัด

ส่งผลให้มีพื้นที่จังหวัดที่ทำการเก็บข้อมูลรวม 27 จังหวัด และกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นพื้นที่ของกองบัญชาการตำรวจนครบาล (เช่นเดียวกับการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ดังรายละเอียดในตารางที่ 3.2)

ขั้นที่ 2 การคัดเลือกพื้นที่สถานศึกษา จะดำเนินการคัดเลือกโดยใช้การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากสถานศึกษาที่เข้าร่วมโครงการโรงเรียนยุติธรรมอุปถัมภ์ ในแต่ละจังหวัดและกรุงเทพมหานคร และมีความพร้อมให้ทำการสำรวจ อย่างไรก็ตาม ด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ส่งผลให้สถานศึกษาที่เข้าร่วมโครงการโรงเรียนยุติธรรมอุปถัมภ์ในบางพื้นที่มีการจัดการเรียนการสอนแบบออนไลน์ และไม่สะดวกให้ทางคณะผู้วิจัยทำการสำรวจข้อมูล ดังนั้น ในบางพื้นที่จึงมีการเก็บข้อมูลในสถานศึกษาอื่นที่ไม่ได้เข้าร่วมโครงการโรงเรียนยุติธรรมอุปถัมภ์เพิ่มเติม เพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มเป้าหมายครบถ้วนตามที่กำหนด

ขั้นที่ 3 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสำรวจ โดยใช้การคัดเลือกตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Selection) จากกลุ่มเด็กและเยาวชน ช่วงอายุ 12-18 ปี ในสถานศึกษาที่เข้าร่วมโครงการโรงเรียนยุติธรรมอุปถัมภ์ โดยใช้เครื่องมือการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) ที่ได้จากการทบทวนแล้วตามข้อ 3.1.1

3.1.3 ประสาน จัดเตรียมทีมสำรวจ และดำเนินการสำรวจข้อมูล

3.1.3.1 กำหนดและประสานทีมงานสำหรับการเก็บข้อมูลในพื้นที่ พร้อมทั้งอธิบายเกี่ยวกับรายละเอียดของเครื่องมือการสำรวจ วิธีการสำรวจ และวิธีการบันทึกข้อมูลให้แก่ทีมเก็บข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนและสามารถดำเนินการเก็บข้อมูลได้ตามแผนงานที่กำหนด

3.1.3.2 ติดต่อประสานสถานศึกษาที่เข้าร่วมโครงการโรงเรียนยุติธรรมอุปถัมภ์ (สำหรับการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง) เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเข้าไปทำการสำรวจข้อมูลจากนักเรียนในแต่ละระดับ และประสานเพื่อกำหนดตารางเวลาในการเข้าไปทำการสำรวจที่ชัดเจน

3.1.3.3 ดำเนินการสำรวจ ดังนี้

(1) ทีมเก็บข้อมูลอธิบายเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมายการสำรวจและรายละเอียดในแบบสำรวจให้แก่ผู้ตอบอย่างชัดเจน รวมทั้งชี้แจงให้ผู้ตอบแบบสอบถามทราบว่า ตนเองมีสิทธิที่จะตัดสินใจให้ข้อมูลหรือปฏิเสธไม่ให้ข้อมูล โดยไม่เป็นการบังคับ ตลอดจนการสร้างควมไว้วางใจให้ผู้ตอบมั่นใจว่าข้อมูลที่ตนเองให้ในแบบสำรวจจะเป็นความลับ โดยการนำเสนอเสนอข้อมูลจะเป็นในภาพรวมมิใช่รายบุคคล และผลของการให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเอง จะนำไปสู่การถูกลงโทษหรือดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมในภายหลัง รวมทั้งมีการสื่อสารเพื่อยืนยันให้กลุ่มเป้าหมายผู้ตอบแบบสำรวจรับทราบ และมีความมั่นใจว่าข้อมูลที่ให้จะไม่ถูกเปิดเผยหรือนำไปใช้ประโยชน์อื่นนอกเหนือไปจากวัตถุประสงค์ในการสำรวจที่ได้แจ้งแก่กลุ่มเป้าหมายก่อนการทำการสำรวจ

(2) ทีมเก็บข้อมูลดำเนินการขอความยินยอมอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรในการให้ข้อมูลจากผู้ตอบแบบสำรวจอย่างชัดเจน โดยให้ผู้ตอบแบบสำรวจลงลายมือชื่อในเอกสารยินยอมให้ข้อมูล ตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เพื่อเป็นการป้องกันผลกระทบทางลบหรือความเสียหายของกลุ่มเป้าหมาย

ที่อาจเกิดจากการสำรวจ ทั้งนี้ ในกรณีของการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองจากกลุ่มเด็ก และเยาวชนในสถานศึกษาที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ให้ครูหรือบุคลากรในสถานศึกษาที่ได้รับการมอบหมายเป็นผู้ลงลายมือชื่อในเอกสารยินยอมให้ข้อมูลแทน

(3) ทีมเก็บข้อมูลดำเนินการสำรวจข้อมูล โดยมุ่งเน้นการเก็บข้อมูลจากการสำรวจโดยให้กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้กรอกข้อมูลในแบบสำรวจด้วยตนเอง เพื่อสร้างความมั่นใจให้ผู้ตอบว่าการสำรวจดังกล่าวเป็นความลับ โดยมีงานทำหน้าที่ในการอธิบายหรือตอบข้อสงสัยในข้อคำถามแต่ละข้อ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนต่อคำถามแต่ละข้อ ยกเว้นในกรณีที่ผู้ตอบแบบสำรวจแจ้งให้ทีมงานเป็นผู้กรอกข้อมูลแทน

(4) ทีมเก็บข้อมูลดำเนินการรวบรวม ตรวจสอบ และประมวลผลข้อมูลที่ทำกรการสำรวจแล้วส่งมายังทีมวิจัยหลักเพื่อทำการวิเคราะห์ในขั้นตอนต่อไป

3.1.4 วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

3.1.4.1 การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) โดยทำการสรุปและวิเคราะห์ผลการสำรวจในประเด็นต่อไปนี้

- (1) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน)
- (2) ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ประกอบด้วย
 - (2.1) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
 - (2.2) ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม
 - (2.3) ลักษณะของผู้ก่อเหตุ
 - (2.4) ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ
 - (2.5) พฤติการณ์แห่งคดี
 - (2.6) ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม
- (3) ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม
- (4) ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกัน

อาชญากรรม

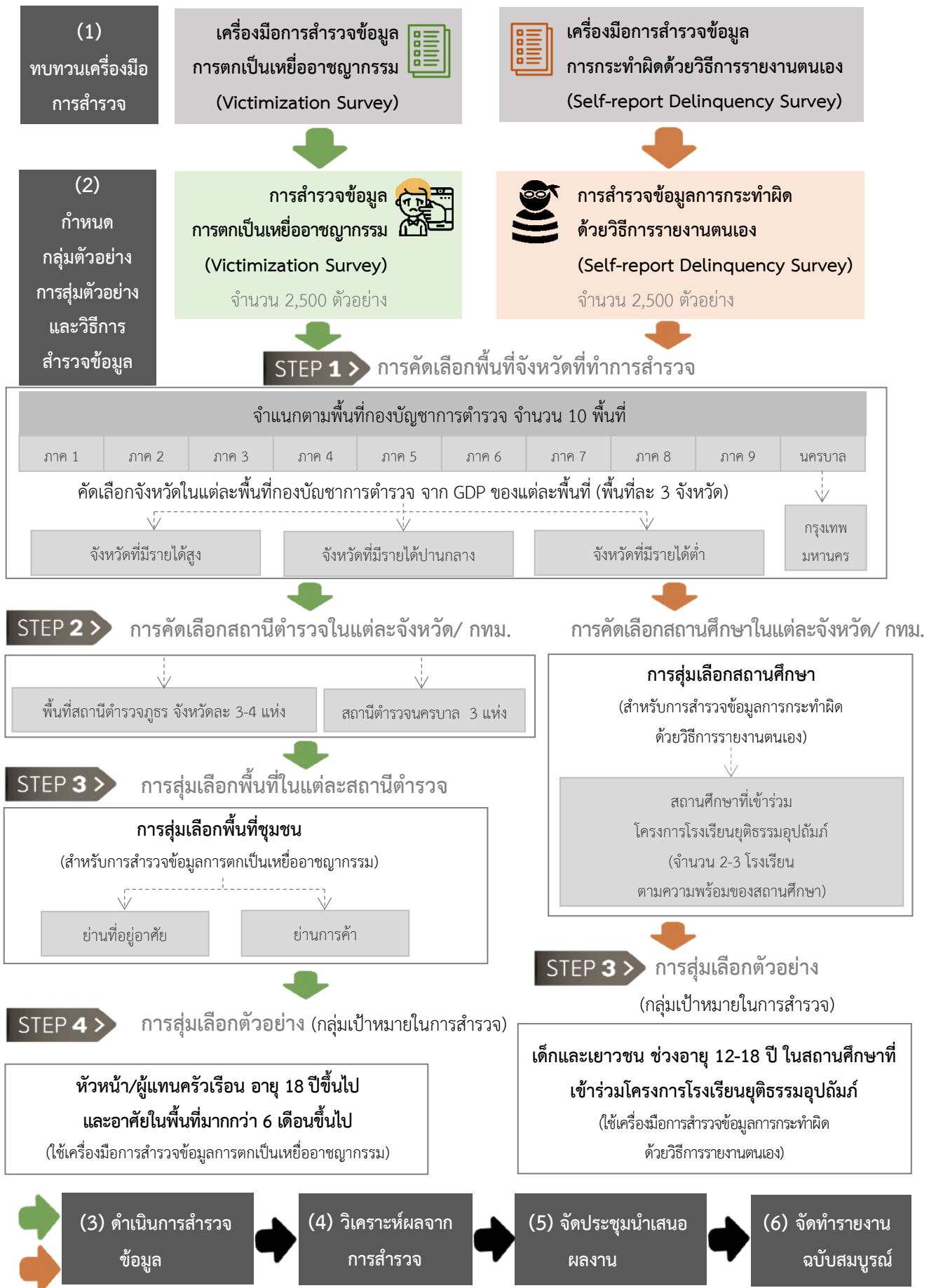
3.1.4.2 การสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) โดยทำการสรุปและวิเคราะห์ผลการสำรวจในประเด็นต่อไปนี้

- (1) ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตนเอง
- (2) ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะตนเอง
- (3) ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว
- (4) ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียน
- (5) ข้อมูลสิ่งที่ทำในเวลาว่างและกลุ่มเพื่อน
- (6) ข้อมูลเกี่ยวกับบริเวณที่อยู่อาศัยและชุมชน
- (7) พฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเอง

ทั้งนี้ จะทำการนำเสนอข้อมูลจากการสำรวจทั้ง 2 เครื่องมือ ในภาพรวมทั้งประเทศและรายกองบัญชาการตำรวจ เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการวิเคราะห์เชื่อมโยงกับข้อมูลการสำรวจตามเป้าหมายหรือตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรมในมิติต่าง ๆ อาทิ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 สังคมสงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก หรือตัวชี้วัดแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ เป็นต้น เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์สถานการณ์หรือคาดการณ์แนวโน้มของปัญหาอาชญากรรมของประเทศไทยได้อย่างชัดเจนมากขึ้น และจัดทำข้อเสนอแนะที่ชัดเจนและเป็นประโยชน์สำหรับการป้องกันอาชญากรรมในอนาคต

3.1.5 จัดประชุมนำเสนอผลงาน เพื่อนำข้อเสนอแนะไปพัฒนาเป็นรายงานการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์

3.1.6 จัดทำรายงานการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2564 ฉบับสมบูรณ์ ประกอบด้วย บทสรุปผู้บริหาร ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามข้อ 3.1.4 และ Infographic ที่แสดงให้เห็นผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน

ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการดำเนินงาน

3.2 ช่วงเวลาในการดำเนินการตามกิจกรรม

ระยะเวลาดำเนินการ 6 เดือน (180 วัน) ตั้งแต่เดือนมกราคม ถึงเดือน มิถุนายน พ.ศ.2565

รายละเอียดกิจกรรม	มค			กพ				มีค				เมย				พค				มิย				กค
	W2	W3	W4	W1	W2	W3	W4	W1	W2	W3	W4	W1	W2	W3	W4	W1	W2	W3	W4	W1	W2	W3	W4	W1
1. ทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง																								
2. ออกแบบแผนการเก็บข้อมูล (วิธีการและขั้นตอน) และแผนบริหารโครงการ																								
ส่งงานงวดที่ 1 (30 ม.ค.65)																								
3. การสำรวจข้อมูล																								
3.1 คัดเลือกพื้นที่และกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการสำรวจ																								
3.2 กำหนดและประสานทีมผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่																								
3.3 ติดต่อประสานสถานศึกษาเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเข้าไปสำรวจข้อมูล																								

รายละเอียดกิจกรรม	มค			กพ				มีค				เมย				พค				มิย				กค
	W2	W3	W4	W1	W2	W3	W4	W1	W2	W3	W4	W1	W2	W3	W4	W1	W2	W3	W4	W1	W2	W3	W4	W1
(กรณีสำรวจข้อมูลการ กระทำผิดด้วยวิธีการ รายงานตนเอง)																								
3.4 อบรมทีมผู้เก็บข้อมูลใน พื้นที่ เกี่ยวกับแบบสำรวจ และแนวทางการเก็บข้อมูล																								
3.5 ดำเนินการสำรวจข้อมูล การกระทำผิดด้วยวิธีการ รายงานตนเอง																								
3.6 ดำเนินการสำรวจข้อมูล การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม																								
4. การวิเคราะห์ผลและ ข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจ																								
ส่งงานงวดที่ 2 (10 พ.ค. 65)																								
5. การจัดประชุมนำเสนอ ผลการสำรวจ																								
6. จัดทำรายงานการสำรวจ สถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2564 ฉบับสมบูรณ์																								
ส่งงานงวดที่ 3 (9 ก.ค. 65)																								

3.3 การบริหารปัจจัย และการควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการลดความเสี่ยง

ขณะที่ปรึกษากำหนดแผนการบริหารปัจจัย และการควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการลดความเสี่ยง หรือโอกาสที่จะทำให้การดำเนินงานไม่เป็นไปตามแผนงานหรือเป้าหมายของโครงการ โดยคำนึงถึงข้อจำกัด และความเสี่ยงอันอาจเกิดขึ้นในช่วงเวลาการดำเนินโครงการ โดยเฉพาะอย่างสถานการณ์การแพร่ระบาดของ โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ซึ่งอาจมีแนวปฏิบัติจากข้อสั่งการของรัฐบาลในแต่ละช่วงเวลาที่จะส่งผล กระทบต่อการเดินทางเพื่อเก็บข้อมูลในแต่ละพื้นที่ตามแผนงานโครงการ โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.4 แผนการบริหารปัจจัย และการควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการลดความเสี่ยง

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัย (ทรัพยากรการดำเนินงาน) และแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่อาจเกิด	การจัดการความเสี่ยง
กำหนดแผนงานในการสำรวจข้อมูลและทบทวนเครื่องมือ	- จัดทำแผนการใช้จ่ายงบประมาณการดำเนินงานในแต่ละกิจกรรม	- การประมาณการค่าใช้จ่ายในแต่ละกิจกรรมมีความคาดเคลื่อนจากการดำเนินงานจริง	- กำหนดให้แผนการใช้จ่ายงบประมาณสามารถถ่วงเฉลี่ยระหว่างกิจกรรมในงบประมาณหมวดเดียวกันได้
การสำรวจข้อมูล	- จัดทำแผนการดำเนินงานของบุคลากรโดยระบุบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของทีมงานแต่ละส่วนให้ชัดเจน	- การดำเนินงานของทีมเก็บข้อมูลในบางพื้นที่อาจมีเงื่อนไขและบริบทการดำเนินงานเฉพาะแตกต่างจากพื้นที่อื่น อาทิ บุคลากรที่รับผิดชอบในการเก็บข้อมูลในพื้นที่ชายแดนใต้	- มีช่องทางการประสานติดต่อระหว่างทีมเก็บข้อมูลและหัวหน้าโครงการโดยตรง เพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะที่อาจพบในการดำเนินงานในพื้นที่อย่างรวดเร็ว
	- จัดทำตารางเวลาในการดำเนินการในแต่ละกิจกรรมให้ชัดเจน	- การกำหนดตารางเวลาการดำเนินงานมีความคาดเคลื่อนจากการดำเนินงานจริง	- การควบคุมให้การปรับเปลี่ยนตารางเวลาในการดำเนินแต่ละกิจกรรมอยู่ภายใต้กรอบเวลาการส่งงานแต่ละงวดที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง
	- ทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูล	- เครื่องมือการสำรวจไม่สอดคล้องกับสถานการณ์และบริบทของพื้นที่ในช่วงเวลาที่เก็บ และเป้าหมายการใช้ประโยชน์จากข้อมูลที่เก็บ	- จัดประชุมร่วมกับสำนักงานกิจการยุติธรรมเพื่อพิจารณาทบทวนรายละเอียดของข้อคำถามในเครื่องการสำรวจ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของโครงการและเป้าหมายในการนำข้อมูลการสำรวจไปใช้ประโยชน์ของหน่วยงาน

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัย (ทรัพยากรการดำเนินงาน) และแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่อาจเกิด	การจัดการความเสี่ยง
เตรียมความพร้อมสำหรับการเก็บข้อมูล	<ul style="list-style-type: none"> - จัดเตรียมทีมผู้เก็บข้อมูลแต่ละพื้นที่ - อธิบายเกี่ยวกับรายละเอียดของเครื่องมือการสำรวจ วิธีการสำรวจ และวิธีการบันทึกข้อมูล 	<ul style="list-style-type: none"> - ความเข้าใจที่คาดเคลื่อนของทีมเก็บข้อมูลเกี่ยวกับแบบสำรวจและรายละเอียดในการดำเนินการเก็บข้อมูล - การปฏิบัติหน้าที่อาจไม่เป็นไปตามหลักจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์ 	<ul style="list-style-type: none"> - มีช่องทางการประสานติดต่อระหว่างผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่และหัวหน้าโครงการโดยตรง เพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะที่อาจพบในการดำเนินงานในพื้นที่อย่างรวดเร็ว และเน้นย้ำถึงแนวปฏิบัติตามจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์
ดำเนินการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่ชี้แจงรายละเอียดการสำรวจ และสิทธิของผู้ให้ข้อมูลตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ - เตรียม QR Code สำหรับการตอบแบบสำรวจให้พร้อม 	<ul style="list-style-type: none"> - สถานการณ์การแพร่ระบาดของของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 	<ul style="list-style-type: none"> - จัดการประชุมเพื่อชี้แจงรายละเอียดของการสำรวจข้อมูล และแนวปฏิบัติสำหรับทีมเก็บข้อมูลในรูปแบบออนไลน์ - ผู้เก็บข้อมูลผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่วัดอุณหภูมิร่างกายก่อนลงพื้นที่จริงทุกครั้ง กรณีผู้เก็บข้อมูลมิใช่สูงให้เว้นการลงพื้นที่ - ผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่ต้องสวมหน้ากากอนามัยทุกครั้งขณะลงพื้นที่จริง และเว้นระยะห่างกับผู้ให้ข้อมูล - จัดทำแบบสำรวจออนไลน์ผ่านรูปแบบ Google form และผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่ทำการสำรวจข้อมูล โดยให้ผู้ตอบแบบสำรวจทำการสแกน QR Code ในการเข้าตอบแบบสำรวจดังกล่าวจาก

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัย (ทรัพยากรการดำเนินงาน) และแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่อาจเกิด	การจัดการความเสี่ยง
			<p>โทรศัพท์มือถือของตนเอง เพื่อให้มีความเป็นส่วนตัวในการให้ข้อมูล โดยมีผู้เก็บข้อมูลอธิบายรายละเอียดของแต่ละข้อคำถาม และให้ความช่วยเหลือในการตอบแบบสำรวจตามที่ผู้ให้ข้อมูลร้องขอ</p>
<p>ดำเนินการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ทีมเก็บข้อมูลชี้แจงรายละเอียดการสำรวจและสิทธิของผู้ให้ข้อมูลตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ - เตรียม QR Code สำหรับการตอบแบบสำรวจให้พร้อม 	<ul style="list-style-type: none"> - สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่วัดอุณหภูมिर่างกายก่อนลงพื้นที่จริงทุกครั้ง กรณีผู้เก็บข้อมูลมีไข้สูงให้เว้นการลงพื้นที่ - ผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่ต้องสวมหน้ากากอนามัยทุกครั้งขณะลงพื้นที่จริง และเว้นระยะห่างกับผู้ให้ข้อมูล - จัดทำแบบสำรวจออนไลน์ผ่านรูปแบบ Google form และผู้เก็บข้อมูลทำการสำรวจข้อมูล

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัย (ทรัพยากรการดำเนินงาน) และแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่อาจเกิด	การจัดการความเสี่ยง
		<p>ความเสี่ยงที่อาจเกิด</p> <ul style="list-style-type: none"> - การออกประกาศหรือมีคำสั่งจากทางภาครัฐในการควบคุมพื้นที่และกิจกรรมทางสังคมต่าง ๆ อาทิ การกำหนดให้สถานศึกษาจัดการเรียนการสอนแบบออนไลน์ อันเนื่องมาจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 	<p>การจัดการความเสี่ยง</p> <p>โดยให้ผู้ตอบแบบสำรวจทำการสแกน QR Code ในการเข้าตอบแบบสำรวจดังกล่าวจากโทรศัพท์มือถือของตนเอง เพื่อให้มีความเป็นส่วนตัวในการให้ข้อมูล โดยมีผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่อธิบายรายละเอียดของแต่ละข้อคำถาม และให้ความช่วยเหลือในการตอบแบบสำรวจตามที่ผู้ให้ข้อมูลร้องขอ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่ประสานทางสถานศึกษา เพื่อประสานแนวทางการดำเนินการเก็บข้อมูลจากนักเรียนในสถานศึกษา โดยพิจารณาจากแนวทางการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษาเป็นหลัก (1) กรณีที่สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ให้ผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่ดำเนินการตามแนวทางที่กำหนดไว้ตามปกติ (2) กรณีที่สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบออนไลน์ ให้ผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่ประสานทางสถานศึกษาขอเข้าร่วม

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัย (ทรัพยากรการดำเนินงาน) และแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่อาจเกิด	การจัดการความเสี่ยง
			<p>ในชั้นเรียนออนไลน์ และแจ้งทางหัวหน้าโครงการให้เข้าร่วมดำเนินการชี้แจงโครงการและรายละเอียดของแบบสำรวจแก่นักเรียน ผู้ให้ข้อมูลผ่านชั้นเรียนออนไลน์ดังกล่าว และส่งลิงค์แบบสำรวจให้นักเรียนผู้ให้ข้อมูลตอบแบบสำรวจพร้อมกัน โดยมีหัวหน้าโครงการร่วมกับผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่เป็นผู้อธิบายรายละเอียดของแต่ละข้อคำถาม และให้ความช่วยเหลือในการตอบแบบสำรวจตามที่ผู้ให้ข้อมูลร้องขอ</p>
		<ul style="list-style-type: none"> - การละเมิดความเป็นส่วนตัวในการให้ข้อมูล และการละเมิดแนวปฏิบัติด้านจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์ ในกรณีของกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กและเยาวชน (กลุ่มเปราะบาง) 	<ul style="list-style-type: none"> - กำชับให้ผู้เก็บข้อมูลในพื้นที่อธิบายรายละเอียดในการสำรวจ และขอความยินยอมเปิดเผยข้อมูลจากผู้ตอบแบบสำรวจทุกราย โดยให้ครูเข้าร่วมในการอธิบายและทำความเข้าใจกับเด็กและเยาวชนผู้ให้ข้อมูล และเป็นผู้แทนในการให้ความขอยินยอมให้ข้อมูลของเด็กและเยาวชนในแบบสำรวจออนไลน์หน้าแรก ก่อนเริ่มตอบแบบสำรวจ

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัย (ทรัพยากรการดำเนินงาน) และแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่อาจเกิด	การจัดการความเสี่ยง
วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจ	- นำคู่มือการสร้างเครื่องมือการสำรวจ ทั้ง 2 ฉบับมาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ผลการสำรวจ เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการออกแบบเครื่องมือ	- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ไม่สอดคล้องกับการนำไปใช้ประโยชน์ของหน่วยงาน	- ปรึกษาหารือกับทางสำนักงานกิจการยุติธรรมเกี่ยวกับเป้าหมายในการนำผลการสำรวจไปใช้ประโยชน์ในมิติต่าง ๆ ของงานในกระบวนการยุติธรรม
จัดประชุมและนำเสนอผลการสำรวจ	- ติดต่อประสานหน่วยงานและนักวิชาการเพื่อเข้าร่วมประชุมรับฟังผลการสำรวจ	- หน่วยงานที่เข้าร่วมประชุมไม่ได้มีภารกิจที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่สำรวจทำให้ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากผลการสำรวจที่นำเสนอได้	- ปรึกษาหารือกับทางสำนักงานกิจการยุติธรรมเพื่อขอคำแนะนำในการกำหนดหน่วยงานเป้าหมายในการเข้าร่วมการประชุม
	- ประชุมเพื่อนำเสนอผลการสำรวจให้แก่ผู้แทนหน่วยงานด้านการป้องกันอาชญากรรมและหน่วยงานยุติธรรมที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งนักวิชาการที่สนใจ	- สถานการณ์การแพร่ระบาดของของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 - ระยะเวลาในการนำเสนอไม่เพียงพอต่อการรับฟังข้อมูลและแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุม	- จัดการประชุมในรูปแบบออนไลน์ - จัดส่งเอกสารข้อมูลผลการสำรวจให้แก่ผู้เข้าร่วมประชุมก่อนการจัดประชุม
จัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์	- จัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์จำนวน 10 เล่ม พร้อมไฟล์ในรูปแบบ Thumb Drive 1 อัน โดยมีรายละเอียดประกอบด้วย	- รายละเอียดในรายงานฉบับสมบูรณ์อาจไม่ครบถ้วนตามความคาดหวังของสำนักงานกิจการยุติธรรมในฐานะผู้ว่าจ้าง	- ปรึกษาหารือกับทางสำนักงานกิจการยุติธรรมเพื่อทำความเข้าใจในรายละเอียดของเนื้อหา รายงานร่วมกัน

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัย (ทรัพยากรการดำเนินงาน) และแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่อาจเกิด	การจัดการความเสี่ยง
	(1) บทสรุปผู้บริหารภาษาไทย (2) บทสรุปผู้บริหารภาษาอังกฤษ (3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (4) Infographic ที่แสดงให้เห็นถึงผล การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน		

บทที่ 4

ผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ในครั้งนี้ ได้ทำการเก็บข้อมูลในพื้นที่ 3 กองบังคับการตำรวจนครบาล และ 27 จังหวัด ได้แก่ พระนครศรีอยุธยา นนทบุรี อ่างทอง ระยอง นครนายก สระแก้ว นครราชสีมา อุบลราชธานี โยธธร ขอนแก่น อุดรธานี หนองบัวลำภู ลำพูน ลำปาง น่าน นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สุพรรณบุรี ชุมพร กระบี่ ระนอง สงขลา พัทลุง และยะลา พบว่า มีผู้สมัครใจยินยอมให้ข้อมูลในแบบสำรวจ ซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป จำนวนทั้งสิ้น 2,784 คน ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่การสำรวจ

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	ผู้ตอบแบบสำรวจ	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
ส่วนกลาง (กองบัญชาการตำรวจ นครบาล)	กรุงเทพมหานคร	106	3.8
	เขตจตุจักร	34	1.2
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(10)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(24)	(0.9)
	เขตดุสิต	33	1.2
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(14)	(0.5)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(19)	(0.7)
	เขตลาดพร้าว	39	1.4
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(12)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(27)	(1.0)
ภาคกลาง (ตำรวจภูธร ภาค 1)	พระนครศรีอยุธยา	127	4.6
	อำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา	53	1.9
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(19)	(0.7)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(34)	(1.2)
	อำเภอเสนา	36	1.3
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(10)	(0.4)
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(26)	(0.9)	

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่
การสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	ผู้ตอบแบบสำรวจ	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
	อำเภอฝักไถ่	38	1.4
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(11)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(27)	(1.0)
	นนทบุรี	107	3.8
	อำเภอเมืองนนทบุรี	22	0.8
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(7)	(0.3)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(15)	(0.5)
	อำเภอบางกรวย	24	0.9
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(8)	(0.3)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(16)	(0.6)
	อำเภอบางใหญ่	37	1.3
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(16)	(0.6)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(21)	(0.8)
	อำเภอปากเกร็ด	24	0.9
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(16)	(0.6)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(8)	(0.3)
	อ่างทอง	107	3.8
	อำเภอเมืองอ่างทอง	42	1.5
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(19)	(0.7)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(23)	(0.8)
	อำเภอไชโย	30	1.1
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(11)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(19)	(0.7)
	อำเภอวิเศษชัยชาญ	35	1.3
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(16)	(0.6)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(19)	(0.7)

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่
การสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	ผู้ตอบแบบสำรวจ	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคตะวันออก (สำรวจภูธร ภาค 2)	ระยอง	57	2.0
	อำเภอเมืองระยอง	13	0.5
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(6)	(0.2)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(7)	(0.3)
	อำเภอบ้านค่าย	18	0.6
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(4)	(0.1)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(14)	(0.5)
	อำเภอนิคมพัฒนา	26	0.9
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(6)	(0.2)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(20)	(0.7)
	นครนายก	100	3.6
	อำเภอเมืองนครนายก	43	1.5
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(18)	(0.6)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(25)	(0.9)
	อำเภอบ้านนา	33	1.2
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(12)	(0.4)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(21)	(0.8)	
อำเภอองครักษ์	24	0.9	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(8)	(0.3)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(16)	(0.6)	
สระแก้ว	80	2.9	
อำเภอวังน้ำเย็น	37	1.3	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(19)	(0.7)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(18)	(0.6)	
อำเภอคลองหาด	32	1.1	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(12)	(0.4)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(20)	(0.7)	
อำเภอเขาฉกรรจ์	11	0.4	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(3)	(0.1)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(8)	(0.3)	

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่
การสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	ผู้ตอบแบบสำรวจ	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง (สำรวจภูธร ภาค 3)	นครราชสีมา	104	3.7
	อำเภอเมืองนครราชสีมา	44	1.6
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(13)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(31)	
	อำเภอสูงเนิน	21	0.8
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(5)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(16)	
	อำเภอสีคิ้ว	39	1.4
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(18)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(21)	
	อุบลราชธานี	104	3.7
	อำเภอเมืองอุบลราชธานี	23	0.8
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(7)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(16)	
	อำเภอเขมรา	36	1.3
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(11)		
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(25)		
อำเภอโพธิ์ไทร	45	1.6	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(28)		
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(17)		
ยโสธร	100	3.6	
อำเภอเมืองยโสธร	29	1.0	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(11)		
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(18)		
อำเภอกุดชุม	38	1.4	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(16)		
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(22)		
อำเภอเลิงนกทา	33	1.2	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(8)		
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(25)		

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่
การสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	ผู้ตอบแบบสำรวจ	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน (สำรวจภูธร ภาค 4)	ขอนแก่น	97	3.5
	อำเภอเมืองขอนแก่น	56	2.0
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(18)	(0.6)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(38)	(1.4)
	อำเภอชุมแพ	24	0.8
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(12)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(12)	(0.4)
	อำเภอหนองเรือ	17	0.7
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(10)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(7)	(0.3)
	อุดรธานี	99	3.6
	อำเภอเมืองอุดรธานี	41	1.5
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(13)	(0.5)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(28)	(1.0)
	อำเภอเพ็ญ	29	1.0
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(12)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(17)	(0.6)
	อำเภอบ้านผือ	29	1.0
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(16)	(0.5)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(13)	(0.5)
หนองบัวลำภู	104	3.7	
อำเภอเมืองหนองบัวลำภู	50	1.8	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(27)	(1.0)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(23)	(0.8)	
อำเภอนากลาง	28	1.0	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(8)	(0.3)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(20)	(0.7)	
อำเภอศรีบุญเรือง	26	0.9	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(15)	(0.5)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(11)	(0.4)	

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่
การสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	ผู้ตอบแบบสำรวจ	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคเหนือตอนบน (สำรวจภูธร ภาค 5)	ลำพูน	109	3.9
	อำเภอเมืองลำพูน	42	1.5
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(25)	(0.9)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(17)	(0.6)
	อำเภอลี้	36	1.3
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(16)	(0.6)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(20)	(0.7)
	อำเภอป่าซาง	31	1.1
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(17)	(0.6)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(14)	(0.5)
	ลำปาง	83	3.0
	อำเภอเมืองลำปาง	33	1.2
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(15)	(0.5)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(18)	(0.7)
	อำเภอแจ้ห่ม	22	0.8
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(12)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(10)	(0.4)
	อำเภอเกาะคา	28	1.0
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(13)	(0.5)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(15)	(0.5)
น่าน	95	3.4	
อำเภอเมืองน่าน	30	1.0	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(15)	(0.5)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(15)	(0.5)	
อำเภอเวียงสา	41	1.5	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(12)	(0.4)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(29)	(1.1)	
อำเภอนาน้อย	24	0.9	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(13)	(0.5)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(11)	(0.4)	

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่
การสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	ผู้ตอบแบบสำรวจ	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคเหนือตอนล่าง (สำรวจภูธร ภาค 6)	นครสวรรค์	56	2.0
	อำเภอเมืองนครสวรรค์	26	0.9
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(16)	(0.5)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(10)	(0.4)
	อำเภอชุมแสง	9	0.3
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(5)	(0.2)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(4)	(0.1)
	อำเภอลาดยาว	21	0.8
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(10)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(11)	(0.4)
	อุทัยธานี	96	3.4
	อำเภอเมืองอุทัยธานี	15	0.5
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(9)	(0.3)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(6)	(0.2)
	อำเภอหนองขาหย่าง	27	1.0
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(15)	(0.5)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(12)	(0.4)
อำเภอหนองฉาง	33	1.2	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(18)	(0.7)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(15)	(0.5)	
อำเภอบ้านไร่	21	0.8	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(13)	(0.5)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(8)	(0.3)	

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่
การสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	ผู้ตอบแบบสำรวจ	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
	พิจิตร	97	3.5
	อำเภอเมืองพิจิตร	38	1.4
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(17)	(0.6)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(21)	(0.8)
	อำเภอสว่างงาม	29	1.0
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(17)	(0.6)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(12)	(0.4)
	อำเภอลำดวน	30	1.1
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(17)	(0.6)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(13)	(0.5)
ภาคตะวันตก	ประจวบคีรีขันธ์	102	3.7
(สำรวจภูธร ภาค 7)	อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์	35	1.3
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(10)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(25)	(0.9)
	อำเภอหัวหิน	31	1.1
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(15)	(0.5)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(16)	(0.6)
	อำเภอปราณบุรี	36	1.3
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(11)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(25)	(0.9)
	เพชรบุรี	96	3.4
	อำเภอเมืองเพชรบุรี	30	1.1
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(7)	(0.3)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(23)	(0.8)
	อำเภอบ้านลาด	36	1.3
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(16)	(0.6)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(20)	(0.7)
	อำเภอท่ายาง	30	1.1
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(10)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(20)	(0.7)

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่
การสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	ผู้ตอบแบบสำรวจ		
	สุพรรณบุรี	136	4.9	
	อำเภอเมืองสุพรรณบุรี	53	1.9	
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(18)	(0.6)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(35)	(1.3)	
	อำเภอศรีประจันต์	39	1.4	
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(20)	(0.7)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(19)	(0.7)	
	อำเภอบางปลาม้า	44	1.6	
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(26)	(0.9)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(18)	(0.6)	
	ภาคใต้ตอนบน (สำรวจจตุร ภาค 8)	ชุมพร	112	4.0
		อำเภอเมืองชุมพร	41	1.5
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย		(21)	(0.8)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด		(20)	(0.7)	
อำเภอท่าแซะ		31	1.1	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย		(19)	(0.7)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด		(12)	(0.4)	
อำเภอสวี		28	1.0	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย		(4)	(0.1)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด		(24)	(0.9)	
อำเภอหลังสวน		12	0.4	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย		(3)	(0.1)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(9)	(0.3)		
กระบี่	กระบี่	123	4.4	
	อำเภอเมืองกระบี่	36	1.3	
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(16)	(0.6)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(20)	(0.7)	
	อำเภอคลองท่อม	34	1.2	
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(22)	(0.8)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(12)	(0.4)	
อำเภออ่าวลึก	53	1.9		
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(31)	(1.1)		
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(22)	(0.8)		

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่
การสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	ผู้ตอบแบบสำรวจ		
		จำนวน (คน)	ร้อยละ	
	ระนอง	90	3.2	
	อำเภอเมืองระนอง	38	1.4	
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(15)	(0.5)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(23)	(0.9)	
	อำเภอกระบุรี	30	1.1	
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(14)	(0.5)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(16)	(0.6)	
	อำเภอกะเปอร์	22	0.8	
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(13)	(0.5)	
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(9)	(0.3)	
	ภาคใต้ตอนล่าง (สำรวจภูธร ภาค 9)	สงขลา	98	3.5
		อำเภอเมืองสงขลา	34	1.2
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย		(15)	(0.5)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด		(19)	(0.7)	
อำเภอสะบ้าย้อย		32	1.1	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย		(12)	(0.4)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด		(20)	(0.7)	
อำเภอหาดใหญ่		32	1.1	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย		(8)	(0.3)	
- พื้นที่การค้า/ตลาด		(24)	(0.9)	
พัทลุง		98	3.5	
อำเภอเมืองพัทลุง		51	1.8	
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(27)	(1.0)		
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(24)	(0.9)		
อำเภอป่าบอน	25	0.9		
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(15)	(0.5)		
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(10)	(0.4)		
อำเภอควนขนุน	22	0.8		
- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(12)	(0.4)		
- พื้นที่การค้า/ตลาด	(10)	(0.4)		

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่การสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	ผู้ตอบแบบสำรวจ	
	ยะลา	101	3.6
	อำเภอเมืองยะลา	46	1.7
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(27)	(1.0)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(19)	(0.7)
	อำเภอยะหา	30	1.1
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(10)	(0.4)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(20)	(0.7)
	อำเภอกรงปินัง	25	0.9
	- พื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัย	(8)	(0.3)
	- พื้นที่การค้า/ตลาด	(17)	(0.6)
	รวม	2,784	100.0

ทั้งนี้ เนื่องจากการตอบแบบสำรวจนี้ เป็นไปตามความยินยอมให้ข้อมูลด้วยความสมัครใจ เพื่อเคารพสิทธิของผู้ให้ข้อมูลตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ส่งผลให้อาจมีบางประเด็นที่ผู้ตอบแบบสอบถามไม่สะดวกในการให้ข้อมูล จึงทำให้ในแต่ละประเด็นอาจมีจำนวนข้อมูลไม่เท่ากัน โดยการนำเสนอผลการสำรวจข้อมูล สามารถนำเสนอผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ส่วนที่ 3 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

ส่วนที่ 4 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

4.1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน)

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

เพศ	ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
หญิง		1,538	55.2
ชาย		1,033	37.1
ไม่ต้องการระบุ		213	7.7
	รวม	2,784	100.0

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ		
18-25 ปี	963	34.6
26-35 ปี	589	21.2
36-45 ปี	516	18.5
46-55 ปี	381	13.7
56-65 ปี	233	8.4
66-75 ปี	83	3.0
มากกว่า 75 ปี	19	0.7
รวม	2,784	100.0
รายได้ต่อเดือน		
15,001-25,000 บาท	1,438	51.7
25,001-35,000 บาท	316	11.4
35,001-45,000 บาท	122	4.4
45,001-55,000 บาท	10	0.4
55,001-65,000 บาท	3	0.1
มากกว่า 65,000 บาท	9	0.3
รวม	2,784	100.0
อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	649	23.3
รับจ้างทั่วไป	570	20.5
เกษตรกร	235	8.4
ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ของรัฐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	442	15.9
พนักงานเอกชน	440	15.8
ค้าขาย	152	5.5
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	110	4.0
รับจ้างทั่วไป และเกษตรกร	66	2.4
ธุรกิจส่วนตัว	37	1.3
อื่นๆ	83	3.0
รวม	2,784	100.0

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การศึกษาระดับสูงสุด		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	1,508	54.2
ปริญญาตรี	1,163	41.8
ปริญญาโท	98	3.5
สูงกว่าปริญญาโท	15	0.5
รวม	2,784	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.2 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 55.2) และส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 34.6) รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 21.2) กลุ่มอายุ 36-45 ปี (ร้อยละ 18.5) และกลุ่ม 46-55 ปี (ร้อยละ 13.7) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 15,000 บาทต่อเดือน (ร้อยละ 51.7) รองลงมาคือ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,001-25,000 บาท (ร้อยละ 11.4) และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001-35,000 บาท (ร้อยละ 4.4) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/ นักศึกษา (ร้อยละ 23.3) รองลงมาคือ รับจ้างทั่วไป (ร้อยละ 20.5) ข้าราชการ/ เจ้าหน้าที่ของรัฐ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 15.9) และพนักงานเอกชน (ร้อยละ 15.8) ตามลำดับ และเนื่องจากผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/ นักศึกษา จึงทำให้ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 54.2) และรองลงมาคือ กลุ่มที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 41.8)

ตารางที่ 4.3 บริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว	1,667	59.9
2. เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม	493	17.7
3. เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง	323	11.6
4. เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่น และประชากรอยู่อย่างแออัด	278	10.0
5. เขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรม หรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่	23	0.8
รวม	2,784	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับบริเวณที่อยู่อาศัย ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.3 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่อยู่อาศัยในเขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว (ร้อยละ 59.9) รองลงมาคือ เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม (ร้อยละ 17.7) เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง (ร้อยละ 11.6) และเขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่น และประชากรอยู่อย่างแออัด (ร้อยละ 10.0) ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่อาศัยอยู่ในเขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมหรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่ (ร้อยละ 0.8)

4.2 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคยตกเป็นเหยื่อ	1,351	48.5	2,505	84.9	3,856	67.3
เคยตกเป็นเหยื่อ	1,433	51.5	443	15.1	1,876	32.7
รวม	2,784	100.0	2,948	100.0	5,732	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564 จากผู้ตอบแบบสำรวจ จำนวน 2,784 คน และให้ข้อมูลเกี่ยวกับสมาชิกในครัวเรือนจำนวน 2,948 คน รวมทั้งสิ้น 5,732 คน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.4 พบว่า มีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 1,876 (ร้อยละ 32.7) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า มีผู้ตอบแบบสำรวจที่ให้ข้อมูลว่าตนเองเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 1,433 คน (ร้อยละ 51.5) และมีสมาชิกในครัวเรือนตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 443 คน (ร้อยละ 15.1)

4.2.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ตารางที่ 4.5 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ข้อมูลทั่วไป	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ						
หญิง	836	58.3	246	55.5	1,082	57.7
ชาย	541	37.8	170	38.4	711	37.9
ไม่ต้องการระบุ	56	3.9	27	6.1	83	4.4
รวม	1,433	100.0	443	100.0	1,876	100.0
อายุ						
ต่ำกว่า 15 ปี			15	3.4	15	0.8
15-17 ปี			48	10.8	48	2.6
18-25 ปี	591	41.2	80	18.1	671	35.8
26-35 ปี	283	19.7	72	16.3	355	18.9
36-45 ปี	234	16.3	67	15.1	301	16.0
46-55 ปี	184	12.8	78	17.6	262	14.0
56-65 ปี	115	8.0	54	12.2	169	9.0
66-75 ปี	17	1.3	23	5.2	41	2.2
มากกว่า 75 ปี	8	0.6	6	1.3	14	0.7
รวม	1,433	100.0	443	100.0	1,876	100.0
รายได้ต่อเดือน						
น้อยกว่า 15,000 บาท	794	55.3	268	60.4	1,062	56.6
15,001-25,000 บาท	415	29.0	111	25.1	526	28.0
25,001-35,000 บาท	169	11.8	42	9.5	211	11.3
35,001-45,000 บาท	41	2.9	10	2.3	51	2.7
45,001-55,000 บาท	4	0.3	9	2.0	13	0.7
55,001-65,000 บาท	2	0.1	2	0.5	4	0.2
65,001-75,000 บาท	0	0.0	1	0.2	1	0.1
มากกว่า 75,000 บาท	8	0.6	0	0.0	8	0.4
รวม	1,433	100.0	443	100.0	1,876	100.0

ตารางที่ 4.5 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชีพ						
เกษตรกรกรรม	113	7.9	48	10.8	161	8.6
ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ของรัฐ	182	12.7	36	8.1	218	11.6
พนักงานรัฐวิสาหกิจ						
ค้าขาย	42	2.9	0	0.0	42	2.2
ธุรกิจส่วนตัว	23	1.6	18	4.1	41	2.2
นักเรียน/นักศึกษา	426	29.7	116	26.2	542	28.9
พนักงานเอกชน	240	16.7	57	12.9	297	15.8
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	56	3.9	30	6.8	86	4.6
รับจ้างทั่วไป	259	18.1	119	26.9	378	20.1
รับจ้างทั่วไป, เกษตรกรรม	42	2.9	11	2.5	53	2.8
อื่นๆ	50	3.5	8	1.8	58	3.1
รวม	1,433	100.0	443	100.0	1,876	100.0
การศึกษาระดับสูงสุด						
ไม่เคยได้รับการศึกษา			23	5.2	23	1.2
การศึกษานอกระบบ			21	4.7	21	1.1
ต่ำกว่าปริญญาตรี	751	52.4	285	64.3	1,036	55.3
ปริญญาตรี	615	42.9	108	24.4	723	38.5
ปริญญาโท	56	3.9	4	0.9	60	3.2
สูงกว่าปริญญาโท	11	0.8	2	0.5	13	0.7
รวม	1,433	100.0	443	100.0	1,876	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลทั่วไปของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 1,876 คน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.5 พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 57.7) และส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 35.8) รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 18.9) กลุ่มอายุ 36-45 ปี (ร้อยละ 16.0) และกลุ่ม 46-55 ปี (ร้อยละ 14.0) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 15,000 บาท (ร้อยละ 56.6) รองลงมาคือ กลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,001-25,000 บาท (ร้อยละ 28.0) และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001-35,000 บาท (ร้อยละ 11.2) ตามลำดับ

โดยส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/ นักศึกษา (ร้อยละ 28.9) รองลงมาคือ รับจ้างทั่วไป (ร้อยละ 20.1) พนักงานเอกชน (ร้อยละ 15.8) และข้าราชการ/ เจ้าหน้าที่ของรัฐ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 11.6) ตามลำดับ และส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 55.3) และรองลงมาคือ กลุ่มที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 38.5)

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละกลุ่มพบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 58.3) เช่นเดียวกับสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 55.5) และกลุ่มอายุของผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 41.2) เช่นเดียวกับสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 18.1) รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 46-55 ปี (ร้อยละ 17.6) กลุ่มอายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 16.3) และ 36-45 ปี (ร้อยละ 15.1) ตามลำดับที่ใกล้เคียงกัน

นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 15,000 บาท (ร้อยละ 55.4) เช่นเดียวกับสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่าส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน น้อยกว่า 15,000 บาท (ร้อยละ 60.5) โดยเมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพพบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/ นักศึกษา (ร้อยละ 29.7) เช่นเดียวกับสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่า ส่วนใหญ่ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/ นักศึกษา (ร้อยละ 26.0) และเมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 52.4) เช่นเดียวกับสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่า ส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 64.3)

ตารางที่ 4.6 ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว	1,046	55.8
2. เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม	360	19.2
3. เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง	224	11.9
4. เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่น และประชากรอยู่อย่างแออัด	220	11.7
5. เขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมหรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่	26	1.4
รวม	1,876	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 1,876 คน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.6 พบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ส่วนใหญ่อยู่อาศัยในเขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว (ร้อยละ 55.8) รองลงมาคือ เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม (ร้อยละ 19.2) เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่น และประชากรอยู่อย่างแออัด (ร้อยละ 11.9) และเขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง (ร้อยละ 11.7) ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่อาศัยอยู่ในเขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมหรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่ (ร้อยละ 1.4)

4.2.2 ลักษณะของเหตุอาชญากรรม

การเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้แยกเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยนับจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทุกคนในทุกครั้งที่ประสบเหตุเพื่อจัดทำเป็นข้อมูลสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งข้อมูลจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหมายถึง การนับข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน โดยมีหน่วยนับเป็นจำนวนครั้ง ซึ่งเป็นการนับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในแต่ละครั้งที่เกิดขึ้น โดยผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนบางส่วนตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่า 1 ครั้ง ส่งผลให้การนับจำนวนครั้งของการประสบเหตุจะสะท้อนข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงได้อย่างชัดเจนมากกว่าการนับเพียงจำนวนคนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือน จำนวน 1,876 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนมีจำนวนครั้งและลักษณะของการประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกันไป โดยรวมจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสิ้น 12,398 ครั้ง ซึ่งสามารถจำแนกข้อมูลลักษณะของเหตุอาชญากรรมได้ดังนี้

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	2,680	24.9	462	28.5	3,142	25.3
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	2,026	18.8	327	20.1	2,353	19.0
ความผิดต่อทรัพย์สิน	2,027	18.8	275	16.9	2,302	18.6
ความผิดทางเพศ	1,702	15.8	229	14.1	1,931	15.6
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	876	8.1	113	7.0	989	8.0
ความผิดรูปแบบอื่น	1,464	13.6	217	13.4	1,681	13.5
รวม	10,775	100.0	1,623	100.0	12,398	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของเหตุอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 12,398 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.7 พบว่า ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 25.3) รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 19.0) ความผิดต่อทรัพย์ (ร้อยละ 18.6) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 15.6) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 8.0) ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีบางส่วนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 13.5)

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละกลุ่มพบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 24.9) รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 18.8) เท่ากับ ความผิดต่อทรัพย์ (ร้อยละ 18.8) ต่อมาได้แก่ ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 15.8) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 8.1) ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีบางส่วนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 13.6) สอดคล้องกับข้อมูลของสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่พบว่า ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 28.5) รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 20.1) ความผิดต่อทรัพย์ (ร้อยละ 16.9) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 14.1) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 7.0) ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีบางส่วนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 13.4)

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของอาชญากรรมในแต่ละลักษณะ ปรากฏผลการสำรวจดังรายละเอียดต่อไปนี้

(1) ความผิดต่อชีวิตร่างกาย

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิดต่อชีวิตร่างกาย

ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. อุบัติเหตุจราจร	526	19.6	133	28.8	659	21.0
2. อุบัติเหตุอื่น ๆ	358	13.4	74	16.0	432	13.7
3. ทะเลาะวิวาท	356	13.3	69	14.9	425	13.5
4. ฆ่า/ พยายามฆ่า	213	7.9	19	4.1	232	7.4
5. ความรุนแรงในครอบครัว	174	6.5	57	12.3	231	7.4
6. ช่มชู้คุกคามให้ตกใจกลัว	125	4.7	20	4.3	145	4.6
7. ก่อการร้าย	119	4.4	21	4.5	140	4.5
8. ชุลมุนต่อสู้	118	4.4	15	3.2	133	4.2

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ต่อ)

ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
9. ช่มชู้คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย	117	4.4	8	1.7	125	4.0
10. ความผิดต่อเสรีภาพ	80	3.0	9	1.9	89	2.8
11. วางเพลิง	79	2.9	9	1.9	88	2.8
12. วางระเบิด	80	3.0	4	0.9	84	2.7
13. ลักพาตัว	73	2.7	4	0.9	77	2.5
14. ปลอ่ยสารพิษ	59	2.2	8	1.7	67	2.1
15. หน่วงเหนี่ยวกักขัง	57	2.1	3	0.6	60	1.9
16. เอาคนเป็นทาส	55	2.1	5	1.1	60	1.9
17. ทำแท้งผิดกฎหมาย	47	1.8	4	0.9	51	1.6
18. ปลอมปนอาหาร	44	1.6	0	0.0	44	1.4
รวม	2,680	100.0	462	100.0	3,142	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของเหตุอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย จำนวน 3,142 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.8 พบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ อุบัติเหตุจราจร (ร้อยละ 21.0) รองลงมาคือ อุบัติเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 13.7) ทะเลาะวิวาท (ร้อยละ 13.5) โดยมีกรณี ฆ่า/พยายามฆ่า (ร้อยละ 7.4) และความรุนแรงในครอบครัว (ร้อยละ 7.4) เท่ากัน นอกจากนี้ยังมีรูปแบบอื่นเพิ่มเติม

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละกลุ่มพบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่ผู้ตอบแบบสำรวจประสบเหตุมากที่สุดคือ อุบัติเหตุจราจร (ร้อยละ 19.6) รองลงมาคือ อุบัติเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 13.4) ทะเลาะวิวาท (ร้อยละ 13.3) ฆ่า/ พยายามฆ่า (ร้อยละ 7.9) และความรุนแรงในครอบครัว (ร้อยละ 6.5) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีรูปแบบอื่น ๆ เพิ่มเติม สอดคล้องกับข้อมูลของสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่พบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ อุบัติเหตุจราจร (ร้อยละ 28.8) รองลงมาคือ อุบัติเหตุอื่น (ร้อยละ 16.0) ทะเลาะวิวาท (ร้อยละ 14.9) ความรุนแรงในครอบครัว (ร้อยละ 12.5) และก่อการร้าย (ร้อยละ 4.1) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีรูปแบบอื่นเพิ่มเติม

(2) ความผิดปกติทรัพย์สิน

ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิดปกติทรัพย์สิน

ความผิดปกติทรัพย์สิน	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ	255	12.6	20	7.3	275	11.9
2. ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ	165	8.1	41	14.9	206	8.9
3. ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย	165	8.1	31	11.3	196	8.5
4. ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในพื้นที่ส่วนบุคคล	146	7.2	20	7.3	166	7.2
5. ปล้นชิงรถยนต์/รถจักรยานยนต์	145	7.2	15	5.5	160	7.0
6. ล้วงกระเป๋า	135	6.7	22	8.0	157	6.8
7. ปล้นชิงสินค้า	139	6.9	11	4.0	150	6.5
8. บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน	124	6.1	21	7.6	145	6.3
9. วิ่งราวทรัพย์	127	6.3	16	5.8	143	6.2
10. ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สินในพาหนะ)	124	6.1	16	5.8	140	6.1
11. ทำให้เสียทรัพย์ (เช่น ทำลาย ทรัพย์สิน ยานพาหนะ)	101	5.0	16	5.8	117	5.1
12. ลักทรัพย์สถานประกอบการ	99	4.9	16	5.8	115	5.0
13. ปล้นชิงโคกระบือหรือเครื่องมือเกษตร	83	4.1	14	5.1	97	4.2
14. ช่มชู้ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็คเมล์ ภาพลับ/ คลิปลับ เป็นต้น	73	3.6	6	2.2	79	3.4
15. กรรโชกทรัพย์ (ขู่เชิญว่าจะทำอันตราย ต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับ การเอาทรัพย์สิน)	72	3.6	7	2.5	79	3.4
16. ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร	74	3.7	3	1.1	77	3.3
รวม	2,027	100.0	275	100.0	2,302	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของเหตุอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติทรัพย์สิน จำนวน 2,302 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.9 พบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดปกติทรัพย์สินที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ (ร้อยละ 11.9) รองลงมาคือ ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ (ร้อยละ 8.9) ลักทรัพย์สินในบ้าน/ ที่พักอาศัย (ร้อยละ 8.5) ปล้น จี้

ชิงทรัพย์ในพื้นที่ส่วนบุคคล (ร้อยละ 7.2) ปล้นชิงรถยนต์/ รถจักรยานยนต์ (ร้อยละ 7.0) และล้วงกระเป๋า (ร้อยละ 6.8) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีรูปแบบอื่น ๆ เพิ่มเติม

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละกลุ่มพบว่า พบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมที่ผู้ตอบแบบสำรวจประสบเหตุมากที่สุด คือ ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ (ร้อยละ 12.6) รองลงมาคือ ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย (ร้อยละ 8.1) เท่ากับ ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ (ร้อยละ 8.1) ต่อมาได้แก่ ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในพื้นที่ส่วนบุคคล (ร้อยละ 7.2) เท่ากับ ปล้นชิงรถยนต์/รถจักรยานยนต์ (ร้อยละ 7.2) นอกจากนี้ยังมีรูปแบบอื่น ๆ เพิ่มเติม ในขณะที่รูปแบบของเหตุอาชญากรรมที่สมาชิกในครัวเรือนประสบเหตุมากที่สุด คือ ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ (ร้อยละ 14.9) รองลงมาคือ ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย (ร้อยละ 11.3) ล้วงกระเป๋า (ร้อยละ 8.0) และ บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน (ร้อยละ 7.6) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีรูปแบบอื่น ๆ เพิ่มเติม

(3) ความผิดทางเพศ

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิดทางเพศ

ความผิดทางเพศ	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง	311	18.3	41	17.8	352	18.2
2. สะกดรอย/ลอบติดตาม	262	15.4	87	38.0	349	18.1
3. ข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ	215	12.6	33	14.4	248	12.8
4. กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว)	206	12.1	15	6.6	221	11.4
5. ข่มขืนขณะมีเมามา	194	11.4	14	6.1	208	10.8
6. ทารุณทางเพศ	174	10.2	16	7.0	190	9.8
7. ถูกรุมโทรม	180	10.6	8	3.5	188	9.7
8. พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน)	160	9.4	15	6.6	175	9.1
รวม	1,702	100.0	229	100.0	1,931	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของเหตุอาชญากรรมจากผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ จำนวน 1,931 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.10 พบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดทางเพศที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง (ร้อยละ 18.2) และ สะกดรอย/ลอบติดตาม (ร้อยละ 18.1) ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน รองลงมาคือ ข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ (ร้อยละ

12.8) กระทบอาจารย์ (มีการแตะเนื้อต้องตัว) (ร้อยละ 11.4) ช่มชื่นขณะมีนเมา (ร้อยละ 10.8) ทารุณทางเพศ (ร้อยละ 9.8) สัตว์ส่วนใกล้เคียงกับ ธุรกรรมโทรม (ร้อยละ 9.7) และพุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) (ร้อยละ 9.1) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละกลุ่มพบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดทางเพศผู้ตอบแบบสำรวจประสบเหตุมากที่สุดคือ พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ร้อยละ 18.3) รองลงมาคือ สะกดรอย/ลอบติดตาม (ร้อยละ 15.4) ช่มชื่นโดยใช้กำลังบังคับ (ร้อยละ 12.6) กระทบอาจารย์ (มีการแตะเนื้อต้องตัว) (ร้อยละ 12.1) ช่มชื่นขณะมีนเมา (ร้อยละ 11.4) ธุรกรรมโทรม (ร้อยละ 10.6) ทารุณทางเพศ (ร้อยละ 10.2) และพุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) (ร้อยละ 9.4) ตามลำดับ ในขณะที่รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดทางเพศที่สมาชิกในครัวเรือนประสบเหตุมากที่สุด คือ สะกดรอย/ลอบติดตาม (ร้อยละ 38.0) รองลงมาคือ พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ร้อยละ 17.9) ช่มชื่นโดยใช้กำลังบังคับ (ร้อยละ 14.4) ทารุณทางเพศ (ร้อยละ 7.0) กระทบอาจารย์ (มีการแตะเนื้อต้องตัว) (ร้อยละ 6.6) สัตว์ส่วนใกล้เคียงกับ พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) (ร้อยละ 6.6) ช่มชื่นขณะมีนเมา (ร้อยละ 6.1) และตามลำดับ ธุรกรรมโทรม (ร้อยละ 3.5)

(4) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. แสร้งลูกโซ่	376	18.6	57	17.4	433	18.4
2. แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว	301	14.9	46	14.1	347	14.7
3. หลอกขายสินค้าปลอม	248	12.2	44	13.5	292	12.4
4. หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่ง สินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับ ที่โฆษณา	237	11.7	49	15.0	286	12.2
5. หลอกวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย ด้วยวิธีการอื่น	193	9.5	39	11.9	232	9.9
6. หลอกวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงิน เข้าบัญชีธนาคารคนร้าย	203	10.0	26	8.0	229	9.7

ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิดฉ้อโกง การหลอกลวง (ต่อ)

ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
7. หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ	175	8.6	24	7.3	199	8.5
8. ถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม	152	7.5	17	5.2	169	7.2
9. หลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศ	141	7.0	25	7.6	166	7.1
รวม	2,026	100.0	327	100.0	2,353	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของเหตุอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง จำนวน 2,353 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.11 พบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวงที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ แชรร์ลูกโซ่ (ร้อยละ 18.4) รองลงมาคือ แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 14.7) หลอกขายสินค้าปลอม (ร้อยละ 12.4) หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา (ร้อยละ 12.2) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น (ร้อยละ 9.9) หลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย (ร้อยละ 9.7) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ (ร้อยละ 8.5) หลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศ (ร้อยละ 7.2) และถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม (ร้อยละ 48.5) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละกลุ่มพบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวงที่ผู้ตอบแบบสำรวจประสบเหตุมากที่สุด คือ แชรร์ลูกโซ่ (ร้อยละ 18.6) รองลงมาคือ แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 14.9) หลอกขายสินค้าปลอม (ร้อยละ 12.2) หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา (ร้อยละ 11.7) หลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย (ร้อยละ 10.0) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น (ร้อยละ 9.5) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ (ร้อยละ 8.6) ถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม (ร้อยละ 7.5) และหลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศ (ร้อยละ 7.0) ตามลำดับ ในขณะที่รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวงที่สมาชิกในครัวเรือนประสบเหตุมากที่สุด คือ แชรร์ลูกโซ่ (ร้อยละ 17.4) รองลงมาคือ หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา (ร้อยละ 15.0) แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ

14.1) หลอกขายสินค้าปลอม (ร้อยละ 13.5) หลอกลงให้สูญเสียชีวิตภัยสินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น (ร้อยละ 11.9) หลอกลงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย (ร้อยละ 8.0) หลอกลงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศ (ร้อยละ 7.6) หลอกลงให้สูญเสียชีวิตภัยสินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ (ร้อยละ 7.3) และถูกหลอกลงด้วยการใช้เงินปลอม (ร้อยละ 5.2) และ ตามลำดับ

(5) ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ความผิดต่อเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เช่น ถูกเข้าถึงโดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหาย เผยแพร่ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ	291	33.2	46	40.7	337	34.1
2. ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	199	22.7	28	24.8	227	23.0
3. ถูกลวงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปเปิดเผย	202	23.1	19	16.8	221	22.3
4. ถูกลวงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์	184	21.0	20	17.7	204	20.6
รวม	876	100.0	113	100.0	989	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จำนวน 989 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.12 พบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เช่น ถูกเข้าถึงโดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหาย เผยแพร่ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ (ร้อยละ 34.1) รองลงมาคือ ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 23.0) ถูกลวงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์และนำไปเปิดเผย (ร้อยละ 22.3) และถูกลวงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 20.6) ตามลำดับ

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละกลุ่มพบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่ผู้ตอบแบบสำรวจประสบเหตุมากที่สุด คือ ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เช่น ถูกเข้าถึงโดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหาย เผยแพร่ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ (ร้อยละ 33.2) รองลงมาคือ ถูกลวงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์และนำไปเปิดเผย (ร้อยละ 23.1)

ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 22.7) และถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 21.0) ตามลำดับ ในขณะที่รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่สมาชิกในครัวเรือนประสบเหตุมากที่สุด คือ ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เช่น ถูกเข้าถึงโดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหาย เผยแพร่ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ (ร้อยละ 40.7) รองลงมาคือ ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 24.8) ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 17.7) และถูกล้วงรหัสพาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์และนำไปเปิดเผย (ร้อยละ 16.8) ตามลำดับ

(6) ความผิดรูปแบบอื่น

ตารางที่ 4.13 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิดรูปแบบอื่น

ความผิดรูปแบบอื่น	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคดีอาญา (แพะรับบาป)	275	18.8	93	42.9	368	21.9
2. ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ	274	18.7	36	16.7	310	18.4
3. ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว	261	17.9	7	3.2	268	15.9
4. ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ	210	14.3	38	17.5	248	14.8
5. ถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น	142	9.7	9	4.1	151	9.0
6. ถูกเรียกรับสินบนโดยภาครัฐกิจ	123	8.4	26	12.0	149	8.9
7. ถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือ ถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย	104	7.1	4	1.8	108	6.4
8. ได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย	75	5.1	4	1.8	79	4.7
รวม	1,464	100.0	217	100.0	1,681	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของเหตุอาชญากรรมจากผู้ที่ถูกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น จำนวน 1,681 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.13 พบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดอื่นที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคดีอาญา (แพะรับบาป) (ร้อยละ 21.9) รองลงมาคือ ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ร้อยละ 18.4) ถูกล้วงละเมิดความเป็นส่วนตัว (ร้อยละ 15.9) ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ (ร้อยละ 14.8) ถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น (ร้อยละ 9.0) สัดส่วนใกล้เคียงกับ ถูกเรียกรับสินบนโดยภาคธุรกิจ (ร้อยละ 8.9) ถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย (ร้อยละ 6.4) และได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย (ร้อยละ 4.7) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละกลุ่มพบว่า รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดอื่นที่ผู้ตอบแบบสำรวจประสบเหตุมากที่สุดคือ คือ ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคดีอาญา (แพะรับบาป) (ร้อยละ 18.8) รองลงมาคือ ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ร้อยละ 18.7) ถูกล้วงละเมิดความเป็นส่วนตัว (ร้อยละ 17.8) ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ (ร้อยละ 14.3) ตามลำดับ และตกเป็นเหยื่อในกรณีอื่นไม่มากนัก .ขณะที่รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดอื่นที่สมาชิกในครัวเรือนประสบเหตุมากที่สุด คือ ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคดีอาญา (แพะรับบาป) (ร้อยละ 42.9) ซึ่งเป็นสัดส่วนที่สูง รองลงมาคือ ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ (ร้อยละ 71.5) และถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ร้อยละ 18.7) ตามลำดับ และตกเป็นเหยื่อในกรณีอื่นไม่มากนัก

4.2.3 ลักษณะของผู้ก่อเหตุ

ตารางที่ 4.14 การจดจำหน้าหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุ

การจดจำหน้าหรือรูปพรรณสัณฐาน ของผู้ก่อเหตุ	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
จำได้	3099	28.8	784	48.3	3,823	30.8
จำไม่ได้	7,676	71.2	839	51.7	8,575	69.2
รวม	10,775	100.0	1,623	100.0	12,398	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของผู้ก่อเหตุ จำนวน 12,398 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.14 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จำหน้าหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุไม่ได้ (ร้อยละ 69.2) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า มีผู้ตอบแบบสำรวจที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จำหน้าหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุไม่ได้ (ร้อยละ 71.2) เช่นเดียวกับสมาชิกในครัวเรือนตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จำหน้าหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุไม่ได้ (ร้อยละ 51.7)

ตารางที่ 4.15 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	5,285	49.0	1,342	82.7	6,627	53.5
บิดา/มารดา	28	0.3	44	2.7	72	0.6
ผู้ปกครองที่ไม่ใช่บิดา/มารดา	157	1.5	73	4.5	230	1.9
สามี	86	0.8	21	1.3	107	0.9
ภรรยา	42	0.4	60	3.7	101	0.8
คู่อื่น	219	2.0	19	1.2	238	1.9
เพื่อน หรือคนรู้จักทั่วไป	94	0.9	22	1.4	116	0.3
ญาติ	29	0.3	1	0.1	30	0.2
ความสัมพันธ์อื่น	40	0.4	0	0.0	40	0.9
ไม่สะดวกให้ข้อมูล	4,795	44.4	41	2.4	4,837	39.0
รวม	10,775	100.0	1,623	100.0	12,398	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ จำนวน 12,398 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.15 พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่รู้จัก หรือไม่เกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ (ร้อยละ 53.5) โดยหากเป็นคนที่รู้จักหรือเกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ที่ก่อเหตุมากที่สุดคือ คู่อื่น (ร้อยละ 1.9) และผู้ปกครองที่ไม่ใช่บิดา/มารดา (ร้อยละ 1.9) ซึ่งมีสัดส่วนที่เท่ากัน โดยมีบางส่วนไม่สะดวกให้ข้อมูลนี้ (ร้อยละ 39.0) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า มีผู้ตอบแบบสำรวจที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่รู้จักหรือไม่เกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ (ร้อยละ 49.0) เช่นเดียวกับสมาชิกในครัวเรือนตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จำไม่รู้จัก หรือไม่เกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ (ร้อยละ 82.7)

4.2.4 ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

ตารางที่ 4.16 ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ผลกระทบจาก การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ	5,748	53.4	146	9.1	5,894	47.5
ไม่บาดเจ็บ	1,195	11.1	765	47.1	1,960	15.8
อันตรายต่อจิตใจ	1,462	13.6	203	12.5	1,665	13.4
บาดเจ็บไม่สาหัส	478	4.4	261	16.1	739	6.0
บาดเจ็บสาหัส	1,502	13.9	116	7.1	1,618	13.1
เสียชีวิต			65	4.0	65	0.5
ไม่สะดวกให้ข้อมูล	390	3.6	67	4.1	457	3.7
รวม	10,775	100.0	1,623	100.0	12,398	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.16 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด (ร้อยละ 47.5) รองลงมาคือ ไม่บาดเจ็บ (ร้อยละ 15.8) อันตรายต่อจิตใจ (ร้อยละ 13.4) บาดเจ็บสาหัส (ร้อยละ 13.1) และบาดเจ็บไม่สาหัส (ร้อยละ 6.0) ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่เสียชีวิต (ร้อยละ 0.5) โดยมีบางส่วนไม่สะดวกให้ข้อมูลนี้ (ร้อยละ 3.7) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า มีผู้ตอบแบบสำรวจที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด (ร้อยละ 53.4) รองลงมาคือ บาดเจ็บสาหัส (ร้อยละ 13.9) อันตรายต่อจิตใจ (ร้อยละ 13.6) ไม่บาดเจ็บ (ร้อยละ 11.1) และบาดเจ็บไม่สาหัส (ร้อยละ 4.4) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ในส่วนของสมาชิกในครัวเรือนตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ ไม่บาดเจ็บ (ร้อยละ 47.1) รองลงมาคือ บาดเจ็บไม่สาหัส (ร้อยละ 16.1) อันตรายต่อจิตใจ (ร้อยละ 12.5) ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด (ร้อยละ 9.1) บาดเจ็บสาหัส (ร้อยละ 7.1) และเสียชีวิต (ร้อยละ 4.0) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.17 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามความเสียหายต่อทรัพย์สิน

ความเสียหายต่อทรัพย์สิน	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
มีความเสียหาย	3,444	32.0	1,095	67.0	4,539	36.6
ไม่มีความเสียหาย	2,807	26.1	503	31.0	3,310	26.7
ไม่สะดวกให้ข้อมูล	4,524	42.0	25	2.0	4,549	36.7
รวม	10,775	100.0	1,623	100.0	12,398	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับความเสียหายต่อทรัพย์สินจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.17 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่สร้างความเสียหายต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 36.6) โดยมีบางส่วนไม่สะดวกให้ข้อมูลนี้ (ร้อยละ 36.7) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า มีผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้รับความเสียหายต่อทรัพย์สินจากอาชญากรรมที่เกิด (ร้อยละ 32.0) เช่นเดียวกับสมาชิกในครัวเรือนตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ได้รับความเสียหายต่อทรัพย์สินจากอาชญากรรมที่เกิด (ร้อยละ 67.0)

4.2.5 ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

ตารางที่ 4.18 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

การแจ้งเหตุอาชญากรรม	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่	4,087	37.9	1,144	70.5	5,231	42.2
ไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่	2,287	21.3	479	29.5	2,766	22.3
ไม่สะดวกให้ข้อมูล	4,401	40.8	0	0.0	4,401	35.5
รวม	10,775	100.0	1,623	100.0	12,398	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.18 พบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 42.2) โดยมีบางส่วนไม่สะดวกให้ข้อมูลนี้ (ร้อยละ 35.5) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า มีผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 37.9) และ

ไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 21.3) อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาส่วนของผู้ตอบแบบสำรวจในครัวเรือนตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 70.5) และไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 29.5)

ตารางที่ 4.19 เจ้าหน้าที่หรือผู้รับแจ้งเหตุ

เจ้าหน้าที่หรือผู้รับแจ้งเหตุ	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	2,414	59.1	965	84.4	3,379	64.6
2. แจ้งต่อผู้แทนชุมชน	630	15.4	49	4.3	679	13.0
3. แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงาน ภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ	91	2.2	17	1.5	108	2.1
4. แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและชุมชน	372	9.1	48	4.2	420	8.0
5. แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและ หน่วยงานอื่น (ที่ไม่ใช่ตำรวจ)	105	2.6	12	1.0	117	2.2
6. แจ้งต่อชุมชนและหน่วยงานอื่น (ที่ไม่ใช่ตำรวจ)	73	1.8	7	0.6	80	1.5
7. แจ้งทุกหน่วยงาน	402	9.8	46	4.0	448	8.6
รวม	4,087	100.0	1,144	100.0	5,231	100.0

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ จำนวน 5,231 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.19 พบว่า ส่วนใหญ่จะเป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 64.6) รองลงมาคือ แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 13.0) และมีเพียงเล็กน้อยที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่นที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 2.1) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า มีผู้ตอบแบบสำรวจที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่เป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 59.1) รองลงมาคือ แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 15.4) และมีเพียงเล็กน้อยที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่นที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 2.2) เช่นเดียวกับสมาชิกในครัวเรือนที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่เป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 84.4) รองลงมาคือ แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 4.3) และมีเพียงเล็กน้อยที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่นที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 1.5)

ตารางที่ 4.20 ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุ

ความพึงพอใจ	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
พอใจมาก	384	9.4	67	5.9	451	8.6
พอใจค่อนข้างมาก	602	14.7	185	16.2	787	15.0
พอใจปานกลาง	1,708	41.9	335	29.3	2,043	39.1
พอใจค่อนข้างน้อย	1,068	26.1	353	30.9	1,421	27.2
พอใจน้อย	156	3.8	167	14.6	323	6.2
ไม่พอใจเลย	169	4.1	37	3.2	206	3.9
รวม	4,087	100.0	1,144	100.0	5,231	100.0

ทั้งนี้ เมื่อสอบถามถึงความพึงพอใจในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุสำหรับผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งเหตุ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.20 พบว่า ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจปานกลาง (ร้อยละ 39.1) รองลงมาคือ พพอใจค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 27.2) พพอใจค่อนข้างมาก (ร้อยละ 15.0) พพอใจมาก (ร้อยละ 8.6) และพพอใจน้อย (ร้อยละ 6.2) ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่ไม่พอใจ (ร้อยละ 3.9) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า มีผู้ตอบแบบสำรวจที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจปานกลาง (ร้อยละ 41.9) รองลงมาคือ พพอใจค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 26.1) พพอใจค่อนข้างมาก (ร้อยละ 14.7) พพอใจมาก (ร้อยละ 9.4) และพพอใจน้อย (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณารายละเอียดคำตอบของสมาชิกในครัวเรือนที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มีความพพอใจค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 30.9) รองลงมาคือ ความพึงพอใจปานกลาง (ร้อยละ 29.3) พพอใจค่อนข้างมาก (ร้อยละ 16.2) พพอใจน้อย (ร้อยละ 14.6) และพพอใจมาก (ร้อยละ 5.9) ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่ไม่พอใจ (ร้อยละ 3.2) จึงอาจกล่าวได้ว่า ร้อยละ 62.7¹ ของประชาชนมีความพึงพอใจในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุ

¹ รวมคำตอบความรู้สึกพึงพอใจในระดับมาก (ร้อยละ 13.3) ระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 34.3) และระดับปานกลาง (ร้อยละ 31.0) ซึ่งเป็นคำตอบที่สะท้อนว่าประชาชนรู้สึกพึงพอใจ

ตารางที่ 4.21 เหตุผลในการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่

เหตุผล	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ไม่เกิดความเสียหาย	239	10.5	82	17.1	321	11.6
2. เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือ ความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย	203	8.9	95	19.8	298	10.8
3. เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับ เหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	118	5.2	57	11.9	175	6.3
4. ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล	93	4.1	36	7.5	129	4.7
5. ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุ กับเจ้าหน้าที่	64	2.8	24	5.0	88	3.2
6. ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพ การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	67	2.9	14	2.9	81	2.9
7. คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถ ติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้	49	2.1	20	4.2	69	2.5
8. มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่	47	2.1	14	2.9	61	2.2
9. ขาดพยานหลักฐาน	47	2.1	12	2.5	59	2.1
10. เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับ ผู้กระทำผิด	32	1.4	6	1.3	38	1.4
11. เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่า จะเสื่อมเสียชื่อเสียง	25	1.1	6	1.3	31	1.1
12. ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือ ผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/ คนใกล้ชิด)	15	0.7	5	1.0	20	0.7

ตารางที่ 4.21 เหตุผลในการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ (ต่อ)

เหตุผล	ผู้ตอบแบบสำรวจ		สมาชิกในครัวเรือน		รวม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
13. มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	13	0.6	3	0.6	16	0.6
14. ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน	13	0.6	2	0.4	15	0.5
15. สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)	9	0.4	5	1.0	14	0.5
16. กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	10	0.4	0	0.0	10	0.4
17. ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	6	0.3	2	0.4	8	0.3
18. ไม่สะดวกให้ข้อมูล	1,237	54.1	96	20.0	1,333	48.2
รวม	2,287	100.0	479	100.0	2,766	100.0

ในขณะที่เมื่อพิจารณาจากข้อมูลของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแต่ไม่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.21 พบว่า ส่วนใหญ่ไม่สะดวกให้ข้อมูลนี้ (ร้อยละ 48.2) แต่สำหรับผู้ให้ข้อมูลพบว่า เหตุผลส่วนใหญ่เนื่องมาจากเห็นว่าไม่เกิดความเสียหายอะไรจากเหตุนี้ (ร้อยละ 11.6) รองลงมาคือ เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 10.8) มองเป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด (ร้อยละ 6.3) รู้สึกว่าเป็นเรื่องยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล (ร้อยละ 4.7) รู้สึกไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 3.2) และไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 2.9) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีเหตุผลอื่นเพิ่มเติม

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า เหตุผลส่วนใหญ่ที่ผู้ตอบแบบสำรวจที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ คือ เห็นว่าไม่เกิดความเสียหายอะไรจากเหตุนี้ (ร้อยละ 10.5) รองลงมาคือ เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 8.9) มองเป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด (ร้อยละ 5.2) รู้สึกว่าเป็นเรื่องยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ

ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล (ร้อยละ 4.1) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 2.9) และ รู้สึกไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 2.8) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีเหตุผลอื่นเพิ่มเติม

เมื่อพิจารณารายละเอียดคำตอบของสมาชิกในครัวเรือนที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจากเหตุผลส่วนใหญ่ คือ เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย (ร้อยละ 19.8) รองลงมาคือ เห็นว่าไม่เกิดความเสียหายอะไรจากเหตุนั้น (ร้อยละ 17.1) มองเป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด (ร้อยละ 11.9) รู้สึกว่าเป็นเรื่องยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล (ร้อยละ 7.5) รู้สึกไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 5.0) และไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 2.9) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีเหตุผลอื่นเพิ่มเติม

4.3 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของผู้ที่ตอบแบบสำรวจ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในสถานการณ์ต่าง ๆ มีผลการสำรวจดังนี้

ตารางที่ 4.22 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย

สถานการณ์	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม (ร้อยละ)
	ปลอดภัย	ค่อนข้าง	ปาน	ค่อนข้าง	ปลอดภัย	ไม่	
	มาก (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	กลาง (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปลอดภัย (ร้อยละ)	
1. การเดินตามลำพังในละแวก ที่พักอาศัยในตอนกลางวัน	482 (17.3)	1,095 (39.3)	780 (28.0)	273 (9.8)	127 (4.6)	27 (1.0)	2,784 (100.0)
2. การเดินตามลำพังในละแวก ที่พักอาศัยในตอนกลางคืน	236 (8.5)	693 (24.9)	877 (31.5)	462 (16.6)	345 (12.4)	171 (6.1)	2,784 (100.0)
3. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียว ในเวลากลางวัน	500 (18.0)	1,045 (37.5)	764 (27.4)	317 (11.4)	134 (4.8)	24 (0.9)	2,784 (100.0)
4. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียว ในเวลากลางคืน	282 (10.1)	743 (26.7)	873 (31.4)	431 (15.5)	311 (11.2)	144 (5.2)	2,784 (100.0)

จากผลการสำรวจความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยอาศัยของผู้ที่ตอบแบบสำรวจ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 2,784 คน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.22 พบว่า ความรู้สึกปลอดภัยจากการเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัย พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัย การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยในตอนกลางวันในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 39.3) รองลงมาคือ

รู้สึกปลอดภัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 28.0) และรู้สึกปลอดภัยในระดับมาก (ร้อยละ 17.3) ตามลำดับ โดยมีบางส่วนที่รู้สึกปลอดภัยในระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 9.8) และรู้สึกปลอดภัยในระดับน้อย (ร้อยละ 4.6) และมีผู้ตอบแบบสำรวจเพียงเล็กน้อยที่รู้สึกไม่ปลอดภัยเลย (ร้อยละ 1.0) ในขณะที่ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยการเดินทางตามลำพังในเส้นทางที่พักอาศัยในตอนกลางคืนในระดับปานกลาง (ร้อยละ 31.5) รองลงมาคือ รู้สึกปลอดภัยในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 24.9) และรู้สึกปลอดภัยในระดับมาก (ร้อยละ 8.5) ตามลำดับ โดยมีบางส่วนที่รู้สึกปลอดภัยในระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 16.6) และรู้สึกปลอดภัยในระดับน้อย (ร้อยละ 12.4) และมีผู้ตอบแบบสำรวจเพียงเล็กน้อยที่รู้สึกไม่ปลอดภัยเลย (ร้อยละ 6.1) อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเชิงเปรียบเทียบจะเห็นได้ว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะรู้สึกปลอดภัยจากการเดินทางตามลำพังในเส้นทางที่พักอาศัยในช่วงเวลากลางวันมากกว่าเวลากลางคืน

สำหรับความรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่บ้านคนเดียว พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวันในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 37.5) รองลงมาคือ รู้สึกปลอดภัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 27.4) และรู้สึกปลอดภัยในระดับมาก (ร้อยละ 18.0) ตามลำดับ โดยมีบางส่วนที่รู้สึกปลอดภัยในระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 11.4) และรู้สึกปลอดภัยในระดับน้อย (ร้อยละ 4.8) และมีผู้ตอบแบบสำรวจเพียงเล็กน้อยที่รู้สึกไม่ปลอดภัยเลย (ร้อยละ 0.9) ในขณะที่ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่บ้านคนเดียว ในเวลากลางคืนในระดับปานกลาง (ร้อยละ 31.4) รองลงมาคือ รู้สึกปลอดภัยในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 26.7) และรู้สึกปลอดภัยในระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 15.2) ตามลำดับ โดยมีบางส่วนที่รู้สึกปลอดภัยในระดับน้อย (ร้อยละ 10.8) และรู้สึกปลอดภัยในระดับมาก (ร้อยละ 10.1) และมีผู้ตอบแบบสำรวจเพียงเล็กน้อยที่รู้สึกไม่ปลอดภัยเลย (ร้อยละ 5.2) อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเชิงเปรียบเทียบจะเห็นว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะรู้สึกปลอดภัยจากเมื่ออยู่บ้านคนเดียวในช่วงเวลากลางวันมากกว่าเวลากลางคืน

เมื่อนำผลการสำรวจเกี่ยวกับระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของผู้ที่ตอบแบบสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ตารางที่ 4.22) มาทำการประเมินเพื่อวัดระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 6 ระดับ ซึ่งกำหนดระดับการประเมิน ดังนี้

ไม่ปลอดภัยเลย	คือ	0	คะแนน
ปลอดภัยน้อย	คือ	1	คะแนน
ปลอดภัยค่อนข้างน้อย	คือ	2	คะแนน
ปลอดภัยปานกลาง	คือ	3	คะแนน
ปลอดภัยค่อนข้างมาก	คือ	4	คะแนน
ปลอดภัยมาก	คือ	5	คะแนน

จากนั้นจะทำการแปลความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยในการหาค่า ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่วงคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{5 - 0}{6} \\ \text{ดังนั้น ช่วงคะแนน} &= 0.83 \end{aligned}$$

นำไปสู่การแปลความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยระดับความรู้สึกความปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ดังนี้

ตารางที่ 4.23 การแปลความหมายของผลเฉลี่ยระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย

คะแนนเฉลี่ย	แปลผล
4.19 – 5.00	ปลอดภัยมาก
3.33 – 4.18	ปลอดภัยค่อนข้างมาก
2.50 – 3.32	ปลอดภัยปานกลาง
1.67 – 2.49	ปลอดภัยค่อนข้างน้อย
0.84 – 1.66	ปลอดภัยน้อย
0.00 – 0.83	ไม่ปลอดภัย

ตารางที่ 4.24 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของผู้ตอบแบบสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ระดับความรู้สึก	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ระดับความรู้สึก	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ปลอดภัย	45	1.6	รู้สึก ไม่ปลอดภัย	598	21.5
ปลอดภัยน้อย	209	7.5			
ปลอดภัยค่อนข้างน้อย	344	12.4			
ปลอดภัยปานกลาง	862	31.0	รู้สึก ปลอดภัย	2,186	78.5
ปลอดภัยค่อนข้างมาก	954	34.2			
ปลอดภัยมาก	370	13.3			
รวม	2,784	100.0	รวม	2,784	100.0

ทั้งนี้ สามารถสรุปผลการประเมินระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของผู้ตอบแบบสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ได้ว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 34.3) รองลงมาคือ มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 31.0) โดยมีบางส่วนรู้สึกปลอดภัยในระดับมาก (ร้อยละ 13.3) ระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 12.4) และระดับน้อย (ร้อยละ 7.5) ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่มีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย (ร้อยละ 1.6) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.24 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาคำตอบจากแบบสำรวจที่ว่าประชาชนมีความรู้สึกปลอดภัยในระดับมาก (ร้อยละ 13.3) ระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 34.3) และระดับปานกลาง (ร้อยละ 31.0) ซึ่งเป็นคำตอบที่สะท้อนว่าประชาชนรู้สึกปลอดภัย จึงอาจกล่าวได้ว่า ร้อยละ 78.6 ของประชาชนมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย

ตารางที่ 4.25 ระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

สถานการณ์	ระดับความเชื่อมั่น						รวม (ร้อยละ)
	เชื่อมั่น มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	เชื่อมั่น น้อย (ร้อยละ)	ไม่ เชื่อมั่น (ร้อยละ)	
	ภาพรวมของความเชื่อมั่นในกรณีต่าง ๆ						
1) ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินเมื่ออยู่ใน บริเวณที่พักอาศัย	319 (11.5)	942 (33.8)	916 (32.9)	372 (13.4)	194 (7.0)	41 (1.5)	2,784 (100.0)
2) ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินเมื่ออยู่ นอกบริเวณที่พักอาศัย	245 (8.8)	623 (22.4)	1,004 (36.1)	554 (19.9)	286 (10.3)	72 (2.6)	2,784 (100.0)
3) ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินภาพรวม	0 (0.0)	1,017 (36.5)	1,040 (37.4)	451 (16.2)	228 (8.2)	48 (1.7)	2,784 (100.0)

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้ตอบแบบสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 4.25 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินโดยรวมในระดับปานกลาง (ร้อยละ 37.4) รองลงมาคือ มีความเชื่อมั่นระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 36.5) และมีความเชื่อมั่นระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 16.2) และรู้สึกปลอดภัยในระดับน้อย (ร้อยละ 8.2) และมีผู้ตอบแบบสำรวจเพียงเล็กน้อยที่รู้สึกไม่ปลอดภัยเลย (ร้อยละ 1.7)

ทั้งนี้ เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัย พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 33.8) และระดับปานกลาง (ร้อยละ 32.9) รองลงมาคือ มีความเชื่อมั่นระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 13.4) มีความเชื่อมั่นในระดับมาก (ร้อยละ 11.5) และมีความเชื่อมั่นในระดับน้อย (ร้อยละ 7.0) ตามลำดับ โดยมีผู้ตอบแบบสำรวจเพียงเล็กน้อยที่รู้สึกไม่เชื่อมั่นเลย (ร้อยละ 1.5) ในขณะที่เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเมื่ออยู่นอกบริเวณที่พักอาศัย พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในระดับปานกลาง (ร้อยละ 36.1) รองลงมาคือ มีความเชื่อมั่นระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 22.4) และมีความเชื่อมั่นระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 19.9) โดยมีบางส่วนที่ความเชื่อมั่นในระดับน้อย (ร้อยละ 10.3) และมีความเชื่อมั่นในระดับมาก (ร้อยละ 8.8) และมีผู้ตอบแบบสำรวจเพียงเล็กน้อยที่รู้สึกไม่เชื่อมั่นเลย (ร้อยละ 2.6) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาเชิงเปรียบเทียบจะเห็นได้ว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะมีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัยมากกว่าเมื่ออยู่นอกบริเวณที่พักอาศัย

4.4 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

ตารางที่ 4.26 การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม
ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชน

การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สัปดาห์ละครั้ง	999	35.9
เดือนละครั้ง	925	33.2
ปีละครั้ง	191	6.9
มากกว่า 1 ปี/ครั้ง	173	6.2
ไม่เคยพบ	1	0.0
รวม	2,784	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม เช่น เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมจังหวัด เจ้าหน้าที่ยุติธรรมชุมชน เป็นต้น ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนที่ตนเองอยู่อาศัย ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.26 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่พบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรมในพื้นที่ชุมชนที่ตนเองอยู่อาศัยสัปดาห์ละครั้ง (ร้อยละ 35.9) รองลงมาคือ พบเห็นเดือนละครั้ง (ร้อยละ 33.2) และพบเห็นปีละครั้ง (ร้อยละ 6.9) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.27 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในภาพรวม

ระดับความพึงพอใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ระดับความพึงพอใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
พอใจมาก	163	5.9	พอใจ	1,920	69.0
พอใจค่อนข้างมาก	530	19.0			
พอใจปานกลาง	1,227	44.1			
พอใจค่อนข้างน้อย	387	13.9	ไม่พอใจ	756	27.2
พอใจน้อย	217	7.8			
ไม่พอใจเลย	152	5.5			
ไม่ทราบ/ไม่พบเห็น การดำเนินงาน	108	3.8	ไม่ทราบ/ไม่พบเห็น การดำเนินงาน	108	3.8
รวม	2,784	100.0	รวม	2,784	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.27 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในภาพรวมในระดับปานกลาง (ร้อยละ 44.1) รองลงมาคือ พึงพอใจในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 19.0) โดยมีบางส่วนที่รู้สึกพึงพอใจในระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 13.9) พึงพอใจในระดับน้อย (ร้อยละ 7.8) พึงพอใจในระดับมาก (ร้อยละ 5.9) และไม่พึงพอใจเลย (ร้อยละ 5.5) ตามลำดับ และมีผู้ตอบแบบสำรวจที่ไม่ทราบ/ไม่พบเห็นการดำเนินงาน (ร้อยละ 3.9) จึงไม่สามารถให้ข้อมูลความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐได้ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาคำตอบจากแบบสำรวจที่ว่าประชาชนมีความรู้สึกพึงพอใจในระดับมาก (ร้อยละ 5.9) ระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 19.0) และระดับปานกลาง (ร้อยละ 44.1) ซึ่งเป็นคำตอบที่สะท้อนว่าประชาชนรู้สึกพึงพอใจ จึงอาจกล่าวได้ว่า ร้อยละ 69.0 ของประชาชนมีความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

ทั้งนี้ เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมในแต่ละประเด็น มีผลการสำรวจดังนี้

4.4.1 ความพึงพอใจต่อมาตรการพื้นฐานที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม

ตารางที่ 4.28 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมพื้นฐาน

มาตรการดำเนินงาน การป้องกันปัญหาอาชญากรรม	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่พบเห็น การ ดำเนินงาน (ร้อยละ)
	พอใจ มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ไม่พอใจ เลย (ร้อยละ)	
1. การลาดตระเวนตรวจตราป้องกัน ภัยอาชญากรรมในพื้นที่	210 (7.5)	686 (24.6)	1,015 (36.5)	405 (14.5)	218 (7.8)	51 (1.8)	199 (7.1)
2. การตั้งด่านตรวจ จุดสกัด จุดตรวจค้น ในชุมชน	197 (7.1)	658 (23.6)	1,049 (37.7)	437 (15.7)	222 (8.0)	57 (2.0)	164 (5.9)
3. การตรวจตราควบคุมแหล่งอบายมุข เช่น สถานบันเทิง สถานบริการ เพื่อไม่ให้เป็นแหล่งมั่วสุม	190 (6.8)	532 (19.1)	1,063 (38.2)	471 (16.9)	252 (9.1)	79 (2.8)	197 (7.1)
4. ระบบเตือนภัยอาชญากรรมในพื้นที่ ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เสียงตามสาย ในชุมชนหรือไลน์ (Line) กลุ่มที่ใช้ร่วมกัน ในกลุ่มหมู่บ้าน/ชุมชน	180 (6.5)	521 (18.7)	958 (34.8)	448 (16.1)	246 (8.8)	94 (3.4)	327 (11.7)
5. สื่อประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ และแนวทางการป้องกันอาชญากรรม ตลอดจนช่องทางในการรับแจ้งเหตุ	172 (6.2)	515 (18.5)	1,017 (36.5)	472 (17.0)	248 (8.9)	107 (3.8)	253 (9.1)
6. การจัดการพื้นที่เพื่อลดความเสี่ยงใน การเกิดอาชญากรรม เช่น การจัดให้มี แสงสว่างในพื้นที่ต่อแหลม การดูแลพื้นที่ รกร้าง การติดตั้ง CCTV	230 (8.3)	579 (20.8)	1,075 (38.6)	372 (13.4)	221 (7.9)	124 (4.5)	183 (6.6)
7. การให้ความรู้ในการป้องกันการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม	168 (6.0)	481 (17.3)	1,027 (36.9)	484 (17.4)	266 (9.6)	102 (3.7)	256 (9.2)

เมื่อสำรวจความพึงพอใจต่อมาตรการพื้นฐานที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในแต่ละประเด็น ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.28 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการพื้นฐานที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในระดับปานกลางทุกประเด็น ได้แก่ การลาดตระเวนตรวจตราป้องกันภัยอาชญากรรมในพื้นที่ (ร้อยละ 36.5) การตั้งด่านตรวจ จุดสกัด จุดตรวจค้นในชุมชน (ร้อยละ 37.7) การตรวจตราควบคุมแหล่งอบายมุข เช่น สถานบันเทิง สถานบริการ เพื่อไม่ให้เป็นแหล่งมั่วสุม (ร้อยละ 38.2) ระบบเตือนภัยอาชญากรรมในพื้นที่ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เสียงตามสายในชุมชนหรือไลน์ (Line) กลุ่มที่ใช้ร่วมกันในกลุ่มหมู่บ้าน/ชุมชน (ร้อยละ 34.8) สื่อประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ และแนวทางการป้องกันอาชญากรรม ตลอดจนช่องทางในการรับแจ้งเหตุ (ร้อยละ 36.5) การจัดการพื้นที่เพื่อลดความเสี่ยงในการเกิดอาชญากรรม เช่น การจัดให้มีแสงสว่างในพื้นที่ต่อแหลม การดูแลพื้นที่รกร้าง การติดตั้ง CCTV (ร้อยละ 38.6)

และการให้ความรู้ในการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ 36.9) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาข้อมูลในลำดับที่รองลงไป พบว่าผู้ตอบแบบสำรวจมีความพึงพอใจในระดับค่อนข้างมากในทุกประเด็น จึงอาจสรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะรู้สึกพึงพอใจต่อมาตรการพื้นฐานที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม

4.4.2 ความพึงพอใจต่อมาตรการเชิงรุกที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม

ตารางที่ 4.29 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการเชิงรุกที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม

มาตรการดำเนินงาน การป้องกันปัญหาอาชญากรรม	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่พบเห็น การดำเนินงาน (ร้อยละ)
	พอใจ มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ไม่พอใจ เลย (ร้อยละ)	
1. การส่งเสริมเครือข่ายภาครัฐและภาคประชาชนในการร่วมมือกันป้องกันอาชญากรรม เช่น เครือข่ายยุติธรรมชุมชน อาสาสมัครคุมประพฤติ	175 (6.3)	491 (17.6)	1,059 (38.0)	467 (16.8)	249 (8.9)	98 (3.5)	245 (8.8)
2. การมีช่องทางการติดต่อสื่อสารหรือกิจกรรมร่วมกันระหว่างประชาชนกับเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อให้การให้คำปรึกษาด้านการป้องกันอาชญากรรม	184 (6.6)	493 (17.7)	1,101 (39.5)	441 (15.8)	213 (7.7)	110 (4.0)	242 (8.7)
3. การเฝ้าระวังเด็กและดูแลช่วยเหลือเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง เช่น เด็กและเยาวชนนอกระบบโรงเรียน อันธพาล วัยรุ่นมั่วสุม	170 (6.1)	492 (17.7)	1,033 (37.1)	487 (17.5)	245 (8.8)	111 (4.0)	246 (8.8)
4. การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดเฉพาะรายตามความเหมาะสม เพื่อสร้างความพร้อมในการกลับคืนสู่สังคม และป้องกันการกระทำผิดซ้ำของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น เรือนจำ หรือสถานพินิจฯ	166 (6.0)	476 (17.1)	1,064 (38.2)	485 (17.4)	218 (7.8)	114 (4.1)	261 (9.4)
5. การดูแลผู้พ้นโทษ และช่วยเหลือพัฒนาคุณภาพชีวิตในการกลับคืนสู่สังคม เช่น การสอดส่องดูแล การส่งเสริมอาชีพ การรณรงค์ให้สังคมยอมรับจากหน่วยงานของรัฐหรือชุมชน	164 (5.9)	485 (17.4)	1,041 (37.4)	494 (17.7)	225 (8.1)	109 (3.9)	266 (9.6)
6. การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่	193 (6.9)	531 (19.1)	1,098 (39.4)	393 (14.1)	204 (7.3)	112 (4.0)	253 (9.1)

เมื่อสำรวจความพึงพอใจต่อมาตรการเชิงรุกที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในแต่ละประเด็น ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.29 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการเชิงรุกที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในระดับปานกลางทุกประเด็นเช่นกัน ได้แก่ การส่งเสริมเครือข่ายภาครัฐและภาคประชาชนในการร่วมมือกันป้องกันอาชญากรรม เช่น เครือข่ายยุติธรรมชุมชน อาสาสมัครคุมประพฤติ (ร้อยละ 38.0) การมีช่องทางการติดต่อสื่อสารหรือกิจกรรมร่วมกันระหว่างประชาชนกับเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อให้การให้คำปรึกษาด้านการป้องกันอาชญากรรม (ร้อยละ 39.5) การเฝ้าระวังเด็กและดูแลช่วยเหลือเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง เช่น เด็กและเยาวชนนอกระบบโรงเรียน อันธพาล วัยรุ่นมั่วสุม (ร้อยละ 37.1) การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดเฉพาะรายตามความเหมาะสม เพื่อสร้างความพร้อมในการกลับคืนสู่สังคม และป้องกันการกระทำผิดซ้ำของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น เรือนจำ หรือสถานพินิจฯ (ร้อยละ 38.2) การดูแลผู้พ้นโทษ และช่วยเหลือพัฒนาคุณภาพชีวิตในการกลับคืนสู่สังคม เช่น การสอดส่องดูแล การส่งเสริมอาชีพ การรณรงค์ให้สังคมยอมรับจากหน่วยงานของรัฐหรือชุมชน (ร้อยละ 37.4) และการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ (ร้อยละ 39.4) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาข้อมูลในลำดับที่รองลงไป พบว่าผู้ตอบแบบสำรวจมีความพึงพอใจในระดับค่อนข้างมาก และค่อนข้างน้อยในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

บทที่ 5

การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การวิเคราะห์ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มักมุ่งเน้นการอธิบายให้เห็นลักษณะของการประสบเหตุและการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่มีลักษณะแตกต่างกัน รวมทั้งปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน และปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม อย่างไรก็ตาม ข้อมูลจากการสำรวจขึ้นอยู่กับความยินยอมเปิดเผยข้อมูลของผู้ตอบแบบสำรวจเป็นสำคัญ ส่งผลให้จำนวนข้อมูลเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในบางประเด็นอาจมีไม่มากนัก ซึ่งไม่สามารถนำมาเป็นข้อมูลในเชิงเปรียบเทียบขนาดของปัญหาอาชญากรรมโดยตรงได้อย่างชัดเจน และนับเป็นข้อจำกัดในการนำข้อมูลสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาใช้เปรียบเทียบกับสถิติอาชญากรรมที่เป็นทางการของหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้เห็นขนาดของปรากฏการณ์ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ทั้งนี้ การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จะมุ่งเน้นการวิเคราะห์ 4 ส่วนหลัก ได้แก่

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ลักษณะของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์การแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

5.1.1 ข้อมูลผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 1,876 คน พบว่า พื้นที่ที่มีผู้ให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดคือ ภาคใต้ตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 8) (ร้อยละ 18.5) รองลงมาคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 4) (ร้อยละ 14.3) ภาคใต้ตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 9) (ร้อยละ 13.3) และภาคเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 5) (ร้อยละ 11.6) ตามลำดับ และในพื้นที่อื่นมีจำนวนไม่มากนัก ดังรายละเอียดในตารางที่ 5.1 ทั้งนี้ จากข้อมูลดังกล่าวไม่สามารถสรุปได้ว่าพื้นที่ใดมีการเกิดอาชญากรรมมากที่สุด เนื่องจากการให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นไปตามความยินยอมสมัครใจให้ข้อมูลของผู้ตอบแบบสำรวจเป็นหลัก ซึ่งมีได้สะท้อนให้เห็นสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยรวมในแต่ละพื้นที่ได้อย่างแท้จริง แต่สามารถนารายละเอียดของลักษณะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในแต่ละพื้นที่มาวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐได้ในลำดับต่อไป

ตารางที่ 5.1 ข้อมูลผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่ที่สำรวจ

พื้นที่ที่สำรวจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ส่วนกลาง (กองบัญชาการตำรวจนครบาล)	118	6.3
กรุงเทพมหานคร	118	6.3
ภาคกลาง (ตำรวจภูธร ภาค 1)	123	6.6
พระนครศรีอยุธยา	2	0.1
นนทบุรี	107	5.8
อ่างทอง	14	0.7
ภาคตะวันออก (ตำรวจภูธร ภาค 2)	142	7.6
ระยอง	21	1.1
นครนายก	80	4.3
สระแก้ว	41	2.2
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 3)	165	8.8
นครราชสีมา	58	3.1
อุบลราชธานี	23	1.2
ยโสธร	84	4.5
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 4)	268	14.3
ขอนแก่น	82	4.4
อุดรธานี	99	5.3
หนองบัวลำภู	87	4.6
ภาคเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 5)	219	11.6
ลำพูน	64	3.4
ลำปาง	25	1.3
น่าน	130	6.9
ภาคเหนือตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 6)	138	7.3
นครสวรรค์	25	1.3
อุทัยธานี	81	4.3
พิจิตร	32	1.7
ภาคตะวันตก (ตำรวจภูธร ภาค 7)	142	7.6
ประจวบคีรีขันธ์	49	2.6
เพชรบุรี	54	2.9
สุพรรณบุรี	39	2.1

ตารางที่ 5.1 ข้อมูลผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่ที่สำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ที่สำรวจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคใต้ตอนบน (สำรวจภูธร ภาค 8)	250	13.3
ชุมพร	32	1.7
กระบี่	118	6.3
ระนอง	100	5.3
ภาคใต้ตอนล่าง (สำรวจภูธร ภาค 9)	347	18.5
สงขลา	134	7.1
พัทลุง	134	7.1
ยะลา	79	4.3
รวม	1,876	100.0

เมื่อพิจารณารายละเอียดของลักษณะอาชญากรรมที่ประสบเหตุ จำนวน 12,398 ครั้ง พบว่า ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง ความผิดต่อทรัพย์สิน ความผิดทางเพศ และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีบางส่วนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.7 ที่นำเสนอไปในบทที่ 4 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณารายละเอียดของลักษณะอาชญากรรมที่ประสบเหตุในแต่ละพื้นที่ ปรากฏข้อมูลจากการสำรวจ ดังนี้

(1) พื้นที่ส่วนกลาง (กองบัญชาการตำรวจนครบาล)

ตารางที่ 5.2 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กรุงเทพมหานคร

พื้นที่ที่สำรวจ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	169	24.9
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	132	19.4
ความผิดทางเพศ	125	18.4
ความผิดต่อทรัพย์สิน	119	17.5
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	56	8.2
ความผิดรูปแบบอื่น	79	11.6
รวม	680	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นพื้นที่ความรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจนครบาล จำนวน 680 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.2 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับ ประสบมากที่สุดคือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 24.9) รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 19.4) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 18.4) ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 17.5) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 8.2) ตามลำดับ และมีบางส่วนที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 11.6)

(2) พื้นที่ภาคกลาง (ตำรวจภูธร ภาค 1)

ตารางที่ 5.3 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคกลาง

ลักษณะของอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	156	23.0
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	139	20.5
ความผิดต่อทรัพย์สิน	121	17.9
ความผิดทางเพศ	104	15.4
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	49	7.2
ความผิดรูปแบบอื่น	108	16.0
รวม	677	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภาคกลาง ซึ่งเป็นพื้นที่ความรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค 1 จำนวน 677 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.3 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 23.0) รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 20.5) ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 17.9) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 15.4) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 7.2) ตามลำดับ และมีบางส่วนที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 16.0)

(3) พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 2)

ตารางที่ 5.4 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง

ลักษณะของอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	314	23.3
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	272	20.1
ความผิดต่อทรัพย์	259	19.2
ความผิดทางเพศ	216	16.0
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	111	8.2
ความผิดรูปแบบอื่น	178	13.2
รวม	1,350	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ซึ่งเป็นพื้นที่ความรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค 2 จำนวน 1,350 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.4 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 23.3) รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 20.1) ความผิดต่อทรัพย์ (ร้อยละ 19.2) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 16.0) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 8.2) ตามลำดับ และมีบางส่วนที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 13.2)

(4) พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 3)

ตารางที่ 5.5 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง

ลักษณะของอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	215	24.6
ความผิดต่อทรัพย์	182	20.8
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	166	19.0
ความผิดทางเพศ	135	15.4
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	71	8.1
ความผิดรูปแบบอื่น	106	12.1
รวม	875	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ซึ่งเป็นพื้นที่ความรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค 3 จำนวน 875 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.5 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 24.6) รองลงมาคือ ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 20.8) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 19.0) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 15.4) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 8.1) ตามลำดับ และมีบางส่วนที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 12.1)

(5) พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 4)

ตารางที่ 5.6 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน

ลักษณะของอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	562	24.5
ความผิดต่อทรัพย์สิน	442	19.2
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	432	18.8
ความผิดทางเพศ	350	15.2
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	212	9.2
ความผิดรูปแบบอื่น	301	13.1
รวม	2,299	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ซึ่งเป็นพื้นที่ความรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค 4 จำนวน 2,299 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.6 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 24.4) รองลงมาคือ ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 19.2) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 18.8) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 15.2) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 9.2) ตามลำดับ และมีบางส่วนที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 13.1)

(6) พื้นที่ภาคเหนือตอนบน (สำรวจฤดูร ภาค 5)

ตารางที่ 5.7 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน

ลักษณะของอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	276	41.9
ความผิดต่อทรัพย์	117	17.8
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	115	17.5
ความผิดทางเพศ	69	10.5
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	34	5.2
ความผิดรูปแบบอื่น	47	7.1
รวม	658	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน ซึ่งเป็นพื้นที่ความรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 จำนวน 658 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.7 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 41.9) รองลงมาคือ ความผิดต่อทรัพย์ (ร้อยละ 17.8) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 17.5) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 10.5) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 5.2) ตามลำดับ และมีบางส่วนที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 7.1)

(7) พื้นที่ภาคเหนือตอนล่าง (สำรวจฤดูร ภาค 6)

ตารางที่ 5.8 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคเหนือตอนล่าง

ลักษณะของอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	230	22.8
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	213	21.2
ความผิดต่อทรัพย์	190	18.9
ความผิดทางเพศ	150	14.9
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	86	8.5
ความผิดรูปแบบอื่น	138	13.7
รวม	1,007	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภาคเหนือตอนล่าง ซึ่งเป็นพื้นที่ความรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6 จำนวน 1,007 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.8 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 22.8) รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 21.2) ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 18.9) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 14.9) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 8.5) ตามลำดับ และมีบางส่วนที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 13.7)

(8) พื้นที่ภาคตะวันตก (ตำรวจภูธร ภาค 7)

ตารางที่ 5.9 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคตะวันตก

ลักษณะของอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	144	28.7
ความผิดต่อทรัพย์สิน	106	21.2
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	102	20.4
ความผิดทางเพศ	63	12.6
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	27	5.4
ความผิดรูปแบบอื่น	59	11.7
รวม	501	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันตก ซึ่งเป็นพื้นที่ความรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 7 จำนวน 501 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.9 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 28.7) รองลงมาคือ ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 21.2) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 20.4) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 12.6) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 5.4) ตามลำดับ และมีบางส่วนที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 11.7)

(9) พื้นที่ภาคใต้ตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 8)

ตารางที่ 5.10 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคใต้ตอนบน

ลักษณะของอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	394	35.9
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	205	18.7
ความผิดต่อทรัพย์สิน	143	13.1
ความผิดทางเพศ	141	12.9
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	51	4.7
ความผิดรูปแบบอื่น	161	14.7
รวม	1,095	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภาคใต้ตอนบน ซึ่งเป็นพื้นที่ความรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค 8 จำนวน 1,095 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.10 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 35.9) รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 18.7) ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 13.1) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 12.9) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 4.7) ตามลำดับ และมีบางส่วนที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 14.7)

(10) พื้นที่ภาคใต้ตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 9)

ตารางที่ 5.11 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่าง

ลักษณะของอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	682	20.9
ความผิดต่อทรัพย์สิน	623	19.1
ความผิดทางเพศ	578	17.8
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	577	17.7
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	292	9.0
ความผิดรูปแบบอื่น	504	15.5
รวม	3,256	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่าง ซึ่งเป็นพื้นที่ความรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค 9 จำนวน 3,256 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.11 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 20.9) รองลงมาคือ ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 19.1) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 17.8) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 17.7) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 9.0) ตามลำดับ และมีบางส่วนที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 15.5)

กล่าวโดยสรุป ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ในทุกพื้นที่ มักประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย โดยเหตุอาชญากรรมที่ประชาชนในพื้นที่ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคเหนือตอนล่าง ภาคใต้ตอนบน และกรุงเทพมหานคร มักประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่อรองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง ในขณะที่พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ภาคเหนือตอนบน ภาคตะวันตก และภาคใต้ตอนล่าง มักประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่อรองลงมาคือ ความผิดต่อทรัพย์สิน โดยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เป็นเหตุอาชญากรรมที่พบน้อยที่สุดในทุกพื้นที่

5.1.2 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามเพศ

ตารางที่ 5.12 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามเพศ

เพศ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
หญิง	7,387	59.6
ชาย	4,629	37.3
ไม่ต้องการระบุ	382	3.1
รวม	12,398	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุ จำแนกตามเพศ จำนวน 12,398 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.12 พบว่า เพศหญิง (ร้อยละ 59.6) มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าเพศชาย (ร้อยละ 37.3) อย่างไรก็ตาม พบว่า มีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนไม่ต้องการระบุเพศ จึงไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้ชัดเจนนัก ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุที่มีเพศที่ต่างกันในรายละเอียดตามลักษณะของการกระทำผิด สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

(1) ความผิดต่อชีวิตร่างกาย

ตารางที่ 5.13 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย จำแนกตามเพศ

เพศ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
หญิง	1,826	58.1
ชาย	1,229	39.1
ไม่ต้องการระบุ	87	2.8
รวม	3,142	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดต่อชีวิตร่างกาย จำแนกตามเพศ จำนวน 3,142 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.13 พบว่า เพศหญิง (ร้อยละ 58.1) มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย มากกว่าเพศชาย (39.1) อย่างไรก็ตาม พบว่า มีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนไม่ต้องการระบุเพศ จึงไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้ชัดเจนนัก

(2) ความผิดต่อทรัพย์สิน

ตารางที่ 5.14 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สิน จำแนกตามเพศ

เพศ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
หญิง	1,352	58.8
ชาย	878	38.1
ไม่ต้องการระบุ	72	3.1
รวม	2,302	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดต่อทรัพย์สิน จำแนกตามเพศ จำนวน 2,302 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.14 พบว่า เพศหญิง (ร้อยละ 58.8) มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย มากกว่าเพศชาย (38.1) อย่างไรก็ตาม พบว่า มีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนไม่ต้องการระบุเพศ จึงไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้ชัดเจนนัก

(3) ความผิดทางเพศ

ตารางที่ 5.15 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ จำแนกตามเพศ

เพศ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
หญิง	1,212	62.8
ชาย	661	34.2
ไม่ต้องการระบุ	58	3.0
รวม	1,931	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดทางเพศ จำแนกตามเพศ จำนวน 1,931 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.15 พบว่า เพศหญิง (ร้อยละ 62.8) มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย มากกว่าเพศชาย (34.2) อย่างไรก็ตาม พบว่า มีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนไม่ต้องการระบุเพศ จึงไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้ชัดเจนนัก

(4) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

ตารางที่ 5.16 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง จำแนกตามเพศ

เพศ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
หญิง	1,442	61.3
ชาย	830	35.3
ไม่ต้องการระบุ	81	3.4
รวม	2,353	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง จำแนกตามเพศ จำนวน 2,353 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.16 พบว่า เพศหญิง (ร้อยละ 61.3) มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย มากกว่าเพศชาย (35.3) อย่างไรก็ตาม พบว่า มีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนไม่ต้องการระบุเพศ จึงไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้ชัดเจนนัก

(5) ความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ตารางที่ 5.17 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำแนกตามเพศ

เพศ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
หญิง	577	58.4
ชาย	384	38.8
ไม่ต้องการระบุ	28	2.8
รวม	989	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำแนกตามเพศ จำนวน 989 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.17 พบว่าเพศหญิง (ร้อยละ 58.4) มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย มากกว่าเพศชาย (38.8) อย่างไรก็ตาม พบว่ามีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนไม่ต้องการระบุเพศ จึงไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้ชัดเจนนัก

(6) ความผิดรูปแบบอื่น

ตารางที่ 5.18 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น จำแนกตามเพศ

เพศ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
หญิง	978	58.2
ชาย	647	38.5
ไม่ต้องการระบุ	56	3.3
รวม	1,681	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำแนกตามเพศ จำนวน 1,681 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.18 พบว่าเพศหญิง (ร้อยละ 58.2) มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย มากกว่าเพศชาย (38.5) อย่างไรก็ตาม พบว่ามีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนไม่ต้องการระบุเพศ จึงไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้ชัดเจนนัก

กล่าวโดยสรุป เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุที่มีเพศที่ต่างกัน พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ทั้งนี้ ในภาพรวมเพศหญิงมีแนวโน้มที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าเพศชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ และความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

5.1.3 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามกลุ่มอายุ

ตารางที่ 5.19 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 18 ปี	267	2.2
18 – 25 ปี	6,275	50.6
26 – 35 ปี	2,365	19.1
36 – 45 ปี	1,480	11.9
46 – 55 ปี	1,130	9.1
56 – 65 ปี	669	5.4
66 ปีขึ้นไป	212	1.7
รวม	12,398	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุ จำแนกตามกลุ่มอายุ จำนวน 12,398 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.19 พบว่า กลุ่มอายุที่ต่างกัันมีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแตกต่างกัน โดยกลุ่มอายุ 18 – 25 ปี มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด (ร้อยละ 50.6) รองลงมาคือ กลุ่มผู้ที่มีอายุ 26 – 35 ปี (ร้อยละ 19.1) และกลุ่มที่มีอายุ 36 – 45 ปี (ร้อยละ 11.9) ตามลำดับ โดยกลุ่มผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และกลุ่มผู้ที่มีอายุ 66 ปีขึ้นไป มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่มากนัก (ร้อยละ 2.2 และ ร้อยละ 1.7 ตามลำดับ) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุที่มีอายุที่ต่างกันในรายละเอียดตามลักษณะของการกระทำผิด สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

(1) ความผิดปกติต่อชีวิตร่างกาย

ตารางที่ 5.20 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติต่อชีวิตร่างกาย จำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 18 ปี	82	2.6
18 – 25 ปี	1,500	47.8
26 – 35 ปี	594	18.9
36 – 45 ปี	393	12.5
46 – 55 ปี	296	9.4
56 – 65 ปี	216	6.9
66 ปีขึ้นไป	61	1.9
รวม	3,142	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดปกติต่อชีวิตร่างกาย จำแนกตามอายุ จำนวน 3,142 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.20 พบว่า กลุ่มอายุที่ต่างกันมีส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติต่อชีวิตร่างกายที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มอายุ 18 – 25 ปี มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด (ร้อยละ 47.8) รองลงมาคือ กลุ่มผู้ที่มีอายุ 26 – 35 ปี (ร้อยละ 18.9) และกลุ่มที่มีอายุ 36 – 45 ปี (ร้อยละ 12.5) ตามลำดับ โดยกลุ่มผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และกลุ่มผู้ที่มีอายุ 66 ปีขึ้นไป มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่มากนัก (ร้อยละ 2.6 และร้อยละ 1.9 ตามลำดับ)

(2) ความผิดต่อทรัพย์

ตารางที่ 5.21 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์ จำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 18 ปี	40	1.7
18 – 25 ปี	1,198	52.0
26 – 35 ปี	455	19.8
36 – 45 ปี	253	11.0
46 – 55 ปี	214	9.3
56 – 65 ปี	103	4.5
66 ปีขึ้นไป	39	1.7
รวม	2,302	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดต่อทรัพย์ จำแนกตามอายุ จำนวน 2,302 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.21 พบว่า กลุ่มอายุที่ต่างกันมีส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มอายุ 18 – 25 ปี มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด (ร้อยละ 52.0) รองลงมาคือ กลุ่มผู้ที่มีอายุ 26 – 35 ปี (ร้อยละ 19.8) และกลุ่มที่มีอายุ 36 – 45 ปี (ร้อยละ 11.0) ตามลำดับ โดยกลุ่มผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และกลุ่มผู้ที่มีอายุ 66 ปีขึ้นไป มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่มากนัก (ร้อยละ 1.7 เท่ากัน)

(3) ความผิดปกติทางเพศ

ตารางที่ 5.22 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติทางเพศ จำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 18 ปี	38	2.0
18 – 25 ปี	1,056	54.7
26 – 35 ปี	375	19.4
36 – 45 ปี	207	10.7
46 – 55 ปี	149	7.7
56 – 65 ปี	77	4.0
66 ปีขึ้นไป	29	1.5
รวม	1,931	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดปกติทางเพศ จำแนกตามอายุ จำนวน 1,931 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.22 พบว่า กลุ่มอายุที่ต่างกันมีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่ต่างต่างกัน โดยกลุ่มอายุ 18 – 25 ปี มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด (ร้อยละ 54.7) รองลงมาคือ กลุ่มผู้ที่มีอายุ 26 – 35 ปี (ร้อยละ 19.4) และกลุ่มที่มีอายุ 36 – 45 ปี (ร้อยละ 10.7) ตามลำดับ โดยกลุ่มผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และกลุ่มผู้ที่มีอายุ 66 ปีขึ้นไป มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่มากนัก (ร้อยละ 2.0 และร้อยละ 1.5 ตามลำดับ)

(4) ความผิดปกติของการทำงานของไต

ตารางที่ 5.23 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติของการทำงานของไต จำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 18 ปี	48	2.0
18 – 25 ปี	1,154	49.1
26 – 35 ปี	442	18.9
36 – 45 ปี	300	12.7
46 – 55 ปี	222	9.4
56 – 65 ปี	139	5.9
66 ปีขึ้นไป	48	2.0
รวม	2,353	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดปกติของการทำงานของไต จำแนกตามอายุ จำนวน 2,353 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.23 พบว่ากลุ่มอายุที่ต่างกันมีส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มอายุ 18 – 25 ปี มีส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด (ร้อยละ 49.1) รองลงมาคือ กลุ่มผู้ที่มีอายุ 26 – 35 ปี (ร้อยละ 18.9) และกลุ่มที่มีอายุ 36 – 45 ปี (ร้อยละ 12.7) ตามลำดับ โดยกลุ่มผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และกลุ่มผู้ที่มีอายุ 66 ปีขึ้นไป มีส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่มากนัก (ร้อยละ 2.0 เท่ากัน)

(5) ความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ตารางที่ 5.24 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 18 ปี	19	1.9
18 – 25 ปี	535	54.2
26 – 35 ปี	196	19.8
36 – 45 ปี	122	12.3
46 – 55 ปี	66	6.7
56 – 65 ปี	43	4.3
66 ปีขึ้นไป	8	0.8
รวม	989	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำแนกตามอายุ จำนวน 989 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.24 พบว่ากลุ่มอายุที่ต่างกันมีส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มอายุ 18 – 25 ปี มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด (ร้อยละ 54.2) รองลงมาคือ กลุ่มผู้ที่มีอายุ 26 – 35 ปี (ร้อยละ 19.8) และกลุ่มที่มีอายุ 36 – 45 ปี (ร้อยละ 12.3) ตามลำดับ โดยกลุ่มผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และกลุ่มผู้ที่มีอายุ 66 ปีขึ้นไป มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่มากนัก (ร้อยละ 1.9 และ 0.8 ตามลำดับ)

(6) ความผิดปกติรูปแบบอื่น

ตารางที่ 5.25 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติรูปแบบอื่น จำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 18 ปี	40	2.4
18 – 25 ปี	832	49.5
26 – 35 ปี	303	18.0
36 – 45 ปี	205	12.2
46 – 55 ปี	183	10.9
56 – 65 ปี	91	5.4
66 ปีขึ้นไป	27	1.6
รวม	1,681	100.0

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุในความผิดปกติรูปแบบอื่น จำแนกตามอายุ จำนวน 1,681 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.25 พบว่า กลุ่มอายุที่ต่างกัน มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มอายุ 18 – 25 ปี มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด (ร้อยละ 49.5) รองลงมาคือ กลุ่มผู้ที่มีอายุ 26 – 35 ปี (ร้อยละ 18.0) และกลุ่มที่มีอายุ 36 – 45 ปี (ร้อยละ 12.2) ตามลำดับ โดยกลุ่มผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และกลุ่มผู้ที่มีอายุ 66 ปีขึ้นไป มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่มากนัก (ร้อยละ 2.4 และ 1.6 ตามลำดับ)

กล่าวโดยสรุป เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุที่อยู่ในกลุ่มอายุต่างกัน พบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ทั้งนี้ ในภาพรวมพบว่า กลุ่มอายุที่ต่างกันมีแนวโน้มที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินที่แตกต่างกัน ทั้งอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย อาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สิน ความผิดทางเพศ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และความผิดปกติรูปแบบอื่น

5.1.4 การวิเคราะห์โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้แยกเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยนับจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทุกคนในทุกครั้งที่ประสบเหตุเพื่อจัดทำเป็นข้อมูลสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งข้อมูลจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หมายถึง การนับข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนโดยมีหน่วยนับเป็นจำนวนครั้งของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของเหยื่ออาชญากรรมจากผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนทุกคนในทุกครั้งที่มีการกระทำความผิดหรือในทุกคดีที่พบ ไม่ได้เป็นการนับจำนวนคนของผู้ตกเป็นเหยื่อ ยกตัวอย่างในความผิดสองคดีมีเหยื่ออาชญากรรมเป็นบุคคลคนเดียวกันสองคนจะนับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็น 4 ครั้ง ไม่ได้นับจำนวนผู้เสียหายเป็น 2 คนเพราะเป็นข้อมูลที่จะใช้แสดงโอกาสในการตกเป็นเหยื่อของประชาชนแต่ละคนไม่ได้นับสัดส่วนของเหยื่ออาชญากรรมต่อประชาชนทั้งหมด

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจ จำนวน 2,784 คน และข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของสมาชิกในครัวเรือน จำนวน 2,948 คน รวมทั้งสิ้น 5,732 คน จากการสอบถามเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดแต่ละประเภท รวมทั้งสิ้น 63 กรณี ดังรายละเอียดในตารางที่ 5.26

ตารางที่ 5.26 จำนวนกรณีของเหตุอาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	จำนวนกรณีของเหตุอาชญากรรม (ตามประเด็นการสำรวจ)
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	18
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	9
ความผิดต่อทรัพย์สิน	16
ความผิดทางเพศ	8
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	4
ความผิดรูปแบบอื่น	8
รวม	63

ทั้งนี้ จากการสอบถามเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามลักษณะความผิดแต่ละประเภท เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายแต่ละคนอาจตกเป็นเหยื่อหรือประสบเหตุอาชญากรรมได้หลายลักษณะ (ครั้ง) โดยนำมาคำนวณหาโอกาสในการตกเป็นเหยื่อ ดังนี้

$$\text{โอกาสในการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)} = \frac{\text{จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ครั้ง)}}{\text{จำนวนตัวอย่าง (คน)} * 100}$$

ตารางที่ 5.27 โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม		โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม*	โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	ร้อยละ	
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	3,142	25.3	54.8	54,815.1
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	2,353	19.0	41.1	41,050.2
ความผิดต่อทรัพย์สิน	2,302	18.6	40.2	40,160.5
ความผิดทางเพศ	1,931	15.6	33.7	33,688.1
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	989	8.0	17.3	17,254.0
ความผิดรูปแบบอื่น	1,681	13.5	29.3	29,326.6

หมายเหตุ: * โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยเทียบกับจำนวนครั้งรวมหากทุกคนประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในทุกกรณี จำนวน 5,732 คน

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 5.27 พบว่า โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายมากที่สุด (ร้อยละ 54.8) รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 41.1) ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 40.2) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 33.7) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 17.3) ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีบางส่วนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 29.3) ทั้งนี้ เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากรแสนคน จากข้อมูลการสำรวจพบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย คิดเป็น 54,815.1 รายต่อประชากรแสนคน ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง คิดเป็น 41,050.2 รายต่อประชากรแสนคน และความผิดต่อทรัพย์สิน คิดเป็น 40,160.5 รายต่อประชากรแสนคน ความผิดทางเพศ คิดเป็น 33,688.1 รายต่อประชากรแสนคน และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ คิดเป็น 17,254.0 รายต่อประชากรแสนคน ตามลำดับ รวมทั้งบางส่วนตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น คิดเป็น 29,326.6 รายต่อประชากรแสนคน

5.2 การวิเคราะห์การแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่

5.2.1 การแจ้งเหตุอาชญากรรม จำแนกตามลักษณะความผิด

เมื่อพิจารณาข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ ทั้งการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ การแจ้งเหตุต่อแทนชุมชน การแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น (ที่ไม่ใช่ตำรวจ) และการแจ้งเหตุไปยังหลายหน่วยงานพร้อมกัน โดยจำแนกตามลักษณะความผิด ปรากฏผลการสำรวจดังนี้

ตารางที่ 5.28 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ของ การตก เป็นเหยื่อ	จำนวนครั้ง ของ การไม่แจ้งเหตุ (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง ของ การแจ้งเหตุ (ร้อยละ)	การแจ้ง เจ้าหน้าที่ ตำรวจ (ร้อยละ)	การแจ้ง ชุมชน/ หน่วยงานอื่น (ร้อยละ)
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	989	546 (55.2)	443 (44.8)	349 (35.3)	94 (9.5)
ความผิดต่อทรัพย์สิน	2,302	1,279 (55.6)	1,023 (44.4)	849 (34.4)	174 (7.6)
ความผิดทางเพศ	1,931	1,136 (58.8)	795 (41.2)	664 (33.7)	131 (6.8)
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	2,353	1,414 (60.1)	939 (39.9)	793 (36.9)	146 (6.2)
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	3,142	1,913 (60.9)	1,229 (39.1)	1,033 (32.9)	196 (6.2)
ความผิดรูปแบบอื่น	1,681	879 (52.3)	802 (47.7)	676 (40.2)	126 (7.5)
รวม	12,398	7,167 (57.8)	5,231 (42.2)	4,364 (35.2)	867 (7.0)

เมื่อพิจารณาข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ โดยจำแนกตามลักษณะความผิด ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.28 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 12,398 ครั้ง มีการแจ้งเหตุอาชญากรรม จำนวนทั้งสิ้น 5,231 ครั้ง (ร้อยละ 42.2) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในแต่ละลักษณะความผิด มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน โดยเมื่อเกิดเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มีสัดส่วนการแจ้งเหตุมากที่สุด (ร้อยละ 44.8) รองลงมาคือ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับ

ต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 44.4) การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทางเพศ (ร้อยละ 41.2) การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 39.9) และการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 39.1) ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่นมีสัดส่วนที่สูงกว่าลักษณะความผิดแต่ละประเภทที่กล่าวไป (ร้อยละ 47.7) อาจเนื่องมาจากเป็นความผิดที่มีความหลากหลาย

เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุอาชญากรรม พบว่า ส่วนใหญ่จะมีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 4,364 ครั้ง (ร้อยละ 35.2) ในขณะที่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อชุมชนหรือหน่วยงานอื่น โดยไม่มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 867 ครั้ง (ร้อยละ 7.0) โดยเมื่อเกิดเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับฉ้อโกงการหลอกลวงมีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมากที่สุด (ร้อยละ 36.9) รองลงมาคือ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 35.3) การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 34.4) การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทางเพศ (ร้อยละ 33.7) และการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 32.9) ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่นมีสัดส่วนที่สูงกว่าลักษณะความผิดแต่ละประเภทที่นำเสนอข้างต้น (ร้อยละ 40.2) อาจเนื่องมาจากเป็นความผิดที่มีความหลากหลาย

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ โดยจำแนกตามรายละเอียดในแต่ละลักษณะความผิด ปรากฏผลดังนี้

(1) ความผิดต่อชีวิตร่างกาย

ตารางที่ 5.29 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดต่อชีวิตร่างกาย

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ของ การตก เป็นเหยื่อ	จำนวนครั้ง ของ การไม่แจ้งเหตุ (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง ของ การแจ้งเหตุ (ร้อยละ)	การแจ้ง เจ้าหน้าที่ ตำรวจ (ร้อยละ)	การแจ้ง ชุมชน/ หน่วยงานอื่น (ร้อยละ)
ก่อการร้าย	140	60 (42.9)	80 (57.1)	67 (47.9)	13 (9.3)
ข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อ ชีวิตร่างกาย	125	62 (49.3)	63 (50.4)	46 (36.8)	17 (13.6)
วางระเบิด	84	44 (52.4)	40 (47.6)	31 (36.9)	9 (10.7)
วางเพลิง	88	47 (53.4)	41 (46.6)	34 (38.6)	7 (8.0)

ตารางที่ 5.29 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ต่อ)

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ของ การตก เป็นเหยื่อ	จำนวนครั้ง ของ การไม่แจ้งเหตุ (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง ของ การแจ้งเหตุ (ร้อยละ)	การแจ้ง เจ้าหน้าที่ ตำรวจ (ร้อยละ)	การแจ้ง ชุมชน/ หน่วยงานอื่น (ร้อยละ)
ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว	145	81 (55.9)	64 (44.1)	46 (31.7)	18 (12.4)
อุบัติเหตุจราจร	659	395 (59.9)	264 (40.1)	240 (36.4)	24 (3.6)
หน่วงเหนี่ยวกักขัง	60	36 (60.0)	24 (40.0)	19 (31.7)	5 (8.3)
ความผิดต่อเสรีภาพ	89	54 (60.7)	35 (39.3)	25 (28.1)	10 (11.2)
ทะเลาะวิวาท	425	262 (61.6)	163 (38.4)	148 (34.8)	15 (3.5)
ฆ่า/ พยายามฆ่า	232	146 (62.9)	86 (37.1)	72 (31.0)	14 (6.0)
เอาคนเป็นทาส	60	38 (63.3)	22 (36.7)	17 (28.3)	5 (8.3)
ทำแท้งผิดกฎหมาย	51	33 (64.7)	18 (35.3)	14 (27.5)	4 (7.8)
ลักพาตัว	77	50 (64.9)	27 (35.1)	23 (29.9)	4 (5.2)
ขู่มุขต่อสู้อยู่	133	88 (66.2)	45 (33.8)	37 (27.8)	8 (6.0)
ปลอมปนอาหาร	44	30 (68.2)	14 (31.8)	10 (22.7)	4 (9.1)
ปล่อยสารพิษ	67	48 (71.6)	19 (28.4)	13 (19.4)	6 (9.0)
อุบัติเหตุอื่น ๆ	432	311 (72.0)	121 (28.0)	109 (25.2)	12 (2.8)
ความรุนแรงในครอบครัว	231	128 (55.4)	103 (44.6)	82 (35.5)	21 (9.1)
รวม	3,142	1,913 (60.9)	1,229 (39.1)	1,033 (32.9)	196 (6.2)

เมื่อพิจารณาข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.29 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย จำนวน 3,142 ครั้ง มีการแจ้งเหตุอาชญากรรม จำนวนทั้งสิ้น 1,229 ครั้ง (ร้อยละ 39.1) โดยมีเพียงการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบการก่อการร้าย และการข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกายเท่านั้นที่มีสัดส่วนในการแจ้งเหตุเกินร้อยละ 50 ต่อจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนั้น (ร้อยละ 57.1 และ 50.4 ตามลำดับ) ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายรูปแบบอื่น มีสัดส่วนน้อยลงมา คือ การวางระเบิด (ร้อยละ 47.6) การวางเพลิง (ร้อยละ 46.6) การข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว (ร้อยละ 44.1) อุบัติเหตุจากรถ (ร้อยละ 40.1) และการหน่วงเหนี่ยวกักขัง (ร้อยละ) ตามลำดับ และการตกเป็นเหยื่อในรูปแบบอื่นที่มีสัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมไม่มากนัก อย่างไรก็ตามก็พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการฆ่าหรือพยายามฆ่า ซึ่งนับเป็นเหตุอาชญากรรมที่มีความรุนแรง กลับมีการแจ้งเหตุอาชญากรรมในสัดส่วนที่ไม่สูงนัก (ร้อยละ 37.1)

เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุอาชญากรรม พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย จำนวน 3,142 ครั้ง ส่วนใหญ่จะมีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 1,033 ครั้ง (ร้อยละ 32.9) ในขณะที่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อชุมชนหรือหน่วยงานอื่น โดยไม่มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 196 ครั้ง (ร้อยละ 6.2) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า เมื่อเกิดเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่มีลักษณะรุนแรงส่วนใหญ่ มักมีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมากกว่าเหตุอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่มีลักษณะไม่ค่อยรุนแรงนัก อาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่มีลักษณะรุนแรงได้แก่ การก่อการร้าย (ร้อยละ 47.9) การวางเพลิง (ร้อยละ 38.6) การวางระเบิด (ร้อยละ 36.9) การข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 36.8) ความรุนแรงในครอบครัว (ร้อยละ 35.5) การทะเลาะวิวาท (ร้อยละ 34.8) อย่างไรก็ตามก็พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการฆ่าหรือพยายามฆ่า ซึ่งนับเป็นเหตุอาชญากรรมที่มีความรุนแรง กลับมีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในสัดส่วนที่ไม่สูงนัก (ร้อยละ 31.0)

(2) ความผิดต่อทรัพย์สิน

ตารางที่ 5.30 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดต่อทรัพย์สิน

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ของ การตก เป็นเหยื่อ	จำนวนครั้ง ของ การไม่แจ้งเหตุ (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง ของ การแจ้งเหตุ (ร้อยละ)	การแจ้ง เจ้าหน้าที่ ตำรวจ (ร้อยละ)	การแจ้ง ชุมชน/ หน่วยงานอื่น (ร้อยละ)
ลักทรัพย์รูปแบบทั่วไป (ไม่ใช่ ลักทรัพย์ในที่พักอาศัย และ ลักทรัพย์สถานประกอบการ)	115	12 (10.4)	103 (89.6)	91 (79.1)	12 (10.4)
บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน	77	11 (14.3)	66 (85.7)	59 (76.6)	7 (9.1)
ลักทรัพย์สินในบ้าน/ ที่พักอาศัย	117	24 (20.5)	93 (79.5)	80 (68.4)	13 (11.1)
ทำให้เสียทรัพย์สิน (เช่น ทำลาย ทรัพย์สิน ยานพาหนะ)	79	31 (39.2)	48 (60.8)	40 (50.6)	8 (10.1)
ล้วงกระเป๋า	150	78 (52.0)	72 (48.0)	61 (40.7)	11 (7.3)
ปล้นชิงรถยนต์/ รถจักรยานยนต์	166	88 (53.0)	78 (47.0)	66 (39.8)	12 (7.2)
วิ่งราวทรัพย์	157	85 (54.1)	72 (45.9)	57 (36.3)	15 (9.6)
กรรโชกทรัพย์ (ขู่เชิญว่า จะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกาย ทรัพย์สินเพื่อแลกกับ การเอาทรัพย์สิน)	79	43 (54.4)	36 (45.6)	32 (40.5)	4 (5.1)
ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สิน ในพาหนะ)	143	81 (56.6)	62 (43.4)	50 (35.0)	12 (8.4)
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ	275	163 (59.3)	112 (40.7)	89 (32.4)	23 (8.4)
ลักทรัพย์สถานประกอบการ	145	90 (62.1)	55 (37.9)	41 (28.3)	14 (9.7)
ปล้นชิงสินค้า	196	127 (64.8)	69 (35.2)	51 (26.0)	18 (9.2)

ตารางที่ 5.30 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดต่อทรัพย์สิน (ต่อ)

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ของ การตก เป็นเหยื่อ	จำนวนครั้ง ของ การไม่แจ้งเหตุ (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง ของ การแจ้งเหตุ (ร้อยละ)	การแจ้ง เจ้าหน้าที่ ตำรวจ (ร้อยละ)	การแจ้ง ชุมชน/ หน่วยงานอื่น (ร้อยละ)
ปล้นชิงโคกระปือหรือเครื่องมือ เกษตร	160	113 (64.8)	47 (29.4)	40 (25.0)	7 (4.4)
ข่มขู่ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็คเมลล์ ภาพลับ/ คลิปลับ เป็นต้น	97	70 (72.2)	27 (27.8)	23 (23.7)	4 (4.1)
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในพื้นที่ ส่วนบุคคล	206	153 (74.3)	53 (25.7)	48 (23.3)	5 (2.4)
ลักโคกระปือหรือเครื่องมือ การเกษตร	140	110 (78.6)	30 (21.4)	21 (15.0)	9 (6.4)
รวม	2,302	1,279 (55.6)	1,023 (44.4)	849 (36.9)	174 (7.6)

เมื่อพิจารณาข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.30 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินจำนวน 2,302 ครั้ง มีการแจ้งเหตุอาชญากรรม จำนวนทั้งสิ้น 1,023 ครั้ง (ร้อยละ 44.4) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สิน 4 รูปแบบที่มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกินร้อยละ 50 ต่อจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนี้ ได้แก่ การลักทรัพย์ทั่วไปที่ไม่ใช่การลักทรัพย์สินในที่พักอาศัย การลักพาหนะ การลักทรัพย์สถานประกอบการ และการลักโคกระปือหรือเครื่องมือการเกษตร (ร้อยละ 89.6) และการบุกรุกทรัพย์สิน (ร้อยละ 85.7) การลักทรัพย์สินในที่พักอาศัย (ร้อยละ 79.5) และการทำให้เสียทรัพย์ (ร้อยละ 60.8) ตามลำดับ ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินรูปแบบอื่นมีการแจ้งเหตุต่ำกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนั้น โดยการลักโคกระปือหรือเครื่องมือการเกษตร มีสัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมน้อยที่สุด (ร้อยละ 21.4)

เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุอาชญากรรม พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สิน จำนวน 2,302 ครั้ง ส่วนใหญ่จะมีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 849 ครั้ง (ร้อยละ 32.9) ในขณะที่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อชุมชนหรือหน่วยงานอื่น โดยไม่มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 174 ครั้ง (ร้อยละ 7.6) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินในแต่ละลักษณะมีสัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่อ

อาชญากรรมที่แตกต่างกันเป็นอย่างมาก โดยการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินที่มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมากที่สุด คือ การลักทรัพย์ทั่วไป (ไม่ใช่การลักทรัพย์สินในที่พักอาศัยและการลักทรัพย์สถานประกอบการ) (ร้อยละ 79.1) รองลงมาคือ การบุกรุกทรัพย์สิน (ร้อยละ 76.6) การลักทรัพย์สินในที่พักอาศัย (ร้อยละ 68.4) การทำให้เสียทรัพย์ (ร้อยละ 50.6) ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินรูปแบบอื่นมีการแจ้งเหตุต่ำกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนั้น โดยการลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจน้อยที่สุด (ร้อยละ 15.0)

(3) ความผิดต่อฉ้อโกงการหลอกลวง

ตารางที่ 5.31 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ของ การตก เป็นเหยื่อ	จำนวนครั้ง ของ การไม่แจ้งเหตุ (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง ของ การแจ้งเหตุ (ร้อยละ)	การแจ้ง เจ้าหน้าที่ ตำรวจ (ร้อยละ)	การแจ้ง ชุมชน/ หน่วยงานอื่น (ร้อยละ)
หลอกลวงจัดหางานหรือ ให้ไปทำงานในประเทศหรือ ต่างประเทศ	166	77 (46.4)	89 (53.6)	67 (40.4)	22 (13.3)
หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้ คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสาร เท็จให้หลงเชื่อ	199	104 (52.3)	95 (47.7)	76 (38.2)	19 (9.5)
หลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้ โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย	229	128 (55.9)	101 (44.1)	85 (37.1)	16 (7.0)
หลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม	169	102 (60.4)	67 (39.6)	59 (34.9)	8 (4.7)
แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสาร ส่วนตัว	347	212 (61.1)	135 (38.9)	123 (35.4)	12 (3.5)
แชร์ลูกโซ่	433	280 (64.7)	153 (35.3)	129 (29.8)	24 (5.5)
หลอกประกาศขายสินค้า แต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือ ส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา	286	187 (65.4)	99 (34.6)	81 (28.3)	18 (6.3)

ตารางที่ 5.31 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิด
 ฉ้อโกงการหลอกลวง (ต่อ)

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ของ การตก เป็นเหยื่อ	จำนวนครั้ง ของ การไม่แจ้งเหตุ (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง ของ การแจ้งเหตุ (ร้อยละ)	การแจ้ง เจ้าหน้าที่ ตำรวจ (ร้อยละ)	การแจ้ง ชุมชน/ หน่วยงานอื่น (ร้อยละ)
หลอกขายสินค้าปลอม	292	196 (67.1)	96 (32.9)	78 (26.7)	18 (6.2)
หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สิน ให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น	232	128 (55.2)	104 (44.8)	95 (40.9)	9 (3.9)
รวม	2,353	1,414 (60.1)	939 (39.9)	793 (33.7)	146 (6.2)

เมื่อพิจารณาข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวงต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.31 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง จำนวน 2,353 ครั้ง มีการแจ้งเหตุอาชญากรรม จำนวนทั้งสิ้น 939 ครั้ง (ร้อยละ 39.9) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า มีเพียงการตกเป็นเหยื่อการหลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศเท่านั้นที่มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกินร้อยละ 50 ต่อจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนี้ (ร้อยละ 53.6) ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวงรูปแบบอื่นมีสัดส่วนน้อยลงมา คือ การหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ (ร้อยละ 47.7) การหลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย (ร้อยละ 44.1) การหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม (ร้อยละ 39.6) การแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 38.9) แชร่ลูกโซ่ (ร้อยละ 35.3) การหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา (ร้อยละ 28.3) แชร่ลูกโซ่ (ร้อยละ 35.3) การหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา (ร้อยละ 34.6) โดยการหลอกขายสินค้าปลอม มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจน้อยที่สุด (ร้อยละ 32.9) อย่างไรก็ตามพบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น มีสัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมค่อนข้างสูง (ร้อยละ 44.8)

เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุอาชญากรรม พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง จำนวน 2,353 ครั้ง มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 793 ครั้ง (ร้อยละ 33.7) ในขณะที่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อชุมชนหรือหน่วยงานอื่น โดยไม่มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 146 ครั้ง (ร้อยละ 6.2) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวงในแต่ละลักษณะมีสัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่อ

อาชญากรรมไม่ถึงร้อยละ 50 โดยการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวงที่มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมากที่สุด คือ การหลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศ (ร้อยละ 40.4) รองลงมาคือ การหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ (ร้อยละ 38.2) การหลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย (ร้อยละ 37.1) การแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 35.4) การหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม (ร้อยละ 34.9) แשר์ลูกโซ่ (ร้อยละ 29.8) การหลอกลวงประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา (ร้อยละ 28.3) โดยการหลอกลวงขายสินค้าปลอม มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจน้อยที่สุด (ร้อยละ 26.7) อย่างไรก็ตามพบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจค่อนข้างสูง (ร้อยละ 40.9) เช่นเดียวกับสัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมโดยรวม

(4) ความผิดทางเพศ

ตารางที่ 5.32 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดทางเพศ

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ของการตก เป็นเหยื่อ	จำนวนครั้ง ของการไม่แจ้งเหตุ (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง ของการแจ้งเหตุ (ร้อยละ)	การแจ้ง เจ้าหน้าที่ ตำรวจ (ร้อยละ)	การแจ้ง ชุมชน/ หน่วยงานอื่น (ร้อยละ)
สะกดรอย/ลอบติดตาม	349	113 (32.4)	236 (67.6)	209 (59.9)	27 (7.7)
ข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ	248	147 (59.3)	101 (40.7)	89 (35.9)	12 (4.8)
พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน)	175	105 (60.0)	70 (40.0)	49 (28.0)	21 (12.0)
ทารุณทางเพศ	190	122 (64.2)	68 (35.8)	56 (29.5)	12 (6.3)
กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว)	221	143 (64.7)	78 (35.3)	64 (29.0)	14 (6.3)
ถูกรุมโทรม	188	125 (66.5)	63 (33.5)	54 (28.7)	9 (4.8)
ข่มขืนขณะมีนเมา	208	139 (66.8)	69 (33.2)	58 (27.9)	11 (5.3)
พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง	352	242 (68.8)	110 (31.3)	85 (24.1)	25 (7.1)
รวม	1,931	1,136 (58.8)	795 (41.2)	664 (34.4)	131 (6.8)

เมื่อพิจารณาข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมในความผิดทางเพศต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.32 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ จำนวน 1,931 ครั้ง มีการแจ้งเหตุอาชญากรรม จำนวนทั้งสิ้น 795 ครั้ง (ร้อยละ 41.2) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศในรูปแบบของการสะกดรอย/ลอบติดตามเป็นเพียงกรณีเดียวที่มีสัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมเกินร้อยละ 50 ต่อจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนี้ ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศรูปแบบอื่นมีสัดส่วนน้อยลงมา คือ การข่มขืน โดยใช้กำลังบังคับ (ร้อยละ 40.7) การพุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) (ร้อยละ 40.7) การทารุณทางเพศ (ร้อยละ 35.8) การกระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว) (ร้อยละ 35.3) การถูกรุมโทรม (ร้อยละ 33.5) และการข่มขืนขณะมีนเมา (ร้อยละ 33.2) และโดยการพุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมองทั่วไป มีสัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมน้อยที่สุด (ร้อยละ 31.3)

เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุอาชญากรรม พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ จำนวน 1,931 ครั้ง มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 664 ครั้ง (ร้อยละ 34.4) ในขณะที่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อชุมชนหรือหน่วยงานอื่น โดยไม่มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 131 ครั้ง (ร้อยละ 6.8) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศในรูปแบบของการสะกดรอย/ลอบติดตามเป็นเพียงกรณีเดียวที่มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกินร้อยละ 50 ต่อจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนี้ ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศรูปแบบอื่นมีสัดส่วนน้อยลงมา คือ การข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ (ร้อยละ 35.9) การทารุณทางเพศ (ร้อยละ 29.5) การกระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว) การถูกรุมโทรม (ร้อยละ 28.7) การพุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) (ร้อยละ 28.0) และการข่มขืนขณะมีนเมา (ร้อยละ 27.9) และโดยการพุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมองทั่วไป มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจน้อยที่สุด (ร้อยละ 24.1)

(5) ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ตารางที่ 5.33 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ของ การตก เป็นเหยื่อ	จำนวนครั้ง ของ การไม่แจ้งเหตุ (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง ของ การแจ้งเหตุ (ร้อยละ)	การแจ้ง เจ้าหน้าที่ ตำรวจ (ร้อยละ)	การแจ้ง ชุมชน/ หน่วยงานอื่น (ร้อยละ)
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทาง คอมพิวเตอร์ เช่น ถูกเข้าถึง โดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหาย เผยแพร่ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ โดยมิชอบ	337	175 (51.9)	162 (48.1)	131 (38.9)	31 (9.2)
ถูกล้วงรหัสไวรัสสำหรับระบบ คอมพิวเตอร์ และนำไปเปิดเผย	221	130 (58.8)	91 (41.2)	71 (32.1)	20 (9.0)
ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	227	130 (57.3)	97 (42.7)	73 (32.2)	24 (10.6)
ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์	204	111 (54.4)	93 (45.6)	74 (36.3)	19 (9.3)
รวม	989	546	443 (44.8)	349 (35.3)	94 (9.5)

เมื่อพิจารณาข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.33 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำนวน 989 ครั้ง มีการแจ้งเหตุอาชญากรรม จำนวนทั้งสิ้น 443 ครั้ง (ร้อยละ 44.8) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในแต่ละลักษณะมีสัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมใกล้เคียงกัน ซึ่งต่ำกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนั้น โดยการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่มีสัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมมากที่สุด คือ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ในลักษณะทั่วไป เช่น ถูกเข้าถึงโดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหาย เผยแพร่ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ (ร้อยละ 48.1) รองลงมาคือ การถูกล้วงรหัสไวรัสสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปเปิดเผย (ร้อยละ 44.6) การถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 43.9) และการถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 41.0) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุอาชญากรรม พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำนวน 989 ครั้ง มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 349 ครั้ง (ร้อยละ 35.3) ในขณะที่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อชุมชนหรือหน่วยงานอื่น โดยไม่มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 94 ครั้ง (ร้อยละ 9.5) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ในลักษณะทั่วไป เช่น ถูกเข้าถึงโดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหาย เผยแพร่ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมากที่สุด คือ (ร้อยละ 38.9) รองลงมาคือ การถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 36.3) การถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 32.2) และถูกล้วงรหัสผ่านเว็บไซต์สำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปเปิดเผย (ร้อยละ 32.1) ตามลำดับ

(6) ความผิดรูปแบบอื่น

ตารางที่ 5.34 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดอื่น

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ของ การตก เป็นเหยื่อ	จำนวนครั้ง ของ การไม่แจ้งเหตุ (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง ของ การแจ้งเหตุ (ร้อยละ)	การแจ้ง เจ้าหน้าที่ ตำรวจ (ร้อยละ)	การแจ้ง ชุมชน/ หน่วยงานอื่น (ร้อยละ)
ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคดีอาญา (แพะรับบาป)	368	121 (32.9)	247 (67.1)	219 (59.5)	28 (7.6)
ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ	248	125 (50.4)	123 (49.6)	92 (37.1)	31 (12.5)
ถูกเรียกรับสินบนโดยภาครัฐกิจ	149	81 (54.4)	68 (45.6)	60 (40.3)	8 (5.4)
ถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่องมาจากเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น	151	86 (57.0)	65 (43.0)	52 (34.4)	13 (8.6)
ได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย	79	47 (59.5)	32 (40.5)	25 (31.6)	7 (8.9)
ถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่าง ในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย	108	71 (65.7)	37 (34.3)	26 (24.1)	11 (10.2)

ตารางที่ 5.34 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิดอื่น (ต่อ)

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้ง ของ การตก เป็นเหยื่อ	จำนวนครั้ง ของ การไม่แจ้งเหตุ (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง ของ การแจ้งเหตุ (ร้อยละ)	การแจ้ง เจ้าหน้าที่ ตำรวจ (ร้อยละ)	การแจ้ง ชุมชน/ หน่วยงานอื่น (ร้อยละ)
ถูกเรียกสืบโดยเจ้าหน้าที่ ของรัฐ	310	205 (66.1)	105 (33.9)	94 (30.3)	11 (3.5)
ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว	268	143 (53.4)	125 (46.6)	108 (40.3)	17 (6.3)
รวม	1,681	879 (52.3)	802 (47.7)	676 (40.2)	126 (7.5)

เมื่อพิจารณาข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมในความผิดอื่นต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.34 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น จำนวน 1,681 ครั้ง มีการแจ้งเหตุอาชญากรรม จำนวนทั้งสิ้น 802 ครั้ง (ร้อยละ 47.7) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นในรูปแบบของการตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เป็นเพียงกรณีเดียวที่มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกินร้อยละ 50 ต่อจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนี้ (ร้อยละ 67.1) ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นมีสัดส่วนน้อยลงมา คือ การได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ (ร้อยละ 49.6) การถูกเรียกสืบโดยภาคธุรกิจ (ร้อยละ 45.6) การถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่องมาจากเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ (ร้อยละ 43.0) การได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย (ร้อยละ 40.5) การถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่าง ในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย (ร้อยละ 34.3) การถูกเรียกสืบโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ร้อยละ 33.9) และโดยการถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว มีสัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมน้อยที่สุด (ร้อยละ 19.9)

เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุอาชญากรรม พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น จำนวน 1,681 ครั้ง มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 676 ครั้ง (ร้อยละ 40.2) ในขณะที่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อชุมชนหรือหน่วยงานอื่น โดยไม่มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 126 ครั้ง (ร้อยละ 7.5) โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นในรูปแบบของการตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เป็นเพียงกรณีเดียวที่มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกินร้อยละ 50 ต่อจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมนี้ (ร้อยละ 59.5) ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นมีสัดส่วนน้อยลงมา คือ การถูกเรียกสืบโดยภาคธุรกิจ (ร้อยละ 40.3) การได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ (ร้อยละ 37.1) การถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ

อันเนื่องมาจากเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ (ร้อยละ 34.4) การได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย (ร้อยละ 31.6) การถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ร้อยละ 30.3) การถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่าง ในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย (ร้อยละ 24.1) และโดยการถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว มีสัดส่วนการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจน้อยที่สุด (ร้อยละ 17.2)

5.2.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม พบว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ โดยส่วนใหญ่เป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ รองลงมาคือ แจ้งต่อผู้แทนชุมชน และมีเพียงเล็กน้อยที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.19 ซึ่งปรากฏในบทที่ 4 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ได้ดังนี้

(1) ข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ จำแนกตามผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

ตารางที่ 5.35 ข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ จำแนกตามผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม	การแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่			
	ไม่แจ้ง	แจ้ง	ไม่สะดวกให้ข้อมูล	รวม
บาดเจ็บสาหัส	374 (23.1)	1,243 (76.8)	1 (0.1)	1,618 (100.0)
ไม่บาดเจ็บ	504 (25.7)	1,433 (73.1)	23 (1.2)	1,960 (100.0)
เสียชีวิต	25 (38.5)	40 (61.5)	0 (0.0)	65 (100.0)
บาดเจ็บไม่สาหัส	303 (41.0)	419 (56.7)	17 (2.3)	739 (100.0)
อันตรายต่อจิตใจ	750 (45.0)	868 (52.1)	47 (2.8)	1,665 (100.0)
ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ	576 (9.8)	1,048 (17.8)	4,270 (72.4)	5,894 (100.0)

ตารางที่ 5.35 ข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ จำแนกตามผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม (ต่อ)

ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม	การแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่			
	ไม่แจ้ง	แจ้ง	ไม่สะดวกให้ข้อมูล	รวม
ไม่สะดวกให้ข้อมูล	243 (51.2)	180 (39.4)	34 (9.4)	457 (100.0)
รวม	2,766 (22.3)	5,231 (42.2)	4,401 (35.5)	12,398 (100.0)

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากกลุ่มผู้ที่ได้รับผลกระทบหรือความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่แตกต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.35 พบว่า เมื่อเกิดผลกระทบหรือความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ส่วนใหญ่จะมีสัดส่วนในการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่มากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับผลกระทบหรือความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หรืออาจกล่าวได้ว่า ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรมที่ต่างกันมีแนวโน้มในการตัดสินใจต่อการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่แตกต่างกัน

(2) ข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ จำแนกตามความเสียหายต่อทรัพย์สิน

ตารางที่ 5.36 ข้อมูลการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ จำแนกตามความเสียหายต่อทรัพย์สิน

ความเสียหายต่อทรัพย์สิน	การแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่			
	ไม่แจ้ง	แจ้ง	ไม่สะดวกให้ข้อมูล	รวม
มีความเสียหาย	624 (13.7)	3,915 (86.3)	0 (0.0)	4,539 (100.0)
ไม่มีความเสียหาย	2,123 (64.1)	1,177 (35.6)	10 (0.3)	3,310 (100.0)
ไม่สะดวกให้ข้อมูล	19 (0.4)	139 (3.1)	4,391 (96.5)	4,549 (100.0)
รวม	2,766 (22.3)	5,231 (42.2)	4,401 (35.5)	12,398 (100.0)

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากกลุ่มผู้ที่ได้รับความเสียหายต่อทรัพย์สินที่แตกต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.36 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่จะไม่ให้ข้อมูลในรายละเอียดทั้งสองประเด็นนี้ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในส่วนของการให้ข้อมูลพบว่า ส่วนใหญ่จะแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่เมื่อตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน ในขณะที่เมื่อตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแต่ไม่มีความเสียหายต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่จะไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ หรืออาจกล่าวได้ว่า ความเสียหายต่อทรัพย์สินจากที่ต่างกันมีแนวโน้มในการตัดสินใจต่อการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ที่แตกต่างกัน

5.2.3 ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุ

ตารางที่ 5.37 ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ จำแนกตามรูปแบบการแจ้งเหตุ/ เจ้าหน้าที่ที่รับแจ้งเหตุ

ความพึงพอใจ	ระดับความพึงพอใจ						รวม
	มาก	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อย	ไม่พอใจ	
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	
แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	256 (7.6)	379 (11.2)	1,413 (41.8)	904 (26.8)	293 (8.7)	134 (4.0)	3,379 (100.0)
แจ้งต่อผู้แทนชุมชน	25 (3.7)	135 (19.9)	277 (40.8)	227 (33.4)	6 (0.9)	9 (1.3)	679 (100.0)
แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและชุมชน	19 (4.5)	83 (19.8)	139 (33.1)	144 (34.3)	14 (3.3)	21 (5.0)	420 (100.0)
แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยงานอื่น (ที่ไม่ใช่ตำรวจ)	2 (1.7)	32 (27.4)	74 (63.2)	4 (3.4)	5 (4.3)	0 (0.0)	117 (100.0)
แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น (ที่ไม่ใช่ตำรวจ)	0 (0.0)	75 (69.4)	9 (8.3)	12 (0.8)	0 (0.0)	12 (11.1)	108 (100.0)
แจ้งต่อชุมชนและหน่วยงานอื่น (ที่ไม่ใช่ตำรวจ)	1 (1.3)	31 (38.8)	6 (7.5)	12 (15.0)	0 (0.0)	30 (37.5)	80 (100.0)
แจ้งทุกหน่วยงาน	148 (33.0)	52 (11.6)	125 (27.9)	118 (26.3)	5 (1.1)	0 (0.0)	448 (100.0)
รวม	451 (8.6)	787 (15.0)	2,043 (39.1)	1,421 (27.2)	323 (6.2)	206 (3.9)	5,231 (100.0)

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุจำแนกตามประเภทของเจ้าหน้าที่/หน่วยงานที่รับแจ้งเหตุ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.37 พบว่าผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในระดับมากในกรณีที่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมไปยังเจ้าหน้าที่ทุกหน่วยงาน ทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้แทนชุมชน และหน่วยงานอื่น (ร้อยละ 33.0) และส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในระดับค่อนข้างมากในกรณีที่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมไปยังเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น (ที่ไม่ใช่ตำรวจ) (ร้อยละ 69.4) รวมทั้งการแจ้งเหตุไปยังเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น (ที่ไม่ใช่ตำรวจ) พร้อมกับการแจ้งเหตุไปยังผู้แทนชุมชน (ร้อยละ 38.8)

ในขณะที่ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในระดับปานกลางในกรณีที่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 41.8) การแจ้งเหตุต่อผู้แทนชุมชน (ร้อยละ 40.8) การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้แทนชุมชน (ร้อยละ 33.1) การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยงานอื่น (ร้อยละ 63.2)

5.2.4 เหตุผลของการไม่แจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่

ตารางที่ 5.38 ประเภทของเหตุผลในการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่

เหตุผล	ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
เหตุผลจากตัวผู้ประสบเหตุเอง	1,042	37.7
1. ไม่เกิดความเสียหาย	321	11.6
2. เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย	298	10.8
3. เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	175	6.3
4. ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล	129	4.7
5. ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่	88	3.2
6. เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง	31	1.1
เหตุผลจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และกระบวนการยุติธรรม	301	10.8
1. ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	81	2.9
2. คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้	69	2.5
3. มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่	61	2.2
4. ขาดพยานหลักฐาน	59	2.1
5. มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	16	0.6
6. ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน	15	0.5

ตารางที่ 5.38 ประเภทของเหตุผลในการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ (ต่อ)

เหตุผล	ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เหตุผลจากตัวผู้ก่อเหตุ	90	3.3
1. เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด	38	1.4
2. ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)	20	0.7
3. สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)	14	0.5
4. กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	10	0.4
5. ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	8	0.3
ไม่สะดวกให้ข้อมูล	1,333	48.2
รวม	2,766	100.0

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับเหตุผลของการไม่แจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ ซึ่งนำเสนอรายละเอียดของผลการสำรวจข้อไว้ในตารางที่ 4.21 (บทที่ 4) แล้วนั้น สามารถนำมาพิจารณาเพื่อวิเคราะห์เหตุผลของการไม่แจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ โดยแบ่งเป็น 3 สาเหตุหลักคือ เหตุผลจากตัวผู้ประสบเหตุเอง เหตุผลจากตัวผู้ก่อเหตุ และเหตุผลจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และกระบวนการยุติธรรม เมื่อพิจารณาจากข้อมูลของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแต่ไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.38 พบว่า ส่วนใหญ่ไม่สะดวกให้ข้อมูลนี้ (ร้อยละ 48.2) แต่สำหรับผู้ที่ให้ข้อมูลพบว่า การไม่แจ้งเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่มีเหตุผลมาจากตัวผู้ประสบเหตุหรือเหยื่อเอง (ร้อยละ 37.7) โดยเฉพาะเมื่อเห็นว่าการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าวไม่เกิดความเสียหาย หรือเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย รองลงมาคือ เหตุผลจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 10.8) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาเหตุจากความไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้ และมีเพียงเล็กน้อยที่มีเหตุผลมาจากตัวผู้ก่อเหตุ (ร้อยละ 3.3) ทั้งกรณีของผู้ก่อเหตุที่เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด หรือผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล

5.3 การวิเคราะห์ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน

การวิเคราะห์ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนจากข้อมูลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เป็นการพิจารณาจากข้อมูลเกี่ยวกับระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน ซึ่งนำเสนอรายละเอียดในตารางที่ 4.22 และ 4.24 ซึ่งปรากฏในบทที่ 4 โดยสามารถวิเคราะห์ในประเด็นที่น่าสนใจได้ดังนี้

5.3.1 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

ตารางที่ 5.39 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

พื้นที่	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม (ร้อยละ)
	ปลอดภัย มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	ปลอดภัย น้อย (ร้อยละ)	ไม่ ปลอดภัย (ร้อยละ)	
กรุงเทพมหานคร (กองบัญชาการตำรวจนครบาล)	13 (12.3)	39 (36.8)	34 (32.1)	14 (13.2)	4 (3.8)	2 (1.9)	106 (100.0)
	327 (81.2)			20 (18.9)			
ภาคกลาง (ตำรวจภูธร ภาค 1)	30 (8.8)	207 (60.7)	90 (26.4)	12 (3.5)	2 (0.6)	0 (0.0)	341 (100.0)
	307 (95.9)			14 (4.1)			
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ตำรวจภูธร ภาค 2)	35 (14.8)	80 (33.8)	75 (31.6)	29 (12.2)	16 (6.8)	2 (0.8)	237 (100.0)
	190 (80.2)			47 (19.8)			
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 3)	71 (23.1)	41 (13.3)	92 (29.9)	49 (15.9)	46 (14.9)	9 (2.9)	308 (100.0)
	204 (66.3)			104 (33.7)			
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 4)	31 (10.3)	55 (18.3)	137 (45.7)	59 (19.7)	16 (5.3)	2 (0.7)	300 (100.0)
	223 (74.3)			77 (25.7)			
ภาคเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 5)	57 (19.9)	135 (47.0)	67 (23.3)	13 (4.5)	9 (3.1)	6 (2.1)	287 (100.0)
	259 (90.2)			28 (9.7)			

ตารางที่ 5.39 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม (ร้อยละ)
	ปลอดภัย มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	ปลอดภัย น้อย (ร้อยละ)	ไม่ ปลอดภัย (ร้อยละ)	
	ภาคเหนือตอนล่าง (สำรวจ 6)	40 (16.1)	94 (37.8)	61 (24.5)	30 (12.0)	16 (6.4)	
	294 (78.4)			54 (21.6)			
ภาคตะวันตก (สำรวจ 7)	35 (10.5)	139 (41.6)	120 (35.9)	33 (9.9)	7 (2.1)	0 (0.0)	334 (100.0)
	294 (88.0)			40 (12.0)			
ภาคใต้ตอนบน (สำรวจ 8)	23 (7.1)	109 (33.5)	110 (33.8)	35 (10.8)	37 (11.4)	11 (3.4)	325 (100.0)
	254 (74.4)			83 (25.6)			
ภาคใต้ตอนล่าง (สำรวจ 9)	35 (11.8)	55 (18.1)	76 (25.6)	70 (23.6)	56 (18.9)	5 (1.7)	297 (100.0)
	166 (55.5)			131 (44.2)			
รวม	370 (13.3)	954 (34.3)	862 (31.0)	344 (12.4)	209 (7.5)	45 (1.6)	2,784 (100.0)
	2,186 (78.6)			598 (21.5)			

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.39 พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ในแต่ละพื้นที่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของตนเองในระดับค่อนข้างมาก กรุงเทพมหานคร (ร้อยละ 36.8) ภาคกลาง (ร้อยละ 60.7) ภาคตะวันออก (ร้อยละ 33.8) ภาคเหนือตอนบน (ร้อยละ 47.0) ภาคเหนือตอนล่าง (ร้อยละ 37.8) และภาคตะวันตก (ร้อยละ 41.6) ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่ในพื้นที่อื่นมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของตนเองในระดับปานกลาง

5.3.2 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามลักษณะประชากรศาสตร์

(1) ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามเพศ

ตารางที่ 5.40 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามเพศ

เพศ	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม
	ปลอดภัย	ค่อนข้าง	ปานกลาง	ค่อนข้าง	ปลอดภัย	ไม่	
	มาก	มาก	(ร้อยละ)	น้อย	น้อย	ปลอดภัย	
ชาย	151 (14.6)	326 (31.6)	346 (33.5)	136 (13.2)	65 (6.3)	9 (0.9)	1,033 (100.0)
หญิง	204 (13.3)	506 (32.9)	458 (29.8)	195 (12.7)	140 (9.1)	35 (2.3)	1,538 (100.0)
ไม่ต้องการระบุ	15 (7.0)	122 (57.3)	58 (27.2)	13 (6.1)	4 (1.9)	1 (0.5)	213 (100.0)
รวม	370 (13.3)	954 (34.3)	862 (31.0)	344 (12.4)	209 (7.5)	45 (1.6)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 80.453, df = 10, Sig. = 0.00

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามเพศ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.40 พบว่า เพศชายส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 33.5) ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 32.9) และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 80.453 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า เพศและระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อย่างไรก็ตาม พบว่า มีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนไม่ต้องการระบุเพศ จึงไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้ชัดเจนนัก

(2) ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามอายุ

ตารางที่ 5.41 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามอายุ

อายุ	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม
	ปลอดภัย	ค่อนข้าง	ปานกลาง	ค่อนข้าง	ปลอดภัย	ไม่	
	มาก	มาก		น้อย	น้อย	ปลอดภัย	
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)
18 – 25 ปี	122 (12.7)	273 (28.3)	351 (36.4)	141 (14.6)	58 (6.0)	18 (1.9)	963 (100.0)
26 – 35 ปี	72 (12.2)	234 (39.7)	184 (21.2)	71 (12.1)	25 (4.2)	3 (0.5)	589 (100.0)
36 – 45 ปี	53 (10.3)	192 (37.2)	157 (30.4)	63 (12.2)	44 (8.5)	7 (1.4)	516 (100.0)
46 – 55 ปี	54 (14.2)	126 (33.1)	98 (25.7)	46 (12.1)	44 (11.5)	13 (3.4)	381 (100.0)
56 – 65 ปี	38 (16.3)	89 (38.2)	55 (23.6)	17 (7.3)	32 (13.7)	2 (0.9)	233 (100.0)
66 ปีขึ้นไป	31 (30.4)	40 (39.2)	17 (16.7)	6 (5.9)	6 (5.9)	2 (2.0)	102 (100.0)
รวม	370 (13.3)	954 (34.3)	862 (31.0)	344 (12.4)	209 (7.5)	45 (1.6)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 128.987, df = 25, Sig. = 0.00

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามอายุ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.41 พบว่า กลุ่มอายุ 18 – 25 ปี ส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 36.4) แต่กลุ่มอายุอื่นมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 128.987 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า อายุและระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05หรืออาจกล่าวได้ว่า ประชาชนในกลุ่มอายุต่างกันจะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยแตกต่างกัน

(3) ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามระดับการศึกษา

ตารางที่ 5.42 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม
	ปลอดภัย	ค่อนข้าง	ปานกลาง	ค่อนข้าง	ปลอดภัย	ไม่	
	มาก	มาก		น้อย	น้อย	ปลอดภัย	
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)
ต่ำกว่าปริญญาตรี	208 (13.8)	431 (28.6)	492 (32.6)	194 (12.9)	151 (10.0)	32 (2.1)	1,508 (100.0)
ปริญญาตรี	131 (11.3)	479 (41.2)	349 (30.0)	136 (11.7)	56 (4.8)	12 (1.0)	1,163 (100.0)
สูงกว่าปริญญาตรี	31 (27.4)	44 (38.9)	21 (18.6)	14 (12.4)	2 (1.8)	1 (0.9)	113 (100.0)
รวม	370 (13.3)	954 (34.3)	862 (31.0)	344 (12.4)	209 (7.5)	45 (1.6)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 94.111, df = 10, Sig. = 0.00

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามระดับการศึกษา ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.42 พบว่า ผู้ที่จบการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 32.6) แต่กลุ่มอื่นมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาและความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 94.111 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับการศึกษาและระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยแตกต่างกัน

(4) ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามอาชีพ

ตารางที่ 5.43 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม
	ปลอดภัย	ค่อนข้าง	ปานกลาง	ค่อนข้าง	ปลอดภัย	ไม่	
	มาก	มาก		น้อย	น้อย	ปลอดภัย	
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)
ข้าราชการ เจ้าหน้าที่รัฐ/ รัฐวิสาหกิจ	63 (14.3)	228 (51.6)	106 (24.0)	29 (6.6)	14 (3.2)	2 (0.5)	442 (100.0)
พนักงานเอกชน	39 (8.9)	182 (41.4)	135 (30.7)	48 (10.9)	28 (6.4)	8 (1.8)	440 (100.0)
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	21 (19.1)	37 (33.6)	25 (22.7)	13 (11.8)	11 (10.0)	3 (2.7)	110 (100.0)
ค้าขาย	30 (19.7)	49 (32.2)	41 (27.0)	14 (9.2)	16 (10.5)	2 (1.3)	152 (100.0)
เกษตรกรรวม และรับจ้างทั่วไป	10 (15.2)	21 (31.8)	15 (22.7)	14 (21.2)	6 (9.1)	0 (0.0)	66 (100.0)
นักเรียน/นักศึกษา	84 (12.9)	175 (27.0)	233 (35.9)	99 (15.3)	43 (6.6)	15 (2.3)	649 (100.0)
ธุรกิจส่วนตัว	4 (10.8)	4 (10.8)	13 (35.1)	9 (24.3)	5 (13.5)	2 (5.4)	37 (100.0)
รับจ้างทั่วไป	55 (9.6)	179 (31.4)	192 (33.7)	85 (14.9)	53 (9.3)	6 (1.1)	570 (100.0)
เกษตรกรรวม	53 (22.6)	53 (22.6)	68 (28.9)	26 (11.1)	30 (12.8)	5 (2.1)	235 (100.0)
อื่น ๆ	11 (13.3)	26 (31.3)	34 (41.0)	7 (8.4)	3 (3.6)	2 (2.4)	83 (100.0)
รวม	370 (13.3)	954 (34.3)	862 (31.0)	344 (12.4)	209 (7.5)	45 (1.6)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 203.517, df = 45, Sig. = 0.00

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามอาชีพ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.43 พบว่า กลุ่มอาชีพที่ส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก คือ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่รัฐ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานเอกชน ค้าขาย ผู้ที่ทำการเกษตรและรับจ้างทั่วไปรวมด้วย และผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ในขณะที่ นักเรียน/นักศึกษา รับจ้างทั่วไป เกษตรกรรม ธุรกิจส่วนตัว และอาชีพอื่น ๆ ส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพและความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 203.517 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า อาชีพและระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกันจะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยแตกต่างกัน

(5) ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามระดับรายได้

ตารางที่ 5.44 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามระดับรายได้

ระดับรายได้	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม (ร้อยละ)
	ปลอดภัย	ค่อนข้าง	ปานกลาง	ค่อนข้าง	ปลอดภัย	ไม่	
	มาก (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	(ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปลอดภัย (ร้อยละ)	
น้อยกว่า 15,000 บาท	208 (14.5)	437 (30.4)	448 (31.2)	186 (12.9)	131 (9.1)	28 (1.9)	1,438 (100.0)
15,001-25,000 บาท	92 (10.4)	328 (37.0)	292 (33.0)	106 (12.0)	56 (6.3)	12 (1.4)	886 (100.0)
25,001-35,000 บาท	41 (13.0)	123 (38.9)	90 (28.5)	43 (13.6)	18 (5.7)	1 (0.3)	316 (100.0)
35,001-45,000 บาท	22 (18.0)	62 (50.8)	26 (21.3)	7 (5.7)	4 (3.3)	1 (0.8)	122 (100.0)
มากกว่า 45,000 บาท	7 (31.8)	4 (18.2)	6 (27.3)	2 (9.1)	0 (0.0)	3 (13.6)	22 (100.0)
รวม	370 (13.3)	954 (34.3)	862 (31.0)	344 (12.4)	209 (7.5)	45 (1.6)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 84.863, df = 20, Sig. = 0.00

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามระดับรายได้ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.44 พบว่า กลุ่มที่มีรายได้น้อยกว่า 15,000 บาท ส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 31.2) แต่กลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 45,000 บาท ส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับมาก (ร้อยละ 31.8) ในขณะที่กลุ่มอื่นมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับรายได้และความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 84.863 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับรายได้และระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ประชาชนที่มีระดับรายได้ต่างกันจะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยแตกต่างกัน

(6) ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย

ตารางที่ 5.45 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย

ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม
	ปลอดภัย	ค่อนข้าง	ปานกลาง	ค่อนข้าง	ปลอดภัย	ไม่	
	มาก	มาก	(ร้อยละ)	น้อย	น้อย	ปลอดภัย	
เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่น และประชากรอยู่อย่างแออัด	23 (8.3)	73 (26.3)	98 (53.3)	45 (16.2)	32 (11.5)	7 (2.5)	278 (100.0)
เขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมหรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่	1 (4.3)	5 (21.7)	11 (47.8)	5 (21.7)	0 (0.0)	1 (4.3)	23 (100.0)
เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม	36 (7.3)	151 (30.6)	169 (34.3)	79 (16.0)	51 (10.3)	7 (1.4)	493 (100.0)

ตารางที่ 5.45 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย (ต่อ)

ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม
	ปลอดภัย	ค่อนข้าง	ปานกลาง	ค่อนข้าง	ปลอดภัย	ไม่	
	มาก	มาก		น้อย	น้อย	ปลอดภัย	
เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่	35 (10.8)	130 (40.2)	96 (29.7)	39 (12.1)	15 (4.6)	8 (2.5)	323 (100.0)
รวมกันเป็นบริเวณกว้าง							
เขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว	275 (16.5)	595 (35.7)	488 (29.3)	176 (10.6)	111 (6.7)	22 (1.3)	1,667 (100.0)
รวม	370 (13.3)	954 (34.3)	862 (31.0)	344 (12.4)	209 (7.5)	45 (1.6)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 91.776, df = 20 , Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.45 พบว่า กลุ่มที่อาศัยอยู่ในเขตเกษตรกรรม กลุ่มที่อาศัยเขตชุมชนแออัด และกลุ่มที่อาศัยอยู่เขตอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 53.3, 47.8 และ 34.3ตามลำดับ) แต่กลุ่มอื่นมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัยและความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 91.776 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัยและความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ประชาชนที่พักอาศัยในบริเวณต่างกันจะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยแตกต่างกัน

5.3.3 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐ

ตารางที่ 5.46 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

ความถี่ในการพบเห็น การปฏิบัติงานของ เจ้าหน้าที่	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม (ร้อยละ)
	ปลอดภัย มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	ปลอดภัย น้อย (ร้อยละ)	ไม่ ปลอดภัย (ร้อยละ)	
	สัปดาห์ละครั้ง	173 (17.3)	367 (36.7)	314 (31.4)	92 (9.2)	43 (4.3)	
เดือนละครั้ง	84 (9.1)	381 (41.2)	287 (31.0)	111 (12.0)	55 (5.9)	7 (0.8)	925 (100.0)
ปีละครั้ง	17 (8.9)	52 (27.2)	69 (36.1)	37 (19.4)	13 (6.8)	3 (1.6)	191 (100.0)
มากกว่า 1 ปี/ครั้ง	16 (9.2)	47 (27.2)	59 (34.1)	27 (15.6)	21 (12.1)	3 (1.7)	173 (100.0)
ไม่เคยพบ	80 (16.1)	107 (21.6)	133 (26.8)	77 (15.5)	77 (15.5)	22 (4.4)	496 (100.0)
รวม	370 (13.3)	954 (34.3)	862 (31.0)	344 (12.4)	209 (7.5)	45 (1.6)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 197.175, df = 20, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.46 พบว่า ผู้ที่พบเห็นการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐบ่อยครั้ง คือ สัปดาห์ละครั้ง และเดือนละครั้ง ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 36.7 และ 41.2 ตามลำดับ) แต่ผู้ที่พบเห็นการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ไม่มากนัก คือ ปีละครั้ง มากกว่า 1 ปี/ครั้ง รวมทั้งไม่เคยพบเลย ส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 36.1, 34.1 และ 26.8 ตามลำดับ) และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 197.175 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ต่างกันจะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยแตกต่างกัน

5.3.4 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ตารางที่ 5.47 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						รวม
	ปลอดภัย	ค่อนข้าง	ปานกลาง	ค่อนข้าง	ปลอดภัย	ไม่	
	มาก	มาก	(ร้อยละ)	น้อย	น้อย	ปลอดภัย	
ไม่เคย	223	578	377	113	53	7	1,351
	(16.5)	(42.8)	(27.9)	(8.4)	(3.9)	(0.5)	(100.0)
เคย	147	376	485	231	156	38	1,433
	(10.3)	(26.2)	(33.8)	(16.1)	(10.9)	(2.7)	(100.0)
รวม	370	954	862	344	209	45	2,784
	(13.3)	(34.3)	(31.0)	(12.4)	(7.5)	(1.6)	(100.0)

Chi-Square = 182.250, df = 5, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.47 พบว่า ผู้ที่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 33.8) ในขณะที่ผู้ที่ไม่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 42.8) และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 182.250 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่างกันจะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยแตกต่างจากผู้ที่ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

5.4 การวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

การวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมเป็นการพิจารณาจากข้อมูลเกี่ยวกับระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในภาพรวม ซึ่งนำเสนอรายละเอียดในตารางที่ 4.27 ซึ่งปรากฏในบทที่ 4 โดยสามารถวิเคราะห์ในประเด็นที่น่าสนใจได้ดังนี้

5.4.1 ความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

ตารางที่ 5.48 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

พื้นที่	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่เคย พบเห็น การ ดำเนินงาน (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
	พอใจ มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	พอใจ น้อย (ร้อยละ)	ไม่พอใจ (ร้อยละ)		
กรุงเทพมหานคร (กองบัญชาการตำรวจ นครบาล)	0 (0.0)	11 (10.4)	48 (45.3)	19 (17.9)	11 (10.4)	11 (10.4)	6 (5.7)	106 (100.0)
	59 (55.7)			41 (38.7)				
ภาคกลาง (ตำรวจภูธร ภาค 1)	7 (2.1)	41 (12.0)	266 (78.0)	15 (4.4)	11 (3.2)	1 (0.3)	0 (0.0)	341 (100.0)
	314 (92.1)			27 (7.9)				
ภาคตะวันออก (ตำรวจภูธร ภาค 2)	17 (7.2)	38 (16.0)	75 (31.6)	37 (15.6)	35 (14.8)	24 (10.1)	11 (4.6)	237 (100.0)
	130 (54.8)			96 (40.5)				
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 3)	11 (3.6)	52 (16.9)	121 (39.3)	28 (9.1)	13 (4.2)	16 (5.2)	67 (21.8)	308 (100.0)
	184 (59.8)			57 (18.5)				

ตารางที่ 5.48 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่เคย พบเห็น การ ดำเนินงาน (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
	พอใจ มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	พอใจ น้อย (ร้อยละ)	ไม่พอใจ (ร้อยละ)		
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (สำรวจ 4)	11 (3.7)	30 (10.0)	91 (30.3)	51 (17.0)	55 (18.3)	50 (16.7)	12 (4.0)	300 (100.0)
	132 (44.0)			156 (52.0)				
ภาคเหนือตอนบน (สำรวจ 5)	11 (3.8)	80 (27.9)	109 (38.0)	51 (17.8)	22 (7.7)	13 (4.5)	1 (0.3)	287 (100.0)
	200 (69.7)			86 (30.0)				
ภาคเหนือตอนล่าง (สำรวจ 6)	20 (8.0)	60 (24.1)	78 (38.3)	30 (12.0)	27 (10.8)	25 (10.0)	9 (3.6)	249 (100.0)
	158 (70.4)			82 (32.8)				
ภาคตะวันตก (สำรวจ 7)	1 (0.3)	36 (10.8)	210 (62.9)	64 (19.2)	15 (4.5)	7 (2.1)	1 (0.3)	334 (100.0)
	247 (74.0)			86 (25.8)				
ภาคใต้ตอนบน (สำรวจ 8)	36 (11.1)	91 (28.0)	112 (34.5)	65 (20.0)	19 (5.8)	1 (0.3)	1 (0.3)	325 (100.0)
	239 (73.6)			85 (26.1)				
ภาคใต้ตอนล่าง (สำรวจ 9)	49 (16.5)	81 (30.6)	117 (39.4)	27 (9.1)	8 (2.7)	4 (1.3)	1 (0.3)	297 (100.0)
	247 (86.5)			39 (13.1)				
รวม	163 (5.9)	530 (19.0)	1,227 (44.1)	387 (13.9)	216 (7.8)	152 (5.5)	109 (3.9)	2,784 (100.0)
	1,920 (69.0)			756 (27.2)				

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.48 พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ในทุกพื้นที่ กรุงเทพมหานคร และมีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลาง

5.4.2 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามลักษณะประชากรศาสตร์

(1) ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามเพศ

ตามเพศ

ตารางที่ 5.49 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามเพศ

เพศ	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่เคยพบเห็น การดำเนินงาน (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
	พอใจ มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	พอใจ น้อย (ร้อยละ)	ไม่พอใจ (ร้อยละ)		
ชาย	74 (7.2)	227 (22.0)	445 (43.1)	153 (14.8)	63 (6.1)	52 (5.0)	19 (1.8)	1,033 (100.0)
หญิง	87 (5.7)	286 (18.6)	638 (41.5)	214 (13.9)	139 (9.0)	91 (5.9)	83 (5.4)	1,538 (100.0)
ไม่ต้องการระบุ	2 (0.9)	17 (8.0)	144 (67.6)	20 (9.4)	14 (6.6)	9 (4.2)	7 (3.3)	213 (100.0)
รวม	163 (5.9)	530 (19.0)	1,227 (44.1)	387 (13.9)	216 (7.8)	152 (5.5)	109 (3.9)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 92.534, df = 10 , Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามเพศ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.49 พบว่า เพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลาง (ร้อยละ 43.1 และ 41.5 ตามลำดับ) และในระดับรองลงมาพบว่า เพศชายมีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับค่อนข้างมากและมากในสัดส่วนที่มากกว่าเพศหญิง และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศและระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 92.534 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า เพศและระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม พบว่ามีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนไม่ต้องการระบุเพศ จึงไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มนี้ได้ชัดเจนนัก

(2) ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนก

ตามอายุ

ตารางที่ 5.50 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามอายุ

อายุ	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่เคยพบเห็น การดำเนินงาน (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
	พอใจ มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	พอใจ น้อย (ร้อยละ)	ไม่พอใจ (ร้อยละ)		
18 – 25 ปี	47 (4.9)	125 (13.0)	376 (39.0)	161 (16.7)	116 (12.0)	99 (10.3)	39 (4.0)	963 (100.0)
26 – 35 ปี	43 (7.3)	114 (19.4)	288 (48.9)	77 (13.1)	33 (5.6)	23 (3.9)	11 (1.9)	589 (100.0)
36 – 45 ปี	29 (5.6)	131 (25.4)	257 (49.8)	50 (9.7)	32 (6.2)	9 (1.7)	8 (1.6)	516 (100.0)
46 – 55 ปี	26 (6.8)	94 (24.7)	175 (45.9)	43 (11.3)	18 (4.7)	14 (3.7)	11 (2.9)	381 (100.0)
56 – 65 ปี	15 (6.4)	49 (21.0)	90 (38.6)	38 (16.3)	13 (5.6)	6 (2.6)	22 (9.4)	233 (100.0)
66 ปีขึ้นไป	3 (2.9)	17 (16.7)	41 (40.2)	18 (17.6)	4 (3.9)	1 (1.0)	18 (17.6)	102 (100.0)
รวม	163 (5.9)	530 (19.0)	1,227 (44.1)	387 (13.9)	216 (7.8)	152 (5.5)	109 (3.9)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 257.601, df = 30, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามอายุ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.50 พบว่า ทุกกลุ่มอายุส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลาง และรองลงมาคือมีความพึงพอใจในระดับค่อนข้างมาก และระดับมาก โดยกลุ่มอายุ 36 – 45 ปี และกลุ่มอายุ 46 – 55 ปี ที่มีสัดส่วนความพึงพอใจในระดับค่อนข้างมากและระดับมากที่สุดกว่ากลุ่มอื่น และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 257.601 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า อายุและระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ

มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ในกลุ่มอายุต่างกันจะมีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐแตกต่างกัน

(3) ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามระดับการศึกษา

ตารางที่ 5.51 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่เคยพบเห็น การดำเนินงาน (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
	พอใจ	ค่อนข้าง	ปาน	ค่อนข้าง	พอใจ	ไม่พอใจ		
	มาก (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	กลาง (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	(ร้อยละ)		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	113 (7.5)	325 (21.6)	636 (42.2)	2.6 (13.7)	95 (6.3)	63 (4.2)	70 (4.6)	1,508 (100.0)
ปริญญาตรี	41 (3.5)	182 (15.6)	550 (47.3)	169 (14.5)	109 (9.4)	75 (6.4)	37 (3.2)	1,163 (100.0)
สูงกว่าปริญญาตรี	9 (8.0)	23 (20.4)	41 (36.3)	12 (10.6)	12 (10.6)	14 (12.4)	2 (1.8)	113 (100.0)
รวม	163 (5.9)	530 (19.0)	1,227 (44.1)	387 (13.9)	216 (7.8)	152 (5.5)	109 (3.9)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 68.225, df = 12, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามระดับการศึกษา ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.51 พบว่า ผู้ที่จบการศึกษาในแต่ละระดับส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลางและรองลงมาคือ มีความพึงพอใจในระดับค่อนข้างมาก โดยผู้ที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีมีสัดส่วนสูงที่สุด และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาและความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่าค่า Chi-Square เท่ากับ 68.225 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับการศึกษาและระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ในกลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐแตกต่างกัน

(4) ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ
จำแนกตามอาชีพ

ตารางที่ 5.52 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	ระดับความพึงพอใจ							รวม (ร้อยละ)
	พอใจ มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	พอใจ น้อย (ร้อยละ)	ไม่พอใจ (ร้อยละ)	ไม่ทราบ/ ไม่เคยพบเห็น การดำเนินงาน (ร้อยละ)	
	พนักงานเอกชน	16 (3.6)	76 (17.3)	231 (52.5)	70 (15.9)	29 (6.6)	11 (2.5)	
ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ รัฐ/รัฐวิสาหกิจ	28 (6.3)	101 (22.9)	226 (51.1)	37 (8.4)	29 (6.6)	18 (4.1)	3 (0.7)	442 (100.0)
รับจ้างทั่วไป	34 (6.0)	119 (20.9)	279 (48.9)	76 (13.3)	34 (6.9)	18 (3.2)	10 (1.8)	570 (100.0)
ค้าขาย	6 (3.9)	37 (24.3)	74 (48.7)	18 (11.8)	6 (3.9)	4 (2.6)	7 (4.6)	152 (100.0)
ธุรกิจส่วนตัว	2 (5.4)	10 (27.0)	18 (48.6)	2 (5.4)	2 (5.4)	2 (5.4)	1 (2.7)	37 (100.0)
นักเรียน/นักศึกษา	30 (4.6)	87 (13.4)	224 (34.5)	109 (16.8)	88 (18.6)	83 (12.8)	28 (4.3)	249 (100.0)
เกษตรกร และรับจ้างทั่วไป	14 (21.2)	21 (31.8)	24 (36.4)	4 (6.1)	1 (1.5)	0 (0.0)	2 (3.0)	66 (100.0)
เกษตรกร	22 (9.4)	61 (26.0)	77 (32.8)	27 (11.5)	8 (3.4)	4 (1.7)	36 (15.3)	235 (100.0)
ไม่ได้ประกอบ อาชีพ	8 (7.3)	12 (10.9)	35 (31.8)	25 (22.7)	10 (9.1)	8 (7.3)	12 (10.9)	110 (100.0)
อื่น ๆ	3 (3.6)	6 (7.2)	39 (47.0)	19 (22.9)	9 (10.8)	4 (4.8)	3 (3.6)	83 (100.0)
รวม	163 (5.9)	530 (19.0)	1,227 (44.1)	387 (13.9)	216 (7.8)	152 (5.5)	109 (3.9)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 406.882, df = 54, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามอาชีพ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.52 พบว่า ทุกอาชีพส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลาง และรองลงมาคือ มีความพึงพอใจในระดับค่อนข้างมาก ยกเว้น กลุ่มนักเรียน/นักศึกษา และผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ที่ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลาง แต่รองลงมาคือ มีความพึงพอใจในระดับค่อนข้างน้อย และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพและความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 406.882 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า อาชีพและระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ในกลุ่มที่มีอาชีพต่างกันจะมีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐแตกต่างกัน

(5) ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามระดับรายได้

ตารางที่ 5.53 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามระดับรายได้

ระดับรายได้	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่เคยพบเห็น การดำเนินงาน (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
	พอใจ มาก (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	พอใจ น้อย (ร้อยละ)	ไม่พอใจ (ร้อยละ)		
น้อยกว่า 15,000 บาท	84 (5.8)	256 (17.8)	538 (37.4)	224 (15.6)	140 (9.7)	102 (7.1)	94 (6.5)	1,438 (100.0)
15,001-25,000 บาท	52 (5.9)	167 (18.8)	448 (50.6)	113 (12.8)	61 (6.9)	33 (3.7)	12 (1.4)	886 (100.0)
25,001-35,000 บาท	20 (6.3)	77 (24.4)	165 (52.2)	35 (11.1)	11 (3.5)	7 (2.2)	1 (0.3)	316 (100.0)
35,001-45,000 บาท	5 (4.1)	28 (23.0)	69 (56.6)	11 (9.0)	4 (3.3)	5 (4.1)	0 (0.0)	122 (100.0)
มากกว่า 45,000 บาท	2 (9.1)	2 (9.1)	7 (31.8)	4 (18.2)	0 (0.0)	5 (22.7)	2 (9.1)	22 (100.0)
รวม	163 (5.9)	530 (19.0)	1,227 (44.1)	387 (13.9)	216 (7.8)	152 (5.5)	109 (3.9)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 157.555, df = 24, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามระดับรายได้ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.53 พบว่า ทุกกลุ่มรายได้ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลาง และรองลงมาคือมีความพึงพอใจในระดับค่อนข้างมาก ยกเว้น กลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 45,000 ที่ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลาง แต่รองลงมาคือ รู้สึกไม่พอใจ และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับรายได้และความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 95.585 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับรายได้และระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่มีระดับรายได้ต่างกันจะมีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐแตกต่างกัน

5.4.3 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐ

ตารางที่ 5.54 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

ความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ไม่เคยพบเห็นการดำเนินงาน (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
	พอใจมาก (ร้อยละ)	ค่อนข้างมาก (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้างน้อย (ร้อยละ)	พอใจน้อย (ร้อยละ)	ไม่พอใจ (ร้อยละ)		
สัปดาห์ละครั้ง	100 (10.0)	291 (29.1)	384 (38.4)	118 (11.8)	61 (6.1)	37 (3.7)	8 (0.8)	999 (100.0)
เดือนละครั้ง	26 (2.8)	132 (14.3)	535 (57.8)	123 (13.3)	56 (6.1)	45 (4.9)	8 (0.9)	925 (100.0)
ปีละครั้ง	3 (1.6)	16 (8.4)	79 (41.4)	44 (23.0)	29 (15.2)	15 (7.9)	5 (2.6)	191 (100.0)
มากกว่า 1 ปี/ครั้ง	8 (4.6)	33 (19.1)	81 (46.8)	21 (12.1)	15 (8.7)	11 (6.4)	4 (2.3)	173 (100.0)
ไม่เคยพบ	26 (5.2)	58 (11.7)	148 (29.8)	81 (16.3)	55 (11.1)	44 (8.9)	84 (16.9)	496 (100.0)
รวม	163 (5.9)	530 (19.0)	1,227 (44.1)	387 (13.9)	216 (7.8)	152 (5.5)	109 (3.9)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 538.863, df = 30, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.54 พบว่า ผู้ที่พบเห็นการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐบ่อยครั้ง คือ สัปดาห์ละครั้ง และเดือนละครั้ง ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลาง และค่อนข้างมากในสัดส่วนที่สูงกว่าผู้ที่พบเห็นการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ไม่มากนัก คือ ปีละครั้ง มากกว่า 1 ปี/ครั้ง รวมทั้งไม่เคยพบเลย และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 538.863 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ความถี่ในการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ต่างกันจะมีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐแตกต่างกัน

5.4.4 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ตารางที่ 5.55 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การตกเป็นเหยื่อ	ระดับความพึงพอใจ							รวม
	พอใจ	ค่อนข้าง	ปาน	ค่อนข้าง	พอใจ	ไม่พอใจ	ไม่ทราบ/ ไม่เคยพบเห็น การดำเนินงาน (ร้อยละ)	
	มาก (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	กลาง (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)		
ไม่เคย	68 (5.0)	246 (18.2)	674 (49.9)	153 (11.3)	82 (6.1)	54 (4.0)	74 (5.5)	1,351 (100.0)
เคย	95 (6.6)	284 (19.8)	553 (38.6)	234 (16.3)	134 (9.4)	98 (6.8)	35 (2.4)	1,433 (100.0)
รวม	163 (5.9)	530 (19.0)	1,227 (44.1)	387 (13.9)	216 (7.8)	152 (5.5)	109 (3.9)	2,784 (100.0)

Chi-Square = 72.940, df = 6, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 5.55 พบว่า ผู้ที่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและผู้ที่ไม่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ส่วนใหญ่ต่างมีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลาง แต่มีสัดส่วนที่แตกต่างกัน โดยผู้ที่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีแนวโน้มที่จะมีความพึงพอใจในระดับค่อนข้างมากและมากในสัดส่วนที่สูงกว่า และโดยจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 72.940 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่างกันจะมีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐแตกต่างจากผู้ที่ไม่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

บทที่ 6

ผลการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) ปี พ.ศ. 2564

เมื่อทำการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey) ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร และ 27 จังหวัด ได้แก่ พระนครศรีอยุธยา นนทบุรี อ่างทอง ระยอง นครนายก สระแก้ว นครราชสีมา อุบลราชธานี ยโสธร ขอนแก่น อุดรธานี หนองบัวลำภู ลำพูน ลำปาง น่าน นครสวรรค์ อุทัยธานี พิจิตร ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สุพรรณบุรี ชุมพร กระบี่ ระนอง สงขลา พัทลุง และ ยะลา พบว่ามีผู้สมัครใจยินยอมให้ข้อมูลในแบบสำรวจ จำนวนทั้งสิ้น 2,979 คน ดังรายละเอียดในตารางที่ 6.1

ตารางที่ 6.1 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง จำแนกตามพื้นที่การสำรวจ

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ส่วนกลาง (กองบัญชาการตำรวจนครบาล)	กรุงเทพมหานคร	75	2.5
ภาคกลาง (ตำรวจภูธร ภาค 1)	พระนครศรีอยุธยา	103	3.4
	นนทบุรี	102	3.4
	อ่างทอง	101	3.4
ภาคตะวันออก (ตำรวจภูธร ภาค 2)	ระยอง	97	3.3
	นครนายก	156	5.2
	สระแก้ว	99	3.3
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 3)	นครราชสีมา	91	3.1
	อุบลราชธานี	120	4.0
	ยโสธร	110	3.7
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 4)	ขอนแก่น	91	3.1
	อุดรธานี	89	3.0
	หนองบัวลำภู	135	4.5
ภาคเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 5)	ลำพูน	89	3.0
	ลำปาง	199	6.7
	น่าน	98	3.3

ตารางที่ 6.1 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง จำแนกตามพื้นที่การสำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ภาค	พื้นที่จังหวัด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคเหนือตอนล่าง (สำรวจภาค 6)	นครสวรรค์	76	2.6
	อุทัยธานี	87	2.9
	พิจิตร	105	3.5
ภาคตะวันตก (สำรวจภาค 7)	ประจวบคีรีขันธ์	94	3.2
	เพชรบุรี	114	3.8
	สุพรรณบุรี	85	2.9
ภาคใต้ตอนบน (สำรวจภาค 8)	ชุมพร	103	3.5
	กระบี่	149	5.0
	ระนอง	117	3.9
ภาคใต้ตอนล่าง (สำรวจภาค 9)	สงขลา	103	3.4
	พัทลุง	88	3.0
	ยะลา	103	3.4
รวม		2,979	100.0

ทั้งนี้ เนื่องจากการตอบแบบสำรวจนี้ เป็นไปตามความยินยอมให้ข้อมูลด้วยความสมัครใจ เพื่อเคารพสิทธิของผู้ให้ข้อมูลตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ส่งผลให้จำนวนของเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลในแต่ละประเด็นมีจำนวนไม่เท่ากัน โดยการนำเสนอผลการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง แบ่งออกเป็น 7 ส่วน ได้แก่

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจ
- ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ
- ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว
- ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนและโรงเรียน
- ส่วนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ทำในเวลาว่างและกลุ่มเพื่อน
- ส่วนที่ 6 ข้อมูลเกี่ยวกับบริเวณชุมชนที่อยู่อาศัย
- ส่วนที่ 7 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนและการกระทำความผิด

6.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจ

ตารางที่ 6.2 ข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	1,851	62.1
ชาย	965	32.4
ไม่ต้องการระบุ	163	5.5
รวม	2,979	100.0
อายุ		
12 ปี	12	0.4
13 ปี	268	9.0
14 ปี	253	8.5
15 ปี	433	14.5
16 ปี	566	19.0
17 ปี	898	30.1
18 ปี	549	18.5
รวม	2,979	100.0
อายุเฉลี่ย 16 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.547 (อายุต่ำสุด 12 , อายุสูงสุด 18)		
ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนต้น	788	26.5
มัธยมศึกษาปีที่ 1	235	7.9
มัธยมศึกษาปีที่ 2	235	7.9
มัธยมศึกษาปีที่ 3	318	10.7
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	2,191	73.5
มัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือ ปวช. ปี 1	618	20.7
มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ ปวช. ปี 2	713	23.9
มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือ ปวช. ปี 3	860	28.9
รวม	2,979	100.0

ตารางที่ 6.2 ข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง
(ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ครอบครัวที่อยู่อาศัยด้วย		
บิดาและมารดา	1,822	61.2
บิดาและมารดา (คนใดคนหนึ่ง)	714	24.0
ญาติพี่น้อง	377	12.7
อยู่คนเดียว	52	1.7
อื่น ๆ	14	0.5
รวม	2,979	100.0
ฐานะของครอบครัว		
ยากจนมาก/ แย่กว่าครอบครัวทั่วไปมาก	17	0.6
ค่อนข้างยากจน/ แย่กว่าครอบครัวทั่วไป	229	7.7
ปานกลาง/ เหมือนครอบครัวทั่วไป	2,532	85.0
ค่อนข้างร่ำรวย/ ดีกว่าครอบครัวทั่วไป	187	6.3
ร่ำรวย/ ดีกว่าครอบครัวทั่วไปมาก	14	0.5
รวม	2,979	100.0
เงินสำหรับค่าใช้จ่ายส่วนตัว		
น้อย/ แย่กว่าเพื่อนคนอื่นมาก	55	1.8
ค่อนข้างน้อย/ น้อยกว่าเพื่อนคนอื่น	468	15.7
ปานกลาง/ เหมือนเพื่อนคนอื่น	2,236	75.1
ค่อนข้างมาก/ ดีกว่าเพื่อนคนอื่น	203	6.8
มาก/ ดีกว่าเพื่อนคนอื่นมาก	17	0.6
รวม	2,979	100.0

ตารางที่ 6.2 ข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ผลกระทบจากสถานการณ์โควิด-19		
ไม่มีปัญหา / ไม่ได้รับผลกระทบเลย	459	15.4
มีปัญหา/ ได้รับผลกระทบด้านสุขภาพกาย เช่น ติดเชื้อโควิด หรือ มีความเสี่ยงในการสัมผัสผู้ติดเชื้อในครอบครัวหรือบุคคลใกล้ชิด	438	14.7
มีปัญหา/ ได้รับผลกระทบด้านจิตใจ เช่น เกิดความเครียด ความกังวล	409	13.7
มีปัญหา/ ได้รับผลกระทบด้านการเรียน เช่น เรียนไม่รู้เรื่อง หรือ ผลการเรียนแย่ง	886	29.7
มีปัญหา/ ได้รับผลกระทบด้านเศรษฐกิจ เช่น ครอบครัวมีรายได้ที่น้อยลง หรือมีรายจ่ายที่มากขึ้น	767	25.7
กระทบทุกอย่างในการดำเนินชีวิต	14	0.5
อื่น ๆ	6	0.2
รวม	2,979	100.0

เมื่อสำรวจข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.2 พบว่า มีเด็กและเยาวชนยินยอมให้ข้อมูลด้วยความสมัครใจ จำนวนทั้งสิ้น 2,979 คน โดยเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 62.1) และส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ยประมาณ 16 ปี โดยกลุ่มที่ตอบแบบสำรวจมากที่สุดคืออายุ 17 ปี (ร้อยละ 30.1) รองลงมาคือ 16 ปี (ร้อยละ 19.0) และ 18 ปี (ร้อยละ 18.5) ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) (ร้อยละ 73.5)

เมื่อสอบถามถึงบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา (ร้อยละ 61.2) รองลงมาคือ อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา (คนใดคนหนึ่ง) (ร้อยละ 24.0) และ ญาติพี่น้อง (ร้อยละ 12.7) โดยมีเพียงเล็กน้อยที่อาศัยอยู่คนเดียว (ร้อยละ 1.7) และเมื่อสอบถามถึงฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ส่วนใหญ่เห็นว่า ครอบครัวของตนเองมีฐานะเศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง หรือเช่นเดียวกับครอบครัวทั่วไป (ร้อยละ 85.0) รวมทั้งเมื่อสอบถามถึงเงินที่ตนเองได้รับสำหรับการใช้จ่ายส่วนตัว ส่วนใหญ่เห็นว่า ตนเองได้รับเงินสำหรับการใช้จ่ายส่วนตัวในระดับปานกลาง หรือเทียบเท่ากับคนอื่นในวัยเดียวกันในโรงเรียนหรือชุมชนที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 75.1)

นอกจากนี้ เมื่อสอบถามถึงผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 ในปัจจุบัน พบว่า ส่วนใหญ่ได้รับผลกระทบหรือเกิดปัญหาในการดำเนินชีวิตด้านการเรียน เช่น เรียนไม่รู้เรื่อง หรือผลการเรียนแย่ง (ร้อยละ 29.7) รองลงมาคือ ประสบปัญหาหรือได้รับผลกระทบด้านเศรษฐกิจ เช่น ครอบครัวมีรายได้

ที่น้อยลง หรือมีรายจ่ายที่มากขึ้น (ร้อยละ 25.7) และมีบางส่วนที่ประสบปัญหาหรือได้รับผลกระทบด้านสุขภาพกาย เช่น ติดเชื้อโควิด หรือมีความเสี่ยงในการสัมผัสผู้ติดเชื้อในครอบครัวหรือบุคคลใกล้ชิด (ร้อยละ 14.7) และประสบปัญหาหรือได้รับผลกระทบด้านจิตใจ เช่น เกิดความเครียด ความกังวล (ร้อยละ 13.7) โดยมีเพียงเล็กน้อยที่เห็นว่า ตนเองได้รับผลกระทบทุกอย่างในการดำเนินชีวิต (ร้อยละ 0.5) อย่างไรก็ตาม ยังมีบางส่วนที่ไม่มีปัญหาหรือไม่ได้รับผลกระทบเลย (ร้อยละ 15.4)

6.2 ข้อมูลเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะของตนเอง โดยมุ่งเน้นการสำรวจข้อมูลเพื่อประเมินบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชนตามทฤษฎีบุคลิกภาพว่า เด็กและเยาวชนผู้ตอบแบบสำรวจมีบุคลิกภาพของผู้กระทำผิดหรืออาชญากรที่ไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคม หรือมีบุคลิกต่อต้านสังคม (Antisocial Personality Disorder) หรือไม่ โดยเป็นการให้ข้อมูลผ่านข้อคำถามที่สะท้อนบุคลิกภาพ 5 ลักษณะ ได้แก่ การขาดความเห็นใจผู้อื่น การขาดความสำนึกผิด ความรู้สึกด้านชาไม่เกรงกลัว การขาดความยับยั้งชั่งใจ และการเอาตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง โดยมีผลการสำรวจดังนี้

ตารางที่ 6.3 บุคลิกลักษณะของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

บุคลิกลักษณะ	ระดับความคิดเห็นที่มีต่อตนเอง				รวม (ร้อยละ)
	ไม่เคย (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	บ่อยครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	
การขาดความเห็นใจผู้อื่น					
1) ฉันไม่ได้เสียใจมากเท่าไร เมื่อมีใครที่รู้จักเสียชีวิต	1,523 (51.1)	1,157 (38.8)	225 (7.6)	74 (2.5)	2,979 (100.0)
2) ฉันไม่ได้สนใจปัญหาของ คนอื่นสักเท่าไร	688 (23.1)	1,834 (61.6)	396 (12.4)	88 (3.0)	2,979 (100.0)
3) ฉันเห็นว่าการทำผิดพลาด เป็นเรื่องน่าอาย	328 (11.0)	839 (28.2)	1,264 (42.4)	548 (18.4)	2,979 (100.0)

ตารางที่ 6.3 บุคลิกลักษณะของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง
(ต่อ)

บุคลิกลักษณะ	ระดับความคิดเห็นที่มีต่อตนเอง				รวม (ร้อยละ)
	ไม่เคย (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	บ่อยครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	
การขาดความสำนึกผิด					
4) ฉันพร้อมจะทำทุกอย่าง ตามที่ต้องการ แม้ว่าจะ เป็นสิ่งที่ผิดระเบียบ หรือ ผิดกฎหมาย	1,595 (53.5)	1,105 (37.1)	225 (7.6)	54 (1.8)	2,979 (100.0)
5) ฉันไม่ชอบอยู่ในกรอบหรือ กฎที่คนอื่นตั้งให้	411 (13.8)	1,286 (43.2)	738 (24.8)	544 (18.3)	2,979 (100.0)
6) ฉันเห็นว่าการมีจริยธรรม สำคัญกว่าความสำเร็จของ ตัวเอง	318 (10.7)	842 (28.3)	1,288 (43.2)	531 (17.8)	2,979 (100.0)
ความรู้สึกด้านขานไม่เกรงกลัว					
8) ฉันเห็นว่าการทำเรื่อง ที่เสี่ยงอันตรายเป็น ความท้าทายของฉัน	1,502 (50.4)	1,148 (38.5)	241 (8.1)	88 (3.0)	2,979 (100.0)
7) ฉันชอบทำอะไรตาม ความรู้สึกของตนเอง โดยไม่สนใจผลที่จะเกิดขึ้น	1,011 (33.9)	1,497 (50.3)	374 (12.6)	97 (3.3)	2,979 (100.0)
9) ฉันใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล	862 (28.9)	1,654 (55.5)	388 (13.0)	75 (2.5)	2,979 (100.0)
การขาดความยับยั้งชั่งใจ					
10) ฉันใช้ความรุนแรง ในการแก้ปัญหา	2,106 (70.7)	736 (24.7)	111 (3.7)	26 (3.7)	2,979 (100.0)
11) ฉันทำลายข้าวของเพื่อ ระบายอารมณ์หงุดหงิด	2,062 (69.2)	777 (26.1)	119 (4.0)	21 (0.7)	2,979 (100.0)
12) ฉันสามารถโกหกได้ เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ	1,229 (41.3)	1,472 (49.4)	215 (7.2)	63 (2.1)	2,979 (100.0)

ตารางที่ 6.3 บุคลิกลักษณะของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ต่อ)

บุคลิกลักษณะ	ระดับความคิดเห็นที่มีต่อตนเอง				รวม (ร้อยละ)
	ไม่เคย (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	บ่อยครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	
การเอาตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง					
14) ฉันรู้สึกที่ตัวเองสำคัญหรือพิเศษกว่าคนอื่น	1,703 (57.2)	1,021 (34.3)	199 (6.7)	56 (1.9)	2,979 (100.0)
13) ฉันต้องการให้คนอื่นสนใจปัญหาของฉัน	1,181 (39.6)	1,353 (45.4)	382 (12.8)	63 (2.1)	2,979 (100.0)
15) ฉันควรเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับจากผู้อื่น	1,141 (38.3)	1,335 (44.8)	396 (13.3)	107 (3.6)	2,979 (100.0)

จากผลการสำรวจในตารางที่ 6.3 พบว่า บุคลิกลักษณะด้านการขาดความเห็นใจผู้อื่น พบว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่า ไม่เคยเลยที่ตนเองจะไม่รู้สึกเสียใจเมื่อมีใครที่รู้จักเสียชีวิต (ร้อยละ 51.1) และส่วนใหญ่เห็นว่า มีเพียงบางครั้งที่ตนเองไม่ได้สนใจปัญหาของคนอื่นสักเท่าไร (ร้อยละ 61.6) อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่เห็นว่า บ่อยครั้งที่ตนเองเห็นว่าความผิดพลาดเป็นเรื่องที่น่าอาย (ร้อยละ 42.4)

บุคลิกลักษณะด้านการขาดความสำนึกผิด พบว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่า ไม่เคยเลยที่ตนเองจะพร้อมจะทำทุกอย่างตามที่ต้องการ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ผิดระเบียบ หรือผิดกฎหมาย (ร้อยละ 53.5) และส่วนใหญ่เห็นว่า มีเพียงบางครั้งที่ตนเองไม่ชอบอยู่ในกรอบหรือกฎที่คนอื่นตั้งให้ (ร้อยละ 43.2) อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่เห็นว่า มีเพียงบางครั้งที่ตนเองเห็นว่าการมีจริยธรรมสำคัญกว่าความสำเร็จของตัวเอง (ร้อยละ 43.2)

บุคลิกลักษณะด้านความรู้สึกด้านขามเกรงกลัว พบว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่า ไม่เคยเลยที่ตนเองเห็นว่าการทำเรื่องที่เสี่ยงอันตรายเป็นความท้าทาย (ร้อยละ 50.4) และส่วนใหญ่เห็นว่า มีเพียงบางครั้งที่ตนเองชอบทำอะไรตามความรู้สึกของตนเองโดยไม่สนใจผลที่จะเกิดขึ้น (ร้อยละ 50.3) และใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล (ร้อยละ 55.5)

บุคลิกลักษณะด้านการขาดความยับยั้งชั่งใจ พบว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่า ไม่เคยเลยที่ตนเองจะใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา (ร้อยละ 70.7) และไม่เคยเลยที่ตนเองจะทำลายข้าวของเพื่อระบายอารมณ์หงุดหงิด (ร้อยละ 69.2) รวมทั้งส่วนใหญ่เห็นว่า มีเพียงบางครั้งที่ตนเองสามารถโกหกเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ (ร้อยละ 49.4)

บุคลิกลักษณะด้านการเอาตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง พบว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่า ไม่เคยเลยที่จะรู้สึกที่ตัวเองสำคัญหรือพิเศษกว่าคนอื่น (ร้อยละ 57.2) ในขณะที่ส่วนใหญ่เห็นว่า มีเพียงบางครั้งที่จะ

ต้องการให้คนอื่นสนใจปัญหาของตนเอง (ร้อยละ 45.4) และเห็นว่าตนเองควรเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับจากผู้อื่น (ร้อยละ 44.8)

เมื่อนำผลการสำรวจเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ตารางที่ 6.3) มาทำการประเมินเพื่อวัดระดับบุคลิกต่อต้านสังคม โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ซึ่งกำหนดระดับการประเมิน ดังนี้

ไม่เคย	คือ	0	คะแนน
บางครั้ง	คือ	1	คะแนน
บ่อยครั้ง	คือ	2	คะแนน
เป็นประจำ	คือ	3	คะแนน

ทั้งนี้ เนื่องด้วยรายละเอียดในการวัดในประเด็นดังกล่าวมีลักษณะที่อ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้ตอบแบบสำรวจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดข้อคำถามในบางประเด็นด้วยข้อความที่ตรงกันข้าม เพื่อเป็นการลดอคติในการตอบแบบสำรวจของเด็กและเยาวชน โดยคำถามในข้อที่ 2 (ด้านการขาดความเห็นใจผู้อื่น) และข้อที่ 6 (ด้านการขาดความสำนึกผิด) จะปรับค่าคะแนนการประเมิน ดังนี้

ไม่เคย	คือ	3	คะแนน
บางครั้ง	คือ	2	คะแนน
บ่อยครั้ง	คือ	1	คะแนน
เป็นประจำ	คือ	0	คะแนน

จากนั้นจะทำการแปลความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยในการหาค่า ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่วงคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{3 - 0}{4} \end{aligned}$$

$$\text{ดังนั้น ช่วงคะแนน} = 0.75$$

นำไปสู่การแปลความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยระดับบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคม ดังนี้

ตารางที่ 6.4 การแปลความหมายของผลเฉลี่ยระดับบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคม

คะแนนเฉลี่ย	แปลผล
2.26 – 3.00	มากที่สุด
1.51 – 2.25	มาก
0.76 – 1.50	น้อย
0.00 – 0.75	น้อยที่สุด

ตารางที่ 6.5 ระดับบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

บุคลิกลักษณะ	ระดับบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคม				รวม
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด	
1) การขาดความเห็นใจผู้อื่น	793 (26.6)	1,788 (60.0)	372 (12.5)	26 (0.9)	2,979 (100.0)
2) การขาดความสำนึกผิด	576 (19.3)	1,548 (52.0)	760 (25.5)	95 (3.2)	2,979 (100.0)
3) ความรู้สึกด้านชาไม่เกรงกลัว	1,574 (52.8)	1,086 (36.5)	264 (8.9)	55 (1.8)	2,979 (100.0)
4) การขาดความยับยั้งชั่งใจ	2,267 (76.1)	587 (19.7)	110 (3.7)	15 (0.5)	2,979 (100.0)
5) การเอาตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง	1,733 (58.2)	933 (31.3)	251 (8.4)	62 (2.1)	2,979 (100.0)
ภาพรวม	1,313 (44.1)	1,487 (49.9)	175 (5.9)	4 (0.1)	2,979 (100.0)

ทั้งนี้ สามารถสรุปผลการประเมินระดับบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชนผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.5 ได้ว่า เด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจมีบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมต่ำ โดยส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย (ร้อยละ 49.9) รองลงมาคือ ระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 44.1) เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีลักษณะขาดความเห็นใจผู้อื่น (ร้อยละ 60.0) และการขาดความสำนึกผิด (ร้อยละ 52.0) ในระดับน้อย รวมทั้งเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกด้านชาไม่เกรงกลัว (ร้อยละ 52.8) การขาดความยับยั้งชั่งใจ (ร้อยละ 76.1) และการเอาตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง (ร้อยละ 58.2) ในระดับน้อยที่สุด

6.3 ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว

ตารางที่ 6.6 บุคคลที่มีความสนิทสนมหรือใช้ชีวิตประจำวันร่วมด้วยของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจ ข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ความสนิทสนมหรือใช้ชีวิตประจำวัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บิดามารดา	1,794	60.2
พี่ หรือ น้อง	622	20.9
ญาติ หรือคนอื่น ๆ ในครอบครัว	328	11.0
ทุกคนในครอบครัว	197	6.6
เพื่อน หรือแฟน	8	0.3
ไม่มี/ ไม่สนิทกับใครเลย	30	1.0
รวม	2,979	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว เพื่อสะท้อนให้เห็นความผูกพันกับสมาชิกในครอบครัว รวมทั้งการกำกับควบคุมจากครอบครัว ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ใกล้ชิดที่สุด ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.6 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีความสนิทสนมหรือใช้ชีวิตประจำวันร่วมด้วยกับบิดามารดามากที่สุด (ร้อยละ 60.2) รองลงมาคือ พี่ หรือ น้อง (ร้อยละ 20.9) และญาติ หรือคนอื่น ๆ ในครอบครัว (ร้อยละ 11.0) และมีเล็กน้อยที่เห็นว่าตนเองมีความสนิทสนมกับทุกคนในครอบครัว (ร้อยละ 0.3) แต่มีบางส่วนที่ให้ข้อมูลว่า บุคคลที่มีความสนิทสนมหรือใช้ชีวิตประจำวันร่วมด้วยกลับไม่ใช่สมาชิกในครอบครัว แต่เป็นเพื่อนหรือแฟน (ร้อยละ 1.0)

ตารางที่ 6.7 ความผูกพันกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ข้อมูล	ความถี่ของสิ่งที่เกิดขึ้น				รวม (ร้อยละ)
	ไม่เคย (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	บ่อยครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	
1) ฉันรับประทานอาหารร่วมกับ บิดามารดาหรือคนอื่นใน ครอบครัว	96 (3.2)	866 (29.1)	854 (28.7)	1,163 (39.0)	2,979 (100.0)
2) ฉันไม่ต้องการทำให้บิดามารดา หรือคนอื่นในครอบครัว ผิดหวัง หรือเสียใจ	158 (5.3)	585 (19.6)	962 (32.3)	1,274 (42.8)	2,979 (100.0)

ตารางที่ 6.7 ความผูกพันกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ต่อ)

ข้อมูล	ความถี่ของสิ่งที่เกิดขึ้น				รวม (ร้อยละ)
	ไม่เคย (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	บ่อยครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	
3) บิดามารดาหรือคนอื่นในครอบครัวให้คำแนะนำเรื่องต่าง ๆ แก่ฉัน	141 (4.7)	963 (32.3)	989 (33.2)	886 (29.7)	2,979 (100.0)
4) บิดามารดาหรือคนอื่นในครอบครัวให้กำลังใจแก่ฉันในการทำสิ่งต่าง ๆ	179 (6.0)	958 (32.2)	982 (33.0)	860 (28.9)	2,979 (100.0)
5) ฉันสามารถบอกความคิดในเรื่องต่าง ๆ ให้บิดามารดาหรือคนอื่นในครอบครัวรับรู้	271 (9.1)	1,301 (43.7)	854 (28.7)	553 (18.6)	2,979 (100.0)

เมื่อสอบถามถึงรายละเอียดที่สะท้อนให้เห็นถึงความผูกพันกับครอบครัวผ่านข้อคำถาม 5 ข้อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.7 พบว่า สิ่งที่ได้เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่าเกิดขึ้นเป็นประจำในครอบครัวคือ การรับประทานอาหารร่วมกับบิดามารดาหรือคนอื่นในครอบครัว (ร้อยละ 39.0) และการที่ไม่ต้องการทำให้บิดามารดาหรือคนอื่นในครอบครัว ผิดหวัง หรือเสียใจ (ร้อยละ 42.8) ในขณะที่สิ่งที่เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่า การให้คำแนะนำเรื่องต่าง ๆ และการให้กำลังใจในการทำสิ่งต่าง ๆ จากบิดามารดาหรือคนอื่นในครอบครัว เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง (ร้อยละ 33.2 และ 33.0 ตามลำดับ) แต่เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ยังเห็นว่า เพียงบางครั้งที่ตนเองสามารถบอกความคิดในเรื่องต่าง ๆ ให้บิดามารดาหรือคนอื่นในครอบครัวรับรู้ (ร้อยละ 43.7)

ทั้งนี้ เมื่อนำผลการสำรวจเกี่ยวกับความผูกพันกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ตารางที่ 6.7) มาทำการประเมินเพื่อวัดระดับความผูกพันกับครอบครัว โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ซึ่งกำหนดระดับการประเมิน ดังนี้

ไม่เคย	คือ	0	คะแนน
บางครั้ง	คือ	1	คะแนน
บ่อยครั้ง	คือ	2	คะแนน
เป็นประจำ	คือ	3	คะแนน

จากนั้นจะทำการแปลความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยในการหาค่า ดังนี้

$$\text{ช่วงคะแนน} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}}$$

$$= \frac{3 - 0}{4}$$

ดังนั้น ช่วงคะแนน = 0.75

นำไปสู่การแปลความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยระดับความผูกพันกับครอบครัว ดังนี้

ตารางที่ 6.8 การแปลความหมายของผลเฉลี่ยระดับความผูกพันกับครอบครัว

คะแนนเฉลี่ย	แปลผล
2.26 – 3.00	มากที่สุด
1.51 – 2.25	มาก
0.76 – 1.50	น้อย
0.00 – 0.75	น้อยที่สุด

ตารางที่ 6.9 ระดับความผูกพันกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ระดับความผูกพันกับครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
น้อยที่สุด	99	3.3
น้อย	817	27.4
มาก	1,193	40.0
มากที่สุด	870	29.2
รวม	2,979	100.0

ทั้งนี้ สามารถสรุปผลการประเมินระดับความผูกพันกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.9 ได้ว่า เด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีระดับความผูกพันกับครอบครัวในระดับมาก (ร้อยละ 40.0) รองลงมาคือมีความผูกพันกับครอบครัวในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 29.2) และระดับน้อย (ร้อยละ 27.4) ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน และมีเพียงเล็กน้อยที่มีความผูกพันกับครอบครัวในระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 3.3)

ตารางที่ 6.10 การควบคุมจากครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการ
รายงานตนเอง

ข้อมูล	ความถี่ของสิ่งที่เกิดขึ้น				รวม (ร้อยละ)
	ไม่เคย (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	บ่อยครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	
1) บิดามารดาหรือคนอื่นใน ครอบครัว ทราบว่า ฉันออกจาก บ้านไปที่ไหน หรือไปทำอะไร	197 (6.6)	700 (23.5)	844 (28.3)	1,238 (41.6)	2,979 (100.0)
2) บิดามารดาหรือคนอื่นใน ครอบครัว ทราบว่าฉันออกจาก บ้านไปกับใคร	202 (6.8)	651 (21.9)	880 (29.5)	1,246 (41.8)	2,979 (100.0)
3) บิดามารดาหรือคนอื่นใน ครอบครัว รู้จักชื่อเพื่อนสนิทของฉัน	272 (9.1)	968 (32.5)	749 (25.1)	990 (33.2)	2,979 (100.0)
4) บิดามารดาหรือคนอื่นใน ครอบครัว กำหนดเวลาให้ ฉันกลับบ้าน	525 (17.6)	1,298 (43.6)	620 (20.8)	536 (18.0)	2,979 (100.0)
5) บิดามารดาหรือคนอื่นใน ครอบครัว ตรวจสอบให้ฉันทำ การบ้าน	908 (30.5)	1,368 (45.9)	463 (15.5)	240 (8.1)	2,979 (100.0)
6) บิดามารดาหรือคนอื่นใน ครอบครัว ตรวจสอบผลการเรียน ของฉัน	333 (11.2)	1,065 (35.8)	758 (25.4)	823 (27.6)	2,979 (100.0)
7) บิดามารดาหรือคนอื่นใน ครอบครัว ตรวจสอบว่าฉันใช้เงิน ซื้ออะไร	673 (22.6)	1,466 (49.2)	546 (18.3)	294 (9.9)	2,979 (100.0)
8) บิดามารดาหรือคนอื่นใน ครอบครัว รู้ว่าฉันเป็นสมาชิก กลุ่มกิจกรรม หรือองค์กร อะไรบ้าง	705 (23.7)	1,129 (37.9)	601 (20.2)	544 (18.3)	2,979 (100.0)
9) บิดามารดาหรือคนอื่นใน ครอบครัว รู้ว่าฉันมีปัญหา หรือความเดือดร้อนอะไร	472 (15.8)	1,284 (43.1)	714 (24.0)	509 (17.1)	2,979 (100.0)

ตารางที่ 6.10 การควบคุมจากครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ต่อ)

ข้อมูล	ความถี่ของสิ่งที่เกิดขึ้น				รวม (ร้อยละ)
	ไม่เคย (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	บ่อยครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	
10) บิดามารดาหรือคนอื่นในครอบครัว จะตรวจสอบเวลาที่ฉันใช้อินเทอร์เน็ต	1,640 (55.1)	947 (31.8)	250 (8.4)	142 (4.8)	2,979 (100.0)

เมื่อสอบถามถึงรายละเอียดที่สะท้อนให้เห็นถึงการควบคุมจากครอบครัวผ่านข้อคำถาม 10 ข้อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.10 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่สะท้อนข้อมูลว่าการควบคุมจากบิดามารดาหรือคนอื่นในครอบครัวที่เกิดขึ้นเป็นประจำ คือ การทราบว่าตนเองออกจากบ้านไปที่ไหน หรือไปทำอะไร (ร้อยละ 41.6) และทราบว่าตนเองออกจากบ้านไปกับใคร (ร้อยละ 41.8) รวมทั้งการรู้จักชื่อเพื่อนสนิทของตนเอง (ร้อยละ 33.2) ในขณะที่เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่สะท้อนข้อมูลว่าการควบคุมจากบิดามารดาหรือคนอื่นในครอบครัวที่เกิดขึ้นเป็นบางครั้ง คือ การกำหนดเวลาในการกลับบ้าน (ร้อยละ 43.6) การตรวจสอบให้ทำการบ้าน (ร้อยละ 45.9) การตรวจสอบผลการเรียน (ร้อยละ 35.8) การตรวจสอบการใช้เงิน (ร้อยละ 49.2) การรับรู้ว่าเป็นสมาชิกกลุ่มกิจกรรมหรือองค์กรอะไรบ้าง (ร้อยละ 37.9) และการรู้ว่าตนเองมีปัญหาหรือความเดือดร้อนอะไร (ร้อยละ 43.1) อย่างไรก็ตามก็ดี เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่สะท้อนข้อมูลว่า บิดามารดาหรือคนอื่นในครอบครัวไม่เคยตรวจสอบการใช้อินเทอร์เน็ตของตนเอง (ร้อยละ 55.1)

ตารางที่ 6.11 ระดับการควบคุมจากครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ระดับการควบคุมจากครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
น้อยที่สุด	296	9.9
น้อย	1,467	49.2
มาก	963	32.3
มากที่สุด	253	8.5
รวม	2,979	100.0

เมื่อนำผลการสำรวจเกี่ยวกับการควบคุมจากครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ตารางที่ 6.10) มาทำการประเมินเพื่อวัดระดับการควบคุมจากครอบครัว โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ซึ่งกำหนดระดับการประเมินและการแปล

ความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยแบบเดียวกับการวัดระดับความผูกพันกับครอบครัวข้างต้น ทั้งนี้ สามารถสรุปผลการประเมินระดับการควบคุมจากครอบครัวของเด็กและเยาวชนผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.11 ได้ว่า เด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีระดับการควบคุมจากครอบครัวในระดับน้อย (ร้อยละ 49.2) รองลงมาคือ มีการควบคุมจากครอบครัวในระดับมาก (ร้อยละ 32.3) และมีเพียงเล็กน้อยที่มีการควบคุมจากครอบครัวในระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 9.9) และระดับมากที่สุด (ร้อยละ 8.5) ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 6.12 เหตุการณ์รุนแรงหรือความสูญเสียในครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

เหตุการณ์รุนแรงหรือความสูญเสีย	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1) คนในครอบครัวเสียชีวิต	1,843 (61.9)	1,136 (38.1)	2,979 (100.0)
2) คนในครอบครัวเจ็บป่วยสาหัส	1,858 (62.4)	1,121 (37.6)	2,979 (100.0)
3) การทำร้ายร่างกาย หรือการทะเลาะวิวาทรุนแรงในครอบครัว	2,300 (77.2)	679 (22.8)	2,979 (100.0)
4) บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกทางกัน	2,246 (75.4)	733 (24.6)	2,979 (100.0)
5) คนในครอบครัวติดเหล้า หรือติดยาเสพติด หรือติดคุก	2,603 (87.4)	376 (12.6)	2,979 (100.0)

เมื่อสอบถามถึงรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์รุนแรงหรือความสูญเสียในครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.12 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยประสบกับเหตุการณ์รุนแรงหรือความสูญเสียในครอบครัว โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะในกลุ่มของเด็กและเยาวชนที่เคยประสบกับเหตุการณ์รุนแรงหรือความสูญเสียในครอบครัวพบว่า เหตุการณ์รุนแรงหรือความสูญเสียที่เจอมากที่สุดคือ คนในครอบครัวเสียชีวิต (ร้อยละ 38.2) และคนในครอบครัวเจ็บป่วยสาหัส (ร้อยละ 38.1) ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน รองลงมาคือ บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกทางกัน (ร้อยละ 25.1) การทำร้ายร่างกาย หรือการทะเลาะวิวาทรุนแรงในครอบครัว (ร้อยละ 23.2) และคนในครอบครัวติดเหล้า หรือติดยาเสพติด หรือติดคุก (ร้อยละ 12.7) ตามลำดับ

6.4 ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนและโรงเรียน

ตารางที่ 6.13 ข้อมูลเกี่ยวกับความผูกพันกับโรงเรียน

สิ่งที่เกิดขึ้นในโรงเรียน	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์				รวม (ร้อยละ)
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	
(1) ฉันอยากไปโรงเรียนทุกเช้า	464 (15.6)	1,865 (62.6)	548 (18.4)	102 (3.4)	2,979 (100.0)
(2) ฉันมีความสุขในการเรียน ในห้องเรียน	555 (18.6)	2,027 (68.0)	352 (11.8)	45 (1.5)	2,979 (100.0)
(3) ฉันสนุกกับการทำกิจกรรม ที่โรงเรียน	755 (25.3)	1,890 (63.4)	283 (9.5)	51 (1.7)	2,979 (100.0)
(4) ฉันคงคิดถึงโรงเรียนนี้ หากต้องย้ายโรงเรียน	841 (28.2)	1,753 (58.8)	309 (10.4)	76 (2.6)	2,979 (100.0)
(5) ฉันมีความภูมิใจที่ได้เรียน ที่โรงเรียนนี้	706 (23.7)	1,873 (62.9)	311 (10.4)	89 (3.0)	2,979 (100.0)

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนและโรงเรียน เพื่อสะท้อนให้เห็นความผูกพันกับโรงเรียนผ่านคำถาม 5 ข้อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.13 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับทุกประเด็นที่สอบถาม ได้แก่ การอยากไปโรงเรียนทุกเช้า (ร้อยละ 62.6) การมีความสุขในการเรียนในห้องเรียน (ร้อยละ 68.0) ความสนุกกับการทำกิจกรรมที่โรงเรียน (ร้อยละ 63.4) ความคิดถึงโรงเรียนนี้หากต้องย้ายโรงเรียน (ร้อยละ 58.8) และมีความภูมิใจที่ได้เรียนที่โรงเรียนนี้ (ร้อยละ 62.9)

ทั้งนี้ เมื่อนำผลการสำรวจเกี่ยวกับความผูกพันกับโรงเรียนของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ตารางที่ 6.13) มาทำการประเมินเพื่อวัดระดับความผูกพันกับโรงเรียน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ซึ่งกำหนดระดับการประเมิน ดังนี้

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	คือ	1	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	คือ	2	คะแนน
เห็นด้วย	คือ	3	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	คือ	4	คะแนน

จากนั้นจะทำการแปลความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยในการหาค่า ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่วงคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{4 - 1}{4} \\ \text{ดังนั้น ช่วงคะแนน} &= 0.75 \end{aligned}$$

นำไปสู่การแปลความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยระดับความผูกพันกับโรงเรียน ดังนี้

ตารางที่ 6.14 การแปลความหมายของผลเฉลี่ยระดับความผูกพันกับโรงเรียน

คะแนนเฉลี่ย	แปลผล
3.26 – 4.00	มากที่สุด
2.51 – 3.25	มาก
1.76 – 2.50	น้อย
1.00 – 1.75	น้อยที่สุด

ตารางที่ 6.15 ระดับความผูกพันกับโรงเรียนของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ระดับความผูกพันกับโรงเรียน	จำนวน	ร้อยละ
น้อยที่สุด	34	1.1
น้อย	305	10.2
มาก	1,878	63.0
มากที่สุด	762	25.6
รวม	2,979	100.0

ทั้งนี้ สามารถสรุปผลการประเมินระดับความผูกพันกับโรงเรียนของเด็กและเยาวชนผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.15 ได้ว่า เด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีระดับความผูกพันกับโรงเรียนในระดับมาก (ร้อยละ 63.0) รองลงมาคือมีความผูกพันกับโรงเรียนในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 25.6) และระดับน้อย (10.2) ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่มีความผูกพันกับโรงเรียนในระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 1.1)

ตารางที่ 6.16 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในโรงเรียน

ข้อมูล	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์				รวม (ร้อยละ)
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (ร้อยละ)	
1) มีความขัดแย้งจนทำให้เกิด การทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้ง ในโรงเรียน	62 (2.1)	335 (11.2)	784 (26.3)	1,798 (60.4)	2,979 (100.0)
2) มีการขโมยของบ่อยครั้ง ในโรงเรียน	45 (1.5)	271 (9.1)	644 (21.6)	2,019 (67.8)	2,979 (100.0)
3) มีการทำลายทรัพย์สินใน โรงเรียนให้เสียหายบ่อยครั้ง	59 (2.0)	303 (10.2)	640 (21.5)	1,977 (66.4)	2,979 (100.0)
4) มีการใช้ยาเสพติดอย่างมากใน โรงเรียน	68 (2.3)	298 (10.0)	540 (18.1)	2,073 (69.6)	2,979 (100.0)
5) มีการกลั่นแกล้งกันบ่อยครั้งใน โรงเรียน	107 (3.6)	453 (15.2)	734 (24.6)	1,685 (56.6)	2,979 (100.0)

เมื่อสอบถามถึงรายละเอียดที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในโรงเรียนผ่านข้อคำถาม 5 ข้อ ตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.16 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าโรงเรียนของตนเองมีสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในแต่ละประเด็นที่สอบถาม ได้แก่ ความขัดแย้งจนทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้งในโรงเรียน (ร้อยละ 60.4) การขโมยของบ่อยครั้งในโรงเรียน (ร้อยละ 67.8) การทำลายทรัพย์สินในโรงเรียนให้เสียหายบ่อยครั้ง (ร้อยละ 66.4) การใช้ยาเสพติดอย่างมากในโรงเรียน (ร้อยละ 69.6) และการกลั่นแกล้งกันบ่อยครั้ง (ร้อยละ 56.6)

ตารางที่ 6.17 ระดับความไร้ระเบียบในโรงเรียนของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ระดับความไร้ระเบียบในโรงเรียน	จำนวน	ร้อยละ
น้อยที่สุด	2,027	68.0
น้อย	627	21.0
มาก	283	9.5
มากที่สุด	42	1.4
รวม	2,979	100.0

เมื่อนำผลการสำรวจเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในโรงเรียนของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ตารางที่ 6.16) มาทำการประเมินเพื่อวัดระดับความไร้ระเบียบในโรงเรียนโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ซึ่งกำหนดระดับการประเมินและการแปลความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยแบบเดียวกับการวัดระดับความผูกพันกับโรงเรียนข้างต้น ทั้งนี้ สามารถสรุปผลการประเมินระดับความไร้ระเบียบในโรงเรียนของเด็กและเยาวชนผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.17 ได้ว่า เด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีความไร้ระเบียบในโรงเรียนในระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 68.0) รองลงมาคือ มีความไร้ระเบียบในโรงเรียนในระดับน้อย (ร้อยละ 21.0) และระดับมาก (ร้อยละ 9.5) ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีความไร้ระเบียบในโรงเรียนในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 1.4)

ตารางที่ 6.18 ผลการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ผลการเรียน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ผลการเรียนดีเด่น หรือ ดีที่สุดในชั้นเรียน	101	3.4
ผลการเรียนดี หรือ ดีกว่าเพื่อนทั่วไปในชั้นเรียน	741	24.9
ผลการเรียนปานกลาง หรือ ไม่แตกต่างจากเพื่อนทั่วไปในชั้นเรียน	1,842	61.8
ผลการเรียนพอใช้ หรือ แย่กว่าเพื่อนทั่วไปในชั้นเรียน	243	8.2
ผลการเรียนต้องปรับปรุง หรือ อาจจะอยู่ในกลุ่มที่แย่ที่สุดในชั้นเรียน	52	1.7
รวม	2,979	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับผลการเรียนของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.18 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่าตนเองมีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง หรือ ไม่แตกต่างจากเพื่อนทั่วไปในชั้นเรียน (ร้อยละ 61.8) รองลงมาคือเห็นว่า ตนเองมีผลการเรียนดี หรือ ดีกว่าเพื่อนทั่วไปในชั้นเรียน (ร้อยละ 24.9) และมีบางส่วนที่เห็นว่าตนเองมีผลการเรียนพอใช้ หรือ แย่กว่าเพื่อนทั่วไปในชั้นเรียน (ร้อยละ 8.2) ผลการเรียนรู้ดีเด่น หรือ ดีที่สุดในชั้นเรียน (ร้อยละ 3.4) และผลการเรียนต้องปรับปรุง หรือ อาจจะอยู่ในกลุ่มที่แย่ที่สุดในชั้นเรียน (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ

ตารางที่ 6.19 ข้อมูลเกี่ยวกับการควบคุมและกำกับดูแลจากโรงเรียน หรือ ข้อมูลมัดด้านการเรียน

ปัญหา	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
การสอบตก	1,385 (46.5)	1,594 (53.5)	2,979 (100.0)
การเรียนซ้ำชั้น	2,924 (98.2)	55 (1.8)	2,979 (100.0)
การขาดเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต	2,228 (74.8)	751 (25.2)	2,979 (100.0)
การถูกลงโทษจากการขาดเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต	2,771 (93.0)	208 (7.0)	2,979 (100.0)
การขัดคำสั่งของครู	2,224 (74.7)	755 (25.3)	2,979 (100.0)
การถูกลงโทษจากการขัดคำสั่งของครู	2,646 (88.8)	333 (11.2)	2,979 (100.0)

นอกจากนี้เมื่อสอบถามถึงการควบคุมและกำกับดูแลจากโรงเรียน หรือข้อมูลมัดด้านการเรียนของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองผ่านคำถาม 6 ข้อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.19 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ประสบประสบปัญหาหรือต้องถูกควบคุมจากโรงเรียนตามประเด็นที่สอบถามเพียงเรื่องเดียวคือ การสอบตก (ร้อยละ 53.5) ในขณะที่เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยประสบปัญหาหรือต้องถูกควบคุมจากโรงเรียนตามประเด็นที่สอบถาม ทั้งการเรียนซ้ำชั้น (ร้อยละ 98.2) การขาดเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 74.8) การถูกลงโทษจากการขาดเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 93.0) การขัดคำสั่งของครู (ร้อยละ 74.7) และการถูกลงโทษจากการขัดคำสั่งของครู (ร้อยละ 88.8)

6.5 ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ทำในเวลาว่างและกลุ่มเพื่อน

ตารางที่ 6.20 บุคคลที่ใช้เวลาว่างร่วมด้วยของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ความสนิทสนมหรือใช้ชีวิตประจำวัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อยู่คนเดียว	1,052	35.3
อยู่กับครอบครัว	1,172	39.3
อยู่กับเพื่อนสนิท 1 คน	116	3.9
อยู่กับเพื่อนสนิท 2-3 คน	424	14.2
อยู่กับเพื่อนกลุ่มใหญ่	177	5.9
อื่น ๆ	38	1.3
รวม	2,979	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ทำในเวลาว่างและกลุ่มเพื่อน เพื่อสะท้อนให้เห็นการเรียนรู้ทางสังคม จากกลุ่มเพื่อนหรือกลุ่มคนที่ทำกิจกรรมร่วมด้วย ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.20 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มักใช้เวลาว่างร่วมกับครอบครัว (ร้อยละ 39.3) รองลงมาคือ อยู่คนเดียว (ร้อยละ 35.3) และอยู่กับเพื่อนสนิท 2-3 คน (ร้อยละ 14.2) ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่มักใช้เวลาว่างอยู่กับเพื่อนกลุ่มใหญ่ (ร้อยละ 5.9) และอยู่กับเพื่อนสนิท เพียง 138 คน (ร้อยละ 3.9)

ตารางที่ 6.21 การใช้เวลาว่างของเด็กและเยาวชน

ข้อมูล	ความถี่ของสิ่งที่เกิดขึ้น				รวม (ร้อยละ)
	ไม่เคย (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	บ่อยครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	
1) เล่นอินเทอร์เน็ต หรือเล่นเกมออนไลน์	290 (9.7)	519 (17.4)	888 (29.8)	1,282 (43.0)	2,979 (100.0)
2) ไปร้านกาแฟ หรือร้านเบเกอรี่	969 (23.4)	1,520 (51.0)	521 (17.5)	242 (8.1)	2,979 (100.0)
3) ทำการบ้าน หรือเรียนพิเศษ	366 (12.3)	1,394 (46.8)	881 (29.6)	338 (11.3)	2,979 (100.0)
4) เล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย	366 (12.3)	1,496 (50.2)	693 (23.3)	424 (14.2)	2,979 (100.0)

ตารางที่ 6.21 การใช้เวลาว่างของเด็กและเยาวชน (ต่อ)

ข้อมูล	ความถี่ของสิ่งที่เกิดขึ้น				รวม (ร้อยละ)
	ไม่เคย (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	บ่อยครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	
5) เดินซื้อของ หรือเดินเล่น ในที่สาธารณะทั่วไป	455 (15.3)	1,402 (47.1)	826 (27.7)	296 (9.9)	2,979 (100.0)
6) รวมกลุ่มพูดคุยหรือทำกิจกรรม ที่อาจส่งเสียงดังรบกวน เพื่อนบ้าน/ชุมชน	1,857 (62.3)	863 (29.0)	186 (6.2)	73 (2.5)	2,979 (100.0)
7) ไปร้านเหล้า หรือสถานบันเทิง	2,352 (79.0)	459 (15.4)	138 (4.6)	30 (1.0)	2,979 (100.0)
8) ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือ ใช้ยาเสพติด	2,508 (84.2)	391 (13.1)	65 (2.2)	15 (0.5)	2,979 (100.0)

เมื่อสอบถามถึงรายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำในเวลาของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูล การกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.21 พบว่า กิจกรรมที่เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ทำเป็นประจำคือ เล่นอินเทอร์เน็ต หรือเล่นเกมออนไลน์ (ร้อยละ 43.0) โดยกิจกรรมที่เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ส่วนใหญ่ทำเป็นบางครั้ง ได้แก่ การไปร้านกาแฟ หรือร้านเบเกอรี่ (ร้อยละ 51.0) การทำการบ้าน หรือเรียนพิเศษ (ร้อยละ 46.8) การเล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย (ร้อยละ 50.2) และการเดินซื้อของ หรือเดินเล่นในที่สาธารณะทั่วไป (ร้อยละ 47.1) ในขณะที่เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยทำกิจกรรมที่มีอาจมีลักษณะเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรืออาจนำไปสู่การสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น ได้แก่ การรวมกลุ่มพูดคุยหรือทำกิจกรรมที่อาจส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน หรือ ชุมชน (ร้อยละ 62.3) การไปร้านเหล้า หรือสถานบันเทิง (ร้อยละ 79.0) และการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือใช้ยาเสพติด (ร้อยละ 84.2)

ตารางที่ 6.22 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนที่ทำกิจกรรมหรือสิ่งต่าง ๆ ร่วมกัน

คุณมีกลุ่มเพื่อนที่ชอบทำกิจกรรมหรือสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันหรือไม่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มี	435	14.6
มี	2,544	85.4
รวม	2,979	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนที่ทำกิจกรรมหรือสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.22 พบว่าส่วนใหญ่มีกลุ่มเพื่อนที่ชัดเจน (ร้อยละ 85.4) โดยมีเพียงบางส่วนที่ให้ข้อมูลว่าไม่มีกลุ่มเพื่อนที่ทำกิจกรรมหรือสิ่งต่าง ๆ ร่วมกัน (ร้อยละ 14.6)

ตารางที่ 6.23 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการชักชวนของเพื่อนในการทำกิจกรรมหรือสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ข้อมูล	ไม่ทำ (ร้อยละ)	ทำ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
หากกลุ่มเพื่อนของคุณ หรือเพื่อนในกลุ่มชวนคุณให้ทำ สิ่งที่เสี่ยงอันตราย คุณจะทำหรือไม่	2,814 (94.5)	165 (5.5)	2,979 (100.0)
หากกลุ่มเพื่อนของคุณ หรือเพื่อนในกลุ่มชวนคุณให้ทำ สิ่งที่สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นหรือผิดกฎหมาย คุณจะทำหรือไม่	2,950 (99.0)	29 (1.0)	2,979 (100.0)

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการชักชวนของเพื่อนในการทำกิจกรรมหรือสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.23 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่า หากกลุ่มเพื่อนหรือเพื่อนในกลุ่มชวนให้ทำสิ่งที่เสี่ยงอันตราย ตนเองจะไม่ทำ (ร้อยละ 94.5) และหากกลุ่มเพื่อนหรือเพื่อนในกลุ่มชวนให้ทำสิ่งที่สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นหรือผิดกฎหมาย ตนเองจะไม่ทำเช่นกัน (ร้อยละ 99.0)

ตารางที่ 6.24 ประสพการณ์ในการถูกชักชวนให้ทำสิ่งที่สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นหรือผิดกฎหมายโดยเพื่อน

ข้อมูล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคยถูกชักชวน	2,775	93.2
เคยถูกชักชวน	204	6.8
รวม	2,979	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับประสพการณ์ในการถูกชักชวนให้ทำสิ่งที่สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นหรือผิดกฎหมายโดยเพื่อน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.24 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เคยถูกเพื่อนชักชวนให้ทำสิ่งที่สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นหรือผิดกฎหมาย (ร้อยละ 93.2) โดยมีเพียงเล็กน้อยที่เคยถูกชักชวน (ร้อยละ 6.8)

ทั้งนี้ เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเพื่อนหรือคนที่รู้จักสนิทสนมในลักษณะต่าง ๆ โดยแบ่งตามลักษณะของพฤติกรรมและการกระทำผิดปรากฏผลการสำรวจดังนี้

(1) การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด

ตารางที่ 6.25 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด

พฤติกรรมและการกระทำผิดของเพื่อน (แอลกอฮอล์และยาเสพติด)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. ซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	1905 (64.0)	1,074 (36.0)	2,979 (100.0)
2. ชีรรถจักรยานยนต์ หรือขับรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์	2,622 (88.0)	357 (12.0)	2,979 (100.0)
3. ดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน	2,778 (93.3)	201 (6.7)	2,979 (100.0)
4. เสพยาเสพติด	2,906 (97.5)	73 (2.5)	2,979 (100.0)
5. ขายยาเสพติด	2,955 (99.2)	24 (0.8)	2,979 (100.0)

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.25 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยรับทราบ หรือไม่มีเพื่อนที่กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าว โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่ารับทราบว่าเพื่อนของตนเองมีการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด พบว่า การกระทำผิดที่มากที่สุดคือ การซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 36.0) รองลงมาคือ การขี่รถจักรยานยนต์ หรือขับรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 12.0) การดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน (ร้อยละ 6.7) และมีเพียงเล็กน้อยที่รับทราบว่าเพื่อนเสพยาเสพติด (ร้อยละ 2.5) และขายยาเสพติด (0.8)

(2) การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ

ตารางที่ 6.26 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับร่างกายและเพศ

พฤติกรรมและการกระทำผิดของเพื่อน (ร่างกาย และเพศ)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. รวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียน ในสถาบันอื่น	2,819 (94.6)	160 (5.4)	2,979 (100.0)
2. ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	2,846 (95.5)	133 (4.5)	2,979 (100.0)
3. จับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความ ยินยอม	2,867 (96.2)	112 (3.8)	2,979 (100.0)
4. แอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม	2,907 (97.6)	72 (2.4)	2,979 (100.0)
5. บังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ	2,960 (99.4)	19 (0.6)	2,979 (100.0)

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.26 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยรับทราบ หรือไม่มีเพื่อนที่กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าว โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่ารับทราบว่าเพื่อนของตนเองมีการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ พบว่า การกระทำผิดที่มากที่สุดคือ การรวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น (ร้อยละ 5.4) รองลงมาคือ การทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ (ร้อยละ 4.5) การจับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม (ร้อยละ 3.8) และการแอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม (ร้อยละ 2.4) และมีเพียงเล็กน้อยที่รับทราบว่า เพื่อนบังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ (ร้อยละ 0.6)

(3) การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ตารางที่ 6.27 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับทรัพย์สิน

พฤติกรรมและการกระทำผิดของเพื่อน (ทรัพย์สิน)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. หยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว	2,857 (95.9)	122 (4.1)	2,979 (100.0)
2. ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กริตรถยนต์ ฟันสีอาคาร หรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต	2,919 (98.0)	60 (2.0)	2,979 (100.0)
3. ขโมยของจากร้านค้า	2,932 (98.4)	47 (1.6)	2,979 (100.0)
4. ขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น	2,941 (98.7)	38 (1.3)	2,979 (100.0)
5. หลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น	2,940 (98.7)	39 (1.3)	2,979 (100.0)
6. ช่มชู้คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ	2,954 (99.2)	25 (0.8)	2,979 (100.0)
7. ขโมยจักรยาน /รถจักรยานยนต์/ รถยนต์	2,962 (99.4)	17 (0.6)	2,979 (100.0)
8. ขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ	2,966 (99.6)	13 (0.4)	2,979 (100.0)

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับทรัพย์สิน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.27 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยรับทราบ หรือไม่มีเพื่อนที่กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าว โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่ารับทราบว่าเพื่อนของตนเองมีการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบว่า การกระทำผิดที่มากที่สุดคือ การหยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว (ร้อยละ 4.1) รองลงมาคือ ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กริตรถยนต์ ฟันสีอาคาร หรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 2.0) และมีรับทราบการกระทำผิดในประเด็นอื่นเพียงเล็กน้อย ได้แก่ การขโมยของจากร้านค้า (ร้อยละ 1.6) การขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น (ร้อยละ 1.3) การหลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น (ร้อยละ 1.3) การช่มชู้คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ (ร้อยละ 0.8) การขโมยจักรยาน หรือรถจักรยานยนต์ หรือรถยนต์ (ร้อยละ 0.6) และการขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ (ร้อยละ 0.4)

(4) การกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

ตารางที่ 6.28 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

พฤติกรรมและการกระทำผิดของเพื่อน (ความสงบเรียบร้อยของสังคม)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน	2,660 (89.3)	319 (10.7)	2,979 (100.0)
2. ดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง	2,684 (90.1)	295 (9.9)	2,979 (100.0)
3. แข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ	2,848 (95.6)	131 (4.4)	2,979 (100.0)

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.28 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยรับทราบ หรือไม่มีเพื่อน ที่กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าว โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่ารับทราบว่าเพื่อนของตนเองมีการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม พบว่า การกระทำผิด ที่มากที่สุดคือ การส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้านหรือชุมชน (ร้อยละ 10.7) รองลงมาคือ การดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง (ร้อยละ 9.9) และการแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ (ร้อยละ 4.4) ตามลำดับ

(5) การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ

ตารางที่ 6.29 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับอาวุธ

พฤติกรรมและการกระทำผิดของเพื่อน (อาวุธ)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ			
1. พกมีดไว้ติดตัว	2,872 (96.4)	107 (3.6)	2,979 (100.0)
2. ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง	2,946 (98.9)	33 (1.1)	2,979 (100.0)
3. พกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว	2,959 (99.3)	20 (0.7)	2,979 (100.0)

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับอาวุธ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.29 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยรับทราบ หรือไม่มีเพื่อนที่กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าว โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่ารับทราบว่าเพื่อนของตนเองมีการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ พบว่า การกระทำผิดที่มากที่สุดคือ การพกมีดไว้ติดตัว (ร้อยละ 3.6) และมีรับทราบการกระทำผิดในประเด็นอื่นเพียงเล็กน้อย ได้แก่ การประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง (ร้อยละ 1.1) และการพกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว (ร้อยละ 0.7)

(6) การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน

ตารางที่ 6.30 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับการพนัน

พฤติกรรมและการกระทำผิดของเพื่อน (การพนัน)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. เล่นการพนัน เช่น การเล่นไพ่	2,622 (88.0)	357 (12.0)	2,979 (100.0)
2. ซื้อหวยใต้ดิน	2,631 (88.3)	348 (11.7)	2,979 (100.0)
3. เล่นพนันออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์ การเข้าเวปพนันออนไลน์	2,639 (88.6)	340 (11.4)	2,979 (100.0)

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับการพนัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.30 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยรับทราบ หรือไม่มีเพื่อนที่กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าว โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่ารับทราบว่าเพื่อนของตนเองมีการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน พบว่า มีการกระทำผิดในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ได้แก่ การซื้อหวยใต้ดิน (ร้อยละ 12.0) การเล่นเกมพนัน เช่น การเล่นเกมไพ่ (ร้อยละ 11.7) และการเล่นเกมพนันออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์ หรือการเข้าเวปพนันออนไลน์ (ร้อยละ 11.4)

(7) การกระทำผิดอื่น

ตารางที่ 6.31 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเพื่อนเกี่ยวกับความผิดอื่น

พฤติกรรมและการกระทำผิดของเพื่อน (ความผิดอื่น)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. ซื้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์	2,787 (93.6)	192 (6.4)	2,979 (100.0)
2. โปสข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหายให้คนอื่น	2,885 (96.8)	94 (3.2)	2,979 (100.0)
3. แยกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น	2,919 (98.0)	60 (2.0)	2,979 (100.0)

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดอื่นของเพื่อน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.31 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยรับทราบ หรือไม่มีเพื่อนที่กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าว โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่ารับทราบว่าเพื่อนของตนเองมีการกระทำผิดอื่นมากที่สุด คือ การซื้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์ (ร้อยละ 6.4) รองลงมาคือ การโปสข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหายให้คนอื่น (ร้อยละ 3.2) และการแยกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ

6.6 ข้อมูลเกี่ยวกับบริเวณที่อยู่อาศัยและชุมชน

ตารางที่ 6.32 ข้อมูลเกี่ยวกับความใกล้ชิดกับเพื่อนบ้าน

คุณมีความใกล้ชิดกับเพื่อนบ้านมากน้อยเพียงใด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ฉันกับเพื่อนบ้านรู้จักกัน แต่ไม่ค่อยสนิท	1,757	59.0
2. ฉันไม่รู้จักเพื่อนบ้าน แต่เพื่อนบ้านรู้จักฉัน	532	17.9
3. ฉันไม่รู้จักเพื่อนบ้านเลย	472	15.8
4. ฉันรู้จักเพื่อนบ้าน แต่เพื่อนบ้านไม่รู้จักฉัน	162	5.4
5. ฉันรู้จักกับเพื่อนบ้านเป็นอย่างดี	50	1.7
6. อื่น ๆ	6	0.2
รวม	2,979	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับบริเวณที่อยู่อาศัยและชุมชน เพื่อสะท้อนให้เห็นความผูกพันกับชุมชนที่อยู่อาศัยผ่านคำถาม 5 ข้อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.32 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่รู้จักกับเพื่อนบ้านเป็นอย่างดี (ร้อยละ 59.0) โดยมีเพียงบางส่วนที่ไม่รู้จักเพื่อนบ้าน แต่ทราบว่าเพื่อนบ้านรู้จักตนเอง (ร้อยละ 17.9) และไม่รู้จักเพื่อนบ้านเลย (ร้อยละ 15.8) และมีเพียงเล็กน้อยที่รู้จักเพื่อนบ้าน แต่เพื่อนบ้านกลับไม่รู้จักตนเอง (ร้อยละ 5.4) และรู้จักกับเพื่อนบ้าน แต่ไม่ค่อยสนิทกัน (ร้อยละ 1.7)

ตารางที่ 6.33 ข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าร่วมกลุ่มหรือร่วมทำกิจกรรมของชุมชนในบริเวณที่พักอาศัย

คุณมีความใกล้ชิดกับเพื่อนบ้านมากน้อยเพียงใด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เคยเลย	953	32.0
เป็นบางครั้ง	1,869	62.7
เป็นประจำ	157	5.3
รวม	2,979	100.0

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการเข้าร่วมกลุ่มหรือร่วมทำกิจกรรมของชุมชนในบริเวณที่พักอาศัย ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.33 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เข้าร่วมกลุ่มหรือร่วมทำกิจกรรมของชุมชนในบริเวณที่พักอาศัยเป็นบางครั้ง (ร้อยละ 62.7) รองลงมาคือ ไม่เคยเข้าร่วมกลุ่มหรือร่วมทำกิจกรรมของชุมชนในบริเวณที่พักอาศัยเลย (ร้อยละ 32.0) และมีเพียงบางส่วนที่เข้าร่วมกลุ่มหรือร่วมทำกิจกรรมของชุมชนในบริเวณที่พักอาศัยเป็นประจำ (ร้อยละ 5.3)

ตารางที่ 6.34 ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคนในชุมชนที่อยู่อาศัย

ข้อมูล	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์				รวม (ร้อยละ)
	ไม่เคย (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	บ่อยครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	
1. คนในชุมชน หรือในละแวก บ้านมีการทำกิจกรรมร่วมกัน	522 (17.5)	1,596 (53.6)	636 (21.3)	225 (7.6)	2,979 (100.0)
2. คนในชุมชน หรือในละแวก บ้านมีการช่วยเหลือกันและกัน	278 (9.3)	1,171 (39.3)	1,010 (33.9)	520 (17.5)	2,979 (100.0)

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคนในชุมชนที่อยู่อาศัย ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.34 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่า คนในชุมชน หรือในละแวกบ้านมีการทำกิจกรรมร่วมกันเป็นบางครั้ง (ร้อยละ 53.6) รวมทั้งคนในชุมชน หรือในละแวกบ้านมีการช่วยเหลือกันและกันเป็นบางครั้งเช่นกัน (ร้อยละ 39.3)

ตารางที่ 6.35 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย

ข้อมูล	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์				รวม (ร้อยละ)
	ไม่เคย (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	บ่อยครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	
1. มีการทะเลาะวิวาท หรือ ทำร้ายร่างกายกัน	2,072 (69.6)	751 (25.2)	136 (4.6)	20 (0.7)	2,979 (100.0)
2. มีการลักลอบเล่นการพนัน	2,176 (73.0)	547 (18.4)	176 (5.9)	80 (2.7)	2,979 (100.0)
3. มีการขโมยเงินหรือสิ่งของ	2,278 (76.5)	564 (18.9)	114 (3.8)	23 (0.8)	2,979 (100.0)
4. มีการเสพยาเสพติด	2,309 (77.5)	470 (15.8)	155 (5.2)	45 (1.5)	2,979 (100.0)
5. มีการรวมกลุ่มและสร้างความ เดือดร้อนรบกวนคนในชุมชน	2,338 (78.5)	454 (15.2)	136 (4.6)	51 (1.7)	2,979 (100.0)
6. มีการซื้อขายยาเสพติด	2,433 (81.7)	414 (13.9)	93 (3.1)	39 (1.3)	2,979 (100.0)
7. มีการทำลายทรัพย์สิน สาธารณะ	2,438 (81.8)	463 (15.5)	64 (2.1)	14 (0.5)	2,979 (100.0)
8. มีการข่มขู่กันด้วยอาวุธ หรือทำ ร้ายกันด้วยอาวุธ	2,504 (84.1)	417 (14.0)	47 (1.6)	11 (0.4)	2,979 (100.0)

เมื่อสอบถามถึงรายละเอียดที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัยผ่านข้อคำถาม 5 ข้อ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.35 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยพบเห็นสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในแต่ละประเด็นที่สอบถาม โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่าพบเห็นสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในสังคมพบว่าสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในสังคมมากที่สุด คือ การทะเลาะวิวาท หรือทำร้ายร่างกายกัน รองลงมาคือ การลักลอบเล่นการพนัน การขโมยเงินหรือสิ่งของ การเสพยาเสพติด และการรวมกลุ่มและสร้างความเดือดร้อนรบกวนคนในชุมชน ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่พบเห็นการซื้อขายยาเสพติด การทำลายทรัพย์สินสาธารณะ และการข่มขู่กันด้วยอาวุธ หรือทำร้ายกันด้วยอาวุธ

เมื่อนำผลการสำรวจเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เป็นปัญหาหรือความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ตารางที่ 6.29) มาทำการประเมินเพื่อวัดระดับความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ซึ่งกำหนดระดับการประเมิน ดังนี้

ไม่เคย	คือ	0	คะแนน
บางครั้ง	คือ	1	คะแนน
บ่อยครั้ง	คือ	2	คะแนน
เป็นประจำ	คือ	3	คะแนน

จากนั้นจะทำการแปลความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยในการหาค่า ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่วงคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{3 - 0}{4} \\ \text{ดังนั้น ช่วงคะแนน} &= 0.75 \end{aligned}$$

นำไปสู่การแปลความหมายของผลคะแนนเฉลี่ยระดับความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย ดังนี้

ตารางที่ 6.36 การแปลความหมายของผลเฉลี่ยระดับความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย

คะแนนเฉลี่ย	แปลผล
2.26 – 3.00	มากที่สุด
1.51 – 2.25	มาก
0.76 – 1.50	น้อย
0.00 – 0.75	น้อยที่สุด

ตารางที่ 6.37 ระดับความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูล การกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

ระดับความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย	จำนวน	ร้อยละ
น้อยที่สุด	2,559	85.9
น้อย	358	12.0
มาก	52	1.7
มากที่สุด	10	0.3
รวม	2,979	100.0

ทั้งนี้ สามารถสรุปผลการประเมินระดับความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชน ผู้ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.37 ได้ว่า เด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีความไร้ระเบียบในระดับน้อยที่สุด (ร้อยละ 85.9) รองลงมาคือ มีความไร้ระเบียบในโรงเรียนในระดับน้อย (ร้อยละ 12.0) และระดับมาก (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีความไร้ระเบียบในโรงเรียนในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 0.3)

6.7 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเอง

6.7.1 พฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเอง

ตารางที่ 6.38 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
ภาพรวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)
1. การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด	2,295 (77.0)	684 (23.0)	2,979 (100.0)
2. การกระทำผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคม	2,741 (92.0)	238 (8.0)	2,979 (100.0)
3. การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ	2,825 (94.8)	154 (5.2)	2,979 (100.0)
4. การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	2,837 (95.2)	142 (4.8)	2,979 (100.0)

ตารางที่ 6.38 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (ต่อ)

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
5.การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ	2,933 (98.5)	46 (1.5)	2,979 (100.0)
6.การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน	2,966 (99.6)	13 (0.4)	2,979 (100.0)
7.การกระทำผิดอื่น	2,973 (99.8)	6 (0.2)	2,979 (100.0)

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเองของเด็กและเยาวชน ในลักษณะต่าง ๆ โดยแบ่งตามลักษณะของพฤติกรรมและการกระทำผิด ผลการสำรวจในภาพรวมดังปรากฏในตารางที่ 6.38 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยมีพฤติกรรมและการกระทำผิด โดยมีเพียงเล็กน้อยที่ให้ข้อมูลว่าเคยกระทำผิด (ร้อยละ 30.5) ทั้งนี้ หากพิจารณาข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่าตนเองเคยกระทำผิด พบว่า ลักษณะของพฤติกรรมและการกระทำผิดมากที่สุดคือ การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด (ร้อยละ 23.0) รองลงมาคือ การกระทำผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคม (ร้อยละ 8.0) การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ (ร้อยละ 5.2) การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ร้อยละ 4.8) การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่มีพฤติกรรมและการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน (ร้อยละ 0.4) และการกระทำผิดอื่น (ร้อยละ 0.2)

ทั้งนี้ รายละเอียดของรูปแบบการกระทำผิดในแต่ละลักษณะ ปรากฏผลการสำรวจดังนี้

(1) การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด

ตารางที่ 6.39 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (แอลกอฮอล์และยาเสพติด)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)	สัดส่วนของ การกระทำผิดต่อ ผู้ตอบแบบสำรวจ ทั้งหมด (2,979 คน)
1.ซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	35 (5.1)	648 (94.9)	684 (100.0)	21.8
2.ซึ่รถจักรยานยนต์ หรือขับรถยนต์หลังจาก ดื่มแอลกอฮอล์	519 (75.9)	165 (24.1)	684 (100.0)	2.2
3.ดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน	618 (90.4)	66 (9.6)	684 (100.0)	5.5
4.เสพยาเสพติด	665 (97.2)	19 (2.8)	684 (100.0)	0.6
5.ขายยาเสพติด	675 (98.7)	9 (1.3)	684 (100.0)	0.3

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

เมื่อสำรวจข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด จำนวน 684 คน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.39 พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 94.9) รองลงมาคือ การซึ่รถจักรยานยนต์หรือขับรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 24.1) การดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน (ร้อยละ 9.6) และมีเพียงเล็กน้อยที่เคยเสพยาเสพติด (ร้อยละ 2.8) และขายยาเสพติด (1.3) ตามลำดับ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาสัดส่วนพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดต่อเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด จำนวน 2,979 คน พบว่า พฤติกรรมการซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเด็กและเยาวชนเป็นพฤติกรรมที่พบได้มากที่สุด (ร้อยละ 21.8) ในขณะที่พฤติกรรมและการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดอื่นมีไม่มากนัก

(2) การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ

ตารางที่ 6.40 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (แอลกอฮอล์และยาเสพติด)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)	สัดส่วนของ การกระทำผิดต่อ ผู้ตอบแบบสำรวจ ทั้งหมด (2,979 คน)
1.ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	91 (59.1)	63 (40.9)	154 (100.0)	2.1
2.รวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น	99 (64.3)	55 (35.7)	154 (100.0)	1.8
3.แอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่น โดยไม่ได้รับความยินยอม	116 (75.3)	38 (24.7)	154 (100.0)	1.3
4.จับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม	116 (75.3)	38 (24.7)	154 (100.0)	1.3
5.บังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ	148 (96.1)	6 (3.9)	154 (100.0)	0.2

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

เมื่อสำรวจข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ จำนวน 154 คน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.40 พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชน ทำมากที่สุดคือ การทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ (ร้อยละ 40.9) รองลงมาคือ การรวมกลุ่มกัน ทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น (ร้อยละ 35.7) การแอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม (ร้อยละ 24.7) และการจับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม (ร้อยละ 24.7) ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่มีการบังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ (ร้อยละ 3.9) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาสัดส่วนพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศต่อเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด จำนวน 2,979 คน พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศในแต่ละรูปแบบมีสัดส่วนไม่มากนัก

(3) การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ตารางที่ 6.41 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับทรัพย์สิน

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (ทรัพย์สิน)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)	สัดส่วนของ การกระทำผิดต่อ ผู้ตอบแบบสำรวจ ทั้งหมด (2,979 คน)
1. หนีบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว	62 (43.7)	80 (56.3)	142 (100.0)	2.7
2. ขโมยของจากร้านค้า	127 (89.4)	15 (10.6)	142 (100.0)	0.5
3. ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กรีดรถยนต์ พ่นสีอาคาร หรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต	129 (90.8)	13 (9.2)	142 (100.0)	0.4
4. หลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น	129 (90.8)	13 (9.2)	142 (100.0)	0.4
5. ขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ	129 (90.8)	13 (9.2)	142 (100.0)	0.4
6. ขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น	130 (91.5)	12 (8.5)	142 (100.0)	0.4
7. ช่มชู้คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ	131 (92.3)	11 (7.7)	142 (100.0)	0.4
8. ขโมยจักรยาน /รถจักรยานยนต์/ รถยนต์	136 (95.8)	6 (4.2)	142 (100.0)	0.2

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

เมื่อสำรวจข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ดังปรากฏจำนวน 142 คน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.41 พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การหนีบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว (ร้อยละ 56.3) และมีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดในประเด็นอื่นเพียงเล็กน้อย ได้แก่ การขโมยของจากร้านค้า (ร้อยละ 10.6) การทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กรีดรถยนต์ พ่นสีอาคาร หรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 9.2) การหลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น (ร้อยละ 9.2) การขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ (ร้อยละ 9.2) การขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น (ร้อยละ 8.5) การช่มชู้คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ (ร้อยละ 7.7) และการ

ขโมยจักรยาน หรือรถจักรยานยนต์ หรือรถยนต์ (ร้อยละ 4.2) ตามลำดับ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาสัดส่วนพฤติกรรม และการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินต่อเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด จำนวน 2,979 คน พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในแต่ละรูปแบบมีสัดส่วนไม่มากนัก

(4) การกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

ตารางที่ 6.42 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อยของสังคม

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (ความสงบเรียบร้อยของสังคม)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)	สัดส่วนของ การกระทำผิดต่อ ผู้ตอบแบบสำรวจ ทั้งหมด (2,979 คน)
1. ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน	63 (26.5)	175 (73.5)	238 (100.0)	5.9
2. ดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง	168 (70.6)	70 (29.4)	238 (100.0)	2.3
3. แข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ	198 (83.2)	40 (16.8)	238 (100.0)	1.3

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

เมื่อสำรวจข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม จำนวน 238 คน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.42 พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้านหรือชุมชน (ร้อยละ 73.5) รองลงมาคือ การดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง (ร้อยละ 29.4) และการแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ (ร้อยละ 16.8) ตามลำดับ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาสัดส่วนพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมต่อเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด จำนวน 2,979 คน พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมในแต่ละรูปแบบมีสัดส่วนไม่มากนัก

(5) การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ

ตารางที่ 6.43 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับอาวุธ

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (อาวุธ)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)	สัดส่วนของ การกระทำผิดต่อ ผู้ตอบแบบสำรวจ ทั้งหมด (2,979 คน)
1. พกมีดไว้ติดตัว	0 (0.0)	46 (100.0)	46 (100.0)	1.5
2. ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง	44 (95.7)	2 (4.3)	46 (100.0)	0.1
3. พกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว	44 (95.7)	2 (4.3)	46 (100.0)	0.1

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

เมื่อสำรวจข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับอาวุธ จำนวน 46 คน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.43 พบว่า เด็กและเยาวชนทุกคนที่เคยมีพฤติกรรมหรือกระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธ มักพกมีดไว้ติดตัว (ร้อยละ 100.0) และมีเพียงเล็กน้อยที่ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง (ร้อยละ 4.3) และพกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว (ร้อยละ 4.3) ในสัดส่วนที่เท่ากัน ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาสัดส่วนพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับอาวุธต่อเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด จำนวน 2,979 คน พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธในแต่ละรูปแบบมีสัดส่วนไม่มากนัก

(6) การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน

ตารางที่ 6.44 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการพนัน

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (การพนัน)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)	สัดส่วนของ การกระทำผิดต่อ ผู้ตอบแบบสำรวจ ทั้งหมด (2,979 คน)
1. เล่นการพนัน เช่น การเล่นไพ่	4 (30.8)	9 (69.2)	13 (100.0)	0.3
2. เล่นพนันออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์ การเข้าเวปพนันออนไลน์	7 (53.8)	6 (46.2)	13 (100.0)	0.2
3. ซื้อหวยใต้ดิน	8 (61.5)	5 (38.5)	13 (100.0)	0.2

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

เมื่อสำรวจข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับการพนัน จำนวน 13 คน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.44 พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การเล่นการพนัน เช่น การเล่นไพ่ (ร้อยละ 96.2) รองลงมาคือ การเล่นพนันออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์ หรือการเข้าเวปพนันออนไลน์ (ร้อยละ 46.2) และมีเพียงเล็กน้อยที่ซื้อหวยใต้ดิน (ร้อยละ 38.5) ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาสัดส่วนพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับการพนันต่อเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด จำนวน 2,979 คน พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน ในแต่ละรูปแบบมีสัดส่วนไม่มากนัก

(7) การกระทำผิดอื่น

ตารางที่ 6.45 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับความผิดอื่น

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (ความผิดอื่น)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)	สัดส่วนของ การกระทำผิดต่อ ผู้ตอบแบบสำรวจ ทั้งหมด (2,979 คน)
1. โปสข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหาย ให้คนอื่น	3 (50.0)	3 (50.0)	6 (100.0)	0.1
2. แยกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบ อิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น	3 (50.0)	3 (50.0)	6 (100.0)	0.1
3. ซื้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิด ลิขสิทธิ์	5 (83.3)	1 (16.7)	6 (100.0)	0.03

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

เมื่อสำรวจข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดอื่น ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.45 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดในลักษณะดังกล่าว โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่าตนเองมีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดอื่น จำนวน 6 คน พบว่า การกระทำผิดที่มากที่สุดคือ การโปสข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหายให้คนอื่น (ร้อยละ 50.0) รองลงมาคือ การแยกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น (ร้อยละ 50.0) และการซื้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์ (ร้อยละ 16.7) ตามลำดับ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาสัดส่วนพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับการพนันต่อเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด จำนวน 2,979 คน พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนันในแต่ละรูปแบบมีสัดส่วนไม่มากนัก

6.7.2 รายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเอง

จากผลการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้วยวิธีการรายงานตนเองข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่ให้ข้อมูลว่าตนเองเคยมีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดแต่ละรูปแบบในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา มีจำนวนไม่มากนัก โดยพบว่า เด็กและเยาวชนบางส่วนให้ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของพฤติกรรมหรือการกระทำผิดดังกล่าวเพิ่มเติม ซึ่งในบางข้อมูลมีจำนวนผู้ตอบไม่มากนักจึงเป็นข้อจำกัดในการนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ในการประมวลผลและวิเคราะห์ทางสถิติเชิงอ้างอิง (Referential Statistic) เนื่องจากอาจไม่สามารถสะท้อนความเป็นตัวแทนของข้อมูลหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างสมบูรณ์ โดยสามารถนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ในการอธิบายรายละเอียดของปรากฏการณ์

เพิ่มเติมด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) เท่านั้น หรืออาจกล่าวได้ว่า เป็นการนำข้อมูลมาใช้ในการอธิบายสิ่งที่เป็นสถานการณ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลได้เท่านั้น แต่ไม่สามารถนำไปใช้ในการอธิบายหรือคาดการณ์ลักษณะของประชากรโดยรวมได้อย่างสมบูรณ์ ทั้งนี้ มีผลการสำรวจในแต่ละประเด็นดังนี้

(1) อายุที่มีพฤติกรรมหรือกระทำผิดครั้งแรก

ตารางที่ 6.46 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

พฤติกรรมหรือการกระทำผิด ของตนเอง	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	อายุ ต่ำสุด (Min)	อายุ สูงสุด (Max)	จำนวน ผู้ตอบ (คน)
ภาพรวม	ค่าเฉลี่ยอายุในการกระทำผิดครั้งแรก เท่ากับ 14.41				
การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด					
1. ซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	15.11	1.797	7	18	618
2. ดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน	15.17	2.114	9	18	63
3. ขี่รถจักรยานยนต์ หรือขับรถยนต์ หลังจากดื่มแอลกอฮอล์	15.48	1.553	9	18	139
4. เสพยาเสพติด	14.37	1.893	11	18	15*
5. ขายยาเสพติด	14.25	1.258	13	16	4*
ค่าเฉลี่ยอายุในการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดครั้งแรก เท่ากับ 15.25					
การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ					
1. ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่น บาดเจ็บ	13.67	2.439	7	18	51
2. รวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่ม คน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น	14.37	2.711	6	18	46
3. แอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่น โดยไม่ได้รับความยินยอม	14.42	2.082	10	18	26*
4. แอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่น โดยไม่ได้รับความยินยอม	14.42	2.082	10	18	26*
5. จับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะ เพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความ ยินยอม	14.44	2.225	10	18	27*

ตารางที่ 6.46 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ต่อ)

พฤติกรรมหรือการกระทำผิด ของตนเอง	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	อายุ ต่ำสุด (Min)	อายุ สูงสุด (Max)	จำนวน ผู้ตอบ (คน)
6. บังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ	15.00	2.000	13	17	3*

ค่าเฉลี่ยอายุในการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศครั้งแรก เท่ากับ 14.02

การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

1. หยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจาก คนในครอบครัว	13.14	2.719	5	18	634
2. ขโมยของจากร้านค้า	14.60	3.893	6	18	10*
3. ขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น	14.50	1.291	13	16	4*
4. หลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น	13.73	3.379	6	18	11*
5. ช่มชู้คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ	13.67	0.577	13	14	3*
6. ขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ	12.80	1.304	11	14	5*
7. ขโมยจักรยาน /รถจักรยานยนต์/ รถยนต์	14.33	1.528	13	16	3*
8. ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กรีด รถยนต์ พ่นสีอาคาร หรือกำแพงโดย ไม่ได้รับอนุญาต	15.13	1.458	13	18	8*

ไม่สามารถคำนวณหาค่าเฉลี่ยอายุในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินครั้งแรกในภาพรวมได้อย่างชัดเจน

เนื่องจากมีเพียงข้อมูลการหยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจาก คนในครอบครัวเพียงกรณีเดียว

ที่มีผู้ตอบมากกว่า 30 คน

การกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

1. ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ ชุมชน	14.23	2.427	8	18	141
2. ดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง	14.35	1.932	10	18	57
3. แข่งรถจักรยานยนต์บนถนน สาธารณะ	13.76	2.104	10	18	34

ค่าเฉลี่ยอายุในการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมครั้งแรก เท่ากับ 14.11

ตารางที่ 6.46 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (ต่อ)

พฤติกรรมหรือการกระทำผิด ของตนเอง	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	อายุ ต่ำสุด (Min)	อายุ สูงสุด (Max)	จำนวน ผู้ตอบ (คน)
การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ					
1. พกมีดไว้ติดตัว	14.81	1.898	11	18	37
2. ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
3. พกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว	11.0	5.657	7	18	2*

ไม่สามารถคำนวณหาค่าเฉลี่ยอายุในการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธครั้งแรกในภาพรวมได้อย่างชัดเจน เนื่องจากมีเพียงข้อมูลการพกมีดไว้ติดตัวเพียงกรณีเดียวที่มีผู้ตอบมากกว่า 30 คน

การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน					
1. ซื้อหวยใต้ดิน	15.00	1.826	13	17	4*
2. เล่นการพนัน เช่น การเล่นไพ่	14.37	2.504	11	18	8*
3. เล่นพนันออนไลน์ เช่น การพนัน บอลออนไลน์ การเข้าเวปพนัน ออนไลน์	14.00	1.414	12	15	4*

ไม่สามารถคำนวณหาค่าเฉลี่ยอายุในการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนันครั้งแรกในภาพรวมได้อย่างชัดเจน เนื่องจากข้อมูลมีจำนวนน้อยเกินไป

การกระทำผิดอื่น					
1. โปสข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้าง ความเสียหายให้คนอื่น	15.00	1.414	14	16	2*
2. แหกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบ อิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น	11.00	1.414	10	12	2*
3. ซื้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

ไม่สามารถคำนวณหาค่าเฉลี่ยอายุในการกระทำผิดอื่นครั้งแรกในภาพรวมได้อย่างชัดเจน เนื่องจากข้อมูลมีจำนวนน้อยเกินไป

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมา
คำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับอายุของเด็กและเยาวชนเมื่อมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดครั้งแรกตามข้อมูลที่แจ้ง โดยพิจารณาจากอายุเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสำรวจในการกระทำผิดทุกประเภทดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 6.46 พบว่า เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมและการกระทำผิดครั้งแรกตอนอายุประมาณ 14 ปี เมื่อพิจารณารายละเอียดตามลักษณะความผิดพบว่า อายุเฉลี่ยของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด ซึ่งเป็นการกระทำผิดที่พบมากที่สุด คือ อายุประมาณ 15 ปี ในขณะที่พบว่า อายุเฉลี่ยของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศและความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม คือ อายุประมาณ 14 ปีเช่นกัน อย่างไรก็ตาม สำหรับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่นพบว่าไม่มีข้อมูลอายุเฉลี่ยในการกระทำผิดครั้งแรกในภาพรวมที่สามารถนำมาคำนวณได้อย่างสมบูรณ์เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจในแต่ละกรณีมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

นอกจากนี้ เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา โดยพิจารณาจากข้อมูลในการกระทำผิดทุกประเภทพบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมและการกระทำผิดนาน ๆ ที่ ร่องลงมาคือ มีพฤติกรรมและการกระทำผิดบ่อยครั้ง และมีไม่มากนักที่มีพฤติกรรมและการกระทำผิดเป็นประจำ เมื่อพิจารณารายละเอียดตามลักษณะความผิดอาจสามารถสะท้อนให้เห็นรายละเอียดของข้อมูลความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมาในแต่ละลักษณะได้ดังนี้

ตารางที่ 6.47 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (แอลกอฮอล์และยาเสพติด)	นาน ๆ ที (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. ชีรธจักรยานยนต์ หรือขับรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์	97 (60.6)	46 (28.7)	17 (10.6)	160 (100.0)
2. ดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน	45 (71.4)	14 (22.2)	4 (6.3)	63 (100.0)
3. ซื้อมอเตอร์ไซด์แอลกอฮอล์	434 (68.9)	154 (24.4)	42 (1.4)	630 (100.0)
4. เสพยาเสพติด	13 (68.4)	5 (26.3)	1 (5.3)	19* (100.0)
5. ขายยาเสพติด	5 (55.6)	3 (33.3)	1 (11.1)	9* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดในทุกรูปแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.47 โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดแบบเป็นประจำ พบว่า เด็กและเยาวชนมีความถี่ในการซื้อรถจักรยานยนต์ หรือขับรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์มากที่สุด (ร้อยละ 10.6) รองลงมาคือ การดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน (ร้อยละ 6.3) และการซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับความถี่ในการเสพยาเสพติดและความถี่ในการขายยาเสพติด ไม่ควรนำมาพิจารณาเชิงเปรียบเทียบ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.48 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (ร่างกาย และเพศ)	นาน ๆ ที่ (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. แอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม	21 (55.3)	12 (31.6)	5 (13.2)	38 (100.0)
2. จับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม	19 (55.9)	13 (38.2)	2 (5.9)	34 (100.0)
3. รวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น	33 (66.0)	15 (30.0)	2 (4.0)	50 (100.0)
4. ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	41 (71.9)	14 (24.6)	2 (3.5)	57 (100.0)
5. บังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ	2 (40.0)	3 (60.0)	0 (0.0)	5* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศในทุกรูปแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดแบบเป็นประจำ ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.48 พบว่า เด็กและเยาวชนมีความถี่ในการแอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอมมากที่สุด (ร้อยละ 13.2) รองลงมาคือ การจับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม (ร้อยละ 5.9) การรวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น (ร้อยละ 4.0) และการทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ (ร้อยละ 3.5) และ ตามลำดับ ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับความถี่ในการบังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ ไม่ควรนำมาพิจารณาเชิงเปรียบเทียบ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.49 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (ทรัพย์สิน)	นาน ๆ ที (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1.หยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว	61 (79.2)	12 (15.6)	4 (5.2)	77 (5.2)
2.ขโมยของจากร้านค้า	9 (64.3)	4 (28.6)	1 (7.1)	14* (100.0)
3.ขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น	5 (50.0)	3 (30.0)	2 (20.0)	10* (100.0)
4.หลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น	11 (84.6)	1 (7.7)	1 (7.7)	13* (100.0)
5.ข่มขู่คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ	7 (70.0)	3 (30.0)	0 (0.0)	10* (100.0)
6.ขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ	9 (75.0)	2 (16.7)	1 (8.3)	12* (100.0)
7.ขโมยจักรยาน /รถจักรยานยนต์/ รถยนต์	4 (80.0)	1 (20.0)	0 (0.0)	5* (100.0)
8.ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กริตรถยนต์ พ่นสีอาคาร หรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต	8 (72.7)	3 (27.3)	0 (0.0)	11* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมา
คำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในทุกรูปแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังปรากฏผลสำรวจ
ในตารางที่ 6.49 แต่ไม่สามารถวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากมีเพียงข้อมูลความถี่เกี่ยวกับการหยิบฉวย
เงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว เท่านั้น ที่มีจำนวนมากพอในการวิเคราะห์ โดยพบว่า เด็กและเยาวชน
ที่มีพฤติกรรมหรือกระทำผิดดังกล่าวแบบเป็นประจำมีเพียงเล็กน้อย (ร้อยละ 5.2) ในขณะที่ข้อมูลการตอบ
เกี่ยวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในรูปแบบอื่นมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.50 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (ความสงบเรียบร้อยของสังคม)	นาน ๆ ที (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. ดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง	30 (45.5)	24 (36.4)	12 (18.2)	66 (100.0)
2. แข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ	18 (50.0)	12 (33.3)	6 (16.7)	36 (100.0)
3. ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน	106 (63.1)	50 (29.8)	12 (7.1)	168 (100.0)

การกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมในทุกรูปแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยหากพิจารณาข้อมูลเฉพาะความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเป็นประจำ ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.50 พบว่า เด็กและเยาวชนมีความถี่ในการดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดังมากที่สุด (ร้อยละ 18.2) รองลงมาคือ การแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ (ร้อยละ 16.7) และการส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน หรือชุมชน (ร้อยละ 7.1) ตามลำดับ

ตารางที่ 6.51 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (อาวุธ)	นาน ๆ ที (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. พกมีดไว้ติดตัว	21 (47.7)	11 (25.0)	12 (27.3)	44 (100.0)
2. ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง	1 (50.0)	1 (50.0)	0 (0.0)	2* (100.0)
3. พกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว	1 (50.0)	1 (50.0)	0 (0.0)	2* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธในทุกรูปแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.51 แต่ไม่สามารถวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากมีเพียงข้อมูลความถี่เกี่ยวกับพกมิตไว้ติดตัวเท่านั้น ที่มีจำนวนมากพอในการวิเคราะห์ โดยพบว่า เด็กและเยาวชนบางส่วนมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดดังกล่าวแบบเป็นประจำ (ร้อยละ 27.3) ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธในรูปแบบอื่นมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.52 ความถี่ในการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (การพนัน และการกระทำผิดอื่น)	นาน ๆ ที (ร้อยละ)	บางครั้ง (ร้อยละ)	เป็นประจำ (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน				
1. ซื้อหวยใต้ดิน	1 (25.0)	1 (25.0)	2 (50.0)	4* (100.0)
2. เล่นการพนัน เช่น การเล่นไพ่	5 (62.5)	3 (37.5)	0 (0.0)	8* (100.0)
3. เล่นพนันออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์ การเข้าเวปพนันออนไลน์	3 (60.0)	2 (40.0)	0 (0.0)	5* (100.0)
การกระทำผิดอื่น				
1. โปสข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหาย ให้คนอื่น	1 (33.3)	2 (66.7)	0 (0.0)	3* (100.0)
2. แหกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบ อิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น	1 (33.3)	1 (33.3)	1 (33.3)	3* (100.0)
3. ซื้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิด ลิขสิทธิ์	N/A	N/A	N/A	N/A

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

อย่างไรก็ดี สำหรับการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.52 พบว่าไม่มีข้อมูลความถี่ในการกระทำผิดที่สามารถนำมาคำนวณเชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

(3) การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่น

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่น โดยพิจารณาจากข้อมูลในการกระทำผิดทุกประเภทพบว่า มีลักษณะที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 6.53 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (แอลกอฮอล์และยาเสพติด)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. ซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	96 (15.1)	539 (84.9)	635 (100.0)
2. ดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน	7 (10.8)	58 (89.2)	65 (100.0)
3. ชีรถักยานยนต์ หรือขับรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์	27 (16.7)	135 (83.3)	162 (100.0)
4. เสพยาเสพติด	7 (36.8)	12 (63.2)	19* (100.0)
5. ขายยาเสพติด	6 (66.7)	3 (33.3)	9* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดในทุกรูปแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.53 คือ ส่วนใหญ่จะเป็นการมีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดร่วมกับผู้อื่น โดยการกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นมากที่สุดคือ การซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 84.9) รองลงมาคือ การดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน (ร้อยละ 89.2) และการชีรถักยานยนต์ หรือขับรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 83.3) ตามลำดับ ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับการเสพยาเสพติด และการขายยาเสพติด ไม่ควรนำมาพิจารณาเชิงเปรียบเทียบ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.54 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (ร่างกาย และเพศ)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. รวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียน ในสถาบันอื่น	11 (20.0)	44 (80.0)	55 (100.0)
2. จับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความ ยินยอม	18 (48.6)	19 (51.4)	37 (100.0)
3. แอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม	23 (62.2)	14 (37.8)	37 (100.0)
4. ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	32 (51.6)	30 (48.4)	62 (100.0)
5. บังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ	3 (50.0)	3 (50.0)	6* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมา
คำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศในแต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกัน ดังปรากฏผลสำรวจ
ในตารางที่ 6.54 คือ เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นเพียงรูปแบบเดียว
คือ การรวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น (ร้อยละ 80.0) รองลงมาคือ
การจับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม (ร้อยละ 51.4) ในขณะที่
พฤติกรรมและการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศที่เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มักทำเพียงคนเดียวมากที่สุดคือ
การแอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม (ร้อยละ 62.2) รองลงมาคือ การทำร้าย
ร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ (ร้อยละ 51.6) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับความถี่
ในการบังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ ไม่ควรนำมาพิจารณาเชิงเปรียบเทียบ เนื่องจากจำนวน
กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.55 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (ทรัพย์สิน)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. หนีบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว	71 (88.8)	9 (11.3)	80 (100.0)
2. ขโมยของจากร้านค้า	10 (71.4)	4 (28.6)	14* (100.0)
3. ขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น	9 (81.8)	2 (18.2)	11* (100.0)
4. หลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น	9 (69.2)	4 (30.8)	13* (100.0)
5. ช่มชู้คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ	7 (63.6)	4 (36.4)	11* (100.0)
6. ขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ	11 (91.7)	1 (8.3)	12* (100.0)
7. ขโมยจักรยาน /รถจักรยานยนต์/ รถยนต์	3 (60.0)	2 (40.0)	5* (100.0)
8. ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กรีดรถยนต์ พ่นสีอาคาร หรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต	4 (36.4)	7 (63.6)	11* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมา
คำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินไม่สามารถวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากมีเพียงข้อมูล
เกี่ยวกับการหนีบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัวเท่านั้นที่มีจำนวนมากพอในการวิเคราะห์
ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.55 โดยพบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มักหนีบฉวยเงินหรือของมีค่าจาก
คนในครอบครัวเพียงลำพัง ไม่มีผู้อื่นร่วมด้วย (ร้อยละ 88.8) ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับการกระทำผิด
เกี่ยวกับทรัพย์สินในรูปแบบอื่นมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.56 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (ความสงบเรียบร้อยของสังคม)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน	44 (25.7)	127 (74.3)	171 (100.0)
2. แข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ	10 (26.3)	28 (73.7)	38 (100.0)
3. ตัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง	22 (32.8)	45 (67.2)	67 (100.0)

การกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมในทุกรูปแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.56 คือ ส่วนใหญ่จะเป็นการมีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดร่วมกับผู้อื่น โดยการกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นมากที่สุดคือ การส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน (ร้อยละ 74.3) รองลงมาคือ การแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ (ร้อยละ 73.7) และการตัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดังมากที่สุด (ร้อยละ 67.2) ตามลำดับ

ตารางที่ 6.57 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับอาวุธ

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง (อาวุธ)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. พกมีดไว้ติดตัว	36 (83.7)	7 (16.3)	43 (100.0)
2. ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง	0 (0.0)	2 (100.0)	2* (100.0)
3. พกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว	1 (50.0)	1 (50.0)	2* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธไม่สามารถวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากมีเพียงข้อมูลเกี่ยวกับการพกมีดไว้ติดตัวเท่านั้นที่มีจำนวนมากพอในการวิเคราะห์ ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.57 โดยพบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่พกมีดไว้ติดตัวเพียงลำพัง ไม่มีผู้อื่นร่วมด้วย (ร้อยละ 83.7) ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธในรูปแบบอื่นมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.58 การมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในความผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน			
1. ซื้หวยใต้ดิน	2 (50.0)	2 (50.0)	4* (100.0)
2. เล่นการพนัน เช่น การเล่นไพ่	1 (12.5)	7 (87.5)	8* (100.0)
3. เล่นพนันออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์ การเข้าเวปพนันออนไลน์	3 (60.0)	2 (40.0)	5* (100.0)
4. โปสข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหายให้คนอื่น	3 (100.0)	0 (0.0)	3* (100.0)
5. แสกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น	3 (100.0)	0 (0.0)	3* (100.0)
6. ซื้ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์	N/A	N/A	N/A

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

อย่างไรก็ดี สำหรับการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.58 พบว่าไม่มีข้อมูลการมีพฤติกรรมหรือกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นที่สามารถนำมาคำนวณเชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

(4) การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง โดยพิจารณาจากข้อมูลในการกระทำผิดทุกประเภทพบว่า มีลักษณะที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 6.59 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด

การรับรู้ของผู้อื่นต่อการกระทำผิดของตนเอง (แอลกอฮอล์และยาเสพติด)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. ซื้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์	70 (11.0)	565 (89.0)	635 (100.0)
2. ซื้รถจักรยานยนต์ หรือซื้รถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์	24 (14.8)	138 (85.2)	161 (100.0)

ตารางที่ 6.59 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด (ต่อ)

การรับรู้ของผู้อื่นต่อการกระทำผิดของตนเอง (แอลกอฮอล์และยาเสพติด)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
3. ดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน	20 (30.8)	45 (69.2)	65 (100.0)
4. เสพยาเสพติด	11 (57.9)	8 (42.1)	19* (100.0)
5. ขายยาเสพติด	7 (77.8)	2 (22.2)	9* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมา
คำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดในทุกรูปแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.59 คือ ส่วนใหญ่จะมีผู้อื่นรับรู้พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง โดยการกระทำผิดที่มีผู้อื่นรับรู้มากที่สุดคือ การซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 89.0) รองลงมาคือ การซื้รถจักรยานยนต์ หรือซ้บรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 85.2) และการดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน (ร้อยละ 69.2) ตามลำดับ ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับการเสพยาเสพติด และการขายยาเสพติด ไม่ควรนำมาพิจารณาเชิงเปรียบเทียบ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.60 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับร่างกายและเพศ

การรับรู้ของผู้อื่นต่อการกระทำผิดของตนเอง (ร่างกาย และเพศ)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. รวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียน ในสถาบันอื่น	10 (18.2)	45 (81.8)	55 (100.0)
2. ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	22 (35.5)	40 (64.5)	62 (100.0)
3. จับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความ ยินยอม	17 (45.9)	20 (54.1)	37 (100.0)
4. แอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม	23 (62.2)	14 (37.8)	37 (100.0)
5. บังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ	2 (33.3)	4 (66.7)	6* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมา
คำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศในแต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกัน ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.60 คือ พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่มีผู้อื่นรับรู้ คือ การรวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น (ร้อยละ 81.8) การทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ (ร้อยละ 64.5) และการจับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม (ร้อยละ 54.1) ตามลำดับ ในขณะที่พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่ไม่มีผู้อื่นรับรู้ คือ การแอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม (ร้อยละ 62.2) ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับความถี่ในการบังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วยโดยไม่เต็มใจ ไม่ควรนำมาพิจารณาเชิงเปรียบเทียบเนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.61 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับทรัพย์สิน

การรับรู้ของผู้อื่นต่อการกระทำผิดของตนเอง (ทรัพย์สิน)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. หยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว	42 (52.5)	38 (47.5)	80 (100.0)
2. ขโมยของจากร้านค้า	11 (78.6)	3 (21.4)	14* (100.)
3. ขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น	11 (100.0)	0 (0.0)	11* (100.0)
4. หลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น	9 (69.2)	4 (30.8)	13* (100.0)
5. ช่มชู้คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ	9 (81.8)	2 (18.2)	11* (100.0)
6. ขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ	8 (66.7)	4 (33.3)	12* (100.0)
7. ขโมยจักรยาน /รถจักรยานยนต์ /รถยนต์	3 (60.0)	2 (40.0)	5* (100.0)
8. ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กรีดรถยนต์ ฟันสีอาคาร หรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต	3 (27.3)	8 (72.7)	11* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินไม่สามารถวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากมีเพียงข้อมูลเกี่ยวกับการหยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัวเท่านั้นที่มีจำนวนมากพอในการวิเคราะห์ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.61 โดยพบว่า การหยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัวของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มักไม่มีผู้อื่นรับรู้ (ร้อยละ 52.2) ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในรูปแบบอื่นมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.62 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

การรับรู้ของผู้อื่นต่อการกระทำผิดของตนเอง (ความสงบเรียบร้อยของสังคม)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน /ชุมชน	27 (15.8)	144 (84.2)	171 (100.0)
2. ดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง	13 (19.4)	54 (80.6)	67 (100.0)
3. แข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ	13 (34.2)	25 (65.8)	38 (100.0)

การกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมในทุกรูปแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกันดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.62 คือ ส่วนใหญ่พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมจะมีผู้อื่นรับรู้ โดยการกระทำผิดที่มีผู้อื่นรับรู้มากที่สุดคือ การส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน หรือชุมชน (ร้อยละ 84.2) รองลงมาคือ การดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดังมากที่สุด (ร้อยละ 80.6) และการแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ (ร้อยละ 65.8) ตามลำดับ

ตารางที่ 6.63 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับอาวุธ

การรับรู้ของผู้อื่นต่อการกระทำผิดของตนเอง (อาวุธ)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. พกมีดไว้ติดตัว	21 (48.8)	22 (51.2)	43 (100.0)
2. ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง	1 (50.0)	1 (50.0)	2* (100.0)
3. พกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว	1 (50.0)	1 (50.0)	2* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธไม่สามารถวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากมีเพียงข้อมูลเกี่ยวกับการพกมิดไว้ติดตัวเท่านั้นที่มีจำนวนมากพอในการวิเคราะห์ ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.63 โดยพบว่า การพกมิดไว้ติดตัวของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มักมีผู้อื่นรับรู้ (ร้อยละ 51.2) ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธในรูปแบบอื่นมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.64 การรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น

การรับรู้ของผู้อื่นต่อการกระทำผิดของตนเอง (การพนัน และการกระทำผิดอื่น)	ไม่มี (ร้อยละ)	มี (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน			
1. ซ้อห่วยใต้ดิน	2 (50.0)	2 (50.0)	4* (100.0)
2. เล่นการพนัน เช่น การเล่นไพ่	1 (12.5)	7 (87.5)	8* (100.0)
3. เล่นพนันออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์ การเข้าเวปพนันออนไลน์	2 (40.0)	3 (60.0)	5* (100.0)
การกระทำผิดอื่น			
1. โปสข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหายให้คนอื่น	2 (66.7)	1 (33.3)	3* (100.0)
2. แหกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น	3 (100.0)	0 (0.0)	3* (100.0)
3. ซ้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์	N/A	N/A	N/A

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

อย่างไรก็ดี สำหรับการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.64 พบว่าไม่มีข้อมูลการรับรู้ของผู้อื่นต่อพฤติกรรมหรือกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่สามารถนำมาคำนวณเชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

(5) การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิด

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิด โดยพิจารณาจากข้อมูลในการกระทำผิดทุกประเภทพบว่า มีลักษณะที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 6.65 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด

การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากการกระทำผิดของตนเอง (แอลกอฮอล์และยาเสพติด)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. ซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	564 (88.8)	71 (11.2)	635 (100.0)
2. ชีรณจักรยานยนต์ หรือขับรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์	138 (85.2)	24 (14.8)	162 (100.0)
3. ดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน	50 (76.9)	15 (23.1)	65 (100.0)
4. เสพยาเสพติด	16 (84.2)	3 (15.8)	19* (100.0)
5. ขายยาเสพติด	7 (77.8)	2 (22.2)	9* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดในทุกรูปแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.65 คือ ส่วนใหญ่จะมีไม่เคยถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง โดยการกระทำผิดที่มีไม่เคยถูกตักเตือนหรือลงโทษมากที่สุดคือ การซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 88.8) รองลงมาคือ การชีรณจักรยานยนต์ หรือขับรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 85.2) และการดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน (ร้อยละ 76.9) ตามลำดับ ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับการเสพยาเสพติด และการขายยาเสพติด ไม่ควรนำมาพิจารณาเชิงเปรียบเทียบ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.66 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ

การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากการกระทำผิดของตนเอง (ร่างกาย และเพศ)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. รวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียน ในสถาบันอื่น	26 (47.3)	29 (52.7)	55 (100.0)
2. แอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม	33 (89.2)	4 (10.8)	37 (100.0)
3. จับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความ ยินยอม	30 (81.1)	7 (18.9)	37 (100.0)
4. ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	37 (59.7)	25 (40.3)	62 (100.0)
5. บังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ	5 (83.3)	1 (16.7)	6* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมา
คำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศในแต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกัน ดังปรากฏผลสำรวจ
ในตารางที่ 6.66 คือ พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่เคยถูกตักเตือนหรือลงโทษ
คือ การรวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น (ร้อยละ 52.7) ในขณะที่
พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่ไม่เคยถูกตักเตือนหรือลงโทษมากที่สุด คือ
การแอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม (ร้อยละ 89.2) รองลงมาคือ การจับต้อง
ร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม (ร้อยละ 81.1) และการทำร้ายร่างกายผู้อื่น
หรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ (ร้อยละ 59.7) ตามลำดับ ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับความถี่ในการบังคับผู้อื่นให้
มีเพศสัมพันธ์ด้วยโดยไม่เต็มใจ ไม่ควรนำมาพิจารณาเชิงเปรียบเทียบ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบ
สำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.67 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากการกระทำผิดของตนเอง (ทรัพย์สิน)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. หนีบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว	54 (67.5)	26 (32.5)	80 (100.0)
2. ขโมยของจากร้านค้า	10 (71.4)	4 (28.6)	14* (100.0)

ตารางที่ 6.67 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ต่อ)

การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากการกระทำผิดของตนเอง (ทรัพย์สิน)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
3. ขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น	9 (81.8)	2 (18.2)	11* (100.0)
4. หลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น	12 (92.3)	1 (7.7)	13* (100.0)
5. ช่มชู้คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ	10 (90.9)	1 (9.1)	11* (100.0)
6. ขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ	9 (75.0)	3 (25.0)	12* (100.0)
7. ขโมยจักรยาน /รถจักรยานยนต์/ รถยนต์	3 (60.0)	2 (40.0)	5* (100.0)
8. ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กรีดรถยนต์ ฟันสีอาคาร หรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต	6 (54.5)	5 (45.5)	11* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมา
คำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินไม่สามารถวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากมีเพียงข้อมูลเกี่ยวกับการหยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัวเท่านั้นที่มีจำนวนมากพอในการวิเคราะห์
ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.67 โดยพบว่า การหยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัวของเด็กและ
เยาวชนส่วนใหญ่มักไม่เคยถูกตักเตือนหรือลงโทษ (ร้อยละ 67.5) ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับการกระทำ
ผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในรูปแบบอื่นมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.68 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากการกระทำผิดของตนเอง (ความสงบเรียบร้อยของสังคม)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน	135 (78.9)	36 (21.1)	171 (100.)
2. แข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ	30 (78.9)	8 (21.1)	38 (100.0)
3. ดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง	52 (77.6)	15 (22.4)	67 (100.0)

การกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมในทุกรูปแบบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.68 คือ ส่วนใหญ่พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมมักไม่เคยถูกตักเตือนหรือลงโทษ โดยการกระทำผิดที่ไม่เคยถูกตักเตือนหรือลงโทษมากที่สุดคือ การส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน และการแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะในสัดส่วนที่เท่ากัน (ร้อยละ 78.9 และ 78.9) รองลงมาคือ การดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดังมากที่สุด (ร้อยละ 77.6)

ตารางที่ 6.69 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ

การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากการกระทำผิดของตนเอง (อาวุธ)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
1. พกมีดไว้ติดตัว	40 (93.0)	3 (7.0)	43 (100.0)
2. ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง	2 (100.0)	0 (0.0)	2* (100.0)
3. พกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว	2 (100.0)	0 (0.0)	2* (100.0)

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธไม่สามารถวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากมีเพียงข้อมูลเกี่ยวกับการพกมีดไว้ติดตัวเท่านั้นที่มีจำนวนมากพอในการวิเคราะห์ ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.69 โดยพบว่า การพกมีดไว้ติดตัวของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ยังไม่เคยถูกตักเตือนหรือลงโทษ (ร้อยละ 93.0) ในขณะที่ข้อมูลการตอบเกี่ยวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธในรูปแบบอื่นมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

ตารางที่ 6.70 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น

การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากการกระทำผิดของตนเอง (การพนัน และการกระทำผิดอื่น)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน			
1. ซื้อหวยใต้ดิน	4 (100.0)	0 (0.0)	4* (100.0)
2. เล่นการพนัน เช่น การเล่นไพ่	8 (100.0)	0 (0.0)	8* (100.0)

ตารางที่ 6.70 การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น (ต่อ)

การถูกตักเตือนหรือลงโทษจากการกระทำผิดของตนเอง (การพนัน และการกระทำผิดอื่น)	ไม่เคย (ร้อยละ)	เคย (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
3. เล่นพนันออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์ การเข้าเวปพนันออนไลน์	5 (100.0)	0 (0.0)	5* (100.0)
การกระทำผิดอื่น			
1. โปสข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหายให้คนอื่น	3 (100.0)	0 (0.0)	3* (100.0)
2. แสกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น	3 (100.0)	0 (0.0)	3* (100.0)
3. ซื้อมือถือ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์	N/A	N/A	N/A

หมายเหตุ: * ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่ำกว่า 30 คน อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการประมวลผล จึงไม่เหมาะสมในการนำมาคำนวณทางสถิติเพื่อเป็นตัวแทนคำตอบของประชากรที่ศึกษา

อย่างไรก็ดี สำหรับการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.70 พบว่าไม่มีข้อมูลการถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่สามารถนำมาคำนวณเชิงเปรียบเทียบได้ เนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจมีน้อยเกินไป (ต่ำกว่า 30 คน)

(6) รูปแบบของการถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิด

ตารางที่ 6.71 รูปแบบของการถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิด

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง	รูปแบบการตักเตือนหรือลงโทษ
การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด	
1. ซื้อมือถือหรือดื่มแอลกอฮอล์	ว่ากล่าวตักเตือน, กักบริเวณ
2. ดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน	ว่ากล่าวตักเตือน, กักบริเวณ, เชิญผู้ปกครองมาพบ
3. ซื้อมอเตอร์ไซด์ หรือขับรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์	ว่ากล่าวตักเตือน, ถูกตี, อบรม/ให้คำแนะนำ
4. เสพยาเสพติด	ว่ากล่าวตักเตือน, ถูกตี, อบรม/ให้คำแนะนำ
5. ขายยาเสพติด	ว่ากล่าวตักเตือน, ถูกตี

ตารางที่ 6.71 รูปแบบของการถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิด (ต่อ)

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง	รูปแบบการตักเตือนหรือลงโทษ
การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ	
1. ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	ว่ากล่าวตักเตือน, ภูเก็ต
2. รวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น	ว่ากล่าวตักเตือน, กักบริเวณ, ภูเก็ต, หักคะแนน, บำเพ็ญประโยชน์
3. แอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม	ว่ากล่าวตักเตือน
4. จับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม	ว่ากล่าวตักเตือน, ภูเก็ต
5. บังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ	-
การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	
1. หยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว	ว่ากล่าวตักเตือน, ภูเก็ต, อบรม/ให้คำแนะนำ
2. ขโมยของจากร้านค้า	ว่ากล่าวตักเตือน, ภูเก็ต
3. ขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น	-
4. หลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น	ว่ากล่าวตักเตือน
5. ช่มชู้คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ	ว่ากล่าวตักเตือน
6. ขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ	ว่ากล่าวตักเตือน
7. ขโมยจักรยาน /รถจักรยานยนต์/ รถยนต์	ใบสั่งจราจร
8. ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กรีดรถยนต์ พ่นสีอาคาร หรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต	ว่ากล่าวตักเตือน, ภูเก็ต
การกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม	
1. ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน	ว่ากล่าวตักเตือน, ภูเก็ต, อบรม/ให้คำแนะนำ
2. ดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง	ว่ากล่าวตักเตือน, ยึดรถ
3. แข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ	ว่ากล่าวตักเตือน, ปรับ
การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ	
1. พกมีดไว้ติดตัว	ว่ากล่าวตักเตือน, ภูเก็ต
2. ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง	-
3. พกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว	-

ตารางที่ 6.71 รูปแบบของการถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิด (ต่อ)

พฤติกรรมหรือการกระทำผิดของตนเอง	รูปแบบการตักเตือนหรือลงโทษ
การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน	
1. ซื้อห่วยใต้ดิน	-
2. เล่นการพนัน เช่น การเล่นไพ่	ว่ากล่าวตักเตือน
3. เล่นพนันออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์	-
4. การเข้าเวปพนันออนไลน์	-
การกระทำผิดอื่น	
1. โปสข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหายให้คนอื่น	-
2. แหกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น	-
3. ซื้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์	ว่ากล่าวตักเตือน

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของการถูกตักเตือน หรือลงโทษ ถูกดำเนินการในลักษณะใดลักษณะหนึ่งจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเอง โดยพิจารณาจากข้อมูลของเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่าเคยถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดของตนเองข้างต้น ดังปรากฏผลสำรวจในตารางที่ 6.71 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดมักถูกว่ากล่าวตักเตือนเป็นหลัก รวมทั้งมีการอบรมหรือให้คำแนะนำเพื่อให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้พฤติกรรมและแนวปฏิบัติที่เหมาะสมในเรื่องต่าง ๆ และในบางกรณีอาจมีการลงโทษทางร่างกายจากบิดามารดา หรือครู เช่น การตี ตลอดจนการกักบริเวณ เพื่อควบคุมให้เด็กและเยาวชนได้ใช้เวลาในการคิดทบทวนพฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเองว่าเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างไร ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น และการบำเพ็ญประโยชน์ให้แก่สังคม เพื่อชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเอง อย่างไรก็ตาม ข้อมูลในส่วนนี้มีไม่มากพอที่จะนำเสนอข้อมูลในเชิงปริมาณได้อย่างสมบูรณ์ แต่สามารถแยกรายละเอียดของรูปแบบของการถูกตักเตือนหรือลงโทษจากพฤติกรรมหรือกระทำผิดในแต่ละลักษณะ

บทที่ 7

การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Delinquency Survey)

การวิเคราะห์ข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง มักมุ่งเน้นการอธิบายให้เห็นลักษณะของการกระทำของกลุ่มเป้าหมาย รวมทั้งปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดในมิติต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การใช้ประโยชน์ในการป้องกันอาชญากรรมเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม ข้อมูลจากการสำรวจขึ้นอยู่กับความยินยอมเปิดเผยข้อมูลของผู้ตอบแบบสำรวจเป็นสำคัญ ส่งผลให้จำนวนข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเองในบางประเด็นอาจมีไม่มากนัก ซึ่งไม่สามารถนำมาเป็นข้อมูลในเชิงเปรียบเทียบขนาดของปัญหาอาชญากรรมโดยตรงได้อย่างชัดเจน และนับเป็นข้อจำกัดในการนำข้อมูลสถิติการกระทำผิดมาใช้เปรียบเทียบกับสถิติอาชญากรรมที่เป็นทางการของหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้เห็นขนาดของปรากฏการณ์ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ทั้งนี้ การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง จะมุ่งเน้นการวิเคราะห์ 3 ส่วนหลัก ได้แก่

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

7.1 การวิเคราะห์ลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

7.1.1 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่ามีพฤติกรรมหรือกระทำความผิดจำนวน 909 คน พบว่า พื้นที่ที่มีการให้ข้อมูลว่ากระทำผิดที่มากที่สุดคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 4) (ร้อยละ 16.1) รองลงมาคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 3) (ร้อยละ 13.6) ภาคตะวันออก (ตำรวจภูธร ภาค 2) (ร้อยละ 12.3) ภาคเหนือตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 6) (ร้อยละ 11.9) และภาคเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 5) (ร้อยละ 11.9) ตามลำดับ และในพื้นที่อื่นมีจำนวนไม่มากนัก ดังรายละเอียดในตารางที่ 7.1 ทั้งนี้ จากข้อมูลดังกล่าวไม่สามารถสรุปได้ว่าพื้นที่ใดมีการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมากที่สุด เนื่องจากการให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นไปตามความยินยอมสมัครใจให้ข้อมูลของเด็กและเยาวชนเป็นหลัก ซึ่งมีได้สะท้อนให้เห็นสัดส่วนของการกระทำผิดต่อจำนวนเด็กและเยาวชนโดยรวมในแต่ละพื้นที่ได้อย่างแท้จริง

ตารางที่ 7.1 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามพื้นที่ที่สำรวจ

พื้นที่ที่สำรวจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ส่วนกลาง (กองบัญชาการตำรวจนครบาล)	28	3.1
กรุงเทพมหานคร	28	3.1
ภาคกลาง (ตำรวจภูธร ภาค 1)	54	5.9
พระนครศรีอยุธยา	4	0.4
นนทบุรี	49	5.4
อ่างทอง	1	0.1
ภาคตะวันออก (ตำรวจภูธร ภาค 2)	112	12.3
ระยอง	45	5.0
นครนายก	38	4.2
สระแก้ว	29	3.2
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 3)	124	13.6
นครราชสีมา	18	2.0
อุบลราชธานี	77	8.5
ยโสธร	29	3.2
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 4)	146	16.1
ขอนแก่น	24	2.6
อุดรธานี	56	6.2
หนองบัวลำภู	66	7.3
ภาคเหนือตอนบน (ตำรวจภูธร ภาค 5)	108	11.9
ลำพูน	20	2.2
ลำปาง	60	6.6
น่าน	28	3.1
ภาคเหนือตอนล่าง (ตำรวจภูธร ภาค 6)	108	11.9
นครสวรรค์	28	3.1
อุทัยธานี	39	3.1
พิจิตร	41	4.3
ภาคตะวันตก (ตำรวจภูธร ภาค 7)	83	9.1
ประจวบคีรีขันธ์	27	3.0
เพชรบุรี	42	4.6
สุพรรณบุรี	14	1.5

ตารางที่ 7.1 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามพื้นที่ที่สำรวจ (ต่อ)

พื้นที่ที่สำรวจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ภาคใต้ตอนบน (สำรวจภูธร ภาค 8)	61	6.7
ชุมพร	0	0.0
กระบี่	52	5.7
ระนอง	9	1.0
ภาคใต้ตอนล่าง (สำรวจภูธร ภาค 9)	85	9.4
สงขลา	26	2.9
พัทลุง	37	4.1
ยะลา	22	2.4
รวม	909	100.0

7.1.2 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามเพศ

ตารางที่ 7.2 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามเพศ

เพศ	การกระทำผิด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
หญิง	1,362 (73.6)	489 (26.4)	1,851 (100.0)
ชาย	583 (60.4)	382 (39.6)	965 (100.0)
ไม่ต้องการระบุ	125 (76.7)	38 (23.3)	163 (100.0)
รวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 56.085, df = 2, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีเพศที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.2 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง และกลุ่มที่ไม่ต้องการระบุเพศ และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ และการกระทำผิด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 56.085 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า เพศและการกระทำผิด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชายมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีเพศที่ต่างกัน ในรายละเอียดตามลักษณะของการกระทำผิด สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

(1) ความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด

ตารางที่ 7.3 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด จำแนกตามเพศ

เพศ	การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
หญิง	1,476 (79.7)	375 (20.3)	1,851 (100.0)
ชาย	687 (71.2)	278 (28.8)	965 (100.0)
ไม่ต้องการระบุ	132 (81.0)	31 (19.0)	163 (100.0)
รวม	2,295 (77.0)	684 (23.0)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 27.723, df = 2, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดของเด็กและเยาวชนที่มีเพศที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.3 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง และกลุ่มที่ไม่ต้องการระบุเพศ และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ และการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 27.723 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า เพศและการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชายมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด มากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย

(2) ความผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ

ตารางที่ 7.4 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ จำแนกตามเพศ

เพศ	การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ		
	ไม่เคย	เคย	รวม
หญิง	1,784 (96.4)	67 (3.6)	1,851 (100.0)
ชาย	887 (91.9)	78 (8.1)	965 (100.0)
ไม่ต้องการระบุ	154 (94.5)	9 (5.5)	163 (100.0)
รวม	2,825 (94.8)	154 (5.2)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 25.819, df = 2, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศของเด็กและเยาวชนที่มีเพศที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.4 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ มากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง และกลุ่มที่ไม่ต้องการระบุเพศ และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ และการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 25.819 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า เพศและการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ มากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง

(3) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ตารางที่ 7.5 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามเพศ

เพศ	การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน		
	ไม่เคย	เคย	รวม
หญิง	1,783 (96.3)	68 (3.7)	1,851 (100.0)
ชาย	897 (93.0)	68 (7.0)	965 (100.0)
ไม่ต้องการระบุ	157 (96.3)	6 (3.7)	163 (100.0)
รวม	2,837 (95.2)	142 (4.8)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 16.345, df = 2, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนที่มีเพศที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.5 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง และกลุ่มที่ไม่ต้องการระบุเพศ และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง เพศและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 16.345 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า เพศและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง

(4) ความผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคม

ตารางที่ 7.6 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคม จำแนกตามเพศ

เพศ	การกระทำผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคม		
	ไม่เคย	เคย	รวม
หญิง	1,763 (93.8)	115 (6.2)	1,851 (100.0)
ชาย	847 (87.8)	118 (12.2)	965 (100.0)
ไม่ต้องการระบุ	158 (96.9)	5 (3.1)	163 (100.0)
รวม	2,741 (92.0)	238 (8.0)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 36.903, df = 2, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคมของเด็กและเยาวชนที่มีเพศที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.6 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคมมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง และกลุ่มที่ไม่ต้องการระบุเพศ และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ และการกระทำผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคมด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 36.903 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า เพศและการกระทำผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคม มากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง

(5) ความผิดเกี่ยวกับอาวุธ

ตารางที่ 7.7 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับอาวุธ จำแนกตามเพศ

เพศ	การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ		
	ไม่เคย	เคย	รวม
หญิง	1,835 (99.1)	16 (0.9)	1,851 (100.0)
ชาย	936 (97.0)	29 (3.0)	965 (100.0)
ไม่ต้องการระบุ	162 (99.4)	1 (0.6)	163 (100.0)
รวม	2,933 (98.5)	46 (1.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 20.104, df = 2, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธของเด็กและเยาวชนที่มีเพศที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.7 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง และกลุ่มที่ไม่ต้องการระบุเพศ และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ และการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 20.104 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า เพศและการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง

(6) ความผิดเกี่ยวกับการพนัน

ตารางที่ 7.8 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับการพนัน จำแนกตามเพศ

เพศ	การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน		
	ไม่เคย	เคย	รวม
หญิง	1,844 (99.6)	7 (0.4)	1,851 (100.0)
ชาย	959 (99.4)	6 (0.6)	965 (100.0)
ไม่ต้องการระบุ	163 (100.0)	0 (0.0)	163 (100.0)
รวม	2,966 (99.6)	13 (0.4)	2,979 (100.0)

หมายเหตุ: ข้อมูลในตารางมีจำนวนน้อยกว่า 5 เกินร้อยละ 20 จึงทำให้ไม่สามารถทดสอบความสัมพันธ์ด้วยสถิติ Chi-Square ได้

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนันของเด็กและเยาวชนที่มีเพศที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.8 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนันมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง และกลุ่มที่ไม่ต้องการระบุเพศ แต่เป็นสัดส่วนที่ไม่มากนัก อย่างไรก็ตาม ข้อมูลบางส่วนมีจำนวนน้อยเกินไป จึงไม่สามารถนำข้อมูลไปทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศและการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน ด้วยสถิติ Chi-Square ได้อย่างเหมาะสม

(7) ความผิดอื่น

ตารางที่ 7.9 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดอื่น จำแนกตามเพศ

เพศ	การกระทำผิดอื่น		
	ไม่เคย	เคย	รวม
หญิง	1,847 (99.8)	4 (0.2)	1,851 (100.0)
ชาย	963 (99.8)	2 (0.2)	965 (100.0)
ไม่ต้องการระบุ	163 (100.0)	0 (0.0)	163 (100.0)
รวม	2,973 (99.8)	6 (0.2)	2,979 (100.0)

หมายเหตุ: ข้อมูลในตารางมีจำนวนน้อยกว่า 5 เกินร้อยละ 20 จึงทำให้ไม่สามารถทดสอบความสัมพันธ์ด้วยสถิติ Chi-Square ได้

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดอื่นของเด็กและเยาวชนที่มีเพศที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.9 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีสัดส่วนในการกระทำผิดอื่นที่เท่ากับเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง ซึ่งเป็นสัดส่วนที่มากกว่ากลุ่มที่ไม่ต้องการระบุเพศ อย่างไรก็ตาม ด้วยข้อมูลบางส่วนมีจำนวนน้อยเกินไป จึงไม่สามารถนำข้อมูลไปทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศและการกระทำผิดอื่น ด้วยสถิติ Chi-Square ได้อย่างเหมาะสม

กล่าวโดยสรุป เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีเพศที่ต่างกัน พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง ทั้งการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การกระทำผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคม และการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ แต่สำหรับการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่นนั้น ไม่สามารถวิเคราะห์ได้อย่างชัดเจน เนื่องจากข้อมูลไม่เพียงพอ

7.1.3 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามกลุ่มอายุ

ตารางที่ 7.10 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ	การกระทำผิด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
อายุ 12 – 15 ปี	738 (76.4)	228 (23.6)	966 (100.0)
12 ปี	9 (75.0)	3 (25.0)	12 (100.0)
13 ปี	207 (77.2)	61 (22.8)	268 (100.0)
14 ปี	184 (72.7)	69 (27.3)	253 (100.0)
15 ปี	338 (78.1)	95 (21.9)	433 (100.0)
อายุ 16 – 18 ปี	1,332 (66.2)	681 (33.8)	2,013 (100.0)
16 ปี	397 (70.1)	169 (29.9)	566 (100.0)
17 ปี	602 (67.0)	296 (33.0)	898 (100.0)
18 ปี	333 (60.7)	216 (39.3)	549 (100.0)
รวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 32.204, df = 1, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มอายุที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.10 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง อายุและการกระทำผิด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 32.204 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า อายุ และการกระทำผิด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดย ดังรายละเอียดในตารางที่ 7.10 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีอายุที่ต่างกัน ในรายละเอียดตามลักษณะของการกระทำผิด สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

(1) ความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด

ตารางที่ 7.11 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด จำแนกตามอายุ

อายุ	การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
อายุ 12 – 15 ปี	843 (87.3)	123 (12.7)	966 (100.0)
12 ปี	12 (100.0)	0 (0.0)	12 (100.0)
13 ปี	245 (91.4)	23 (8.6)	268 (100.0)
14 ปี	219 (86.6)	34 (13.4)	253 (100.0)
15 ปี	367 (84.8)	66 (15.2)	433 (100.0)
อายุ 16 – 18 ปี	1,452 (72.1)	561 (27.9)	2,013 (100.0)
16 ปี	433 (76.5)	133 (23.5)	566 (100.0)
17 ปี	653 (72.7)	245 (27.3)	898 (100.0)
18 ปี	366 (66.7)	183 (33.3)	549 (100.0)
รวม	2,295 (77.0)	684 (23.0)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 84.542, df = 1, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มอายุที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.11 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง อายุ และการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 84.542 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า อายุและการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่ามีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า

(2) ความผิดปกติเกี่ยวกับร่างกายและเพศ

ตารางที่ 7.12 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดปกติเกี่ยวกับร่างกายและเพศ จำแนกตามอายุ

อายุ	การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ		
	ไม่เคย	เคย	รวม
อายุ 12 – 15 ปี	909 (94.1)	57 (5.9)	966 (100.0)
12 ปี	12 (100.0)	0 (0.0)	12 (100.0)
13 ปี	248 (92.5)	20 (7.5)	268 (100.0)
14 ปี	227 (89.7)	26 (10.3)	253 (100.0)
15 ปี	422 (97.5)	11 (2.5)	433 (100.0)
อายุ 16 – 18 ปี	1,916 (95.2)	97 (4.8)	2,013 (100.0)
16 ปี	540 (95.4)	26 (4.6)	566 (100.0)
17 ปี	860 (95.8)	38 (4.2)	898 (100.0)
18 ปี	516 (94.0)	33 (6.0)	549 (100.0)
รวม	2,825 (94.8)	154 (5.2)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 1.559, df = 1, Sig. = 0.212

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มอายุที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.12 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง อายุ และการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 1.559 และค่า Sig. เท่ากับ 0.212 จึงอาจกล่าวได้ว่า อายุและการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ อายุที่ต่างกันของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศที่ต่างกัน

(3) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ตารางที่ 7.13 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามอายุ

อายุ	การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน		
	ไม่เคย	เคย	รวม
อายุ 12 – 15 ปี	910 (94.2)	56 (5.8)	966 (100.0)
12 ปี	11 (94.0)	1 (8.3)	12 (100.0)
13 ปี	252 (94.0)	16 (6.0)	268 (100.0)
14 ปี	230 (90.9)	23 (9.1)	253 (100.0)
15 ปี	417 (96.3)	16 (3.7)	433 (100.0)
อายุ 16 – 18 ปี	1,927 (95.7)	86 (4.3)	2,013 (100.0)
16 ปี	536 (94.7)	30 (5.3)	566 (100.0)
17 ปี	866 (96.4)	32 (3.6)	898 (100.0)
18 ปี	525 (95.6)	24 (4.4)	549 (100.0)
รวม	2,837 (95.2)	142 (4.8)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 3.344, df = 1, Sig. = 0.067

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มอายุที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.13 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง อายุ และการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 3.344 และค่า Sig. เท่ากับ 0.067 จึงอาจกล่าวได้ว่า อายุและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ อายุที่แตกต่างกันของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่แตกต่างกัน

(4) ความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

ตารางที่ 7.14 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม จำแนกตามอายุ

อายุ	การกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม		
	ไม่เคย	เคย	รวม
อายุ 12 – 15 ปี	878 (90.9)	88 (9.1)	966 (100.0)
12 ปี	10 (83.3)	2 (16.7)	12 (100.0)
13 ปี	243 (90.7)	25 (9.3)	268 (100.0)
14 ปี	222 (87.7)	31 (12.3)	253 (100.0)
15 ปี	403 (93.1)	30 (6.9)	433 (100.0)
อายุ 16 – 18 ปี	1,863 (92.5)	150 (7.5)	2,013 (100.0)
16 ปี	524 (92.6)	42 (7.4)	566 (100.0)
17 ปี	827 (92.1)	71 (7.9)	898 (100.0)
18 ปี	512 (93.3)	37 (6.7)	549 (100.0)
รวม	2,741 (92.0)	238 (8.0)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 2.442, df = 1, Sig. = 0.118

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มอายุที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.14 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) อย่างไรก็ตาม จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง อายุ และการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 2.442 และค่า Sig. เท่ากับ 0.118 จึงอาจกล่าวได้ว่า อายุและการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ อายุที่แตกต่างกันของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมที่แตกต่างกัน

(5) ความผิดปกติเกี่ยวกับอาวุธ

ตารางที่ 7.15 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดปกติเกี่ยวกับอาวุธ จำแนกตามอายุ

อายุ	การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ		
	ไม่เคย	เคย	รวม
อายุ 12 – 15 ปี	951 (98.4)	15 (1.6)	966 (100.0)
12 ปี	12 (100.0)	0 (0.0)	12 (100.0)
13 ปี	263 (98.1)	5 (1.9)	268 (100.0)
14 ปี	248 (98.0)	5 (2.0)	253 (100.0)
15 ปี	428 (98.8)	5 (1.2)	433 (100.0)
อายุ 16 – 18 ปี	1,982 (98.5)	31 (1.5)	2,013 (100.0)
16 ปี	560 (98.9)	6 (1.1)	566 (100.0)
17 ปี	885 (98.6)	13 (1.4)	898 (100.0)
18 ปี	537 (97.8)	12 (2.2)	549 (100.0)
รวม	2,933 (98.5)	46 (1.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 001, df = 1, Sig. = 0.979

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มอายุที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.15 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) อย่างไรก็ตาม จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง อายุ และการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 0.001 และค่า Sig. เท่ากับ 0.979 จึงอาจกล่าวได้ว่า อายุและการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ อายุที่แตกต่างกันของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธที่แตกต่างกัน

(6) ความผิดเกี่ยวกับการพนัน

ตารางที่ 7.16 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับการพนัน จำแนกตามอายุ

อายุ	การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน		
	ไม่เคย	เคย	รวม
อายุ 12 – 15 ปี	962 (99.6)	4 (0.4)	966 (100.0)
12 ปี	12 (100.0)	0 (0.0)	12 (100.0)
13 ปี	266 (99.3)	2 (0.7)	268 (100.0)
14 ปี	252 (99.6)	1 (0.4)	253 (100.0)
15 ปี	432 (99.8)	1 (0.2)	433 (100.0)
อายุ 16 – 18 ปี	2,004 (99.6)	9 (0.4)	2,013 (100.0)
16 ปี	563 (99.5)	3 (0.5)	566 (100.0)
17 ปี	894 (99.6)	4 (0.4)	898 (100.0)
18 ปี	547 (99.6)	2 (0.4)	549 (100.0)
รวม	2,966 (99.6)	13 (0.4)	2,979 (100.0)

หมายเหตุ: ข้อมูลในตารางมีจำนวนน้อยกว่า 5 เกินร้อยละ 20 จึงทำให้ไม่สามารถทดสอบความสัมพันธ์ด้วยสถิติ Chi-Square ได้

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนันของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มอายุที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.16 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) กับเด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) มีการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนันในสัดส่วนที่เท่ากัน อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ด้วยข้อมูลบางส่วนมีจำนวนน้อยเกินไป จึงไม่สามารถนำข้อมูลไปทดสอบความสัมพันธ์อายุและการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน ด้วยสถิติ Chi-Square ได้อย่างเหมาะสม

(7) ความผิดปกติอื่น

ตารางที่ 7.17 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดอื่น จำแนกตามอายุ

อายุ	การกระทำผิดอื่น		
	ไม่เคย	เคย	รวม
อายุ 12 – 15 ปี	964 (99.8)	2 (0.2)	966 (100.0)
12 ปี	12 (100.0)	0 (0.0)	12 (100.0)
13 ปี	266 (99.3)	2 (0.7)	268 (100.0)
14 ปี	253 (100.0)	0 (0.0)	253 (100.0)
15 ปี	433 (100.0)	0 (0.0)	433 (100.0)
อายุ 16 – 18 ปี	2,009 (99.8)	4 (0.2)	2,013 (100.0)
16 ปี	565 (99.8)	1 (0.2)	566 (100.0)
17 ปี	896 (99.8)	2 (0.2)	898 (100.0)
18 ปี	548 (99.8)	1 (0.2)	549 (100.0)
รวม	2,973 (99.8)	6 (0.2)	2,979 (100.0)

หมายเหตุ: ข้อมูลในตารางมีจำนวนน้อยกว่า 5 เกินร้อยละ 20 จึงทำให้ไม่สามารถทดสอบความสัมพันธ์ด้วยสถิติ Chi-Square ได้

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดอื่นของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มอายุที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.17 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) กับเด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) มีการกระทำผิดอื่นในสัดส่วนที่เท่ากัน อย่างไรก็ตาม ใดๆก็ตาม ด้วยข้อมูลบางส่วนมีจำนวนน้อยเกินไป จึงไม่สามารถนำข้อมูลไปทดสอบความสัมพันธ์อายุและการกระทำผิดอื่นด้วยสถิติ Chi-Square ได้อย่างเหมาะสม

กล่าวโดยสรุป เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีอายุที่ต่างกัน พบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดในภาพรวมของเด็กและเยาวชน โดยเด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่ามีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อย แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดตามลักษณะของการกระทำผิด พบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดเท่านั้น โดยเด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อย ในขณะที่พบว่า อายุที่แตกต่างกันของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม และการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ สำหรับการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่นนั้น ไม่สามารถวิเคราะห์ได้อย่างชัดเจน เนื่องจากข้อมูลไม่เพียงพอ

7.1.4 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามระดับการศึกษา

ตารางที่ 7.18 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	การกระทำผิด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	599 (76.0)	189 (24.0)	788 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 1	184 (78.3)	51 (21.7)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 2	168 (71.5)	67 (28.5)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 3	247 (77.7)	71 (22.3)	318 (100.0)
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.	1,471 (67.1)	720 (32.9)	2,191 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือ ปวช.ปี 1	425 (68.8)	193 (31.2)	618 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ ปวช.ปี 2	475 (66.6)	238 (33.4)	713 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือ ปวช.ปี 3	571 (66.4)	289 (33.6)	860 (100.0)
รวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 21.539, df = 1, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาอยู่ในระดับที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.18 พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับการศึกษาและการกระทำผิด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 21.539 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับการศึกษาและการกระทำผิด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่สูงกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่ต่ำกว่า

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาอยู่ในระดับที่ต่างกันในรายละเอียดตามลักษณะของการกระทำผิด สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

(1) ความผิดปกติเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด

ตารางที่ 7.19 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดปกติเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	696 (88.3)	92 (11.7)	788 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 1	215 (91.5)	20 (8.5)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 2	206 (87.7)	29 (12.3)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 3	275 (86.5)	43 (13.5)	318 (100.0)
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.	1,599 (73.0)	592 (27.0)	2,191 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือ ปวช.ปี 1	468 (75.7)	150 (24.3)	618 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ ปวช.ปี 2	517 (72.5)	196 (27.5)	713 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือ ปวช.ปี 3	614 (71.4)	246 (28.6)	860 (100.0)
รวม	2,295 (77.0)	684 (23.0)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 77.145, df = 1, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาอยู่ในระดับที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.19 พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาและการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 18.674 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับการศึกษาและการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่สูงกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่ต่ำกว่า

(2) ความผิดปกติเกี่ยวกับร่างกายและเพศ

ตารางที่ 7.20 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดปกติเกี่ยวกับร่างกายและเพศ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ		
	ไม่เคย	เคย	รวม
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	735 (93.3)	53 (6.7)	788 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 1	221 (94.0)	14 (6.0)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 2	207 (88.1)	28 (11.9)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 3	307 (96.5)	11 (4.0)	318 (100.0)
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.	2,090 (95.4)	101 (4.6)	2,191 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือ ปวช.ปี 1	593 (96.0)	25 (4.0)	618 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ ปวช.ปี 2	676 (94.8)	37 (5.2)	713 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือ ปวช.ปี 3	821 (95.5)	39 (4.5)	860 (100.0)
รวม	2,825 (94.8)	154 (5.2)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 5.294, df = 1, Sig. = 0.021

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาอยู่ในระดับที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.20 พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับการศึกษาและการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 5.294 และค่า Sig. เท่ากับ 0.021 จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับการศึกษาและการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่ต่ำกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ มากกว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่สูงกว่า

(3) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ตารางที่ 7.21 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน		
	ไม่เคย	เคย	รวม
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	737 (93.5)	51 (6.5)	788 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 1	220 (93.6)	15 (6.4)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 2	217 (92.3)	18 (7.7)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 3	300 (94.3)	18 (5.7)	318 (100.0)
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.	2,100 (95.8)	91 (4.2)	2,191 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือ ปวช.ปี 1	591 (95.6)	27 (4.4)	618 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ ปวช.ปี 2	678 (95.1)	35 (4.9)	713 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือ ปวช.ปี 3	831 (96.6)	29 (3.4)	860 (100.0)
รวม	2,837 (95.2)	142 (4.8)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 6.864, df = 1, Sig. = 0.009

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาอยู่ในระดับที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.21 พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับการศึกษาและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 6.864 และค่า Sig. เท่ากับ 0.009 จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับการศึกษาและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่ต่ำกว่ามีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มากกว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่สูงกว่า

(4) ความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

ตารางที่ 7.22 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	การกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม		
	ไม่เคย	เคย	รวม
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	709 (90.0)	79 (10.0)	788 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 1	214 (91.1)	21 (8.9)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 2	202 (86.0)	33 (14.0)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 3	293 (92.1)	25 (7.9)	318 (100.0)
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.	2,032 (92.7)	159 (7.3)	2,191 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือ ปวช.ปี 1	569 (92.1)	49 (7.9)	618 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ ปวช.ปี 2	662 (92.8)	51 (7.2)	713 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือ ปวช.ปี 3	801 (93.1)	59 (6.9)	860 (100.0)
รวม	2,741 (92.0)	238 (8.0)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 6.043, df = 1, Sig. = 0.014

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาอยู่ในระดับที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.22 พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาและการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 6.043 และค่า Sig. เท่ากับ 0.014 จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับการศึกษาและการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่ต่ำกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม มากกว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่สูงกว่า

(5) ความผิดเกี่ยวกับอาวุธ

ตารางที่ 7.23 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับอาวุธ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ		
	ไม่เคย	เคย	รวม
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	776 (98.5)	12 (1.5)	788 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 1	231 (98.3)	4 (1.7)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 2	231 (98.3)	4 (1.7)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 3	314 (98.7)	4 (1.3)	318 (100.0)
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.	2,157 (98.4)	34 (1.6)	2,191 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือ ปวช.ปี 1	610 (98.7)	8 (1.3)	618 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ ปวช.ปี 2	7.2 (98.5)	11 (1.5)	713 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือ ปวช.ปี 3	845 (98.3)	15 (1.7)	860 (100.0)
รวม	2,933 (98.5)	46 (1.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 0.003, df = 1, Sig. = 0.955

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาอยู่ในระดับที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.23 พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างไรก็ตาม จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับการศึกษาและการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 0.003 และค่า Sig. เท่ากับ 0.955 จึงอาจกล่าวได้ว่า ระดับการศึกษาและการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันของเด็กและเยาวชน ไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธที่แตกต่างกัน

(6) ความผิดเกี่ยวกับการพนัน

ตารางที่ 7.24 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับการพนัน จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน		
	ไม่เคย	เคย	รวม
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	785 (99.6)	3 (0.4)	788 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 1	235 (100.0)	0 (0.0)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 2	232 (98.7)	3 (1.3)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 3	318 (100.0)	0 (0.0)	318 (100.0)
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.	2,181 (99.5)	10 (0.5)	2,191 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือ ปวช.ปี 1	614 (99.4)	4 (0.6)	618 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ ปวช.ปี 2	710 (99.6)	3 (0.4)	713 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือ ปวช.ปี 3	857 (99.7)	3 (0.3)	860 (100.0)
รวม	2,966 (99.6)	13 (0.4)	2,979 (100.0)

หมายเหตุ: ข้อมูลในตารางมีจำนวนน้อยกว่า 5 เกินร้อยละ 20 จึงทำให้ไม่สามารถทดสอบความสัมพันธ์ ด้วยสถิติ Chi-Square ได้

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนันของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาอยู่ในระดับที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.24 พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนันมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างไรก็ตามก็ดี ด้วยข้อมูลบางส่วนมีจำนวนน้อยเกินไป จึงไม่สามารถนำข้อมูลไปทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาและการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน ด้วยสถิติ Chi-Square ได้อย่างเหมาะสม

(7) ความผิดอื่น

ตารางที่ 7.25 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดอื่น จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	การกระทำผิดอื่น		
	ไม่เคย	เคย	รวม
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	786 (99.7)	2 (0.3)	788 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 1	233 (99.1)	2 (0.9)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 2	235 (100.0)	0 (0.0)	235 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 3	318 (100.0)	0 (0.0)	318 (100.0)
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.	2,187 (99.8)	4 (0.2)	2,191 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือ ปวช.ปี 1	617 (99.8)	1 (0.2)	618 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือ ปวช.ปี 2	713 (100.0)	0 (0.0)	713 (100.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือ ปวช.ปี 3	857 (99.7)	3 (0.3)	860 (100.0)
รวม	2,973 (99.8)	6 (0.2)	2,979 (100.0)

หมายเหตุ: ข้อมูลในตารางมีจำนวนน้อยกว่า 5 เกินร้อยละ 20 จึงทำให้ไม่สามารถทดสอบความสัมพันธ์ด้วยสถิติ Chi-Square ได้

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดอื่นของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาอยู่ในระดับที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.25 พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีสัดส่วนในการกระทำผิดอื่นมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. อย่างไรก็ตาม ด้วยข้อมูลบางส่วนมีจำนวนน้อยเกินไป จึงไม่สามารถนำข้อมูลไปทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา และการกระทำผิดอื่น ด้วยสถิติ Chi-Square ได้อย่างเหมาะสม

กล่าวโดยสรุป เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ศึกษาอยู่ในระดับที่ต่างกัน พบว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดในภาพรวมของเด็กและเยาวชน โดยเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่สูงกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่ต่ำกว่า แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดตามลักษณะของการกระทำผิด พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่สูงกว่ามีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่ต่ำกว่า แต่พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่ต่ำกว่ามีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศ กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม มากกว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่สูงกว่า ในขณะที่พบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันของเด็กและเยาวชน ไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ สำหรับการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่นนั้น ไม่สามารถวิเคราะห์ได้อย่างชัดเจน เนื่องจากข้อมูลไม่เพียงพอ

7.1.5 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ

ตารางที่ 7.26 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ

ฐานะทางเศรษฐกิจ	การกระทำผิด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อย/น้อยกว่าคนอื่นมาก	27 (49.1)	28 (50.9)	55 (100.0)
ค่อนข้างน้อย/น้อยกว่าคนอื่น	277 (59.2)	191 (40.8)	468 (100.0)
ปานกลาง/เหมือนเพื่อนคนอื่น	1,597 (71.4)	639 (28.6)	2,263 (100.0)
ค่อนข้างมาก/ดีกว่าคนอื่น	154 (75.9)	49 (24.1)	203 (100.0)
มาก/ดีกว่าคนอื่นมาก	15 (88.2)	2 (11.8)	17 (100.0)
รวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 44.862, df = 4, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน โดยพิจารณาจากข้อมูลเกี่ยวกับการประเมินความสามารถในการใช้จ่ายของตนเองเมื่อเทียบกับคนอื่นในวัยเดียวกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.26 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 43.931 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน ในรายละเอียดตามลักษณะของการกระทำผิด สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

(1) ความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด

ตารางที่ 7.27 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ

ฐานะทางเศรษฐกิจ	ความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อย/น้อยกว่าคนอื่นมาก	38 (69.1)	17 (30.9)	55 (100.0)
ค่อนข้างน้อย/น้อยกว่าคนอื่น	318 (67.9)	150 (32.1)	468 (100.0)
ปานกลาง/เหมือนเพื่อนคนอื่น	1,755 (78.5)	481 (21.5)	2,263 (100.0)
ค่อนข้างมาก/ดีกว่าคนอื่น	168 (82.8)	35 (17.2)	203 (100.0)
มาก/ดีกว่าคนอื่นมาก	16 (94.1)	1 (5.9)	17 (100.0)
รวม	2,295 (77.0)	684 (23.0)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 33.040, df = 4, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดของเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.27 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 33.040 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า

(2) ความผิดปกติเกี่ยวกับร่างกายและเพศ

ตารางที่ 7.28 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดปกติเกี่ยวกับร่างกายและเพศ จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ

ฐานะทางเศรษฐกิจ	ความผิดปกติเกี่ยวกับร่างกายและเพศ		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อย/น้อยกว่าคนอื่นมาก	47 (85.5)	8 (14.5)	55 (100.0)
ค่อนข้างน้อย/น้อยกว่าคนอื่น	430 (91.9)	38 (8.1)	468 (100.0)
ปานกลาง/เหมือนเพื่อนคนอื่น	2,136 (95.5)	100 (4.5)	2,263 (100.0)
ค่อนข้างมาก/ดีกว่าคนอื่น	195 (96.1)	8 (3.9)	203 (100.0)
มาก/ดีกว่าคนอื่นมาก	17 (100.0)	0 (0.0)	17 (100.0)
รวม	2,825 (94.8)	154 (5.2)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 21.941, df = 4, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศของเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.28 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ มากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 21.941 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ มากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า

(3) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ตารางที่ 7.29 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ

ฐานะทางเศรษฐกิจ	ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อย/น้อยกว่าคนอื่นมาก	47 (85.5)	8 (14.5)	55 (100.0)
ค่อนข้างน้อย/น้อยกว่าคนอื่น	438 (93.6)	30 (6.4)	468 (100.0)
ปานกลาง/เหมือนเพื่อนคนอื่น	2,143 (95.8)	93 (5.4)	2,263 (100.0)
ค่อนข้างมาก/ดีกว่าคนอื่น	192 (94.6)	11 (5.4)	203 (100.0)
มาก/ดีกว่าคนอื่นมาก	17 (100.0)	0 (0.0)	17 (100.0)
รวม	2,837(95.2)	142 (4.8)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 17.229, df = 4, Sig. = 0.002

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.29 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 17.229 และค่า Sig. เท่ากับ 0.002 จึงอาจกล่าวได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า

(4) ความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

ตารางที่ 7.30 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ

ฐานะทางเศรษฐกิจ	ความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อย/น้อยกว่าคนอื่นมาก	45 (81.8)	10 (18.2)	55 (100.0)
ค่อนข้างน้อย/น้อยกว่าคนอื่น	418 (89.3)	50 (10.7)	468 (100.0)
ปานกลาง/เหมือนเพื่อนคนอื่น	2,070 (92.6)	166 (7.4)	2,236 (100.0)
ค่อนข้างมาก/ดีกว่าคนอื่น	191 (94.1)	12 (5.9)	203 (100.0)
มาก/ดีกว่าคนอื่นมาก	17 (100.0)	0 (0.0)	17 (100.0)
รวม	2,741 (92.0)	238 (8.0)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 16.036, df = 4, Sig. = 0.003

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมของเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.30 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า อย่างไรก็ตาม จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 16.036 และค่า Sig. เท่ากับ 0.003 จึงอาจกล่าวได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคมมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า

(5) ความผิดปกติเกี่ยวกับอาวุธ

ตารางที่ 7.31 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดปกติเกี่ยวกับอาวุธ จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ

ฐานะทางเศรษฐกิจ	ความผิดปกติเกี่ยวกับอาวุธ		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อย/แยกว่าคนอื่นมาก	53 (96.4)	2 (3.6)	55 (100.0)
ค่อนข้างน้อย/แยกว่าคนอื่น	461 (98.5)	7 (1.5)	468 (100.0)
ปานกลาง/เหมือนเพื่อนคนอื่น	2,207 (98.7)	29 (1.3)	2,263 (100.0)
ค่อนข้างมาก/ดีกว่าคนอื่น	196 (96.6)	7 (3.4)	203 (100.0)
มาก/ดีกว่าคนอื่นมาก	16 (94.1)	1 (5.9)	17 (100.0)
รวม	2,933 (98.5)	46 (1.5)	2,979 (100.0)

หมายเหตุ: ข้อมูลในตารางมีจำนวนน้อยกว่า 5 เกินร้อยละ 20 จึงทำให้ไม่สามารถทดสอบความสัมพันธ์ด้วยสถิติ Chi-Square ได้

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธของเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.31 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างจากคนอื่นมาก ทั้งกลุ่มที่ต่ำกว่าหรือสูงกว่า มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ มากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจใกล้เคียงกับคนในวัยเดียวกันทั่วไป อย่างไรก็ตาม ด้วยข้อมูลบางส่วนมีจำนวนน้อยเกินไป จึงไม่สามารถนำข้อมูลไปทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ ด้วยสถิติ Chi-Square ได้อย่างเหมาะสม

(6) ความผิดเกี่ยวกับการพนัน

ตารางที่ 7.32 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดเกี่ยวกับการพนัน จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ

ฐานะทางเศรษฐกิจ	ความผิดเกี่ยวกับการพนัน		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อย/แ่กว่าคนอื่นมาก	54 (98.2)	1 (1.8)	55 (100.0)
ค่อนข้างน้อย/แ่กว่าคนอื่น	465 (99.4)	3 (0.6)	468 (100.0)
ปานกลาง/เหมือนเพื่อนคนอื่น	2,228 (99.6)	8 (0.4)	2,263 (100.0)
ค่อนข้างมาก/ดีกว่าคนอื่น	202 (99.5)	1 (0.5)	203 (100.0)
มาก/ดีกว่าคนอื่นมาก	17 (100.0)	0 (0.0)	17 (100.0)
รวม	2,966 (99.6)	13 (0.4)	2,979 (100.0)

หมายเหตุ: ข้อมูลในตารางมีจำนวนน้อยกว่า 5 เกินร้อยละ 20 จึงทำให้ไม่สามารถทดสอบความสัมพันธ์ด้วยสถิติ Chi-Square ได้

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนันของเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.32 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีสัดส่วนในการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน มากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า อย่างไรก็ตาม ด้วยข้อมูลบางส่วนมีจำนวนน้อยเกินไป จึงไม่สามารถนำข้อมูลไปทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน ด้วยสถิติ Chi-Square ได้อย่างเหมาะสม

(7) ความผิดอื่น

ตารางที่ 7.33 ข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในความผิดอื่น จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจ

ฐานะทางเศรษฐกิจ	ความผิดอื่น		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อย/แ่กว่าคนอื่นมาก	54 (98.2)	1 (1.8)	55 (100.0)
ค่อนข้างน้อย/แ่กว่าคนอื่น	467 (99.8)	1 (0.2)	468 (100.0)
ปานกลาง/เหมือนเพื่อนคนอื่น	2,232 (99.8)	4 (0.2)	2,263 (100.0)
ค่อนข้างมาก/ดีกว่าคนอื่น	203 (100.0)	0 (0.0)	203 (100.0)
มาก/ดีกว่าคนอื่นมาก	17 (100.0)	0 (0.0)	17 (100.0)
รวม	2,973 (99.8)	6 (0.2)	2,979 (100.0)

หมายเหตุ: ข้อมูลในตารางมีจำนวนน้อยกว่า 5 เกินร้อยละ 20 จึงทำให้ไม่สามารถทดสอบความสัมพันธ์ด้วยสถิติ Chi-Square ได้

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดอื่นของเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.33 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีสัดส่วนในการกระทำผิดอื่นมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า อย่างไรก็ตาม ข้อมูลบางส่วนมีจำนวนน้อยเกินไป จึงไม่สามารถนำข้อมูลไปทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจและการกระทำผิดอื่น ด้วยสถิติ Chi-Square ได้อย่างเหมาะสม

กล่าวโดยสรุป เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดในภาพรวมของเด็กและเยาวชน โดยเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดตามลักษณะของการกระทำผิด พบว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด กระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม มากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า ทั้งนี้ สำหรับการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่นนั้น ไม่สามารถวิเคราะห์ได้อย่างชัดเจน เนื่องจากข้อมูลไม่เพียงพอ

7.2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

7.2.1 ปัจจัยด้านบุคลิกลักษณะส่วนตัว

ตารางที่ 7.34 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกลักษณะส่วนตัวและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

บุคลิกลักษณะต่อต้านสังคม	การกระทำผิด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อยที่สุด	1,066 (81.2)	247 (18.8)	1,313 (100.0)
น้อย	904 (60.8)	583 (39.2)	1,487 (100.0)
มาก	98 (56.0)	77 (44.0)	175 (100.0)
มากที่สุด	2 (50.0)	2 (50.0)	4 (100.0)
รวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 153.519, df = 3, Sig. = 0.000

เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านบุคลิกลักษณะส่วนตัวและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.34 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่บุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมสูง มีสัดส่วนในการกระทำผิด มากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีบุคลิกลักษณะต่อต้าน

สังคมต่ำกว่า และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง บุคลิกลักษณะต่อต้านสังคม และการกระทำผิด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 153.519 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า บุคลิกลักษณะต่อต้านสังคม และการกระทำผิด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเด็กและเยาวชนที่มีบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมสูงมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมต่ำกว่า

ทั้งนี้ ผลการสำรวจดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีบุคลิกภาพที่เชื่อว่า ผู้กระทำผิดหรืออาชญากรมักมีบุคลิกภาพที่แตกต่างจากคนทั่วไป โดยบุคลิกภาพของผู้กระทำผิดหรืออาชญากรที่ไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคม หรือมีบุคลิกต่อต้านสังคม (Antisocial Personality Disorder) ซึ่งสะท้อนผ่านบุคลิกภาพใน 5 ลักษณะสำคัญ คือ การขาดความเห็นใจผู้อื่น การขาดความสำนึกผิด ความรู้สึกด้านชาไม่เกรงกลัว การขาดความยับยั้งชั่งใจ และการเอาตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง

7.2.2 ปัจจัยครอบครัวและคนใกล้ชิด

(1) ครอบครัว

ตารางที่ 7.35 ความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันกับครอบครัว และการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ความผูกพันกับครอบครัวและคนใกล้ชิด	การกระทำผิด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อยที่สุด	67 (67.7)	32 (32.3)	99 (100.0)
น้อย	500 (61.2)	317 (38.8)	817 (100.0)
มาก	840 (70.4)	353 (29.6)	1,193 (100.0)
มากที่สุด	663 (76.2)	207 (23.8)	870 (100.0)
รวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = , df = , Sig. =

เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยความผูกพันกับครอบครัวและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.35 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับครอบครัวในระดับต่ำ มีส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับครอบครัวในระดับสูง และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ความผูกพันกับครอบครัวและการกระทำผิด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 66.381 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ความผูกพันกับครอบครัวและการกระทำผิด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ 0.05 โดยเด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับครอบครัวในระดับต่ำมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับครอบครัวในระดับที่สูงกว่า

ตารางที่ 7.36 ความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัว และการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

การควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัว	การกระทำผิด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อยที่สุด	187 (63.2)	109 (36.8)	296 (100.0)
น้อย	970 (66.1)	497 (33.9)	1,467 (100.0)
มาก	707 (73.4)	256 (26.6)	963 (100.0)
มากที่สุด	206 (81.4)	47 (18.6)	253 (100.0)
รวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 37.411, df = 3, Sig. = 0.000

นอกจากนี้ เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการควบคุมจากครอบครัวและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.36 ยังพบว่า เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัวในระดับต่ำ มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัวในระดับที่สูงกว่าและจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง การควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัวและการกระทำผิด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่าค่า Chi-Square เท่ากับ 37.411 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ความผูกพันกับครอบครัวและการกระทำผิด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัวต่ำ มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัวสูงกว่า

ทั้งนี้ ผลการสำรวจดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมทางสังคม ที่เชื่อว่า บุคคลจะไม่กระทำผิดเนื่องจากมีกลไกควบคุมที่เกิดจากสภาพแวดล้อมทางสังคมและกระบวนการทางสังคมเหนี่ยวรั้งไว้ โดยบุคคลที่มีพันธะทางสังคมหรือมีความผูกพันทางสังคมน้อย มีแนวโน้มจะก่ออาชญากรรม ทั้งนี้ กลไกควบคุมจากสถาบันทางสังคม ได้แก่ ครอบครัวเป็นสถาบันหลักที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชนและก่อให้เกิดพันธะหรือความผูกพัน หรือข้อผูกมัด ที่เป็นกลไกควบคุมการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชน

(2) โรงเรียน

ตารางที่ 7.37 ความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันกับโรงเรียน และการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ความผูกพันกับโรงเรียน	การกระทำผิด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อยที่สุด	14 (41.2)	20 (58.8)	34 (100.0)
น้อย	191 (62.6)	114 (37.4)	305 (100.0)
มาก	1,351 (71.9)	527 (28.1)	1,878 (100.0)
มากที่สุด	514 (67.5)	248 (32.5)	762 (100.0)
รวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 26.437, df = 3, Sig. = 0.000

เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยความผูกพันกับโรงเรียนและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.37 พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับโรงเรียนในระดับต่ำ มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับโรงเรียนในระดับสูง จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ความผูกพันกับโรงเรียน และการกระทำผิด ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 26.437 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ความผูกพันกับโรงเรียน และการกระทำผิด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับโรงเรียนต่ำมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับโรงเรียนที่สูงกว่า

ทั้งนี้ ผลการสำรวจดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมทางสังคมดังที่กล่าวข้างต้น โดยโรงเรียนเป็นอีกสถาบันหลักที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน และก่อให้เกิดพันธะ หรือความผูกพัน หรือข้อผูกมัด ที่เป็นกลไกควบคุมการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชนเช่นกัน

ตารางที่ 7.38 ความสัมพันธ์ระหว่างความไร้ระเบียบของสังคมในโรงเรียน และลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ความไร้ระเบียบในโรงเรียน	การกระทำผิด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อยที่สุด	1,522 (75.1)	505 (24.9)	2,027 (100.0)
น้อย	391 (62.4)	236 (37.6)	627 (100.0)
มาก	145 (51.2)	138 (48.8)	283 (100.0)
มากที่สุด	12 (28.6)	30 (71.4)	42 (100.0)
รวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 122.609, df = 3, Sig. = 0.000

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ปัญหาและความไร้ระเบียบในโรงเรียน ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญของเด็กและเยาวชน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.38 พบว่า เด็กและเยาวชนที่พบเห็นว่าโรงเรียนมีสถานการณ์ปัญหาและความไร้ระเบียบในระดับสูง มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่พบเห็นว่าโรงเรียนมีสถานการณ์ปัญหาและความไร้ระเบียบในระดับต่ำ และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ความไร้ระเบียบในโรงเรียนและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 122.609 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ความไร้ระเบียบในโรงเรียนและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า เด็กและเยาวชนที่อยู่ในสังคมโรงเรียนที่มีความไร้ระเบียบสูง มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่อยู่ในโรงเรียนที่มีความไร้ระเบียบที่ต่ำกว่า

ทั้งนี้ ผลการสำรวจดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ ที่เชื่อว่า ความวุ่นวายไร้ระเบียบของสังคมที่มีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลานำไปสู่การเกิดอาชญากรรม ดังนั้น ความไร้ระเบียบในโรงเรียน จึงอาจส่งผลให้เด็กและเยาวชนในสถานศึกษานั้นเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและก่ออาชญากรรมได้

(3) กลุ่มเพื่อน

ตารางที่ 7.39 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ถึงการกระทำผิดของเพื่อน และลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

การรับรู้ถึงการกระทำผิดของเพื่อน	การกระทำผิดของตนเอง		
	ไม่เคย	เคย	รวม
ไม่ได้รับรู้/ ไม่มีเพื่อนที่กระทำผิด	1,470 (91.7)	133 (8.3)	1,603 (100.0)
รับรู้/ มีเพื่อนที่กระทำผิด	600 (43.6)	776 (56.4)	1,376 (100.0)
รวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 807.885, df = 1, Sig. = 0.000

เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการเรียนรู้พฤติกรรมจากเพื่อนและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.39 พบว่า เด็กและเยาวชนที่รับรู้หรือมีเพื่อนที่กระทำผิด มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้รับรู้หรือไม่มีเพื่อนที่กระทำผิด และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้ถึงการกระทำผิดของเพื่อนและการกระทำผิดของตนเอง ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 807.885 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า การรับรู้ถึงการกระทำผิดของเพื่อนและการกระทำผิดของตนเองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า เด็กและเยาวชนที่รับรู้หรือมีเพื่อนที่กระทำผิด มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้รับรู้หรือไม่มีเพื่อนที่กระทำผิด

ทั้งนี้ ผลการสำรวจดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ที่เชื่อว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนและอาชญากรรมของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้หรือการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ซึ่งเพื่อนนับเป็นกลุ่มบุคคลที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน และนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและการก่ออาชญากรรมในลักษณะเดียวกับที่ได้รับรู้เป็นหรือพบเห็นจากการกระทำผิดของเพื่อน

7.2.3 ปัจจัยสภาพแวดล้อมในชุมชน

ตารางที่ 7.40 ความสัมพันธ์ระหว่างความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย และการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ความไม่สงบเรียบร้อยในชุมชน	การกระทำผิด		
	ไม่เคย	เคย	รวม
น้อยที่สุด	1,838 (71.8)	721 (28.2)	2,559 (100.0)
น้อย	203 (56.7)	155 (43.3)	358 (100.0)
มาก	27 (51.9)	25 (48.1)	52 (100.0)
มากที่สุด	2 (20.0)	8 (80.0)	10 (100.0)
รวม	2,070 (69.5)	909 (30.5)	2,979 (100.0)

Chi-Square = 53.303, df = 3, Sig. = 0.000

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ปัญหาและความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 7.40 พบว่า เด็กและเยาวชนที่พบเห็นว่าชุมชนที่ตนเองอยู่อาศัย มีสถานการณ์ปัญหาและความไร้ระเบียบในระดับสูง มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่พบเห็นว่าชุมชนที่ตนเองอยู่อาศัยมีสถานการณ์ปัญหาและความไร้ระเบียบในระดับต่ำ และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัยและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า ค่า Chi-Square เท่ากับ 53.303 และค่า Sig. เท่ากับ 0.000 จึงอาจกล่าวได้ว่า ความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัยและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรืออาจกล่าวได้ว่า เด็กและเยาวชนที่อยู่ในชุมชนที่มีความไร้ระเบียบสูง มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่อยู่ในชุมชนที่มีความไร้ระเบียบต่ำกว่า

ทั้งนี้ ผลการสำรวจดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ ที่เชื่อว่า ความวุ่นวายไร้ระเบียบของสังคมที่มีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาจะนำไปสู่การเกิดอาชญากรรม ดังนั้น ความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย จึงอาจส่งผลให้เด็กและเยาวชนในชุมชนนั้นเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและก่ออาชญากรรมได้

บทที่ 8

การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ทั้งการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง การกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง มีเป้าหมายในการสำรวจเพื่อให้ทราบถึงข้อมูลอาชญากรรมที่อาจมีได้มีการรายงานต่อหน่วยงานภาครัฐอย่างเป็นทางการ ซึ่งการสำรวจทั้งสองแบบมีเป้าหมายที่แตกต่างกัน โดยการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมถือเป็นข้อมูลเพียงบางส่วนของอาชญากรรมทั้งหมดที่เกิดขึ้นเท่านั้น เนื่องจากเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั้งหมดในสังคมมีบางส่วนที่เป็นอาชญากรรมในรูปแบบที่ไม่มีเหยื่อ ซึ่งจะไม่ปรากฏข้อมูลจากการสำรวจในส่วนนี้ ในขณะที่การสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองมักมุ่งเน้นการสำรวจพฤติกรรมหรือการกระทำที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งครอบคลุมทั้งพฤติกรรมที่มีลักษณะเบี่ยงเบนแต่ไม่ถือเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายและการกระทำที่ผิดกฎหมาย โดยพบว่าผู้ให้ข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองมักมุ่งเน้นให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือการกระทำที่ผิดกฎหมายเป็นหลัก แต่อาจไม่ยอมเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำที่เข้าข่ายการกระทำผิดกฎหมายมากนัก เนื่องจากเกรงว่าตนเองจะได้รับผลกระทบเชิงลบหรือความเดือดร้อนจากการให้ข้อมูล อีกทั้งการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองในครั้งนี้กำหนดกลุ่มเป้าหมายในการสำรวจที่แตกต่างกันไป โดยการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะครอบคลุมการสำรวจข้อมูลจากผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทุกกลุ่ม ในขณะที่การสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง มุ่งเน้นการสำรวจข้อมูลจากกลุ่มเด็กและเยาวชนที่มีอายุ 12-18 ปี เท่านั้น จึงอาจส่งผลให้มีข้อจำกัดการนำข้อมูลจากการสำรวจทั้ง 2 ส่วนมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกันได้อย่างตรงไปตรงมา เนื่องจากไม่สามารถนำข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มในการเกิดเหตุอาชญากรรม หรือรายละเอียดของการเกิดของอาชญากรรมในแต่ละรูปแบบมาเปรียบเทียบกัน เพื่อเห็นแนวโน้มของการเกิดเหตุอาชญากรรมได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้ การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนดังกล่าวมักต้องเป็นการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เห็นข้อมูลเชิงเปรียบเทียบสถานการณ์ในแต่ละช่วงเวลาชัดเจนมากขึ้น ดังนั้น การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจจึงควรเน้นการวิเคราะห์ข้อมูลในรายละเอียดของข้อมูลการสำรวจแต่ละส่วนเพื่อทำความเข้าใจปรากฏการณ์ของเหตุอาชญากรรมจากข้อมูลการสำรวจแต่ละประเด็น เพื่อนำผลการวิเคราะห์มาใช้ในการกำหนดนโยบายและแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในแต่ละประเด็นได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ สามารถนำข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมาวิเคราะห์ 3 ส่วนหลัก ได้แก่

ส่วนที่ 1 สรุปข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรม

8.1 สรุปข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน

8.1.1 ข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

(1) ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในความผิดทางเพศ และความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง ในขณะที่เมื่อพิจารณาความแตกต่างในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ประสบเหตุที่อยู่ในกลุ่มอายุต่างกัน พบว่า กลุ่มอายุ 18 – 25 ปี มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด และส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำ (น้อยกว่า 15,000 บาท) ซึ่งเป็นนักเรียน/นักศึกษา และรับจ้างทั่วไป

(2) ลักษณะของเหตุอาชญากรรม พบว่า ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่อมากที่สุดคือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง และความผิดต่อทรัพย์สิน ในสัดส่วนที่เท่ากัน ความผิดทางเพศ และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีบางส่วนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาถึงรายละเอียดในลักษณะของเหตุอาชญากรรมที่เกิดหรือประชาชนตกเป็นเหยื่อในแต่ละประเภท ปรากฏผลดังนี้

(2.1) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกายที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ อุบัติเหตุจลาจล รองลงมาคือ อุบัติเหตุอื่น ๆ ทะเลาะวิวาท โดยมีกรณี ข่า/พยายามฆ่า และความรุนแรงในครอบครัว ในสัดส่วนที่เท่ากัน นอกจากนี้ยังมีรูปแบบอื่นเพิ่มเติมในสัดส่วนที่น้อยลงไป

(2.2) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ การถูกปล้นจี้ ซึ่งทรัพย์สินในที่สาธารณะ รองลงมาคือ การถูกลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ การถูกลักทรัพย์สินในบ้าน/ ที่พักอาศัย การถูกปล้นจี้ ซึ่งทรัพย์สินในพื้นที่ส่วนบุคคล การถูกปล้นชิงรถยนต์/ รถจักรยานยนต์ และการถูกล้วงกระเป๋า ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีรูปแบบอื่นเพิ่มเติมในสัดส่วนที่น้อยลงไป

(2.3) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดทางเพศที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ การพุดจา ลวนลาม/ลอบแอบมอง และสะกดรอย/ลอบติดตาม ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน รองลงมาคือ การถูกข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ การถูกกระทำอนาจาร (มีการแตงเนื้อต้องตัว) การถูกข่มขืนขณะมีเมามา การถูกทารุณทางเพศ ในสัดส่วนใกล้เคียงกับ การถูกรุมโทรม และการถูกพุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) ตามลำดับ

(2.4) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวงที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ แשרลูกโซ่ รองลงมาคือ การถูกแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว การถูกหลอกขายสินค้าปลอม การถูกหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา การถูกหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น การถูกหลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย การถูกหลอกลวงให้

สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ การถูกหลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศ และการถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม ตามลำดับ

(2.5) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เช่น ถูกเข้าถึงโดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหาย เผยแพร่ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ รองลงมาคือ การถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ การถูกล่วงรู้พาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์และนำไปเปิดเผย และการถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ ตามลำดับ

(2.6) รูปแบบของเหตุอาชญากรรมในความผิดอื่นที่ประสบเหตุมากที่สุด คือ การตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคดีอาญา (แพะรับบาป) รองลงมาคือ การถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ การถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว การได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ การถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น โดยมีสัดส่วนใกล้เคียงกับ การถูกเรียกรับสินบนโดยภาคธุรกิจ และรองลงมาคือ การถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือการถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย และการได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย ตามลำดับ

(3) **ลักษณะของผู้ก่อเหตุอาชญากรรม** พบว่า ประชาชนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ จำหน้าหรือรูปร่างลักษณะของผู้ก่อเหตุไม่ได้ และผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่รู้จัก หรือไม่เกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ โดยหากเป็นคนที่รู้จักหรือเกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ก่อเหตุมากที่สุด คือ คู่ชีวิต รูปแบบอื่น และผู้ปกครองที่ไม่ใช่บิดา/มารดา ซึ่งมีสัดส่วนที่เท่ากัน

(4) **ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม** พบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด รองลงมาคือ ไม่บาดเจ็บ อันตรายต่อจิตใจ บาดเจ็บสาหัส และบาดเจ็บไม่สาหัส ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่เสียชีวิต อย่างไรก็ตามก็ตีพบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่สร้างความเสียหายต่อทรัพย์สิน

(5) **การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม** พบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ โดยเมื่อเกิดเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มีสัดส่วนการแจ้งเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับต่อทรัพย์สิน การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทางเพศ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง และการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่นมีสัดส่วนที่สูงกว่าลักษณะความผิดแต่ละประเภทที่กล่าวไป อาจเนื่องมาจากเป็นความผิดที่มีความหลากหลาย ทั้งนี้ พบว่าการแจ้งเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่จะเป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ รองลงมาคือ การแจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตน

นับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และมีเพียงเล็กน้อยที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ โดยพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่คือ ผลกระทบหรือความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยพบว่า เมื่อเกิดผลกระทบหรือความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ส่วนใหญ่จะมีสัดส่วนในการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่มากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับผลกระทบหรือความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม อีกทั้งยังพบว่า ส่วนใหญ่จะแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่เมื่อตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน ในขณะที่เมื่อตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม แต่ไม่มีความเสียหายต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่จะไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ อย่างไรก็ตามพบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งเหตุส่วนใหญ่มีความพึงพอใจปานกลางต่อการรับแจ้งเหตุสำหรับผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งเหตุ รองลงมาคือ พอใจค่อนข้างน้อย พอใจค่อนข้างมาก พอใจมาก และพอใจน้อย ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่ไม่พอใจ

ทั้งนี้ ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมแต่ไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ แบ่งเป็น 3 สาเหตุหลักคือ เหตุผลจากตัวผู้ประสบเหตุเอง เหตุผลจากตัวผู้ก่อเหตุ และเหตุผลจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และกระบวนการยุติธรรม โดยพบว่า การไม่แจ้งเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่มีเหตุผลมาจากตัวผู้ประสบเหตุหรือเหยื่อเอง โดยเฉพาะเมื่อเห็นว่าการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าวไม่เกิดความเสียหายหรือเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย รองลงมาคือ เหตุผลจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และกระบวนการยุติธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาเหตุจากความไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้ และมีเพียงเล็กน้อยที่มีเหตุผลมาจากตัวผู้ก่อเหตุ ทั้งกรณีของผู้ก่อเหตุที่เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด หรือผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล

(7) ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม พบว่า ประชาชนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน ทั้งเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และบริเวณที่พักอาศัย จะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยแตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก รองลงมาคือ มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง โดยมีบางส่วนรู้สึกปลอดภัยในระดับมาก ระดับค่อนข้างน้อย และระดับน้อย ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่มีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย ทั้งนี้ สามารถสรุปได้ว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง นอกจากนี้ยังพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินโดยรวมในระดับปานกลาง รองลงมาคือ มีความเชื่อมั่นระดับค่อนข้างมาก และมีความเชื่อมั่นระดับค่อนข้างน้อย และรู้สึกปลอดภัยในระดับน้อย โดยมีเพียงเล็กน้อยที่รู้สึกไม่ปลอดภัยเลย ทั้งนี้พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะมีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัยมากกว่าเมื่ออยู่นอกบริเวณที่พักอาศัย ทั้งนี้พบว่า การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย โดยผู้ที่พบเห็นการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐบ่อยครั้ง คือสัปดาห์ละครั้ง และเดือนละครั้ง ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก ในขณะที่ผู้ที่พบเห็นการพบเห็น

การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐน้อยกว่า จะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับที่ลดลง อีกทั้งยังพบว่า ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย โดยผู้ที่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง ในขณะที่ผู้ที่ไม่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก

(9) ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐ พบว่า ประชาชนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน ทั้งเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และบริเวณที่พักอาศัย จะมีความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐแตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่พบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรมในพื้นที่ชุมชนที่ตนเองอยู่อาศัยสัปดาห์ละครั้ง รองลงมาคือ พบเห็นเดือนละครั้ง และพบเห็นปีละครั้ง ตามลำดับ โดยประชาชนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในภาพรวมในระดับปานกลาง รองลงมาคือ พึงพอใจในระดับค่อนข้างมาก โดยมีบางส่วนที่รู้สึกพึงพอใจในระดับค่อนข้างน้อย พึงพอใจในระดับน้อย พึงพอใจในระดับมาก และไม่พึงพอใจเลย ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม อาจกล่าวได้ว่า ประชาชนส่วนใหญ่ยังมีความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม ทั้งนี้พบว่า การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐ โดยประชาชนที่พบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐบ่อยครั้ง คือ สัปดาห์ละครั้ง และเดือนละครั้ง ส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลางและค่อนข้างมากในสัดส่วนที่สูงกว่าผู้ที่พบเห็นการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ไม่มากนัก คือ ปีละครั้ง มากกว่า 1 ปี/ครั้ง รวมทั้งไม่เคยพบเลย อีกทั้งยังพบว่า ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ โดยผู้ที่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและผู้ที่ไม่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ต่างมีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง แต่มีสัดส่วนที่แตกต่างกัน โดยผู้ที่ไม่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีแนวโน้มที่จะมีความพึงพอใจในระดับค่อนข้างมากและมากในสัดส่วนที่สูงกว่า

8.1.2 ข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชน

(1) ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง โดยเด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) โดยเฉพาะการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด สอดคล้องกับข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษาที่พบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด แต่อย่างไรก็ดีพบว่า เด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่ต่ำกว่ามีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม มากกว่าเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในระดับที่สูงกว่า นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่ามีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงกว่า โดยเฉพาะการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด กระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

(2) พฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบว่า พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่เคยมีพฤติกรรมและการกระทำผิด โดยมีเพียงเล็กน้อยที่ให้ข้อมูลว่าเคยกระทำผิด ทั้งนี้ หากพิจารณาข้อมูลเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่าตนเองเคยกระทำผิด พบว่า ลักษณะของพฤติกรรมและการกระทำผิดมากที่สุดคือ การกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด รองลงมาคือ การกระทำผิดเกี่ยวกับความเรียบร้อยของสังคม การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่มีพฤติกรรมและการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาถึงรายละเอียดในลักษณะของพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในแต่ละประเภทปรากฏผลดังนี้

(2.1) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ รองลงมาคือ การซื้อรถจักรยานยนต์หรือขั้วรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์ การดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน และมีเพียงเล็กน้อยที่เคยเสพยาเสพติดและขายยาเสพติด ตามลำดับ

(2.2) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกายและเพศ พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ รองลงมาคือ การรวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น การแอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้

รับความยินยอม และการจับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่มีการบังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ

(2.3) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การขโมยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว และมีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดในประเด็นอื่นเพียงเล็กน้อย ได้แก่ การขโมยของจากร้านค้า การทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กรีดรถยนต์ พ่นสีอาคาร หรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต การลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น การขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ การขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น การข่มขู่คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ และการขโมยจักรยาน หรือรถจักรยานยนต์ หรือรถยนต์ ตามลำดับ

(2.4) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้านหรือชุมชน รองลงมาคือ การดัดแปลงรถจักรยานยนต์ให้เสียงดัง และการแข่งรถจักรยานยนต์บนถนนสาธารณะ ตามลำดับ

(2.5) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การพกมีดไว้ติดตัว และมีเพียงเล็กน้อยที่ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง และพกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว ในสัดส่วนที่เท่ากัน

(2.6) รูปแบบของการกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน พบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เด็กและเยาวชนทำมากที่สุดคือ การเล่นเกมการพนัน เช่น การเล่นไพ่ รองลงมาคือ การเล่นเกมออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์ หรือการเข้าเวปพนันออนไลน์ และมีเพียงเล็กน้อยที่ซื้อหวยใต้ดิน

(2.7) รูปแบบของการกระทำผิดอื่น พบว่า เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมและการกระทำผิดในลักษณะนี้เพียงเล็กน้อย ทั้งการโพสต์ข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหายให้คนอื่น การแสกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น และการซื้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์

ทั้งนี้ พบว่าเด็กและเยาวชนจำนวนไม่มากนักที่มีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของพฤติกรรมหรือการกระทำผิดในแต่ละลักษณะเพิ่มเติม ซึ่งอาจไม่สามารถนำข้อมูลดังกล่าวมาสะท้อนความเป็นตัวแทนของข้อมูลหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างสมบูรณ์ โดยพบว่า เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมและการกระทำผิดครั้งแรกตอนอายุประมาณ 14 ปี และเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมหรือกระทำผิดในลักษณะต่าง ๆ แบบเป็นประจำมีเพียงเล็กน้อย นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่มีการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์ และยาเสพติด และการกระทำผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม มักจะเป็นการกระทำผิดร่วมกับผู้อื่น รวมทั้งมีผู้อื่นรับรู้การกระทำผิดนั้น ในขณะที่การกระทำผิดเกี่ยวกับร่างกาย และเพศในแต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้ ข้อมูลการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธ การกระทำผิดเกี่ยวกับการพนัน และการกระทำผิดอื่น ไม่สามารถวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบได้ อย่างไรก็ตามก็ตีพบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่มีพฤติกรรมหรือการกระทำผิด มักไม่เคยถูกตักเตือนหรือลงโทษอย่างชัดเจนต่อพฤติกรรมหรือการกระทำผิดดังกล่าวอย่างจริงจัง โดยมักเป็นเพียงว่ากล่าวตักเตือนเท่านั้น

(3) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน มีดังนี้

(3.1) บุคลิกลักษณะส่วนตัว พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมสูง มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมต่ำกว่า หรือสรุปได้ว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักมีบุคลิกภาพที่แตกต่างจากเด็กและเยาวชนทั่วไป โดยบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคม หรือมีบุคลิกต่อต้านสังคม

(3.2) ครอบครัว พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับครอบครัวในระดับต่ำมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับครอบครัวในระดับที่สูงกว่า อีกทั้งยังพบว่า เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัวต่ำ มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมและกำกับดูแลจากครอบครัวสูงกว่า หรือสรุปได้ว่า กลไกควบคุมจากสถาบันทางสังคม ได้แก่ ครอบครัวเป็นสถาบันหลักที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน และก่อให้เกิดพันธะหรือความผูกพัน หรือข้อผูกมัด ที่เป็นกลไกควบคุมการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชน

(3.3) โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับโรงเรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับโรงเรียนที่สูงกว่า หรือสรุปได้ว่า โรงเรียนเป็นอีกสถาบันหลักที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน และก่อให้เกิดพันธะ หรือความผูกพัน หรือข้อผูกมัด ที่เป็นกลไกควบคุมการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชนเช่นกัน อีกทั้งยังพบว่า เด็กและเยาวชนที่อยู่ในสังคมโรงเรียนที่มีความไร้ระเบียบสูง มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่อยู่ในโรงเรียนที่มีความไร้ระเบียบที่ต่ำกว่า หรือสรุปได้ว่า ความไร้ระเบียบในโรงเรียน จึงอาจส่งผลให้เด็กและเยาวชนในสถานศึกษานั้นเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและก่ออาชญากรรมได้

(3.4) กลุ่มเพื่อน พบว่า เด็กและเยาวชนที่รับรู้หรือมีเพื่อนที่กระทำผิด มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้รับรู้หรือไม่มีเพื่อนที่กระทำผิด หรือสรุปได้ว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนและอาชญากรรมของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้หรือการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ซึ่งเพื่อนนับเป็นกลุ่มบุคคลที่มีความใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน และนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและการก่ออาชญากรรมในลักษณะเดียวกับที่ได้รับรู้เป็นหรือพบเห็นจากการกระทำผิดของเพื่อน

(3.5) ปัจจัยสภาพแวดล้อมในชุมชน พบว่า เด็กและเยาวชนที่อยู่ในชุมชนที่มีความไร้ระเบียบสูง มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่อยู่ในชุมชนที่มีความไร้ระเบียบต่ำกว่า หรือสรุปได้ว่า ความไร้ระเบียบในชุมชนที่อยู่อาศัย จึงอาจส่งผลให้เด็กและเยาวชนในชุมชนนั้นเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและก่ออาชญากรรมได้

8.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ

การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นวิธีการที่จะช่วยทำให้การรายงานข้อมูลสถานการณ์อาชญากรรมที่ไม่ได้รับแจ้งเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม (Dark Figure of Crime) สามารถปรากฏให้เห็นได้อย่างชัดเจนและช่วยสะท้อนข้อมูลการเกิดอาชญากรรมได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้การนำข้อมูลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมาใช้วิเคราะห์เปรียบเทียบกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐที่เป็นทางการ (Official Report) เป็นสิ่งสำคัญ อย่างไรก็ตาม การนำข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ จำเป็นต้องคำนึงถึงลักษณะของข้อมูลจากวิธีการสำรวจที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ข้อมูลมีลักษณะต่างกัน โดยการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมด้วยวิธีการรายงานตนเองมักมุ่งเน้นการสำรวจพฤติกรรมหรือการกระทำที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งอาจยังไม่มีรายงานต่อหน่วยงานของรัฐอย่างเป็นทางการ ส่งผลให้ขอบเขตของลักษณะของพฤติกรรมการกระทำผิดที่สำรวจค่อนข้างกว้างและมีความหลากหลาย มิใช่แค่เพียงการกระทำผิดที่กฎหมาย ในขณะที่การสำรวจข้อมูลจากเหยื่อหรือผู้เสียหาย และข้อมูลคดีอาชญากรรมของหน่วยงานรัฐ จะเป็นข้อมูลการกระทำผิดที่เป็นไปตามข้อกฎหมายเป็นหลัก การนำข้อมูลจากการสำรวจอาชญากรรมทั้ง 3 วิธีมาใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมร่วมกัน จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญในการพิจารณาถึงความแตกต่างของข้อมูลและเป้าหมายในการสำรวจที่แตกต่างกัน เพื่อกำหนดแนวทางและรูปแบบการใช้ประโยชน์จากข้อมูลได้อย่างเหมาะสมอย่างแท้จริง อีกทั้งการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นข้อมูลเพียงบางส่วนของอาชญากรรมทั้งหมดที่เกิดขึ้นเท่านั้น โดยการให้ข้อมูลเป็นไปตามความยินยอมสมัครใจของผู้ให้ข้อมูลเป็นหลัก ส่งผลให้การเปรียบเทียบข้อมูลเพื่อให้สะท้อนจำนวนการเกิดอาชญากรรมที่แท้จริงในแต่ละพื้นที่ทำได้ยาก แต่ควรมุ่งเน้นการเปรียบเทียบสัดส่วนของการเกิดเหตุอาชญากรรมในแต่ละประเภท รวมทั้งปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกิดเหตุอาชญากรรม เพื่อนำผลการวิเคราะห์มาใช้ในการป้องกันอาชญากรรมเป็นสำคัญ

8.2.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและการแจ้งเหตุอาชญากรรมจากข้อมูลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในรอบปี พ.ศ.2564 (1 มกราคม – 31 ธันวาคม พ.ศ.2564) พบว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรม โดยมีเพียงร้อยละ 42.2 ที่ให้ข้อมูลว่ามีการแจ้งเหตุอาชญากรรม และมีเพียงร้อยละ 35.2 ที่ให้ข้อมูลว่ามีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ¹ ส่งผลให้การนำข้อมูลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมาทำการเปรียบเทียบกับสถิติการรับแจ้งเหตุคดีอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อวิเคราะห์จำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงทำได้ยาก อีกทั้งยังพบว่า การบันทึกลักษณะของเหตุอาชญากรรมและการแบ่งประเภทลักษณะความผิดของการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และการรายงานสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมีความแตกต่างกัน ส่งผลให้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรม ควรมุ่งเน้นการพิจารณาเปรียบเทียบเฉพาะข้อมูลความผิดที่ตรงกันเป็นหลัก เพื่อมิให้เกิดการวิเคราะห์หรือเกิดข้อสรุปที่ไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง โดยสามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ใน 4 กลุ่มลักษณะความผิดคือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย และเพศ โดยสามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบได้ดังนี้

ตารางที่ 8.1 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน		สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ	
	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ร้อยละ)	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย และเพศ*	4,908 (45.8)	85,624.6	14,207 (22.9)	21.5
ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง	2,353 (22.0)	41,050.2	8,728 (14.1)	13.2
ความผิดต่อทรัพย์สิน	2,467 (23.0)	43,039.1	37,787 (61.0)	23.0

¹ ข้อมูลการสำรวจเพิ่มเติมได้ในตารางที่ 5.29 สัดส่วนการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อจำนวนครั้งที่ตกเป็นเหยื่อ จำแนกตามลักษณะความผิด (หน้า 97)

ตารางที่ 8.1 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด (ต่อ)

ลักษณะความผิด	สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน		สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ	
	จำนวนครั้ง ในการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ร้อยละ)	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	989 (9.2)	17,254.0	1,253 (2.0)	1.9
ความผิดรูปแบบอื่น***	1,681 (13.6)	29,326.6		

หมายเหตุ: * เนื่องจากรายงานสถิติคดีอาญา (คดี 4 กลุ่ม) ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติจัดกลุ่มลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ เป็นฐานความผิดเดียวกัน และกำหนดให้การวางเพลิง และการลักพาตัว เป็นความผิดต่อทรัพย์สิน

** จำนวนรวมฐานความผิด 4 กลุ่ม คือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย และเพศ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง ความผิดต่อทรัพย์สิน และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

*** ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นมีความหลากหลาย ซึ่งเกี่ยวข้องการรับแจ้งของหน่วยงานอื่นเพิ่มเติมด้วย นอกเหนือจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่งผลให้ไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจได้อย่างชัดเจน

ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2564)

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของตำรวจในภาพรวม ในความผิด 4 กลุ่มหลัก คือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย และเพศ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง ความผิดต่อทรัพย์สิน และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พบว่า ข้อมูลจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ในกลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกาย และเพศ (ร้อยละ 45.8) รองลงมาคือ ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 23.0) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 22.0) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 9.2) ในขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ พบสถิติรับแจ้งความผิดต่อทรัพย์สินมากที่สุด (ร้อยละ 61.0) รองลงมาคือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย และเพศ (ร้อยละ 22.9) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง(ร้อยละ 14.1) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 2.0) ทั้งนี้ ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นมีความหลากหลาย ซึ่งเกี่ยวข้องการรับแจ้งของหน่วยงานอื่นเพิ่มเติมด้วย นอกเหนือจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่งผลให้ไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจได้อย่างชัดเจน

อย่างไรก็ดี พบว่า สถิติข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชนมีจำนวนที่มากกว่าเป็นอย่างมาก อาจเนื่องมาจากรายละเอียดของเหตุอาชญากรรมในแต่ละลักษณะของความผิดมีความหลากหลาย ประกอบกับวิธีการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ให้ประชาชนเป็นผู้ตอบแบบสำรวจ

ด้วยตนเอง (Self-administered interviews) ส่งผลให้การให้ข้อมูลครอบคลุมลักษณะของการเกิดเหตุอาชญากรรมทั้งที่ไม่มี ความรุนแรงและมีความรุนแรงหรือเกิดความเสียหายอย่างชัดเจนต่อประชาชนของประชาชนในแต่ละกรณีมีความหลากหลาย ทั้งเหตุอาชญากรรมที่มีระดับไม่รุนแรงหรือไม่สร้างความเสียหายแก่ตัวผู้ประสบเหตุ ไปจนถึงเหตุอาชญากรรมที่มีความรุนแรง และมักจะนำไปสู่การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ รวมทั้งยังพบว่า การสำรวจข้อมูลด้วยวิธีการให้ผู้ประสบเหตุเป็นผู้กรอกข้อมูลเองยังเปิดโอกาสให้เข้าถึงข้อมูลที่มีความอ่อนไหวในการเปิดเผยต่อผู้อื่นได้มากยิ่งขึ้น อาทิ คดีทางเพศ ซึ่งเหยื่อจำนวนมากอาจไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องจากความอับอายหรือเกรงว่าจะได้รับความเสียหายจากการเปิดเผยข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าว อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาในสัดส่วนของการเกิดเหตุอาชญากรรม จะเห็นได้ว่าอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย และเพศ และความผิดต่อทรัพย์สิน ยังนับเป็นความผิดหลักที่เกิดขึ้นทั้งจากข้อมูลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ทั้งนี้ สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบรายละเอียดของข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จำแนกตามลักษณะความผิดได้ดังนี้

(1) ความผิดต่อชีวิตร่างกาย และเพศ

ตารางที่ 8.2 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ		
ลักษณะความผิด (ชีวิต ร่างกาย และเพศ)	จำนวนครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด (ชีวิต ร่างกาย และเพศ)	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย					
1. ฆ่า/ พยายามฆ่า	232 (4.7)	4,047.5	1. ฆ่า/ พยายามฆ่า	3,259 (22.9)	4.9
			- ฆ่า	1,111 (7.8)	1.7
			- ทำร้ายผู้อื่น ถึงแก่ความตาย	416 (2.9)	0.6
			- พยายามฆ่า	1,732 (12.2)	2.6
2. ทะเลาะวิวาท	425 (8.7)	7,414.5	2. ทำร้ายร่างกาย	3,015 (21.2)	4.6
3. ความรุนแรง ในครอบครัว	231 (4.7)	4,030.0			

ตารางที่ 8.2 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ (ต่อ)

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ		
ลักษณะความผิด (ชีวิต ร่างกาย และเพศ)	จำนวนครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด (ชีวิต ร่างกาย และเพศ)	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดทางเพศ					
1. ช่มชู้ใช้กำลัง บังคับ	248 (5.1)	4,326.6	1. ช่มชู้	1,431 (10.1)	2.2
2. ช่มชู้ขณะมีนเมา	208 (4.2)	3,628.8			
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศอื่น					
1. ความผิดเกี่ยวกับ ชีวิตร่างกายอื่น	2,112 (43.0)	36,845.8	ความผิดเกี่ยวกับ ชีวิต ร่างกาย และเพศอื่น	6,502 (45.8)	9.83
- อุบัติเหตุจากรถ	659 (13.4)	11,496.9			
- อุบัติเหตุอื่น ๆ	432 (8.8)	7,536.6			
- ช่มชู้คุกคาม	270 (5.5)	4,710.4			
- ก่อการร้าย	140 (2.9)	2,442.4			
- ชุลมุนต่อสู้	133 (2.7)	2,320.3			
- ความผิดต่อ เสรีภาพ	89 (1.8)	1,552.7			
- วางระเบิด	84 (1.7)	1,465.5			
- ปลอ่ยสารพิษ	67 (1.4)	1,168.9			
- หน่วงเหนี่ยวกักขัง	60 (1.2)	1,046.8			
- เอาคนเป็นทาส	60 (1.2)	1,046.8			
- ทำแท้งผิด กฎหมาย	51 (1.0)	889.7			
- ปลอมปนอาหาร	44 (0.9)	767.6			

ตารางที่ 8.2 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ (ต่อ)

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ		
ลักษณะความผิด (ชีวิต ร่างกาย และเพศ)	จำนวนครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด (ชีวิต ร่างกาย และเพศ)	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
2.ความผิดทางเพศ อื่น	1,475 (30.1)	25,732.7			
- พุดจาฉนวนลาม/ ลอบแอบมอง	352 (7.2)	6,141.0			
- พุดจาฉนวนลาม/ ลอบแอบมอง (ในสถานที่ ทำงาน)	175 (3.6)	3,053.0			
- สะกดรอย/ลอบ ติดตาม	349 (7.1)	6,088.6			
- กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อ ต้องตัว)	221 (4.5)	3,855.5			
- ถูกรุมโทรม	188 (3.8)	3,279.8			
- ทารุณทางเพศ	190 (3.9)	3,314.7			
- รวม	4,908 (100.0)	85,624.6	รวม	14,207 (100.0)	22.21

ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2564)

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ดังปรากฏผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 8.2 พบว่า ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ที่พบมากที่สุดคือ เหตุอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย และเพศ ในรูปแบบอื่น ๆ ที่ไม่ใช่การฆ่าหรือพยายามฆ่า การทะเลาะวิวาท/ ทำร้ายร่างกาย การลักพาตัว การวางเพลิง และการข่มขืน ซึ่งมีสัดส่วนที่สูง ทั้งในข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายอื่น ร้อยละ 43.0 คิดเป็น 36,845.8 รายต่อประชากรแสนคน และความผิดทางเพศอื่น ร้อยละ 30.1 คิดเป็น 25,732.7 รายต่อประชากรแสนคน) และสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

(ร้อยละ 45.8) เนื่องจากเป็นข้อมูลที่รวบรวมเหตุอาชญากรรมในความผิดหลายลักษณะเข้าไว้ด้วยกัน อย่างไรก็ตาม ภายใต้อาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ในลักษณะความผิดหลักคือ การฆ่าหรือพยายามฆ่า การทะเลาะวิวาท/ ทำร้ายร่างกาย การลักพาตัว การวางเพลิง และการข่มขืน พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่พบมากที่สุดคือ การทะเลาะวิวาท (ร้อยละ 8.7) คิดเป็น 7,414.5 รายต่อประชากรแสนคน รองลงมาคือ การฆ่า/พยายามฆ่า (ร้อยละ 4.7) คิดเป็น 4,047.5 รายต่อประชากรแสนคน ในขณะที่เมื่อพิจารณาข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กลับพบว่า คดีในฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ที่รับแจ้งมากที่สุดคือ การฆ่า/พยายามฆ่า (ร้อยละ 22.9) คิดเป็น 4.9 รายต่อประชากรแสนคน รองลงมาคือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 21.2) คิดเป็น 4.6 รายต่อประชากรแสนคน

(2) ความผิดต่อทรัพย์

ตารางที่ 8.3 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับทรัพย์

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ		
ลักษณะความผิด (ทรัพย์)	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด (ทรัพย์)	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
1. ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	688 (27.9)	12,002.8	1. ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	416 (1.1)	0.63
- ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ ในที่สาธารณะ	275 (11.1)	4,797.6	- ปล้นทรัพย์	36 (0.1)	0.05
- ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ ในพื้นที่ส่วนบุคคล	166 (6.7)	2,896.0	- ชิงทรัพย์	380 (1.0)	0.57
- ปล้นชิงโคกระบี่หรือเครื่องมือเกษตร	97 (3.9)	1,692.3			
- ปล้นชิงสินค้า	150 (6.1)	2,616.9			

ตารางที่ 8.3 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตาม ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ต่อ)

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ		
ลักษณะความผิด (ทรัพย์สิน)	จำนวนครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด (ทรัพย์สิน)	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
2. ปล้นชิงรถยนต์/ รถจักรยานยนต์	160 (6.5)	2,791.3	2. โจรกรรม รถยนต์/ รถจักรยานยนต์ - โจรกรรมรถยนต์ - โจรกรรม รถจักรยานยนต์	1,246 (3.3) 114 (0.3) 1,132 (3.0)	1.88 0.17 1.71
3. วิ่งราวทรัพย์สิน	143 (5.8)	2,494.8	3. วิ่งราวทรัพย์สิน	566 (1.5)	0.86
4. กรรโชกทรัพย์สิน	79 (3.2)	1,378.2	4. กรรโชกทรัพย์สิน	138 (0.4)	0.21
5. ทำให้เสียทรัพย์สิน	117 (4.7)	2,041.2	5. ทำให้เสียทรัพย์สิน	2,767 (7.3)	4.18
6. ลักทรัพย์สิน	734 (29.8)	12,805.3	6. ลักทรัพย์สิน	20,996 (55.6)	31.73
- ลักทรัพย์สินสถาน ประกอบการ	115 (4.7)	2,006.3			
- ลักพาหนะ (รวมถึง ทรัพย์สินสิ้นในพาหนะ)	140 (5.7)	2,442.4			
- ลักโคกระบือหรือ เครื่องมือ การเกษตร	77 (3.1)	1,343.3			
- ลักทรัพย์สินสิ้นใน บ้าน/ที่พักอาศัย	196 (7.9)	3,419.4			
- ลักทรัพย์สินรูปแบบอื่น	206 (8.4)	3,593.9			
7. วางเพลิง*	88 (3.6)	1,535.2	7. วางเพลิง	489 (1.3)	0.7
8. ลักพาตัว*	77 (3.1)	1,343.3	8. ลักพาเรียกค่าไถ่	3 (0.02)	0.05

ตารางที่ 8.3 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ต่อ)

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ		
ลักษณะความผิด (ทรัพย์สิน)	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด (ทรัพย์สิน)	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
9. อื่น ๆ	381 (15.4)	6,646.9	9. อื่น ๆ	11,166 (29.6)	16.87
- ล้วงกระเป๋า	157 (6.4)	2,739.0	- ยกยอกทรัพย์สิน	5,654 (15.0)	8.54
- บุกรุกทรัพย์สิน	145 (5.9)	2,529.7	- รับของโจร	233 (0.6)	0.35
- ช่มชู้ว่าจะเปิดเผยความลับ	79 (3.2)	1,378.2	- คดีทรัพย์สินอื่น	5,279 (14.0)	7.98
รวม	2,467 (100.0)	43,039.1	รวม	37,787	56.36

ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2564)

หมายเหตุ: *สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจกำหนดให้การวางเพลิง และการลักพาตัว เป็นความผิดต่อทรัพย์สิน

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ดังปรากฏผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 8.3 พบว่า ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่พบมากที่สุดคือ การลักทรัพย์สิน ซึ่งมีสัดส่วนที่สูง ทั้งในข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (ร้อยละ 29.8 คิดเป็น 12,805.3 รายต่อประชากรแสนคน) และสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (ร้อยละ 55.6 คิดเป็น 31.73 รายต่อประชากรแสนคน) และเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ตกเป็นเหยื่อจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในลำดับที่รองลงมาคือ การปล้น จี้ ซิงทรัพย์สิน (ร้อยละ 27.9) คิดเป็น 12,002.8 รายต่อประชากรแสนคน และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินอื่น ๆ คือ การล้วงกระเป๋า การบุกรุกทรัพย์สิน และการช่มชู้ว่าจะเปิดเผยความลับ (ร้อยละ 15.4) คิดเป็น 6,646.9 รายต่อประชากรแสนคน โดยมีสัดส่วนของการรับแจ้งในคดีปล้นชิงรถยนต์/รถจักรยานยนต์ การวิงราวทรัพย์สิน การกรรโชกทรัพย์สิน และการทำให้เสียทรัพย์สิน ไม่มากนัก

ในขณะที่เหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้รับแจ้งสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในลำดับที่รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินอื่น ๆ คือ การยกยอกทรัพย์สิน การรับของโจร และคดีทรัพย์สินอื่น ๆ (ร้อยละ 29.6) คิดเป็น 16.87 รายต่อประชากรแสนคน โดยมีสัดส่วนของการรับแจ้งในคดีปล้น จี้ ซิงทรัพย์สิน การโจรกรรมรถยนต์/รถจักรยานยนต์ การวิงราวทรัพย์สิน การกรรโชกทรัพย์สิน และการทำให้เสียทรัพย์สิน ไม่มากนัก

ทั้งนี้ เหตุอาชญากรรมในรูปแบบของการลักพาตัว/ การลักพาเรียกค่าไถ่ และการวางเพลิง พบว่ามีไม่มากนัก ทั้งในข้อมูลข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ อย่างไรก็ตาม เหตุอาชญากรรมใน 2 กรณีนี้ ถูกจัดกลุ่มให้อยู่ในความผิดต่อชีวิตร่างกายในแบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในขณะที่ข้อมูลสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติจัดให้อยู่ในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์

(3) ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

ตารางที่ 8.4 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตาม ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ		
ลักษณะความผิด (ฉ้อโกง การหลอกลวง)	จำนวนครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด (ฉ้อโกง การหลอกลวง)	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
1. แอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว	347 (14.7)	6,053.7	ฉ้อโกง (ยกเว้น การฉ้อโกงผ่าน ระบบคอมพิวเตอร์)	9,642 (100.0)	14.57
2. แשרลูกโซ่	433 (18.4)	7,554.1			
3. หลอกขายสินค้า	292 (12.4)	5,094.2			
4. หลอกประกาศ ขายสินค้าแต่ไม่ จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้ แต่ไม่ตรงกับที่ โฆษณา	286 (12.2)	4,989.5			
5. หลอกลวงด้วยกล ฉ้อฉลให้โอนเงิน เข้าบัญชีธนาคาร คนร้าย	229 (9.7)	3,995.1			

ตารางที่ 8.4 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ต่อ)

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ		
ลักษณะความผิด (ฉ้อโกง การหลอกลวง)	จำนวนครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด (ฉ้อโกง การหลอกลวง)	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
6. หลอกลวงให้ สูญเสียทรัพย์สิน ให้คนร้าย โดยมี การแสดงเอกสาร เท็จให้หลงเชื่อ	199 (8.5)	3,471.7			
7. ถูกหลอกลวงด้วย การใช้เงินปลอม	169 (7.2)	2,948.4			
8. หลอกลวงจัดหา งานหรือให้ไป ทำงานในประเทศ หรือต่างประเทศ	166 (7.1)	2,896.0			
9. หลอกลวงให้ สูญเสียทรัพย์สิน ให้คนร้ายด้วย วิธีการอื่น	232 (9.9)	4,047.5			
รวม	2,353 (100.0)	41,050.2	รวม	9,642 (100.0)	14.57

ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2564)

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง ดังปรากฏผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 8.4 พบว่า ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงที่พบมากที่สุดจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนคือ แชร่ลูกโซ่ (ร้อยละ 18.4) คิดเป็น 7,554.1 รายต่อประชากรแสนคน รองลงมาคือ การแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 14.7) คิดเป็น 6,053.7 รายต่อประชากรแสนคน การหลอกขายสินค้าปลอม (ร้อยละ 12.4) คิดเป็น 5,094.2 รายต่อประชากรแสนคน และการหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา (ร้อยละ 12.2) คิดเป็น 4,989.5 รายต่อ

ประชากรแสนคน โดยมีสัดส่วนของการฉ้อโกงการหลอกลวงอื่นไม่มากนัก ในขณะที่ในรายงานสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงที่ได้รับแจ้ง เป็นการรายงานจำนวนคดีฉ้อโกง (ยกเว้นการฉ้อโกงผ่านระบบคอมพิวเตอร์)² โดยรวม แต่ไม่ได้มีการแยกรายละเอียดของลักษณะของคดีฉ้อโกงเพิ่มเติม จึงทำให้ไม่สามารถนำข้อมูลมาเปรียบเทียบกับข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวงจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในรายละเอียดได้อย่างชัดเจน

(4) ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ตารางที่ 8.5 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ		
ลักษณะความผิด (คอมพิวเตอร์)	จำนวนครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิด (คอมพิวเตอร์)	จำนวนคดี (ร้อยละ)	อัตราการตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
1. ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมทาง คอมพิวเตอร์	337 (34.1)	5,879.3	1. ความผิดตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์	2,851 (67.6)	4.31
2. ถูกหลอกลอบเข้าสู่ระบบ คอมพิวเตอร์	227 (23.0)	3,960.2	2. ฉ้อโกงที่กระทำ ผ่านระบบ คอมพิวเตอร์	1,366 (32.4)	2.06
3. ถูกลวงรู้รหัสเวิร์ด สำหรับระบบ คอมพิวเตอร์ และ นำไปเปิดเผย	221 (22.3)	3,855.5			
4. ถูกลวงข้อมูลในระบบ คอมพิวเตอร์	204 (20.6)	3,559.0			
รวม	989 (100.0)	17,254.0	รวม	4,217	6.37

ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2564)

² ข้อมูลคดีฉ้อโกงผ่านระบบคอมพิวเตอร์ จะนำไปวิเคราะห์เปรียบเทียบในกลุ่มของความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ดังปรากฏผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 8.5 พบว่า ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่พบมากที่สุดจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนคือ ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 34.1) คิดเป็น 5,879.3 รายต่อประชากรแสนคน รองลงมาคือ ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 23.0) คิดเป็น 3,960.2 รายต่อประชากรแสนคน การถูกล้วงรู้พาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปเปิดเผย (ร้อยละ 22.3) คิดเป็น 3,855.5 รายต่อประชากรแสนคน และการถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 20.6) คิดเป็น 3,559.0 รายต่อประชากรแสนคน ในขณะที่ในรายงานสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่ได้รับแจ้ง เป็นการรายงานข้อมูล 2 ส่วนคือ ความผิดตาม พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 67.6) คิดเป็น 106.3 รายต่อประชากรแสนคน และคดีฉ้อโกงที่กระทำผ่านระบบคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 32.4) คิดเป็น 2.06 รายต่อประชากรแสนคน แต่ไม่ได้มีการแยกรายละเอียดของลักษณะของคดีเพิ่มเติม จึงทำให้ไม่สามารถนำข้อมูลมาเปรียบเทียบกับข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในรายละเอียดได้อย่างชัดเจน

8.2.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้วยวิธีการรายงานตนเอง กับสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

การนำข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้วยวิธีการรายงานตนเองมาใช้ในการเปรียบเทียบกับสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่จัดเก็บจากคดีอาชญากรรมที่มีการแจ้งเหตุไปยังหน่วยงานของรัฐอย่างเป็นทางการนั้น อาจไม่สามารถพิจารณาเปรียบเทียบในลักษณะของจำนวนคดีได้ เนื่องจากข้อจำกัดของผลการสำรวจด้วยวิธีการรายงานตนเอง ที่เป็นไปตามการยินยอมให้ข้อมูลของผู้ตอบแบบสำรวจเป็นหลัก แต่สามารถพิจารณาเปรียบเทียบในรายละเอียดของลักษณะการกระทำผิด หรือแนวโน้มเกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำผิด เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการเฝ้าระวังและป้องกันอาชญากรรมในอนาคตได้ ทั้งนี้ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน นับเป็นหน่วยงานหลักที่ดำเนินการเก็บข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจากคดีความที่มีการแจ้งเหตุและมีการดำเนินคดีในกระบวนการยุติธรรมอย่างเป็นทางการ ส่งผลให้เป็นข้อมูลหลักที่สามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้วยวิธีการรายงานตนเองในครั้งนี้ โดยประเด็นการเปรียบเทียบข้อมูลที่น่าสนใจมีดังนี้

(1) ข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด

(1.1) เพศ

ตารางที่ 8.6 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด เปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจด้วยวิธีการรายงานตนเอง และข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ 2563 จำแนกตามเพศ

เพศ	ข้อมูลคดี*		ข้อมูลการรายงานตนเอง	
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ
ชาย	16,403	90.7	382	42.0
หญิง	1,672	9.3	489	53.8
ไม่ต้องการระบุ			38	4.2
รวม	18,075	100.0	909	100.0

หมายเหตุ: * ข้อมูลที่มีการเผยแพร่ล่าสุดอย่างสมบูรณ์ คือ ข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี ในปีงบประมาณ 2563 ที่มา: กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2563)

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจากข้อมูลการสำรวจด้วยวิธีการรายงานตนเอง และข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 จำแนกตามเพศ ดังปรากฏผลในตารางที่ 8.7 พบว่า ข้อมูลมีความแตกต่างกันคือ จากข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 90.7) ในขณะที่ข้อมูลการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองพบว่า เด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลว่าตนเองเคยกระทำผิดส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง (ร้อยละ 53.8) อย่างไรก็ตาม ในการสำรวจข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชนพบว่า มีผู้ให้ข้อมูลบางส่วนที่ไม่ต้องการระบุเพศ ทำให้การแบ่งข้อมูลแตกต่างจากข้อมูลเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศที่มีการระบุเพศอย่างชัดเจนทุกกรณี นอกจากนี้หากพิจารณาถึงจำนวนเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองส่วนใหญ่ พบว่า เป็นเพศหญิง จึงส่งผลให้สัดส่วนของเด็กและเยาวชนที่ให้ข้อมูลกระทำผิดของตนเองส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง โดยหากพิจารณาสัดส่วนการกระทำผิดระหว่างเด็กและเยาวชนเพศชาย และเพศหญิง กลับพบว่า เด็กและเยาวชนเพศชายมีสัดส่วนการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนเพศหญิง ดังข้อมูลที่ปรากฏในตารางที่ 7.2 (บทที่ 7)

(1.2) อายุ

ตารางที่ 8.7 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด เปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจด้วยวิธีการรายงานตนเอง และข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ 2563 จำแนกตามอายุขณะกระทำผิด

ระดับการศึกษา	ข้อมูลคดี*		ข้อมูลการรายงานตนเอง	
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 12 ปี	93	0.5		
อายุ 12 – 15 ปี	5,776	32.7	228	25.1
12 ปี	179	1.0	3	0.3
13 ปี	584	3.3	61	6.7
14 ปี	1,729	9.8	69	7.6
15 ปี	3,284	18.6	95	10.5
อายุ 16 – 18 ปี	11,681	66.0	681	74.9
16 ปี	5,119	28.9	169	18.6
17 ปี	6,527	36.9	296	32.6
18 ปี	35	0.2	216	23.8
มากกว่า 18 ปี	153	0.8		
รวม	17,703	100.0	909	100.0

หมายเหตุ: * ข้อมูลที่มีการเผยแพร่ล่าสุดอย่างสมบูรณ์ คือ ข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี
ในปีงบประมาณ 2563

ที่มา: กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2563)

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจากข้อมูลการสำรวจด้วยวิธีการรายงานตนเอง และข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 จำแนกตามอายุขณะกระทำผิด ดังปรากฏผลในตารางที่ 8.8 พบว่า ข้อมูลเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ เด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่ากลุ่มอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่มีอายุ 17 ปี (ร้อยละ 36.9 และ 32.5 ตามลำดับ) ในขณะที่เด็กและเยาวชนในกลุ่มอายุ 12-15 ปี พบข้อมูลที่สอดคล้องกันว่า เด็กและเยาวชนที่มีอายุ 15 ปี จะกระทำผิดในสัดส่วนที่มากที่สุด (ร้อยละ 18.6 และ 10.4 ตามลำดับ) อย่างไรก็ตาม ข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชน กำหนดช่วงอายุของกลุ่มผู้ตอบแบบสำรวจไว้เพียง 12 -18 ปี ทำให้ไม่มีข้อมูลเชิงเปรียบเทียบในกรณีของผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี และกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 18 ปี

(1.3) ระดับการศึกษา

ตารางที่ 8.8 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด เปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจด้วยวิธีการรายงานตนเอง และข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ข้อมูลคดี*		ข้อมูลการรายงานตนเอง	
	จำนวนคน	ร้อยละ	จำนวนคน	ร้อยละ
ไม่ได้รับการศึกษา	124	0.64		
ประถมศึกษา	3,220	16.54		
มัธยมศึกษาตอนต้น	11,433	58.72	189	20.8
มัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า	4,684	24.06	720	79.2
อื่นๆ	9	0.04		
รวม	19,470	100.0	909	100.0

หมายเหตุ: * ข้อมูลที่มีการเผยแพร่ล่าสุดอย่างสมบูรณ์ คือ ข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี ในปีงบประมาณ พ.ศ.2563 ที่มา: กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2563)

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจากข้อมูลการสำรวจด้วยวิธีการรายงานตนเอง และข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 จำแนกตามระดับการศึกษา ดังปรากฏผลในตารางที่ 8.8 พบว่าข้อมูลมีความแตกต่างกันคือ จากข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 58.72) มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่ากลุ่มอื่นๆ ในขณะที่ข้อมูลการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองพบว่า เด็กและเยาวชนที่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. (ร้อยละ 79.2) มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 20.8) อย่างไรก็ตาม ข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชนกำหนดช่วงอายุของกลุ่มผู้ตอบแบบสำรวจไว้เพียงกลุ่มที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. ทำให้ไม่มีข้อมูลเชิงเปรียบเทียบในกรณีของเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้รับการศึกษา หรืออยู่ในระดับประถมศึกษา หรืออื่น ๆ

(2) ลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 8.9 จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 จำแนกตามฐานความผิด

ฐานความผิด	ข้อมูลคดี*		ข้อมูลการรายงานตนเอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.ความผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์ และยาเสพติด	9,600	49.31	684	53.3
2.ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	2,028	10.42	142	11.1
3.ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย**	1,705	8.76	154	12.0
4.ความผิดเกี่ยวกับเพศ**	790	4.06		
5.ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	770	3.95	46	3.6
6.ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ และชื่อเสียง	437	2.24	238	18.6
7.ความผิดอื่นๆ	4,140	21.26	19	1.5
รวม	19,470	100.0	1,283***	100.0

หมายเหตุ: * ข้อมูลที่มีการเผยแพร่ล่าสุดอย่างสมบูรณ์ คือ ข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี ในปีงบประมาณ พ.ศ.2563

** ข้อมูลลักษณะคดีในแบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชน กำหนดให้ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และเพศ เป็นกลุ่มเดียวกัน

*** เนื่องด้วยข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชนเป็นการให้ข้อมูลความผิดที่มากกว่า 1 กรณี ทำให้มีจำนวนรวมของข้อมูลการกระทำผิดจากเด็กและเยาวชน คำนวนจากการกระทำผิดรวมทั้งสิ้น 1,283 กรณี จากเด็กและเยาวชนที่รายงานข้อมูลว่าตนเองกระทำผิด จำนวน 909 คน

ที่มา: กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2563)

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจากข้อมูลการสำรวจด้วยวิธีการ รายงานตนเอง และข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ในปีงบประมาณ 2563 จำแนกตามลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ดังปรากฏผลในตารางที่ 8.9 พบว่า ข้อมูลเป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ จากข้อมูลสถิติคดีอาชญากรรมของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสะท้อนให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ถูกดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษเป็นหลัก (ร้อยละ 49.31) เช่นเดียวกับข้อมูลการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชนที่สะท้อนว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่กระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด (ร้อยละ 53.3) อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณา ในรายละเอียดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจากแบบสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง มุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมและการกระทำผิดที่เกี่ยวกับแอลกอฮอล์มากกว่ายาเสพติดอย่างชัดเจน

ลักษณะความผิดที่รองลงมาในข้อมูล สถิติคืออาชญากรรมของกรรมพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชนคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ร้อยละ 10.42) ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 8.76) ความผิดเกี่ยวกับเพศ (ร้อยละ 4.06) ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด (ร้อยละ 3.95) ความผิดเกี่ยวกับ ความสงบสุข เสรีภาพ และชื่อเสียง (ร้อยละ 2.24) ตามลำดับ ในขณะที่ข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมด้วยวิธีการ รายงานตนเองของเด็กและเยาวชน สะท้อนให้เห็นว่า การกระทำผิดที่อยู่ในลำดับที่ 2 คือ ความผิดเกี่ยวกับ ความสงบสุข เสรีภาพ และชื่อเสียง³ (ร้อยละ 18.6) ซึ่งมักเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการรวมกลุ่มกันของเด็กและ เยาวชน และไม่มีการถูกลงโทษอย่างจริงจัง และรองลงมาคือ การกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ (ร้อยละ 12.0) การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ร้อยละ 11.1) ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่กระทำผิดเกี่ยวกับ อาวุธ (ร้อยละ 3.6) และกระทำผิดในลักษณะอื่น (ร้อยละ 1.5)

8.3 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า

เนื่องด้วยการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมาของประเทศไทย มีเพียงการสำรวจ ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นหลัก แต่ยังไม่มีการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ที่เป็นทางการ การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า จึงสามารถวิเคราะห์ เปรียบเทียบได้เพียงการวิเคราะห์ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564 เปรียบเทียบกับผลการสำรวจในครั้งก่อนหน้า โดยเมื่อนำข้อมูลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564 นี้ มาพิจารณาเปรียบเทียบกับผลการสำรวจ ในครั้งก่อนหน้า อาจสามารถพิจารณาเปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจในปี พ.ศ.2559 พ.ศ.2561 และ พ.ศ.2563 เนื่องจากประเภทของข้อมูลที่ใช้ในการสำรวจมีความสอดคล้องกัน โดยเป็นการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในประเภทความผิด 5 กลุ่ม ได้แก่ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย ความผิดต่อทรัพย์สิน ความผิดทางเพศ ความผิดเกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิด และความผิดในรูปแบบอื่น (ซึ่งรวมความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ไว้ด้วย) โดยใช้อัตราการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรมที่พบนำมาคำนวณอัตราอาชญากรรมต่อประชากรแสนคนโดยเทียบเคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ปี พ.ศ.2559 จำนวน 4,400 คน ปี พ.ศ.2561 จำนวน 4,549 คน ปี พ.ศ. 2563 จำนวน 11,834 คน และปี พ.ศ.2564 จำนวน 5,732 คน เพื่อให้การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั้ง 4 ครั้งเป็นฐานประชากรเดียวกันให้สามารถ เปรียบเทียบกันได้

อย่างไรก็ดีในการเปรียบเทียบอาชญากรรมจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน 4 ครั้ง ดังกล่าว มีข้อจำกัดในการเปรียบเทียบอันเนื่องมาจากประเด็นเกี่ยวกับลักษณะความผิดในการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมในแต่ละประเภทของการสำรวจมีความแตกต่างกัน โดยในปี พ.ศ. 2563 มีการพัฒนาแบบสำรวจ ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ร่วมกับสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม โดยมีการเพิ่มเติมลักษณะความผิดตามแบบสากลซึ่งอ้างอิงจากคู่มือการจำแนก

³ ในแบบสำรวจข้อมูลอาชญากรรมด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชน กำหนดว่าเป็นความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของสังคม

อาชญากรรมตามรูปแบบสากลเพื่อการสถิติของสหประชาชาติ (ICCS: International Classification of Crime for Statistical Purposes) ส่งผลให้มีการเพิ่มลักษณะอาชญากรรมแต่ละลักษณะความผิดเพื่อให้สอดคล้องกับการสำรวจข้อมูลตามมาตรฐานสากล เช่น กรณีปล่อยสารพิษในประการที่น่าจะเกิดอันตรายต่อบุคคลและชุมชน การเรียกสินบนในทางธุรกิจ และได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติ เป็นต้น จึงทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะฐานความผิดในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมปี พ.ศ.2563 มีรายละเอียด และมีจำนวนรายการมากกว่าการสำรวจอาชญากรรมครั้งก่อนหน้า (การสำรวจในปี พ.ศ.2559 และ พ.ศ.2561) รวมถึงในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้ออกแบบให้สามารถระบุรายละเอียดของลักษณะการก่อเหตุได้จากแบบ สอญ.1 โดยไม่จำเป็นต้องเก็บ สอญ.2 เพิ่มเติม และแบบสำรวจดังกล่าวถูกนำมาใช้ในการสำรวจต่อเนื่องในปี พ.ศ.2564 ครั้งนี้ ดังนั้น การเปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 กับการสำรวจครั้งก่อนหน้า (การสำรวจในปี พ.ศ.2559 พ.ศ.2561 และพ.ศ.2563) จึงเป็นการเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเฉพาะในความผิดที่มีลักษณะตรงกันเท่านั้น และหากลักษณะผิดใดในการสำรวจครั้งก่อนหน้าไม่ได้แยกรายละเอียดของประเภทความผิดไว้ จะนำข้อมูลความผิดที่มีลักษณะเดียวกันรวมเป็นกลุ่มเดียวกันเพื่อให้สามารถเปรียบเทียบในแต่ละปีของการสำรวจได้ชัดเจน โดยปรากฏผลการเปรียบเทียบดังนี้

ตารางที่ 8.10 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 ในภาพรวม

ลักษณะ ความผิด	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน
ชีวิต	12 (6.9)	272.7	20 (8.2)	439.65	38 (3.5)	321.1	1,428 (16.8)	24,912.8
ทรัพย์สิน	127 (73.0)	2,886.4	77 (31.6)	1,692.7	285 (26.3)	2,408.3	2,302 (27.1)	40,160.5
เพศ	2 (1.1)	45.5	2 (0.8)	44.0	12 (1.1)	101.4	1,741 (20.5)	30,373.3
ฉ้อโกงการ หลอกลวง	26 (14.9)	590.9	121 (49.6)	2,659.9	712 (65.8)	6,016.5	1,606 (18.9)	28,018.1
คอมพิวเตอร์	7 (4.0)	159.1	17 (7.0)	373.71	6 (0.6)	50.70	337 (4.0)	5,879.3

ตารางที่ 8.10 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 ในภาพรวม (ต่อ)

ลักษณะ ความผิด	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน
รูปแบบอื่น	0 (0.0)	0	7 (2.8)	153.8	29 (2.7)	245.1	1,077 (12.7)	18,789.3

หมายเหตุ: * คำนวณอัตราอาชญากรรมต่อประชากรแสนคน โดยเทียบกับกลุ่มตัวอย่าง ปี พ.ศ.2559 จำนวน 4,400 คน ปี พ.ศ.2561 จำนวน 4,549 คน ปี พ.ศ.2563 จำนวน 11,834 คน และปี พ.ศ.2564 จำนวน 5,732 คน

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในปี พ.ศ.2564 กับผลการสำรวจครั้งก่อนหน้า ดังปรากฏผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบในตารางที่ 8.10 พบว่า ในภาพรวมการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้นกว่าการสำรวจก่อนหน้าอย่างเห็นได้ชัด ในทุกประเภทความผิด และเมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่า ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2564 ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ เช่นเดียวกับผลการสำรวจในปี พ.ศ.2559 ในขณะที่ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2561 และ พ.ศ.2563 พบว่า ส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง อย่างไรก็ตามประเด็นที่น่าสนใจคือ ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย และความผิดทางเพศ จำนวนมากขึ้นกว่าผลการสำรวจในปีก่อนหน้าในสัดส่วนที่สูง โดยผลการสำรวจในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ถึง 299.5 เท่า และพบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ถึง 77.6 เท่า

ทั้งนี้ สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบรายละเอียดของข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จำแนกตามลักษณะความผิดได้ดังนี้

(1) ความผิดปกติต่อชีวิตและร่างกาย

ตารางที่ 8.11 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดปกติต่อชีวิตและร่างกาย

ลักษณะ	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวนราย / ครั้ง ในการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนราย / ครั้ง ในการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนราย / ครั้ง ในการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนราย / ครั้ง ในการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อประชากร 100,000 คน
ฆ่า/ พยายามฆ่า	1 (8.3)	22.7	0 (0.0)	0.0	0 (0.0)	0.0	232 (16.2)	4,047.5
ถูกทำร้าย/ พยายามทำร้าย ร่างกาย*	11 (91.7)	250.0	2 (10.0)	44.0	13 (30.2)	109.9	789 (55.3)	13,764.8
คุกคาม ลอบติดตาม ข่มขู่ว่าจะทำ ร้ายร่างกาย/ ฆ่า*	0 (0.0)	0.0	18 (90.0)	395.7	25 (65.8)	211.3	270 (18.9)	4,710.4
หน่วงเหนี่ยว กักขัง	0 (0.0)	0.0	0 (0.0)	0.0	0 (0.0)	0.0	60 (4.2)	1,046.8
ลักพาตัว	0 (0.0)	0.0	0 (0.0)	0.0	0 (0.0)	0.0	77 (5.4)	1,343.3
รวม	12 (100.0)	272.73	20 (100.0)	439.65	38 (100.0)	321.11	1,428 (100.0)	24,912.8

หมายเหตุ: * รวมความผิดทะเลาะวิวาท ซุลมุนต่อสู้อันตรายต่อชีวิตและร่างกาย และความรุนแรงในครอบครัว เป็นความผิดถูกทำร้าย/พยายามทำร้ายร่างกาย

** รวมความผิดข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย และข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว เป็นความผิดคุกคาม ลอบติดตาม ข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกาย/ฆ่า

*** ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ.2559 - 2561 เช่น ก่อการร้าย วางเพลิง อุบัติเหตุจราจร เป็นต้น

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 เปรียบเทียบกับผลการสำรวจครั้งก่อนหน้า ดังปรากฏผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบในตารางที่ 8.11 พบว่า ในการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายเพิ่มสูงขึ้นกว่าการสำรวจรายก่อนหน้า โดยเห็นได้จากการเปรียบเทียบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายต่อประชากรแสนคนในปี พ.ศ.2564 ที่มีสัดส่วนที่สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ถึง 77.6 เท่า โดยเมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเหตุอาชญากรรมแต่ละรูปแบบ พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ในปี พ.ศ.2564 คือ ถูกทำร้าย/พยายามทำร้ายร่างกาย เช่นเดียวกับผลการสำรวจในปี พ.ศ.2559 ในขณะที่ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2561 และ พ.ศ.2563 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ คุกคาม ลอบติดตาม ช่มชู้ว่าจะทำร้ายร่างกาย/ฆ่า อย่างไรก็ตามประเด็นที่น่าสนใจคือผลการสำรวจในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายในรูปแบบของการถูกฆ่า/ พยายามฆ่า จำนวน 270 ครั้ง ในขณะที่ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2561 และ พ.ศ.2563 ไม่พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่อในลักษณะดังกล่าว และผลการสำรวจในปี พ.ศ.2559 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบดังกล่าวเพียง 1 รายเท่านั้น เช่นเดียวกับผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบของหน่วงเหนี่ยวกักขัง และการลักพาตัว ซึ่งไม่ปรากฏข้อมูลในการสำรวจปี พ.ศ.2559 พ.ศ.2561 และ พ.ศ.2563 แต่กลับพบข้อมูลในการสำรวจในปี พ.ศ.2564 จำนวน 60 คน และ 77 คน ตามลำดับ

(2) ความผิดต่อทรัพย์

ตารางที่ 8.12 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดต่อทรัพย์

ลักษณะ	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวน ราย /ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย /ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย /ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย /ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน
ปล้น ทรัพย์	20 (16.6)	454.6	2 (2.6)	44.0	5 (1.8)	42.4	538 (23.5)	9,385.9
ชิงทรัพย์	7 (5.5)	159.1	0 (0.0)	0.0	14 (4.9)	118.3	143 (6.2)	2,494.8

ตารางที่ 8.12 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม
ภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน (ต่อ)

ลักษณะ	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน
ล้วงกระเป๋า	3 (2.4)	68.2	1 (1.3)	22.0	8 (2.8)	67.7	157 (6.8)	2,739.0
ขโมยพาหนะ และทรัพย์สิน ในพาหนะ	9 (7.1)	204.6	6 (7.8)	131.9	12 (4.2)	101.4	300 (13.0)	5,233.8
ลักโคกระบือ หรือเครื่องมือ การเกษตร	3 (2.4)	68.2	21 (27.3)	461.6	16 (5.5)	135.2	77 (3.3)	1,343.3
ลักทรัพย์สิน ในบ้าน/ ที่พักอาศัย	72 (56.7)	1,636.4	43 (55.8)	945.3	82 (24.8)	692.9	196 (8.5)	3,419.4
ข่มขู่ว่าจะ เปิดเผย ความลับ เช่น แบล็ค เมลล์ ภาพ ลับ/ คลิป ลับ เป็นต้น	0 (0.0)	0.0	1 (1.3)	22.0	1 (0.3)	8.5	79 (3.4)	1,378.2
กรรโชก ทรัพย์สิน (ขู่ เชิญว่าจะทำ อันตรายต่อ ชีวิต/ร่างกาย ทรัพย์สิน เพื่อแลกกับ การเอา ทรัพย์สิน)	0 (0.0)	0.00	0 (0.0)	0.0	7 (2.4)	59.2	79 (3.4)	1,378.2

ตารางที่ 8.12 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน (ต่อ)

ลักษณะ	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวนราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อประชากร 100,000 คน
ทำให้เสียทรัพย์สิน (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ)	2 (1.6)	45.5	0 (0.0)	0.00	4 (1.4)	33.8	117 (5.1)	2,041.2
บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน	0 (0.00)	0.00	3 (3.90)	66.0	16 (5.5)	135.2	145 (6.3)	2,529.7
ขโมยทรัพย์สิน รูปแบบอื่น ๆ	11 (8.6)	250.0	0 (0.0)	0.0	120 (41.4)	1,014.0	471 (20.5)	8,217.0
รวม	127 (100.0)	2,886.4	77 (100.0)	1,692.7	285 (26.4)	2,408.3	2,302 (18.6)	40,160.5

หมายเหตุ: * ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ.2559 - 2561 เช่น หลงลืมวางทรัพย์สินแล้วสูญหาย และยกยอกทรัพย์สิน เป็นต้น

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สิน จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 เปรียบเทียบกับผลการสำรวจครั้งก่อนหน้า ดังปรากฏผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบในตารางที่ 8.12 พบว่า ในการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินเพิ่มสูงขึ้นกว่าการสำรวจรายก่อนหน้า โดยเห็นได้จากการเปรียบเทียบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินต่อประชากรแสนคนในปี พ.ศ.2564 ที่มีสัดส่วนที่สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ถึง 16.7 เท่า โดยเมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินแต่ละรูปแบบ พบว่า ข้อมูลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินในแต่ละปีมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยพบว่า ในขณะที่ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2559 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2561 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย เช่นเดียวกับผลการสำรวจในปี พ.ศ.2559 แต่รูปแบบเหตุอาชญากรรม

ที่รองลงมาคือ ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร และผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สินรูปแบบอื่น ๆ รองลงมาคือ คือ ลักทรัพย์สิน ในบ้าน/ที่พักอาศัย ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ในปี พ.ศ.2564 คือ ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ รองลงมาคือ การขโมยทรัพย์สินรูปแบบอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม อาจสรุปผลการเปรียบเทียบโดยรวม ได้ว่า รูปแบบของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สิน 3 รูปแบบ คือ การปล้น จี้ ชิงทรัพย์ การลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย และการขโมยทรัพย์สินรูปแบบอื่น ๆ ยังคงมีสัดส่วนที่สูงกว่าเหตุอาชญากรรม ในความผิดต่อทรัพย์สินรูปแบบอื่น ในปี พ.ศ. 2559-2564

(3) ความผิดทางเพศ

ตารางที่ 8.13 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดทางเพศ

ลักษณะ	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน
ข่มขืน/ พยายาม ข่มขืน	0 (0.00)	0.00	0 (0.00)	0.00	0 (0.00)	0.00	644 (37.0)	11,235.2
กระทำ อนาคต/ ลวนลาม ทางเพศ	0 (0.00)	0.00	0 (0.00)	0.00	1 (8.3)	8.5	221 (12.7)	3,855.5
ข่มขู่/คุกคาม ทางเพศ	2 (100.0)	45.5	2 (100.0)	44.0	11 (91.7)	93.0	876 (50.3)	15,282.6
รวม	2 (100.0)	45.5	2 (100.0)	44.0	12 (100.0)	101.4	1,741 (100.0)	30,373.3

หมายเหตุ: * รวมความผิดข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ ข่มขืนขณะมีเมามา และรัมโทรม เป็นความผิดข่มขืน/พยายามข่มขืน

** รวมความผิดสะกดรอย / ลอบติดตาม พุดจา ลวนลาม/ ลอบแอบมอง และ พุดจา ลวนลาม/ ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) เป็นความผิดข่มขู่/คุกคามทางเพศ

*** ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ.2559 - 2561 เช่น ทารุณทางเพศ เป็นต้น

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 เปรียบเทียบกับผลการสำรวจครั้งก่อนหน้า ดังปรากฏผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบในตารางที่ 8.13 พบว่า ในการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศเพิ่มสูงขึ้นกว่าการสำรวจรายก่อนหน้า โดยเห็นได้จากการเปรียบเทียบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศต่อประชากรแสนคนในปี พ.ศ.2564 ที่มีสัดส่วนที่สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ถึง 299.5 เท่า อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศแต่ละรูปแบบ พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศส่วนใหญ่ในการสำรวจแต่ละปี คือ การข่มขู่/คุกคามทางเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสำรวจในปี พ.ศ.2559 และพ.ศ.2561 ที่พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ เฉพาะรูปแบบของการข่มขู่/คุกคามทางเพศ (จำนวนปีละ 2 ราย) เท่านั้น ในขณะที่การสำรวจในปี พ.ศ.2563 ส่วนใหญ่พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ เฉพาะรูปแบบของการข่มขู่/คุกคามทางเพศ จำนวน 11 ราย และพบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบการถูกระงับอำนาจ/ ลวนลามทางเพศ อีก 1 ราย ในขณะที่การสำรวจในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศทุกรูปแบบ และมีจำนวนที่สูงกว่าผลการสำรวจก่อนหน้าอย่างชัดเจน อาจเนื่องมาจากวิธีการตอบแบบสำรวจที่ให้ผู้ตอบแบบสำรวจเป็นผู้กรอกข้อมูลเองตามที่ได้อธิบายไว้ข้างต้น

(4) ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ตารางที่ 8.14 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลักษณะ	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน
แอบอ้างใช้ ข้อมูล/ เอกสาร ส่วนตัว	4 (15.4)	90.9	15 (12.4)	329.7	36 (5.1)	304.2	347 (21.6)	6,053.7
แชร์ลูกโซ่	4 (15.4)	90.9	4 (3.3)	87.9	52 (7.3)	439.4	433 (27.0)	7,554.1

ตารางที่ 8.14 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม
ภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง (ต่อ)

ลักษณะ	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน
หลอกหลวง จัดหางาน หรือให้ไป ทำงานใน ประเทศหรือ ต่างประเทศ	0 (0.00)	0.00	0 (0.00)	0.00	3 (0.4)	25.4	166 (10.3)	2,896.0
หลอกหลวง ด้วยกลฉ้อฉล ให้โอนเงิน เข้าบัญชี ธนาคาร คนร้าย	3 (11.5)	68.2	59 (48.8)	1,297.0	63 (8.8)	532.4	229 (14.3)	3,995.1
หลอกหลวงให้ สูญเสีย ทรัพย์สินให้ คนร้าย โดย มีการแสดง เอกสารเท็จ ให้หลงเชื่อ	5 (19.2)	113.6	14 (11.6)	307.8	1 (0.1)	8.5	199 (12.4)	3,471.7
หลอกหลวง ให้สูญเสีย ทรัพย์สินให้ คนร้ายด้วย วิธีการอื่น	10 (38.5)	227.3	29 (23.9)	637.5	557 (78.3)	4,706.8	232 (14.4)	4,047.5
รวม	26 (100.0)	590.91	121 (100.0)	2,659.9	712 (100.0)	6,016.6	1,606 (100.0)	28,018.1

หมายเหตุ: * รวมความผิดที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อหลอกหลวงรูปแบบต่าง ๆ ที่ไม่ได้มีการแยกรายการไว้ เป็นความผิดหลอกหลวง
ให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น

*** ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ.2559 - 2561 เช่น หลอกขายสินค้าปลอม และหลอกหลวง
ด้วยการใช้เงินปลอม เป็นต้น

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 เปรียบเทียบกับผลการสำรวจครั้งก่อนหน้า ดังปรากฏผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบในตารางที่ 8.14 พบว่า ในการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวงเพิ่มสูงขึ้นกว่าการสำรวจรายก่อนหน้า โดยเห็นได้จากการเปรียบเทียบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวงต่อประชากรแสนคนในปี พ.ศ.2564 ที่มีสัดส่วนที่สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ถึง 4.7 เท่า โดยเมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวงแต่ละรูปแบบพบว่า ข้อมูลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ในแต่ละปีมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยพบว่า ในขณะที่ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2559 และ พ.ศ.2563 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวงส่วนใหญ่ คือ การถูกหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น (ที่ไม่ได้เป็นวิธีการหลักตามที่กำหนดรายการไว้ในแบบสำรวจ) รองลงมาคือ การถูกหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2561 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวงส่วนใหญ่ คือ หลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย รองลงมาคือ การถูกหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น (ที่ไม่ได้เป็นวิธีการหลักตามที่กำหนดรายการไว้ในแบบสำรวจ) และผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวงส่วนใหญ่ คือ การถูกหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น (ที่ไม่ได้เป็นวิธีการหลักตามที่กำหนดรายการไว้ในแบบสำรวจ) เช่นเดียวกับผลการสำรวจในปี พ.ศ.2559 และมีข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรูปแบบอื่นไม่มากนัก ในขณะที่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวงส่วนใหญ่ในปี พ.ศ.2564 คือ แชร่ลูกโซ่ รองลงมาคือ แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว ทั้งนี้ จากผลการเปรียบเทียบดังกล่าวจึงอาจสะท้อนได้ว่า ลักษณะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีความหลากหลายไปตามช่วงเวลาของการสำรวจ

(5) ความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ตารางที่ 8.15 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ลักษณะ	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวนราย / ครั้ง	อัตราต่อประชากร	จำนวนราย / ครั้ง	อัตราต่อประชากร	จำนวนราย / ครั้ง	อัตราต่อประชากร	จำนวนราย / ครั้ง	อัตราต่อประชากร
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	7	159.09	17	373.71	6	50.70	337	5,879.3
	(100.0)		(100.0)		(100.0)		(100.0)	
รวม	7	159.1	17	373.7	6	50.7	337	5,879.3
	(100.0)		(100.0)		(100.0)		(100.0)	

หมายเหตุ: * ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ.2559 - 2561 เช่น ลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ และล่วงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์และนำไปเปิดเผย เป็นต้น

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 เปรียบเทียบกับผลการสำรวจครั้งก่อนหน้า ดังปรากฏผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบในตารางที่ 8.15 พบว่า ในการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ในการสำรวจครั้งก่อนหน้ามิได้มีการแยกรายละเอียดในแบบสำรวจ แต่เป็นการสำรวจในภาพรวมของตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ในลักษณะของอาชญากรรมในความผิดรูปแบบใหม่ ส่งผลให้การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการสำรวจทำได้เพียงการเปรียบเทียบผลการสำรวจในภาพรวม แต่ไม่สามารถวิเคราะห์ในรายละเอียดของรูปแบบลักษณะของเหตุอาชญากรรมได้แบบเดียวกับความผิดในลักษณะอื่น ทั้งนี้ จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เพิ่มสูงขึ้นกว่าการสำรวจรายก่อนหน้า โดยเห็นได้จากการเปรียบเทียบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ต่อประชากรแสนคนในปี พ.ศ.2564 ที่มีสัดส่วนที่สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ถึง 116.0 เท่า

(6) ความผิดอื่น

ตารางที่ 8.16 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2564 กลุ่มความผิดอื่น

ลักษณะ	พ.ศ.2559		พ.ศ.2561		พ.ศ.2563		พ.ศ.2564	
	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน	จำนวน ราย / ครั้ง ในการตก เป็นเหยื่อ (ร้อยละ)	อัตราต่อ ประชากร 100,000 คน
ถูกเรียก สินบนโดย เจ้าหน้าที่ ของรัฐ	0 (0.0)	0.0	4 (16.7)	87.9	26 (89.7)	219.7	310 (28.8)	5,408.2
ตกเป็นเหยื่อ ในกระบวนการ ยุติธรรม	0 (0.0)	0.0	0 (0.0)	0.0	2 (6.9)	16.9	616 (57.2)	10,746.7
ถูกเลือก ปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่อง มาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และ เชื้อชาติ เป็นต้น	0 (0.0)	0.0	3 (12.5)	66.0	1 (3.4)	8.5	151 (14.0)	2,634.3
รวม	0 (100.0)	0	7 (100.0)	153.9	29 (100.0)	245.1	1,077 (100.0)	18,789.3

หมายเหตุ: * ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ.2559 - 2561 เช่น ถูกเรียกสินบนจากภาครัฐกิจ ถูกล่วงละเมิด
ความเป็นส่วนตัว และได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย เป็นต้น

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 เปรียบเทียบกับผลการสำรวจครั้งก่อนหน้า ดังปรากฏผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบในตารางที่ 8.16 พบว่า ในการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นเพิ่มสูงขึ้นกว่าการสำรวจรายก่อนหน้า โดยเห็นได้จากการเปรียบเทียบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นต่อประชากรแสนคนในปี พ.ศ.2564 ที่มีสัดส่วนที่สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ถึง 76.7 เท่า อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นแต่ละรูปแบบ พบว่า การสำรวจในปี พ.ศ.2559 ไม่พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นเลย ในขณะที่การสำรวจในปี พ.ศ.2561 และ พ.ศ.2563 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นส่วนใหญ่ คือ การถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในขณะที่การสำรวจในปี พ.ศ.2564 พบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่นส่วนใหญ่ คือ การตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม รองลงมาคือ การถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ

กล่าวโดยสรุป จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในปี พ.ศ.2564 กับผลการสำรวจก่อนหน้า พบว่า ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในทุกลักษณะจากผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2564 มีจำนวนเพิ่มขึ้นจากการสำรวจในครั้งก่อนหน้าในสัดส่วนที่สูง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีสัดส่วนที่สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ.2563 ซึ่งมีรายละเอียดในการสำรวจในลักษณะใกล้เคียงกัน (โดยเฉพาะการจำแนกรายละเอียดของเหตุอาชญากรรมในแต่ละลักษณะความผิด) ถึง 16.2 เท่า รวมทั้งความแตกต่างข้อมูลการสำรวจครั้งก่อนหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย และความผิดทางเพศ (ซึ่งเป็นเหตุอาชญากรรมที่มีลักษณะอ่อนไหว) จำนวนมากขึ้นกว่าผลการสำรวจในปีก่อนหน้าในสัดส่วนที่สูง ทั้งนี้ เหตุผลหรือปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างของผลการสำรวจดังกล่าว อาจเนื่องด้วยลักษณะของการดำเนินการสำรวจข้อมูลที่มีความแตกต่างจากการสำรวจครั้งก่อนหน้าในประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1. การเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย โดยการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในปี พ.ศ. 2564 เป็นการสำรวจข้อมูลจากประชาชนทั่วไปในพื้นที่ย่านที่พักอาศัย และย่านการค้า ในขณะที่การสำรวจครั้งก่อนหน้าใช้วิธีการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายในพื้นที่พักอาศัยโดยตรง ส่งผลให้กลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้แทนครัวเรือนที่ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีลักษณะที่แตกต่างกัน โดยผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่ในปี พ.ศ. 2564 เป็นกลุ่มที่มีอายุ 18-25 ปี และ 26-35 ปี ในขณะที่ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่ในการสำรวจครั้งก่อนหน้า เป็นกลุ่มที่มีอายุ 46-55 ปี และ 56-65 ปี อาจส่งผลให้การให้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีความแตกต่างกัน

2. วิธีการรอกข้อมูล โดยการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในปี พ.ศ. 2564 มุ่งเน้นการเก็บข้อมูลจากการสำรวจโดยให้กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้รอกข้อมูลในแบบสำรวจด้วยตนเอง เพื่อสร้างความมั่นใจให้ผู้ตอบว่าการสำรวจดังกล่าวเป็นความลับ โดยมีงานทำหน้าที่ในการอธิบายหรือตอบข้อสงสัยในข้อคำถามแต่ละข้อ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนต่อคำถามแต่ละข้อ ยกเว้นในกรณีที่ผู้ตอบแบบสำรวจแจ้งให้ทีมงานเป็นผู้รอกข้อมูลแทน ในขณะที่การสำรวจครั้งก่อนหน้าเป็นการสอบถามข้อมูลโดยทีมเก็บข้อมูลเป็นผู้รอกข้อมูลแทน

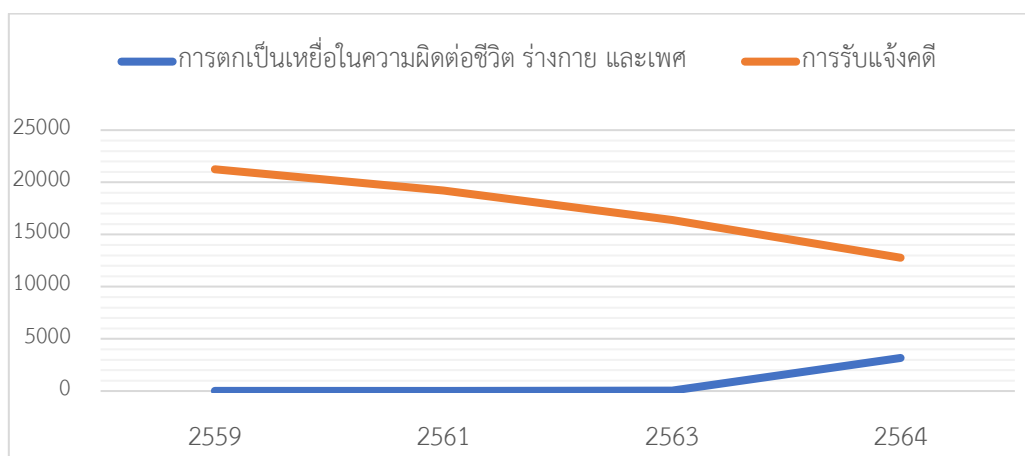
จึงอาจส่งผลให้การเปิดเผยข้อมูลแตกต่างกัน อันเนื่องมาจากความรู้สึกไว้วางใจในการให้ข้อมูล เนื่องจากการเปิดโอกาสให้ประชาชนเป็นผู้ตอบแบบสำรวจด้วยตนเอง (Self-administered interviews) ส่งผลให้ผู้ตอบแบบสำรวจมีเวลาในการพิจารณารายละเอียดของแบบสำรวจได้มากขึ้น ซึ่งเหมาะสมกับแบบสำรวจที่มีข้อความคำถามและรายละเอียดในการสอบถามแต่ละประเด็นจำนวนมาก และส่งผลให้เกิดการให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ตนเองหรือสมาชิกในครอบครัวประสบเหตุได้มากขึ้น รวมทั้งไม่เกิดความรู้สึกกดดันหรือหวั่นเกรง หรืออับอายในการให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในบางประเภท เช่น การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ ซึ่งเป็นประเด็นที่อาจเกิดความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้ตอบแบบสำรวจซึ่งเป็นผู้ประสบเหตุ หรือมีสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ประสบเหตุ อย่างไรก็ตาม การเปิดโอกาสให้กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้กรอกข้อมูล อาจมีข้อจำกัดเกี่ยวกับโอกาสอธิบายหรือทำความเข้าใจในข้อความคำถาม และตัวเลือกหรือคำตอบที่กำหนดไว้โดยผู้เก็บข้อมูล ซึ่งอาจไม่สามารถทำได้มากเท่ากับการกำหนดให้ผู้เก็บข้อมูลเป็นผู้สอบถามและบันทึกคำตอบ เพราะผู้ตอบแบบสำรวจบางส่วนอาจไม่มีการสอบถามหรือขอคำอธิบายเพิ่มเติมจากผู้เก็บข้อมูล และกรอกข้อมูลหรือเลือกตอบจากความเข้าใจของตนเองเป็นสำคัญ ข้อจำกัดดังกล่าวอาจนำไปสู่การให้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนไปจากข้อเท็จจริง

3. ตัวเลือก/คำตอบในแบบสำรวจ โดยการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในปี พ.ศ. 2564 มีการกำหนดรูปแบบของเหตุอาชญากรรมในแต่ละลักษณะความผิดจำนวนมาก หลากหลาย และมีลักษณะกว้าง ส่งผลให้ผู้ตอบแบบสำรวจพิจารณาถึงการประสบเหตุที่ครอบคลุมทั้งเหตุอาชญากรรมที่มีระดับความรุนแรงน้อยและมาก ทำให้การให้ข้อมูลของผู้ตอบแบบสำรวจแต่ละรายในตัวเลือก/คำตอบเดียวกันมีลักษณะแตกต่างกัน ส่งผลให้การพิจารณาข้อมูลเชิงเปรียบเทียบ ทั้งการเปรียบเทียบผลการสำรวจกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ และการเปรียบเทียบกับผลการสำรวจครั้งก่อนหน้า จำเป็นต้องพิจารณาถึงรายละเอียดของคำตอบที่กำหนดไว้ในแต่ละประเด็นให้ชัดเจน เพื่อให้ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบสอดคล้องกับข้อมูลการสำรวจที่แท้จริง

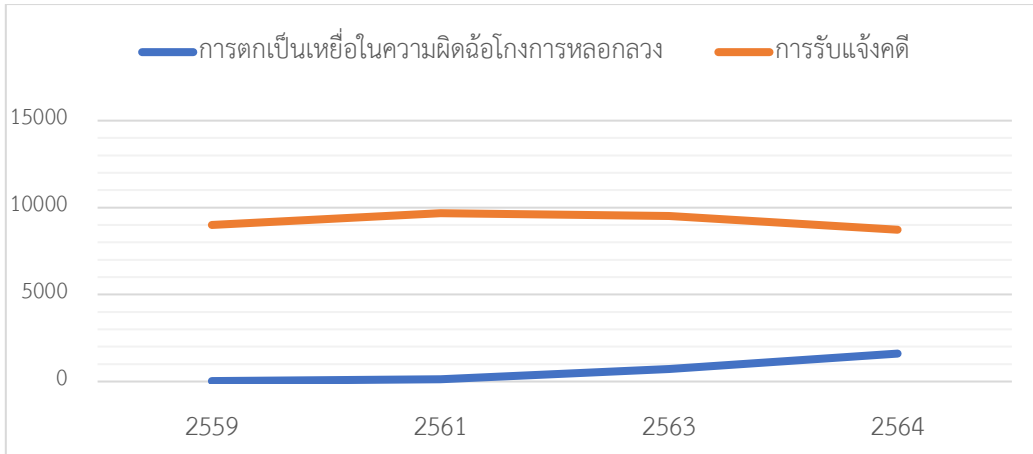
อย่างไรก็ดี แม้ว่าผลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น แต่เมื่อพิจารณาข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ปี พ.ศ. 2559-2564 กลับพบว่ามีแนวโน้มที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความผิดต่อทรัพย์ และความผิดฉ้อโกงการหลอกลวงที่มีจำนวนข้อมูลการตกเป็นเหยื่อจากการสำรวจสถิติภาคประชาชนในสัดส่วนที่สูงกว่าเหตุอาชญากรรมในความผิดลักษณะอื่น ยกเว้นความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่ผลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน ดังปรากฏรายละเอียดในตารางที่ 8.17

ตารางที่ 8.17 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ปี พ.ศ.2559-2564 จำแนกตามลักษณะ
ความผิด

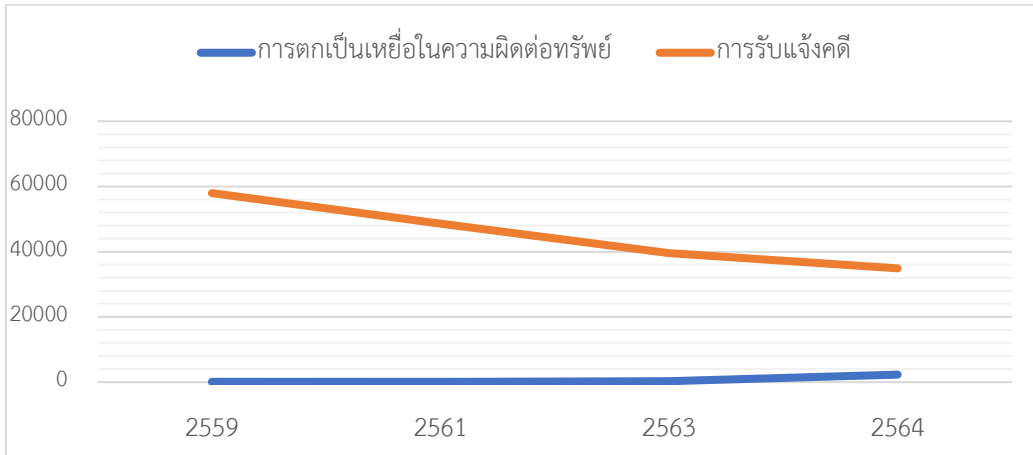
ลักษณะความผิด	จำนวนคดี (ร้อยละ)			
	2559	2561	2563	2564
ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ*	21,250 (23.9)	19,207 (24.5)	16,384 (24.6)	12,773 (21.9)
ความผิดต่ออสังหาริมทรัพย์	9,007 (10.1)	9,679 (12.4)	9,513 (14.3)	8,728 (15.0)
ความผิดต่อทรัพย์สิน	57,961 (65.2)	48,557 (62.0)	39,545 (59.3)	34,893 (59.8)
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	710 (0.8)	870 (1.0)	1,253 (1.9)	1,912 (3.3)

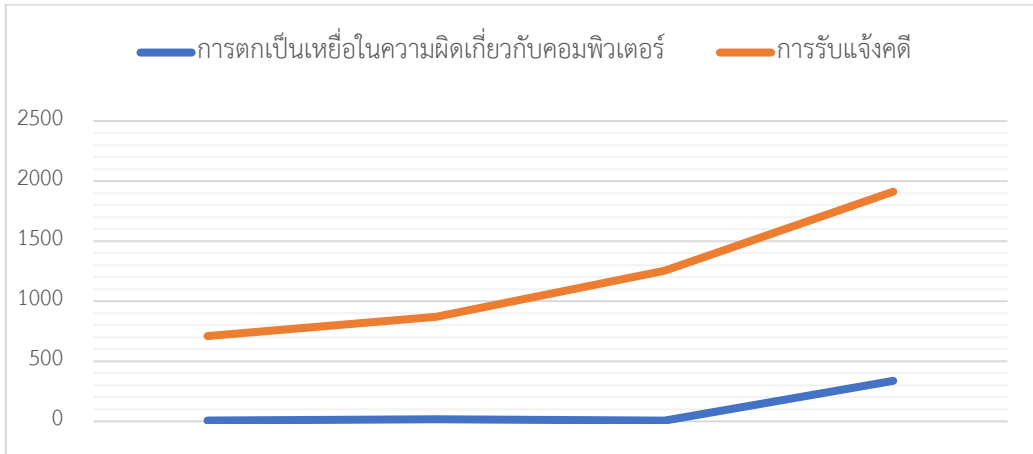
ภาพที่ 8.1 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน
และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ

ภาพที่ 8.2 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

ภาพที่ 8.3 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดต่อทรัพย์

ภาพที่ 8.4 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ระหว่างปี พ.ศ.2559-2564 ในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ทั้งนี้ หากพิจารณาถึงปัจจัยแวดล้อมทางสังคมในช่วงที่เวลาที่ผ่านมามีของประเทศไทย อาจสามารถอธิบายสาเหตุหรือเงื่อนไขที่ส่งผลให้สถิติการรับแจ้งเหตุของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมีแนวโน้มลดลง ในขณะที่มีข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่เพิ่มขึ้นได้ 2 ปัจจัย ดังนี้

1) การมีช่องทางในการรับแจ้งเหตุอาชญากรรมหรือเหตุอันตรายของหน่วยงานต่าง ๆ เพิ่มขึ้น

พบว่า หลายหน่วยงานมีการเปิดช่องทางให้ประชาชนสามารถแจ้งเหตุอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องภายใต้ขอบเขตอำนาจหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานเพิ่มขึ้น ซึ่งช่องทางการรับแจ้งเหตุดังกล่าวเชื่อมโยงไปสู่การดำเนินงานเพื่อแก้ไขปัญหา ให้ความช่วยเหลือ และเยียวยาประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากเหตุต่าง ๆ ได้มากขึ้น ส่งผลให้ประชาชนมีโอกาสหรือช่องทางในการแจ้งเหตุเพื่อขอรับความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรง เพิ่มเติมจากการแจ้งเหตุมายังเจ้าหน้าที่ตำรวจเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประสบเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรือความผิดเกี่ยวกับฉ้อโกงหลอกลวง ซึ่งมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละลักษณะ เช่น สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) และกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ รวมทั้งหน่วยงานที่รับแจ้งเหตุอาชญากรรมและความเดือดร้อนโดยทั่วไปของประชาชน เช่น ศูนย์ดำรงธรรมในพื้นที่ ดังข้อมูลที่ปรากฏในการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2564 ประเด็นเกี่ยวกับการรับแจ้งเหตุ ซึ่งพบว่าผู้ตอบแบบสำรวจบางส่วนมีการแจ้งเหตุไปยังชุมชน หรือหน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่ตำรวจ โดยมิได้มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมนั้นมายังเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ดังปรากฏในตารางที่ 4.19)

2) การเกิดสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ตั้งแต่ช่วงต้นปี พ.ศ.2563 ที่มีการพบผู้ติดเชื้อในประเทศไทย ส่งผลให้มีการประกาศมาตรการในการควบคุมพฤติกรรม การดำเนินชีวิตและกิจกรรมทางสังคมของประชาชนในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้เป็นไปตามแนวทางการเว้นระยะทางสังคม (Social Distancing) ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนในสังคมในการดำเนินกิจกรรมภายนอกที่พหุภาคัย รวมทั้งการกำหนดให้การปฏิบัติงานของหน่วยงานต่าง ๆ รวมทั้งการให้บริการของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมต้องปรับเปลี่ยนไปตามมาตรการของรัฐบาลและคำสั่งของหน่วยงานต้นสังกัด ทั้งการกำหนดรูปแบบในการให้บริการประชาชนที่ลดการพบปะซึ่งหน้า และใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาช่วยในการดำเนินการ ซึ่งแม้ว่าจะจะเป็นไปเพื่ออำนวยความสะดวกในการให้บริการในช่วงเวลาที่สังคมเผชิญหน้ากับสถานการณ์วิกฤติดังกล่าว แต่อาจกลายเป็นข้อจำกัดหรืออุปสรรคในการติดต่อเพื่อรับบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมสำหรับประชาชนบางกลุ่มเช่นกัน ลักษณะดังกล่าวจึงอาจเป็นอีกสาเหตุที่ส่งผลให้สถิติการรับแจ้งเหตุอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมีจำนวนลดลงในปี พ.ศ. 2563 และ พ.ศ.2564

ทั้งนี้ การพิจารณาเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน และการรับแจ้งเหตุอาชญากรรม จึงควรให้ความสนใจถึงข้อมูลการรับแจ้งเหตุของหน่วยงานต่าง ๆ นอกเหนือจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และการรับแจ้งเหตุขององค์กรในภาคส่วนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรับแจ้งเหตุของผู้นำชุมชน รวมทั้งการพิจารณาถึงเงื่อนไขและบริบทของสังคมในแต่ละช่วงเวลา จะช่วยทำให้การวิเคราะห์แนวโน้มของสถานการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นตามปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

8.4 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรม

เป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรมที่สำคัญของกระบวนการยุติธรรมไทย คือ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 การสร้างสังคมสงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก และตัวชี้วัดแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562 – 2565 โดยสามารถวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรมดังกล่าวได้ดังนี้

8.4.1 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 มุ่งหวังเป้าหมายสำคัญคือ การสร้างสังคมสงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยมีการกำหนดเป้าหมาย (Target) ไว้ 10 เป้าหมาย และ 2 กลไกในการนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้ สามารถนำผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนของ การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมารายงานเพิ่มเติมจากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องในแต่ละประเด็นดังนี้

ตารางที่ 8.18 ข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน/ตัวชี้วัด	ข้อมูลการสำรวจ
เป้าหมายที่ 16.1 ลดความรุนแรงทุกรูปแบบและอัตราการตายที่เกี่ยวข้องในทุกแห่งให้ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ	
ตัวชี้วัด 16.1.1 จำนวนเหยื่อฆาตกรรมต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตาม เพศและอายุ	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ฆ่า/ พยายามฆ่า) - ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม (เสียชีวิต)
ตัวชี้วัด 16.1.3 สัดส่วนของประชากรที่ได้รับ ความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจ หรือทางเพศ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดต่อชีวิตร่างกาย และความผิดทางเพศ - ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม (บาดเจ็บสาหัส/ บาดเจ็บไม่สาหัส/ อันตรายเป็นจิตใจ)
ตัวชี้วัด 16.1.4 สัดส่วนของประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง	ข้อมูลความรู้สึกลัวตกกลัวภัยอาชญากรรม

ตารางที่ 8.18 ข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (ต่อ)

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน/ตัวชี้วัด	ข้อมูลการสำรวจ
เป้าหมายที่ 16.2 ยุติการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรง และการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก	
ตัวชี้วัด 16.2.3 สัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชาย วัยรุ่นอายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดทางเพศ (กลุ่มอายุ 18 – 29 ปี)
เป้าหมายที่ 16.5 ลดการทุจริตในตำแหน่งหน้าที่และการรับสินบนทุกรูปแบบ	
ตัวชี้วัด 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง ที่มีการให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดอื่น (การถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ)
กลไกที่ 16.b ส่งเสริมและบังคับใช้กฎหมายและนโยบายที่ไม่เลือกปฏิบัติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน	
ตัวชี้วัด 16.b.1 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่ารู้สึกถูกเลือกปฏิบัติ หรือถูกข่มขู่หรือคุกคาม ใน 12 เดือน ที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติในการแบ่งแยกเชื้อชาติ ภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดอื่น (การถูกเลือกปฏิบัติ โดยมีขอบอันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น และการถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่าง ในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย)

เป้าหมายที่ 16.1 ลดความรุนแรงทุกรูปแบบและอัตราการตายที่เกี่ยวข้องในทุกแห่งให้ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ สามารถนำผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนของ การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาใช้เป็นข้อมูลสำหรับการรายงานผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดเพิ่มเติม จากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใน 3 ตัวชี้วัด ได้แก่

ตัวชี้วัด 16.1.1 จำนวนเหยื่อฆาตกรรมต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตาม เพศและอายุ โดยพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย ในกรณีของการฆ่าหรือพยายามฆ่า ควบคู่กับข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม ในกรณีเสียชีวิต ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564 พบว่า มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย ในกรณีของการฆ่าหรือพยายามฆ่า และเสียชีวิต จำนวน 2 คน คิดเป็น 34.9 ต่อประชากรแสนคน

ตัวชี้วัด 16.1.3 สัดส่วนของประชากรที่ได้รับความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจ หรือทางเพศ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา โดยพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย และความผิดทางเพศ ควบคู่กับข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม ในกรณีบาดเจ็บสาหัส บาดเจ็บ ไม่สาหัส และเป็น อันตรายต่อจิตใจ ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564 พบว่า มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย และได้รับความรุนแรงทางร่างกายหรือจิตใจ จำนวน 1,030 คน ในขณะที่มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ และได้รับความรุนแรงทางร่างกายหรือจิตใจ จำนวน 649 คน จึงอาจกล่าวได้ว่า มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและได้รับความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจ หรือทางเพศ จำนวนทั้งสิ้น 1,679 คน

ตัวชี้วัด 16.1.4 สัดส่วนของประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง โดยพิจารณาข้อมูลความรู้สึกลัวตกกลัวภัยอาชญากรรม ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 34.3) รองลงมาคือ มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 31.0) โดยมีบางส่วนรู้สึกปลอดภัยในระดับมาก (ร้อยละ 13.3) ระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 12.4) และระดับน้อย (ร้อยละ 7.5) ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่มีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย (ร้อยละ 1.6) จึงอาจกล่าวได้ว่า ร้อยละ 78.6 ของประชาชนมีความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง

เป้าหมายที่ 16.2 ยุติการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และ ความรุนแรง และการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก สามารถนำผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในส่วนของการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาใช้เป็นข้อมูลสำหรับการรายงานผลการดำเนินงาน ตามตัวชี้วัดเพิ่มเติมจากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใน 1 ตัวชี้วัด ได้แก่

ตัวชี้วัด 16.2.3 สัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชายวัยรุ่นอายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี โดยพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ ในกรณีของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มอายุ 18-29 ปี อย่างไรก็ดี เนื่องจากการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกำหนดกลุ่มอายุผู้ตอบในช่วงอายุเป้าหมายดังกล่าวคือ กลุ่มอายุ 18 – 25 ปี และเป็นการสอบถามข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบ 12 เดือน จึงอาจนำข้อมูลการสำรวจมาใช้เป็นเพียงค่าเทียบเคียง (Proxy) มากกว่าการนำมารายงานโดยตรง โดยผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในปี พ.ศ. 2564 พบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ ในกลุ่มอายุ 18 – 25 ปี มีจำนวน 1,056 คน

เป้าหมายที่ 16.5 ลดการทุจริตในตำแหน่งหน้าที่และการรับสินบนทุกรูปแบบ สามารถนำผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนของการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาใช้เป็นข้อมูลสำหรับการรายงานผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดเพิ่มเติมจากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใน 2 ตัวชี้วัด ได้แก่

ตัวชี้วัด 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง ที่มีการให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา โดยพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น ในกรณีของการถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564 พบว่า มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น ในกรณีของการถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน 248 คน

ตัวชี้วัด 16.5.2 สัดส่วนขององค์กรธุรกิจที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง และมีการให้สินบน หรือถูกเรียกสินบน โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา โดยพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น ในกรณีของการถูกเรียกสินบนโดยภาคธุรกิจ ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564 พบว่า มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น ในกรณีของการถูกเรียกสินบนโดยภาคธุรกิจ จำนวน 149 คน

กลไกที่ 16.b ส่งเสริมและบังคับใช้กฎหมายและนโยบายที่ไม่เลือกปฏิบัติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน สามารถนำผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนของผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาใช้เป็นข้อมูลสำหรับการรายงานผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดเพิ่มเติมจากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใน 1 ตัวชี้วัด ได้แก่ ตัวชี้วัด 16.b.1 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่ารู้สึกถูกเลือกปฏิบัติหรือถูกข่มขู่หรือคุกคาม ใน 12 เดือน ที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติในการแบ่งแยกเชื้อชาติ ภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ โดยพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น ในกรณีของการถูกเลือกปฏิบัติ โดยมีขอบ อันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น และการถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่าง ในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564 พบว่า มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น ในกรณีของการถูกเลือกปฏิบัติ โดยมีขอบ อันเนื่องมาจากเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น จำนวน 151 คน และมีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น ในกรณีของการถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่าง ในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย จำนวน 108 คน จึงอาจกล่าวได้ว่า มีผู้ที่รู้สึกถูกเลือกปฏิบัติ หรือถูกข่มขู่หรือคุกคาม ใน 12 เดือน ที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือก ปฏิบัติในการแบ่งแยกเชื้อชาติ ภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ จำนวนทั้งสิ้น 259 คน

8.4.2 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามตัวชี้วัดแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562 – 2565

แผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562 – 2565 กำหนดเป้าหมายภาพรวมของแผนแม่บทฯ ไว้ 2 เป้าหมาย คือ มุ่งเน้นการบริหารงานยุติธรรมที่มีธรรมาภิบาลและโปร่งใส และสังคมมีความสงบเรียบร้อย ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และมีตัวชี้วัดภาพรวม 3 ตัวชี้วัด คือ ความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมเพิ่มขึ้น ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนน้อยลง และประชาชนเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้ทั่วถึงและเท่าเทียม รวมทั้งกำหนดตัวชี้วัดรายยุทธศาสตร์ไว้ในแต่ละยุทธศาสตร์เพื่อเป็นแนวทางในการติดตามและประเมินผลการขับเคลื่อนแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562 – 2565 ทั้งนี้ สามารถนำผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั้งในส่วนของการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชนมารายงานเพิ่มเติมจากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องในแต่ละประเด็นดังนี้

ตารางที่ 8.19 ข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับตัวชี้วัดแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562 – 2565

เป้าหมาย/ตัวชี้วัดของแผน	ข้อมูลการสำรวจ
ตัวชี้วัดรวมของแผน	
ตัวชี้วัดที่ 1 ความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมเพิ่มขึ้น	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ข้อมูลความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม
ตัวชี้วัดที่ 2 ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนน้อยลง	ข้อมูลความรู้สึกลัวหวาดกลัวภัยอาชญากรรม
ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ และการมีส่วนร่วมด้านกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม	
ตัวชี้วัดที่ 2 ร้อยละของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมลดลง	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ภาพรวม)

ตารางที่ 8.19 ข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับตัวชี้วัดแผนแม่บท
การบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562 – 2565 (ต่อ)

เป้าหมาย/ตัวชี้วัดของแผน	ข้อมูลการสำรวจ
ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากฎหมายและระบบบริหารงานยุติธรรม	
ตัวชี้วัดที่ 1 ความพึงพอใจและความเชื่อมั่น ของประชาชนต่อการดำเนินงานของ กระบวนการยุติธรรม	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - การแจ้งเหตุอาชญากรรม
ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาระบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด	
ตัวชี้วัดที่ 1 อัตราการกระทำผิดซ้ำลดลง	ข้อมูลการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง

ตัวชี้วัดรวมของแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562 – 2565

สามารถนำผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนของ การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาใช้เป็นข้อมูลสำหรับการรายงานผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดเพิ่มเติมจากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใน 2 ตัวชี้วัด ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 1 ความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมเพิ่มขึ้น โดยพิจารณาข้อมูลจากการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในส่วนของข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564 พบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง โดยส่วนใหญ่จะเป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 64.6) รองลงมาคือ แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 13.0) และมีเพียงเล็กน้อยที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่นที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 2.1) โดยการทั้งนี้ เมื่อสอบถามถึงความพึงพอใจในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุสำหรับผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งเหตุ พบว่า ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจปานกลาง (ร้อยละ 39.1) รองลงมาคือ พอใจค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 27.2) พอใจค่อนข้างมาก (ร้อยละ 15.0) พอใจมาก (ร้อยละ 8.6) และพื่อน้อย (ร้อยละ 6.2) ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่ไม่พอใจ (ร้อยละ 3.9) จึงอาจกล่าวได้ว่า ร้อยละ 62.7 ของประชาชนมีความพึงพอใจในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุ

นอกจากนี้ ยังสามารถนำข้อมูลจากการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในส่วนของข้อมูลความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมมาพิจารณาเพิ่มเติม ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในภาพรวมในระดับปานกลาง (ร้อยละ 45.9) รองลงมาคือ มีพึงพอใจในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 19.8) โดยมีบางส่วนที่รู้สึกพึงพอใจในระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 15.5) พึงพอใจในระดับน้อย (ร้อยละ 8.1) และพึงพอใจในระดับมาก (ร้อยละ 6.1)

ตามลำดับ โดยมีเพียงเล็กน้อยที่ไม่พอใจ (ร้อยละ 5.7) จึงอาจกล่าวได้ว่า ร้อยละ 71.7 ของประชาชน มีความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

ตัวชี้วัดที่ 2 ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนน้อยลง โดยพิจารณาข้อมูล ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับค่อนข้างมาก (ร้อยละ 34.3) รองลงมาคือ มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยในระดับปานกลาง (ร้อยละ 31.0) โดยมีบางส่วนรู้สึก ปลอดภัยในระดับมาก (ร้อยละ 13.3) ระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 12.4) และระดับน้อย (ร้อยละ 7.5) ตามลำดับ และมีเพียงเล็กน้อยที่มีความรู้สึกไม่ปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย (ร้อยละ 1.6) จึงอาจกล่าวได้ว่า ร้อยละ 78.6 ของประชาชนมีความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ และการมีส่วนร่วมด้านกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม สามารถนำผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนของ การสำรวจข้อมูล การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาใช้เป็นข้อมูลสำหรับการรายงานผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดเพิ่มเติม จากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใน 1 ตัวชี้วัด ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 2 ร้อยละของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมลดลง โดยพิจารณาข้อมูลจากการสำรวจ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวม ซึ่งผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในปี พ.ศ. 2564 พบว่า มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 12,398 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ตกเป็น เหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 25.3) รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง (ร้อยละ 19.0) ความผิดต่อทรัพย์ (ร้อยละ 18.6) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 15.6) และความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 8.0) ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีบางส่วนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่น (ร้อยละ 13.6)

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากฎหมายและระบบบริหารงานยุติธรรม สามารถนำผลการสำรวจ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนของ การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาใช้เป็นข้อมูล สำหรับการรายงานผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดเพิ่มเติมจากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใน 1 ตัวชี้วัด ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 1 ความพึงพอใจและความเชื่อมั่นของประชาชนต่อการดำเนินงานของกระบวนการ ยุติธรรม โดยพิจารณาข้อมูลจากการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในส่วนของความพึงพอใจ ในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุสำหรับผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งเหตุ และข้อมูลความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม มาพิจารณาเพิ่มเติม เช่นเดียวกับตัวชี้วัดภาพรวมที่ 1 ความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรม เพิ่มขึ้น ตามที่กล่าวไปข้างต้น

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาระบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด สามารถนำผลการสำรวจสถิติ

อาชญากรรมภาคประชาชนในส่วนของ การสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองมาใช้เป็นข้อมูล สำหรับการรายงานผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดเพิ่มเติมจากข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ใน 1 ตัวชี้วัด ได้แก่

ตัวชี้วัดที่ 1 อัตราการกระทำผิดซ้ำลดลง โดยพิจารณาข้อมูลจากการสำรวจพฤติกรรม และการกระทำผิดของตนเอง ในส่วนของพฤติกรรมและการกระทำผิดที่ไม่ใช่ครั้งแรก อย่างไรก็ตาม การสำรวจ ในปี พ.ศ. 2564 เป็นครั้งแรกที่มีการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองอย่างชัดเจน จึงทำให้ยัง ไม่มีข้อมูลการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเชิงเปรียบเทียบรายปี เพื่อสะท้อนอัตราการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มเด็ก และเยาวชนเพิ่มเติมจากข้อมูลการกระทำผิดที่ถูกแจ้งต่อหน่วยงานภาครัฐอย่างเป็นทางการ

อาจกล่าวได้ว่า การนำข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมาใช้ในการวิเคราะห์ เพื่อรายงานผลการดำเนินงานตามเป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรมในแต่ละมิติ มักมุ่งเน้นการนำ ข้อมูลการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมาใช้เป็นหลัก มากกว่าข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงาน ตนเอง เนื่องจากการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองมุ่งเน้นการสะท้อนแนวโน้มพฤติกรรม เบี่ยงเบนและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน รวมทั้งการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่มี อิทธิพลของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและการกระทำผิดดังกล่าว เพื่อนำผลการวิเคราะห์มาใช้ในการกำหนด มาตรการป้องกันอาชญากรรมเป็นสำคัญ

8.5 การวิเคราะห์และสรุปผลที่ได้จากการจัดประชุมวิพากษ์

เมื่อคณะที่ปรึกษาได้ดำเนินการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564 เสร็จสิ้นแล้ว ได้จัดให้มีการจัดประชุมเพื่อเผยแพร่รายงานผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564 และรับฟังการวิพากษ์และข้อเสนอแนะจากผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม ตลอดจนนักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านกระบวนการยุติธรรม ในวันศุกร์ที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2564 เวลา 09.30–12.30 น. ผ่านการประชุมออนไลน์ด้วยโปรแกรม Zoom Meeting โดยมีผู้เข้าร่วมประชุม จำนวนทั้งสิ้น 40 คน (ดังรายละเอียดใน ผผนวก ค) สามารถวิเคราะห์และสรุปผลที่ได้จากการจัดประชุมวิพากษ์ดังนี้

8.5.1 สรุปสาระสำคัญของการนำเสนอผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564 ของคณะที่ปรึกษา

คณะที่ปรึกษาดำเนินการนำเสนอข้อมูลแก่ผู้เข้าร่วมประชุม 3 ส่วนหลัก ได้แก่

(1) การนำเสนอวัตถุประสงค์ของโครงการ และกระบวนการดำเนินการสำรวจ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564 เพื่อสร้างความเข้าใจถึงวิธีการและขั้นตอนการดำเนินงาน ครอบคลุมขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ผลการสำรวจ ทั้งการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชน ตลอดจนแนวทางในการสำรวจข้อมูลตามหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

(2) การนำเสนอผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยนำเสนอผลการสำรวจ 4 ประเด็นหลัก ได้แก่

(2.1) ข้อมูลทางทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจ

(2.2) ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ประกอบด้วย

(2.2.1) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

(2.2.2) ลักษณะของเหตุอาชญากรรม

(2.2.3) การแจ้งเหตุอาชญากรรม

(2.3) ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

(2.4) ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

(3) การนำผลการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเองของเด็กและเยาวชน โดยนำเสนอผลการสำรวจ 3 ประเด็นหลัก ได้แก่

(3.1) ข้อมูลทางทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจ

(3.2) ข้อมูลการกระทำผิด ประกอบด้วย

(2.2.1) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

(2.2.2) ลักษณะของเหตุอาชญากรรม

(2.2.3) การแจ้งเหตุอาชญากรรม

(3.3) ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการการกระทำผิด

8.5.2 สรุปสาระสำคัญของการนำเสนอผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564 ของคณะที่ปรึกษา

หลังจากรับฟังการนำเสนอผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564 ผู้เข้าร่วมประชุมได้แสดงความคิดเห็นและตั้งข้อสังเกตต่อวิธีการและผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564 ใน 2 ประเด็น ดังนี้

(1) ผลการสำรวจการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในแต่ละประเด็นเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละภารกิจ เพื่อนำไปใช้ในการกำหนดแนวทางการป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตภารกิจของหน่วยงาน โดยผู้แทนกรมคุมประพฤติให้ความสนใจเกี่ยวกับพฤติกรรมกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะลักษณะปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการกำหนดแนวทางการป้องกันอาชญากรรมของหน่วยงาน ในขณะที่ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) มีการสอบถามในรายละเอียดของการกระทำผิดในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพิ่มเติม ซึ่งผลการสำรวจพบว่า มีเด็กและเยาวชนที่ตอบแบบสำรวจให้ข้อมูลว่าตนเองเคยเสพยาเสพติด และขายยาเสพติดจำนวนไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องคือ การซื้อแอลกอฮอล์ การดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน และการขับซักรถหลังจากดื่มแอลกอฮอล์ เป็นหลัก

(2) วิธีการให้ข้อมูลของกลุ่มเป้าหมายด้วยการตอบให้ประชาชนเป็นผู้ตอบแบบสำรวจด้วยตนเอง (Self-administered Interviews) ซึ่งเป็นวิธีการที่แตกต่างจากการสำรวจครั้งก่อนหน้า น่าจะส่งผลต่อการให้ข้อมูลการสำรวจในครั้งนี้ ทั้งในเชิงบวกคือการเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสำรวจได้มีระยะเวลาในการพิจารณาข้อคำถามและทบทวนการประสบเหตุอาชญากรรมของตนเองและครอบครัว และลดความรู้สึกอึดอัดใจในการให้ข้อมูลที่อ่อนไหวต่อคนแปลกหน้า อย่างไรก็ตาม วิธีการดังกล่าวอาจมีข้อจำกัดในเรื่องการทำความเข้าใจต่อข้อคำถามในบางประเด็น ซึ่งหากผู้ตอบแบบสำรวจไม่ได้ข้อคำอธิบายหรือความช่วยเหลือเพิ่มเติมจากผู้เก็บข้อมูล อาจทำให้การให้ข้อมูลไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง เนื่องมาจากความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนต่อข้อคำถามและตัวเลือกในแบบสำรวจบางประเด็นได้เช่นกัน แต่ด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และมาตรการของรัฐบาลในช่วงระยะเวลาในการสำรวจข้อมูลที่ยังขอความร่วมมือในการเว้นระยะทางสังคม (Social Distancing) รวมทั้งคำแนะนำของคณะกรรมการพิจารณามาตรฐานจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ที่เน้นย้ำให้การเก็บรวบรวมข้อมูลควรมุ่งเน้นให้ผู้ตอบแบบสำรวจยินยอมและสมัครใจให้ข้อมูล โดยไม่สร้างความอึดอัดใจ หรือความกังวลว่าจะได้รับผลกระทบหรือความเสียหายจากการให้ข้อมูล ส่งผลให้การเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสำรวจให้ข้อมูลผ่านโทรศัพท์มือถือของตนเอง น่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสมสอดคล้องกับการสำรวจสถิติอาชญากรรมในช่วงเวลาดังกล่าว

หลังจากนั้น และคณะที่ปรึกษาได้กล่าวขอบคุณและแจ้งให้ผู้เข้าร่วมประชุมรับทราบว่า จะมีการเผยแพร่รายงานการสำรวจอย่างเป็นทางการอีกครั้ง ภายหลังจากเสร็จสิ้นโครงการและได้รับการตรวจรับ รายงานฉบับสมบูรณ์จากสำนักงานกิจการยุติธรรม

บทที่ 9

ข้อเสนอแนะจากผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2564

9.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม

9.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

(1) การให้ความสำคัญกับกลุ่มเยาวชนและสตรีซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เนื่องจากข้อมูลทางด้านประชากรศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ส่งผลให้การกำหนดแนวทางการป้องกันอาชญากรรมควรคำนึงถึงลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน บางกลุ่มซึ่งพบว่ามีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าประชาชนกลุ่มอื่น โดยจากข้อมูลการสำรวจพบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่เพศหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ และความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง และกลุ่มอายุ 18 – 25 ปี มีสัดส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด อีกทั้งเมื่อพิจารณาเกี่ยวกับสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจพบว่า กลุ่มที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นผู้มีรายได้เดือนต่ำ (น้อยกว่า 15,000 บาท) ซึ่งเป็นนักเรียน/นักศึกษา และรับจ้างทั่วไป ซึ่งประชาชนที่มีลักษณะดังกล่าว มักจะมีศักยภาพในการป้องกันตนเองน้อยกว่าประชาชนกลุ่มอื่น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องพึงต้องให้ความสำคัญในการกำหนดแนวทางในการป้องกันอาชญากรรมเชิงรุกสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะบางกลุ่มมากยิ่งขึ้น เพื่อลดความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น เช่น การกำหนดแนวปฏิบัติในการป้องกันสำหรับความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้หญิงในคดีทางเพศของกลุ่มผู้หญิงแบบเชิงรุก ทั้งการประชาสัมพันธ์ให้รับรู้ถึงสายด่วนเพื่อแจ้งเหตุแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือการประสานกับหน่วยงานในระดับชุมชนและสถานศึกษา รวมทั้งองค์กรภาคประชาสังคมที่มีภารกิจในการดูแลกลุ่มผู้หญิงและกลุ่มเยาวชน อาทิ มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี เพื่อให้ความรู้และฝึกปฏิบัติในการป้องกันตนเองเบื้องต้น เมื่อประสบเหตุอาชญากรรม รวมทั้งประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับขั้นตอนหรือแนวปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจน

(2) การให้ความสำคัญกับลักษณะของเหตุอาชญากรรม แม้ว่าผลการสำรวจการประสบเหตุในความผิดต่อชีวิตร่างกาย แต่ส่วนใหญ่เน้นไปที่เหตุจากอุบัติเหตุจราจร มิใช่การก่อเหตุด้วยความตั้งใจของผู้ก่อเหตุ แต่พบว่าลักษณะของเหตุอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินยังเป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจำนวนมากอย่างต่อเนื่องจากการสำรวจสถิติภาคประชาชนครั้งก่อนหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปล้น จี้ ในที่สาธารณะ รวมทั้งการปล้น จี้ และลักทรัพย์ในที่ส่วนบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับสถิติการ รับแจ้งคดีของตำรวจที่ความผิดเกี่ยวกับ

ทรัพย์สินมีสัดส่วนที่มากที่สุด ซึ่งเมื่อพิจารณาบริบทแวดล้อมทางเศรษฐกิจสังคมในปัจจุบันพบว่า การประสบกับปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ รวมทั้งความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น นับเป็นปัจจัยผลักดันให้เกิดอาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้น ส่งผลให้การพิจารณาทบทวนแนวทางการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ชุมชนที่พหุภาคีว่ามีความสอดคล้องกับแต่ละพื้นที่ที่มากน้อยเพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการพื้นที่เพื่อลดความเสี่ยงในการเกิดอาชญากรรม เช่น การจัดให้มีแสงสว่างในพื้นที่ ล่อแหลม การดูแลพื้นที่รกร้าง การติดตั้ง CCTV ซึ่งเป็นแนวทางป้องกันอาชญากรรมที่ประชาชนให้ความสนใจมากที่สุด ประกอบกับการกำหนดแนวทางการสร้างความร่วมมือกับชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ เพื่อเป็นกลไกการดำเนินงานเชิงรุกที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ยังพบข้อมูลการตกเป็นเหยื่อในเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับเพศมากขึ้น โดยเฉพาะการถูกพาดูจลาจลลาม ลอบแอบมอง และสะกดรอยตาม ซึ่งมีเหตุอาชญากรรมที่สร้างความเสียหายต่อร่างกายของเหยื่ออย่างชัดเจน ส่งผลให้ผู้ประสบเหตุบางส่วนไม่แจ้งเหตุไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบ แต่การตกเป็นเหยื่อในลักษณะดังกล่าวมักสร้างผลกระทบทางจิตใจให้แก่ผู้ประสบเหตุ ทั้งความรู้สึกหวาดระแวง หวาดกลัว หรืออาจนำไปสู่การประสบเหตุที่มีความรุนแรงมากขึ้นได้ ดังนั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบควรนำข้อมูลดังกล่าวมาพิจารณาเพื่อกำหนดแนวทางการป้องกันและแก้ไขเหตุดังกล่าวที่เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ประชาชนว่าจะได้รับการดูแลช่วยเหลือเมื่อประสบเหตุในลักษณะต่าง ๆ ได้อย่างแท้จริง และได้รับปกป้องมิให้เกิดความเสี่ยงต่อการประสบเหตุอื่นที่รุนแรงมากขึ้นในลำดับต่อไป

(3) การปรับ/ลดขั้นตอนการดำเนินงานเพื่ออำนวยความสะดวกในการแจ้งเหตุอาชญากรรมของประชาชน เมื่อเกิดเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ประชาชนยังมีการแจ้งเหตุมายังเจ้าหน้าที่รัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อขอรับความช่วยเหลือในลักษณะต่าง ๆ แต่พบว่า ประชาชนที่ตัดสินใจไม่แจ้งเหตุส่วนใหญ่ มักเนื่องมาจากเห็นว่าการประสบเหตุดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย หรือเกิดความเสียหายเพียงเล็กน้อย จึงไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุดังกล่าวต่อหน่วยงานรัฐ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยุ่งยาก เสียเวลา รวมทั้งความไม่เชื่อมั่นว่าหน่วยงานที่รับแจ้งเหตุจะสามารถให้ความช่วยเหลือหรือติดตามผู้ก่อเหตุมาดำเนินคดีได้จริง ส่งผลให้ข้อมูลอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐไม่ครบถ้วนตามการประสบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงในสังคม และทำให้การพิจารณากำหนดแนวทางการป้องกันอาชญากรรมไม่สมบูรณ์สอดคล้องตามสถานการณ์จริงของแต่ละพื้นที่ ลักษณะดังกล่าว จึงเป็นประเด็นที่ควรนำมาสู่การพิจารณาทบทวนแนวทางและขั้นตอนการรับแจ้งเหตุอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เอื้อต่อการเข้าถึงของประชาชน และลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็น และประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับทราบถึงขั้นตอนการดำเนินงานในการแจ้งเหตุ และการให้ความช่วยเหลือของแต่ละหน่วยงานตามลักษณะของเหตุอาชญากรรมในแต่ละประเภท รวมทั้งช่องทางการติดตามข้อมูลการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐภายหลังการแจ้งเหตุ เพื่อให้ประชาชนได้รับทราบความก้าวหน้าในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐได้อย่างชัดเจน อันจะเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนและสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรมมากขึ้น ตลอดจนการประสานกลไกการรับแจ้งเหตุ

จากชุมชน รวมทั้งการประสานข้อมูลการรับแจ้งเหตุจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเหตุอาชญากรรม ในลักษณะต่าง ๆ เพื่อให้เกิดช่องทางที่หลากหลายและอำนวยความสะดวกในการแจ้งเหตุของประชาชน ได้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุอาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และความผิดในรูปแบบอื่น ที่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการเฉพาะและมีการรับแจ้งเหตุโดยตรงไปยังแต่ละหน่วยงานมากขึ้น หรือการนำเทคโนโลยีในรูปแบบต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการแจ้งเหตุ เพื่อให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการแจ้งเหตุของประชาชน รวมทั้งการติดตามความคืบหน้าในการแจ้งเหตุได้อย่างชัดเจน การพัฒนาแนวทางในลักษณะดังกล่าว ย่อมทำให้การดำเนินการในการรับแจ้งเหตุและกระบวนการดำเนินงานเพื่อตอบสนองต่อการแจ้งเหตุมีความชัดเจน รวดเร็ว และสร้างความเชื่อมั่นแก่ประชาชน ในการดำเนินงานของภาครัฐหรือการตอบสนองต่อการแจ้งเหตุอาชญากรรมมากยิ่งขึ้นเช่นกัน

(4) การมุ่งเน้นการดำเนินงานป้องกันเชิงรุก เพื่อลดทอนความหวาดกลัวภัยและสร้างความพึงพอใจของประชาชนให้มากยิ่งขึ้น จากการสำรวจข้อมูลพบว่า การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกปลอดภัยและความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐ โดยการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐบ่อยครั้งจะสร้างความรู้สึกปลอดภัยและความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐมากกว่าการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ไม่มากนัก รวมทั้งผู้ที่ไม่เคยประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีแนวโน้มที่จะเกิดความรู้สึกปลอดภัยและมีความพึงพอใจในระดับที่สูงกว่า เนื่องจากเกิดการรับรู้และเชื่อมั่นว่าตนเองได้รับการปกป้องดูแลจากเจ้าหน้าที่รัฐอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้น การผลักดันให้เกิดการดำเนินการเพื่อป้องกันอาชญากรรมของแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นรูปธรรม เกิดการรับรู้โดยทั่วกันของประชาชนในพื้นที่ จะเป็นกลไกที่ช่วยให้เกิดการป้องกันอาชญากรรมเชิงรุกแก่ประชาชน และสร้างความเชื่อมั่นต่อการดำเนินงานของกระบวนการยุติธรรมมากยิ่งขึ้น และอาจนำไปสู่การป้องปรามอาชญากรรมต่อผู้ที่คิดจะก่อเหตุได้เช่นกัน

(5) การให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มเด็กและเยาวชน จากข้อมูลการสำรวจพบว่า เด็กและเยาวชนบางส่วนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอาจนำไปสู่การกระทำผิดที่สร้างความเสียหายมากขึ้น รวมทั้งมีบางส่วนที่ให้ข้อมูลว่าตนเองเคยกระทำผิดกฎหมายอย่างชัดเจน โดยเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นเพศหญิง และพบว่า เด็กและเยาวชนที่มีอายุมากกว่า (กลุ่มอายุ 16-18 ปี) มีสัดส่วนในการกระทำผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า (กลุ่มอายุ 12-15 ปี) โดยเฉพาะการกระทำผิดเกี่ยวกับแอลกอฮอล์และยาเสพติด ซึ่งพบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เคยซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และบางส่วนมีการซื้อรถจักรยานยนต์ หรือซัปรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์ รวมทั้งยังมีพฤติกรรมและการกระทำผิดในด้านอื่น ๆ ที่สำคัญ ได้แก่ การทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ การหยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว และการส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน ทั้งนี้

การกำหนดแนวทางในการป้องกันและป้องปรามการเกิดพฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในลักษณะต่าง ๆ ควรพิจารณาจากปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมหรือการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ทั้งบุคลิกลักษณะส่วนบุคคลที่พบว่าเด็กและเยาวชนที่มีบุคลิกต่อต้านสังคม มักมีแนวโน้มจะกระทำผิดมากกว่า เด็กและเยาวชนทั่วไป รวมทั้งปัจจัยแวดล้อมจากครอบครัว เพื่อน สถานศึกษา และชุมชน ทั้งในด้านความผูกพัน หรือถูกควบคุมจากสถาบันทางสังคม รวมทั้งความไร้ระเบียบของสังคมส่วนต่าง ๆ ไม่มากนัก ยังคงส่งผลต่อ พฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ดังนั้น การป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความเปราะบางของสังคม ย่อมต้องอาศัยการทำงานแบบประสานความร่วมมือระหว่าง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม ร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดูแลเด็กและเยาวชน เช่น กระทรวงศึกษาธิการ รวมทั้งภาคส่วนอื่นนอกภาครัฐ เพื่อให้เกิดการสร้างทัศนคติ และป้องกันพฤติกรรม และการกระทำที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กและเยาวชน

9.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

(1) การกำหนดกลไกและแนวทางการตอบสนองต่อการประสพเหตุอาชญากรรมที่รวดเร็ว เป็นรูปธรรม และเอื้อต่อการแจ้งเหตุของประชาชน เนื่องจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน มีความหลากหลาย ทั้งเหตุอาชญากรรมที่ไม่รุนแรงหรือไม่ก่อความเสียหายแก่เหยื่อมากนัก ไปจนถึง เหตุอาชญากรรมที่มีความรุนแรงสร้างความเสียหายต่อชีวิต ร่างกายและจิตใจ รวมทั้งทรัพย์สินของเหยื่อ อย่างชัดเจน ส่งผลให้ประชาชนมีการตอบสนองต่อการตกเป็นเหยื่อในรูปแบบที่ต่างกัน โดยในกรณี ที่ไม่ได้รับความเสียหายจากการประสพเหตุมากนัก มักไม่มีการแจ้งเหตุไปยังเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐ โดยเฉพาะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องด้วยมุมมองที่ว่า การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม เป็นสิ่งที่ยุ่งยาก และมีต้นทุนทั้งด้านระยะเวลาและค่าใช้จ่าย รวมทั้งการไม่ได้รับการดำเนินงานที่รวดเร็ว เพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์ปัญหาของประชาชน ส่งผลให้การแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อรัฐกลายเป็นภาระ ที่เกินความจำเป็นของประชาชน หากไม่ได้ประสพเหตุที่รุนแรงหรือได้รับความเสียหายอย่างหนักจาก เหตุอาชญากรรม ประชาชนมักเลือกที่จะไม่ดำเนินการใด หรือมีเพียงการแจ้งเหตุต่อชุมชน หรือบางหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องดังกล่าว ส่งผลให้ข้อมูลการประสพเหตุอาชญากรรมของประชาชนที่เกิดขึ้นจริง แยกส่วนไปตามหน่วยงานต่าง ๆ แต่ไม่ปรากฏในฐานข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่เป็นหน่วยงานหลัก ในการจัดทำระบบฐานข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นทางการ ส่งผลให้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจนโยบาย (Information for Decision) ของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมไม่สมบูรณ์ และลักษณะดังกล่าวอาจเป็น ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดเหตุอาชญากรรมมากขึ้น และมีความรุนแรงมากขึ้นได้ในอนาคต รวมทั้งส่งผลต่อ ความเชื่อมั่นต่อกระบวนการยุติธรรมที่อาจไม่สามารถเป็นที่พึ่งพาของประชาชนได้ตามเจตนารมณ์ที่แท้จริง ดังนั้น การกำหนดกลไกและแนวทางการตอบสนองต่อการประสพเหตุอาชญากรรมในรูปแบบต่าง ๆ ของประชาชนในปัจจุบันควรต้องมีความชัดเจน และหลากหลาย เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัญหาและ ความต้องการของประชาชนที่ประสพเหตุในแต่ละรูปแบบ รวมทั้งผลักดันให้เกิดการดำเนินการที่รวดเร็ว

ตลอดจนมีการสื่อสารให้ประชาชนได้รับทราบอย่างทั่วถึง เพื่อให้ประชาชนมีความมั่นใจในการเข้าถึง เพื่อแจ้งเหตุต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมด้วยความเชื่อมั่นว่าจะได้รับความช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว และเป็นรูปธรรม

(2) การกำหนดแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมบนฐานของความร่วมมือจากหน่วยงานและภาคส่วนทางสังคม ด้วยลักษณะของเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นสังคมมีความหลากหลาย ดังที่ปรากฏทั้งจากข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ดังกล่าว ส่งผลให้การดำเนินงานเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมมิใช่เพียงความรับผิดชอบของหน่วยงานหลักที่มีภารกิจเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเท่านั้น แต่จำเป็นต้องอาศัยการดำเนินงานร่วมกันของหน่วยงานภาครัฐที่มีภารกิจและความรับผิดชอบในการให้บริการประชาชนในมิติต่าง ๆ ทางสังคมด้วย เพื่อให้เกิดกลไกการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่หลากหลายในแต่ละมิติ เช่น การสร้างภูมิคุ้มกัน และสร้างทัศนคติเชิงบวก เพื่อป้องกันมิให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนและนำไปสู่การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นภารกิจสำคัญของกระทรวงศึกษาธิการ ควบคู่ไปกับการดำเนินงานควบคุมและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมเชิงลบและการกระทำผิดของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งจำเป็นต้องมีการประสานงาน และดำเนินการร่วมกันระหว่างหน่วยงานดังกล่าว หรือแนวทางการเฝ้าระวังเดหตุอาชญากรรมในชุมชน โดยการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ปกครอง และคณะกรรมการชุมชน เพื่อให้เกิดการป้องกันเหตุที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นในแต่ละพื้นที่ การกำหนดแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมบนฐานของความร่วมมือจากหน่วยงานและภาคส่วนทางสังคมในรูปแบบต่าง ๆ จึงนับเป็นสิ่งสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเพื่อให้เท่าทันต่อการเกิดอาชญากรรมในปัจจุบันที่มีความแปลกใหม่และหลากหลายมากยิ่งขึ้น

9.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต

(1) การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและประเด็นการสำรวจเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์จากผลการสำรวจ เนื่องจากเดิมการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกำหนดให้เป็นการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) เพื่อนำข้อมูลมาพิจารณาเปรียบเทียบและเพิ่มเติมข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นทางการของหน่วยงานรัฐ เพื่อบ่งชี้สถานการณ์การเกิดเหตุอาชญากรรมในสังคมได้ตรงตามสถานการณ์จริงมากยิ่งขึ้น โดยคาดหวังว่าข้อมูลจากการสำรวจภาคประชาชนจะแสดงให้เห็นข้อมูลอาชญากรรมที่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม (Dark figure of Crime) จากเหยื่ออาชญากรรมเพิ่มเติม จึงกำหนดให้กลุ่มเป้าหมายหลักในการสำรวจคือ ประชาชนทั่วไปที่เป็นผู้แทนครัวเรือนในการให้ข้อมูล และกำหนดประเด็นการสำรวจที่เกี่ยวกับเหตุอาชญากรรมที่สอดคล้องกับลักษณะของอาชญากรรมหรือความผิดตามกฎหมายที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน แต่ในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในปี พ.ศ.2564 ในครั้งนี้ กำหนดให้มีการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง (Self-report Crime) เพื่อเป็นข้อมูลอาชญากรรมที่ไม่ได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมอีกส่วนหนึ่งจากผู้ก่อเหตุ เพิ่มเติม แต่กำหนดกลุ่มเป้าหมาย

ในการสำรวจคือ กลุ่มเด็กและเยาวชนในสถานศึกษา และกำหนดประเด็นการสำรวจให้มีลักษณะที่สอดคล้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนและการกระทำผิดที่อาจพบจากกลุ่มเด็กและเยาวชน มากกว่าการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดตามลักษณะของอาชญากรรมหรือความผิดตามกฎหมายที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนแบบเดียวกับการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ดังนั้น การนำข้อมูลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ทั้ง 2 ส่วน คือ ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง มาใช้ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบกัน รวมทั้งนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นทางการของหน่วยงานรัฐโดยตรง เพื่อเป็นข้อมูลบ่งชี้สถานการณ์ของการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทยในภาพรวมที่สมบูรณ์อาจทำได้ยาก การพิจารณาเปรียบเทียบข้อมูลที่เหมาะสมจึงมักเป็นเพียงการเปรียบเทียบสัดส่วนของเหตุอาชญากรรมในภาพรวมแทนการเปรียบเทียบจำนวน หรือการกำหนดประเด็นย่อยในการเปรียบเทียบจากข้อมูลการสำรวจแต่ละประเภทและข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ในประเด็นเหล่านั้นได้ชัดเจนมากขึ้น และป้องกันมิให้เกิดการวิเคราะห์หรือเกิดข้อสรุปที่ไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง

ทั้งนี้ ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการพิจารณาเปรียบเทียบ หรือการวิเคราะห์สถานการณ์การเกิดอาชญากรรมของประเทศในชัดเจนและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจในรายละเอียดของข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ และความสามารถในการอธิบายปรากฏการณ์จากผลการสำรวจที่ชัดเจน เพื่อเลือกใช้ข้อมูลในการนำมาเปรียบเทียบและนำมาใช้ประโยชน์ตามลักษณะของข้อมูลที่เหมาะสม รวมทั้งการกำหนดแนวทางในการพัฒนาเครื่องมือการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต ทั้งการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง ให้มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกัน เพื่อให้นำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกันได้มากยิ่งขึ้น ตลอดจนนำมาใช้วิเคราะห์เปรียบเทียบกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นทางการของหน่วยงานรัฐได้มากยิ่งขึ้น

(2) การกำหนดวิธีการสำรวจควรคำนึงถึงประโยชน์และข้อจำกัดในแต่ละวิธีการ เพื่อออกแบบแนวทางการสำรวจที่เหมาะสมและได้รับข้อมูลที่แท้จริง ซึ่งการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้นำเปิดโอกาสให้ประชาชนเป็นผู้ตอบแบบสำรวจด้วยตนเอง (Self-administered Interviews) ส่งผลให้ผู้ตอบแบบสำรวจมีเวลาในการพิจารณารายละเอียดของแบบสำรวจได้มากขึ้น รวมทั้งไม่เกิดความรู้สึกกดดันหรือหวั่นเกรง หรืออับอายในการให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในบางประเภท เช่น การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ ซึ่งเป็นประเด็นที่อาจเกิดความอับอายต่อความรู้สึกของผู้ตอบแบบสำรวจ ซึ่งเป็นผู้ประสบเหตุ หรือมีสมาชิกในครอบครัวเป็นผู้ประสบเหตุ โดยแนวทางดังกล่าวเป็นไปตามหลักจริยธรรมในการวิจัยที่เหมาะสม และส่งผลให้เกิดการให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ตนเองหรือสมาชิกในครอบครัวประสบเหตุได้มากขึ้น แต่มีข้อจำกัดคือ โอกาสอธิบายหรือทำความเข้าใจในข้อคำถาม และตัวเลือกหรือคำตอบที่กำหนดไว้โดยผู้เก็บข้อมูลอาจมีไม่มากเท่ากับการกำหนดให้ผู้เก็บข้อมูลเป็นผู้สอบถามและบันทึกคำตอบ เพราะผู้ตอบแบบสำรวจบางส่วนอาจไม่มีการสอบถามหรือขอคำอธิบายเพิ่มเติมจากผู้เก็บข้อมูล

และกรอกข้อมูลหรือเลือกตอบจากความเข้าใจของตนเองเป็นสำคัญ ข้อจำกัดดังกล่าวอาจนำไปสู่การให้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนไปจากข้อเท็จจริง ดังนั้น การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในอนาคต จึงควรพิจารณาถึงประโยชน์และข้อจำกัดของวิธีการสำรวจข้อมูลดังกล่าว โดยยึดหลักในการสำรวจข้อมูลบนฐานของการเคารพสิทธิในการให้ข้อมูลของกลุ่มเป้าหมาย และเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสำรวจเป็นผู้กรอกข้อมูลหรือคำตอบด้วยตนเอง แต่ต้องเพิ่มขึ้นขั้นตอนในการอธิบายรายละเอียดเพื่อสร้างความเข้าใจในข้อคำถามและคำตอบในแบบสำรวจ โดยเฉพาะประเด็นที่อาจสร้างความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน หรือเกิดความเข้าใจที่หลากหลายของผู้ตอบแบบสำรวจ เพื่อให้ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจเป็นไปตามข้อเท็จจริงในลักษณะเดียวกันบนความเข้าใจที่ตรงกันของผู้ตอบแบบสำรวจและตรงตามเจตนาของข้อคำถามในแบบสำรวจ เพื่อนำข้อมูลมาสรุปและวิเคราะห์ได้ตรงกับข้อมูลที่ได้รับจากประชาชนอย่างแท้จริง

(3) การสำรวจเชิงลึกเฉพาะในบางประเด็น หรือบางพื้นที่ เพื่อให้เข้าถึงข้อมูลอาชญากรรมที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยพิจารณาจากผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในภาพรวม ซึ่งมักเป็นข้อมูลการสำรวจในภาพกว้าง เพื่อสะท้อนปรากฏการณ์ในภาพรวมมากกว่ามีรายละเอียดที่สามารถนำมาวิเคราะห์หรือใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในเชิงลึกได้อย่างชัดเจน โดยควรมีการนำผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ทั้งทั้งการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง มาพิจารณาเพื่อกำหนดประเด็นหรือพื้นที่ในการสำรวจข้อมูลเชิงลึกเพิ่มเติมสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายในลักษณะของการก่อการร้าย ซึ่งปรากฏข้อมโนจากผลการสำรวจในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 9 จำนวนมากกว่าพื้นที่อื่น ซึ่งอาจสะท้อนให้เห็นสถานการณ์ปัญหาความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่ดังกล่าว จึงอาจนำไปสู่การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะเหตุอาชญากรรมดังกล่าวในพื้นที่ภาคใต้ตอนล่างเพิ่มเติม เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมาใช้เป็นประโยชน์ในการกำหนดแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาในระดับพื้นที่ต่อไปได้ชัดเจนมากขึ้น เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2563). รายงานสถิติคดี ประจำปี 2563. กองยุทธศาสตร์ และแผนงานกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.
- ชวันส์ถ์ เจนการ และคณะ (2563). โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ปี พ.ศ.2563. รายงานวิจัย: สำนักงานกิจการยุติธรรม.
- ฉันยพร สุนทรธรรม และคณะ (2562). โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ปี พ.ศ.2561. รายงานวิจัย: สำนักงานกิจการยุติธรรม.
- ฉันยพร สุนทรธรรม และคณะ (2563). โครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Thai Crime Victimization Survey). รายงานวิจัย: สำนักงานกิจการยุติธรรม.
- สมบูรณ สุกสำราญ และคณะ (2560). โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ปี พ.ศ.2559. รายงานวิจัย: สำนักงานกิจการยุติธรรม.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2559). สถิติคดีอาญา (คดี 4 กลุ่ม) หน่วยงาน ทั่วประเทศ ปี พ.ศ.2559. (เอกสารอิเล็กทรอนิกส์)
- _____. (2561). สถิติคดีอาญา (คดี 4 กลุ่ม) หน่วยงาน ทั่วประเทศ ปี พ.ศ.2561. (เอกสารอิเล็กทรอนิกส์)
- _____. (2563). สถิติคดีอาญา (คดี 4 กลุ่ม) หน่วยงาน ทั่วประเทศ ปี พ.ศ.2563. (เอกสารอิเล็กทรอนิกส์)
- _____. (2564). สถิติคดีอาญา (คดี 4 กลุ่ม) หน่วยงาน ทั่วประเทศ ปี พ.ศ.2564. (เอกสารอิเล็กทรอนิกส์)
- สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2563). ข้อมูลรายได้เฉลี่ยต่อหัวรายจังหวัด ปี พ.ศ.2563. เข้าได้ถึงจาก https://www.nesdc.go.th/main.php?filename=gross_regional

ผนวก ก
แบบสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
(Victimization Survey)

สำนักงานกิจการยุติธรรม แบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน มีวัตถุประสงค์เพื่อนำข้อมูลมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผล โดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบ เป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรม คอมพิวเตอร์ โดยคณะผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึง ข้อมูลที่เข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มีการแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดง เพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง:

- 1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ จะต้องเป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือนซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไป และอยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2564 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป
- 2) “สมาชิกครัวเรือน” ในที่นี้ หมายถึง บุคคลที่อาศัยอยู่ในบ้านหรือที่พักอาศัยแห่งเดียวกันที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน และเป็นสมาชิกครัวเรือนที่อยู่อาศัยในบ้านแห่งนี้ในห้วง พ.ศ. 2564 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป เท่านั้น
- 3) แบบสอบถามชุดนี้เป็นการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยเป็นการสุ่มสำรวจ ประชาชนเกี่ยวกับการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2564 (1 มกราคม 2564 ถึง 31 ธันวาคม 2564)

เนื้อหาแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1	ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
ส่วนที่ 2	ความรู้สึกลัวตกกลัวภัยอาชญากรรม
ส่วนที่ 3	ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม
ส่วนที่ 4	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ข้อมูลส่วนบุคคล

บ้านเลขที่.....

พิกัดบ้าน (NS)

พิกัดบ้าน (EW)

หมายเหตุ : ข้อมูลที่จัดเก็บจากการสำรวจครั้งนี้จะถูเก็บไว้เป็นความลับ และถูกนำมาใช้วิเคราะห์ในภาพรวม
เพื่อประโยชน์สำหรับการดำเนินงานของสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม เท่านั้น

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 ข้อมูลบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้แทนครัวเรือน)

เพศ	☐ (1) ชาย	☐ (2) หญิง	☐ (3) เพศทางเลือก
อายุ	☐ 18 – 25 ปี	☐ 26 – 35 ปี	☐ 36 – 45 ปี
	☐ 46 – 55 ปี	☐ 56 – 65 ปี	☐ 66 - 75 ปี
	☐ มากกว่า 75 ปี		
รายได้	☐ (1) ต่ำกว่า 15,000 บาท	☐ (2) 15,001-25,000 บาท	☐ (3) 25,001-35,000 บาท
	☐ (4) 35,001-45,000 บาท	☐ (5) 45,001-55,000 บาท	☐ (6) 55,001-65,000 บาท
	☐ (7) 65,001-75,000 บาท	☐ (8) มากกว่า 75,000 บาท	
อาชีพ	☐ (1) ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	☐ (2) พนักงานเอกชน	☐ (3) นักเรียน/นักศึกษา
	☐ (4) รับจ้างทั่วไป	☐ (5) เกษตรกรรม	☐ (6) ประกอบธุรกิจ
	☐ (7) ไม่ได้ประกอบอาชีพ	☐ (8) อื่น ๆ (โปรดระบุ)	
การศึกษาในระดับสูงสุด			
☐ (1) ต่ำกว่าปริญญาตรี ☐ (2) ปริญญาตรี ☐ (3) ปริญญาโท ☐ (4) สูงกว่าปริญญาโท			
ท่านเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม เช่น เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมจังหวัด เจ้าหน้าที่ยุติธรรมชุมชน เป็นต้น ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนของท่านมากน้อยเพียงใด			
☐ (1) สัปดาห์ละครั้ง ☐ (2) เดือนละครั้ง ☐ (3) ปีละครั้ง ☐ (4) มากกว่า 1 ครั้ง/ปี ☐ (5) ไม่เคยพบ			

1.2 พื้นที่

☐ กรุงเทพมหานคร	☐ จังหวัดอื่นๆ (ระบุ).....
เขต.....	อำเภอ.....
แขวง.....	ตำบล.....
เขตสถานีตำรวจ.....	เขตสถานีตำรวจ.....
	อบต./ท.ตำบล/ท.เมือง/ท.นคร.....

1.3 ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย

- (1) เขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว
- (2) เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง
- (3) เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่น และประชากรอยู่อย่างแออัด
- (4) เขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมหรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่
- (5) เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม
- (6) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ส่วนที่ 2 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

2.1 ท่านมีความรู้สึกปลอดภัยมากน้อยเพียงใดในกรณีต่าง ๆ ต่อไปนี้

สถานการณ์	ความรู้สึกปลอดภัย				
	(5) มาก	(4) ค่อนข้าง มาก	(3) ปานกลาง	(2) ค่อนข้าง น้อย	(1) น้อย
ภาพรวมของความปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัย					
1. การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยในตอนกลางวัน					
2. การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยในตอนกลางคืน					
3. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน					
4. เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน					

2.2 ท่านมีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในระดับใด เมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัย

- (5) เชื่อมั่นมาก
- (4) เชื่อมั่นค่อนข้างมาก
- (3) เชื่อมั่นปานกลาง
- (2) เชื่อมั่นค่อนข้างน้อย
- (1) เชื่อมั่นน้อย
- (0) ไม่เชื่อมั่นเลย

2.3 ในภาพรวมท่านมีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในระดับใด เมื่ออยู่ในพื้นที่อื่นที่ไม่ใช่บริเวณที่พักอาศัย

- (5) เชื่อมั่นมาก
- (4) เชื่อมั่นค่อนข้างมาก
- (3) เชื่อมั่นปานกลาง
- (2) เชื่อมั่นค่อนข้างน้อย
- (1) เชื่อมั่นน้อย
- (0) ไม่เชื่อมั่นเลย

2.4 ในภาพรวมท่านมีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในระดับใด

- (5) เชื่อมั่นมาก
- (4) เชื่อมั่นค่อนข้างมาก
- (3) เชื่อมั่นปานกลาง
- (2) เชื่อมั่นค่อนข้างน้อย
- (1) เชื่อมั่นน้อย
- (0) ไม่เชื่อมั่นเลย

ส่วนที่ 3 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

3.1 ท่านมีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในลักษณะต่าง ๆ ต่อไปนี้ ระดับใด

มาตรการดำเนินงาน การป้องกันปัญหาอาชญากรรม	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่พบเห็น การ ดำเนินงาน
	(5) มาก	(4) ค่อนข้าง มาก	(3) ปาน กลาง	(2) ค่อนข้าง น้อย	(1) น้อย	(0) ไม่พอใจ เลย	
1. การลาดตระเวนตรวจตราป้องกันภัย อาชญากรรมในพื้นที่							
2. การตั้งด่านตรวจ จุดสกัด จุดตรวจค้น ในชุมชน							
3. การตรวจตราควบคุมแหล่งอบายมุข เช่น สถานบันเทิง สถานบริการ เพื่อ ไม่ให้เป็นแหล่งมั่วสุม							
4. ระบบเตือนภัยอาชญากรรมในพื้นที่ ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เสียงตามสายใน ชุมชนหรือไลน์ (Line) กลุ่มที่ใช้ร่วมกัน ในกลุ่มหมู่บ้าน/ชุมชน							
5. สื่อประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ และแนวทางการป้องกันอาชญากรรม ตลอดจนช่องทางในการรับแจ้งเหตุ							
6. การจัดการพื้นที่เพื่อลดความเสี่ยงใน การเกิดอาชญากรรม เช่น การจัดให้มี แสงสว่างในพื้นที่ล่อแหลม การดูแล พื้นที่รกร้าง การติดตั้ง CCTV							
7. การให้ความรู้ในการป้องกันการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม							
8. การส่งเสริมเครือข่ายภาครัฐและภาค ประชาชนในการร่วมมือกันป้องกัน อาชญากรรม เช่น เครือข่ายยุติธรรม ชุมชน อาสาสมัครคุมประพฤติ							
9. การมีช่องทางการติดต่อสื่อสารหรือ กิจกรรมร่วมกันระหว่างประชาชนกับ เจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อการให้คำปรึกษาด้าน การป้องกันอาชญากรรม							

มาตรการดำเนินงาน การป้องกันปัญหาอาชญากรรม	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่พบเห็น การ ดำเนินงาน
	(5) มาก	(4) ค่อนข้าง มาก	(3) ปาน กลาง	(2) ค่อนข้าง น้อย	(1) น้อย	(0) ไม่พอใจ เลย	
10. การเฝ้าระวังเด็กและดูแลช่วยเหลือ เด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง เช่น เด็ก และเยาวชนนอกระบบโรงเรียน อันธพาล วัยรุ่นมั่วสุม							
11. การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดเฉพาะราย ตามความเหมาะสม เพื่อสร้างความพร้อม ในการกลับคืนสู่สังคม และป้องกัน การกระทำผิดซ้ำของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น เรือนจำ หรือสถานพินิจฯ							
12. การดูแลผู้พ้นโทษ และช่วยเหลือ พัฒนาคุณภาพชีวิตในการกลับคืนสู่ สังคม เช่น การสอดส่องดูแล การส่งเสริม อาชีพ การรณรงค์ให้สังคมยอมรับ จากหน่วยงานของรัฐหรือชุมชน							
13. การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการป้องกัน ปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่							

3.2 ในภาพรวมท่านมีความพึงพอใจต่อการป้องกันอาชญากรรมของภาครัฐอยู่ในระดับใด

- (5) พอใจมาก (4) พอใจค่อนข้างมาก (3) พอใจปานกลาง
 (2) พอใจค่อนข้างน้อย (1) พอใจน้อย (0) ไม่พอใจเลย

ส่วนที่ 4 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

4.1 ในครัวเรือนของท่านมีสมาชิกที่อยู่อาศัยเกิน 6 เดือน จำนวนรวมทั้งสิ้น.....คน

(นับรวมผู้ตอบและสมาชิกทุกคน (ทุกช่วงอายุ) ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา)

ลำดับที่สมาชิก ในครัวเรือน	เพศ	อายุ	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (1 ม.ค. - 31 ธ.ค. 64)	หมายเหตุ (กรณีไม่ระบุ คำตอบ)
1 (ตัวผู้ตอบ)	() ชาย () หญิง () ทางเลือก		() เคย () ไม่เคย	
2	() ชาย () หญิง () ทางเลือก		() เคย () ไม่เคย	
3	() ชาย () หญิง () ทางเลือก		() เคย () ไม่เคย	
4	() ชาย () หญิง () ทางเลือก		() เคย () ไม่เคย	
5	() ชาย () หญิง () ทางเลือก		() เคย () ไม่เคย	
6	() ชาย () หญิง () ทางเลือก		() เคย () ไม่เคย	
7	() ชาย () หญิง () ทางเลือก		() เคย () ไม่เคย	
8	() ชาย () หญิง () ทางเลือก		() เคย () ไม่เคย	
9	() ชาย () หญิง () ทางเลือก		() เคย () ไม่เคย	
10	() ชาย () หญิง () ทางเลือก		() เคย () ไม่เคย	

4.2 การตอบคำถามข้อนี้ กรณีผู้ตอบแบบสอบถามเป็น ผู้ให้ข้อมูลแทนผู้ประสบเหตุหรือผู้ตกเป็นเหยื่อ

โปรดระบุความสัมพันธ์ ระหว่างผู้ตอบแบบสอบถามแทนผู้ตกเป็นเหยื่อ กับ เหยื่อ

ความสัมพันธ์	☐ (1) บิดา	☐ (2) มารดา	☐ (3) บุตร
	☐ (4) หลาน	☐ (5) พี่/น้อง	☐ (6) ลุง
	☐ (7) ป้า	☐ (8) น้ำ	☐ (9) อา
	☐ (10) ปู่/ตา	☐ (11) ย่า/ยาย	☐ (12) คู่สมรส
	☐ (13) บุพการีหรือผู้ปกครองในรูปแบบอื่น ๆ โปรดระบุ		

4.3 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ (ผู้ตกเป็นเหยื่อ)

เพศ	☐ (1) ชาย	☐ (2) หญิง	☐ (3) เพศทางเลือก
อายุ	☐ ต่ำกว่า 15 ปี	☐ 15 - 18 ปี	☐ 19 - 25 ปี
	☐ 26 - 35 ปี	☐ 36 - 45 ปี	☐ 46 - 55 ปี
	☐ 56 - 65 ปี	☐ 66 - 75 ปี	☐ มากกว่า 75 ปี

ขณะเกิดเหตุได้รับการศึกษาระดับชั้นใด

(1) ไม่เคยเข้ารับการศึกษ (2) การศึกษานอกระบบ (กศน.) (3) ประถมศึกษา (4)

มัธยมศึกษา

(5) ปวช. (6) ปวส. (7) ปริญญาตรี (8) ปริญญาโท (9) สูงกว่าปริญญาโท

(10) การศึกษาในรูปแบบอื่น โปรดระบุ

อาชีพ

รายได้ ต่ำกว่า 15,000 บาท 15,001-25,000 บาท 25,001-35,000 บาท

35,001-45,000 บาท 45,001-55,000 บาท 55,001-65,000 บาท

65,001-75,000 บาท มากกว่า 75,000 บาท

รหัสพื้นที่.....
แบบสอบถามลำดับที่.....
สมาชิกลำดับที่.....
เหตุลำดับที่.....

ข้อมูลผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

1. จากเหตุที่เกิดขึ้น เป็นเหตุให้เกิดการเสียชีวิต หรือได้รับบาดเจ็บหรือไม่

- (1) เสียชีวิต (2) บาดเจ็บสาหัส (3) บาดเจ็บไม่สาหัส
 (4) อันตรายต่อจิตใจ (5) ไม่บาดเจ็บ (6) ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจแต่อย่างใด

หมายเหตุ : 1. บาดเจ็บสาหัส หมายถึง กระดูกหัก บาดเจ็บอวัยวะภายใน แขนงหัก เสียโฉม พิการ
ทุพพลภาพ หรือ รักษาตัวเกิน 20 วัน
2. อันตรายต่อจิตใจ หมายถึง ได้รับอันตรายต่อจิตใจจนต้องเข้ารับการรักษาทางจิต

2. ขณะเกิดเหตุผู้ประสบเหตุหรือเหยื่อจำหน้าผู้ก่อเหตุหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุได้หรือไม่

- (1) จำได้ ระบุ

(2) จำไม่ได้

3. ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- (1) บิดา/มารดา (2) ผู้ปกครอง (3) สามี (4) ภรรยา (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น
 (6) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... (7) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง

หมายเหตุ : สามี/ภรรยา หมายรวมถึง คู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

4. มีความเสียหายต่อทรัพย์สินหรือไม่

- (1) มี (2) ไม่มี

5. ลักษณะความผิด

5.1 ความผิดต่อชีวิตร่างกาย

- (1) ฆ่า/พยายามฆ่า (2) ก่อการร้าย (3) วางเพลิง
 (4) วางระเบิด (5) อุบัติเหตุจรรยาจร (6) อุบัติเหตุอื่น ๆ
 (7) ชุมนุมต่อสู้ (8) ทะเลาะวิวาท (9) ความรุนแรงในครอบครัว
 (10) ทำแท้งผิดกฎหมาย (11) ช่มชู้คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย
 (12) ช่มชู้คุกคามให้ตกใจกลัว (13) ลักพาตัว
 (14) หน่วงเหนี่ยวกักขัง (15) เอาคนเป็นทาส
 (16) ความผิดต่อเสรีภาพ (17) ปลอมปนอาหาร (18) ปลอ่ยสารพิษ

5.2 ความผิดต่อทรัพย์สิน

☐ (1) ปล้น ทรัพย์ในที่สาธารณะ	☐ (2) ปล้น ทรัพย์ในพื้นที่ส่วนบุคคล
☐ (3) ปล้นชิงสินค้า	☐ (4) ปล้นชิงรถยนต์/รถจักรยานยนต์
☐ (5) ปล้นชิงโคกระบือหรือเครื่องมือเกษตร	☐ (6) วิ่งราวทรัพย์
☐ (7) ล้วงกระเป๋า	☐ (8) ลักทรัพย์สถานประกอบการ
☐ (9) ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สินในพาหนะ)	☐ (10) ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร
☐ (11) ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย	☐ (12) ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ
☐ (13) ช่มชู้ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็คเมล์ ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น	
☐ (14) กรรโชกทรัพย์ (ขู่เชื่อว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับการเอาทรัพย์สิน)	
☐ (15) ทำให้เสียทรัพย์สิน (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ)	
☐ (16) บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน	

5.3 ความผิดทางเพศ

☐ (1) ช่มชื่นโดยใช้กำลังบังคับ	☐ (2) ช่มชื่นขณะมีเมมา	☐ (3) ถูกรุมโทรม	☐ (4) ทารุณทางเพศ
☐ (5) กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว)	☐ (6) พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง		
☐ (7) พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน)	☐ (8) สะกดรอย/ลอบติดตาม		

5.4 ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

☐ (1) แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว	☐ (2) ถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม	☐ (3) แชร้ลูกโซ่
☐ (4) หลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศ		
☐ (5) หลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย		
☐ (6) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ		
☐ (7) หลอกขายสินค้าปลอม		
☐ (8) หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา		
☐ (9) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น ๆ		

5.5 ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

☐ (1) ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เช่น ถูกเข้าถึงโดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหาย
เผยแพร่ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ
☐ (2) ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์
☐ (3) ถูกล่วงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปเปิดเผย
☐ (4) ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์

5.6 ความผิดรูปแบบอื่น

- (1) ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- (2) ถูกเรียกรับสินบนโดยภาคธุรกิจ
- (3) ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ
- (4) ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคดีอาญา (แพะรับบาป)
- (5) ถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น
- (6) ได้รับความอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พิกอาศัย
- (7) ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว
- (8) ถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย

6. การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่

- 1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- 2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- 3) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัดศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์อื่นๆ
โปรดระบุ

ไม่มีมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ไม่เกิดความเสียหาย
- เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
- เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
- ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
- มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
- ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
- เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
- เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง

- สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
- ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
- ไม่สะดวก ไม่มีเวลาเจอกับเจ้าหน้าที่
- ขาดพยานหลักฐาน
- คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
- มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
- ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
- ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
- อื่นๆ (ระบุ)

7. (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่าน
 มากน้อยเพียงใด

☐ (5) พอใจมาก	☐ (4) พอใจค่อนข้างมาก	☐ (3) พอใจปานกลาง
☐ (2) พอใจค่อนข้างน้อย	☐ (1) พอใจน้อย	☐ (0) ไม่พอใจเลย

โปรดระบุเหตุผล.....

ผนวก ข

แบบสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยวิธีการรายงานตนเอง

(Self-report Delinquency Survey)

แบบสำรวจข้อมูล

คำชี้แจง

การสอบถามครั้งนี้ เป็นการสอบถามเกี่ยวกับตัวคุณ ครอบครัว เพื่อน และชุมชนที่อยู่อาศัยของคุณ เพื่อรับรู้ถึง การความเป็นอยู่และการใช้ชีวิตของคุณ และสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำของคุณใน ช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา

คุณสามารถตอบคำถามตามความสมัครใจ หากมีคำถามข้อใดที่ไม่ต้องการตอบ คุณสามารถเว้นไว้ หรือไม่ตอบ คำถามข้อนั้นได้ และไม่มีใครบังคับให้คุณตอบ รวมทั้งทุกคำตอบของคุณจะเป็นความลับ จะไม่มีการเปิดเผยให้ คนอื่นรับรู้ว่าคุณตอบอะไร

การสอบถามครั้งนี้ไม่ใช้การทดสอบ จึงไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด ขอให้คุณตอบในสิ่งที่ตรงกับความจริงที่เกิดขึ้น หรือที่คุณรู้สึกอย่างตรงไปตรงมา และข้อมูลการจากสำรวจของผู้ตอบทุกคนจะถูกนำเสนอแบบรวมกัน ไม่มีการเปิดเผยว่าใครตอบอะไร

ขอบคุณสำหรับการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการสำรวจครั้งนี้

สำนักงานกิจการยุติธรรม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวเอง

1.1 เพศ 1) ชาย 2) หญิง 3) ไม่ต้องการระบุ

1.2 คุณอายุเท่าไร.....ปี

1.3 คุณเรียนอยู่ระดับใด.....

1.4 คุณอาศัยอยู่กับใคร

- 1) พ่อและแม่ (หรือพ่อเลี้ยงและแม่เลี้ยง)
- 2) พ่อหรือแม่ (คนใดคนหนึ่ง)
- 3) ญาติ คือ.....
- 4) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

1.5 ครอบครัวของคุณมีฐานะแบบไหน หากเทียบกับครอบครัวทั่วไปในชุมชนที่อยู่อาศัย

- 1) ยากจนมาก/ แย่กว่าครอบครัวทั่วไปมาก
- 2) ค่อนข้างยากจน/ แย่กว่าครอบครัวทั่วไป
- 3) ปานกลาง/ เหมือนครอบครัวทั่วไป
- 4) ค่อนข้างร่ำรวย/ ดีกว่าครอบครัวทั่วไป
- 5) ร่ำรวย/ ดีกว่าครอบครัวทั่วไปมาก

1.6 คุณมีเงินสำหรับใช้จ่ายส่วนตัวมากแค่ไหน หากเทียบกับคนอื่นในวัยเดียวกันในโรงเรียนหรือชุมชนที่อยู่อาศัย

- 1) น้อย/ แย่กว่าเพื่อนคนอื่นมาก
- 2) ค่อนข้างน้อย/ น้อยกว่าเพื่อนคนอื่น
- 3) ปานกลาง/ เหมือนเพื่อนคนอื่น
- 4) ค่อนข้างมาก/ ดีกว่าเพื่อนคนอื่น
- 5) มาก/ ดีกว่าเพื่อนคนอื่นมาก

1.7 คุณเกิดที่อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

1.8 ปัจจุบันอาศัยอยู่ในอำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

1.9 จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 ในปัจจุบัน คุณได้รับผลกระทบหรือเกิดปัญหาในการดำเนินชีวิตอย่างไรบ้าง

- 1) ไม่มีปัญหา / ไม่ได้รับผลกระทบเลย
- 2) มีปัญหา/ ได้รับผลกระทบด้านสุขภาพกาย เช่น ติดเชื้อโควิด หรือมีความเสี่ยงในการสัมผัสผู้ติดเชื้อในครอบครัวหรือบุคคลใกล้ชิด
- 3) มีปัญหา/ ได้รับผลกระทบด้านจิตใจ เช่น เกิดความเครียด ความกังวล
- 4) มีปัญหา/ ได้รับผลกระทบด้านการเรียน เช่น เรียนไม่รู้เรื่อง หรือผลการเรียนแย่งลง
- 5) มีปัญหา/ ได้รับผลกระทบด้านเศรษฐกิจ เช่น ครอบครัวมีรายได้ที่น้อยลง หรือมีรายจ่ายที่มากขึ้น
- 6) อื่นๆ (โปรดระบุ)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของตัวเอง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงกับสิ่งที่คุณเป็นมากที่สุด

	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
2.1 ฉันไม่ได้สนใจปัญหาของคนอื่นสักเท่าไร	☐	☐	☐	☐
2.2 ฉันไม่ได้เสียใจมากเท่าไร เมื่อมีใครที่รู้จักเสียชีวิต	☐	☐	☐	☐
2.3 ฉันเห็นว่า การทำผิดพลาดเป็นเรื่องน่าอาย	☐	☐	☐	☐
2.4 ฉันไม่ชอบอยู่ในกรอบหรือกฎที่คนอื่นตั้งให้	☐	☐	☐	☐
2.5 ฉันพร้อมจะทำทุกอย่างตามที่ต้องการ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ผิดระเบียบ หรือผิดกฎหมาย	☐	☐	☐	☐
2.6 ฉันเห็นว่า การมีจริยธรรมสำคัญกว่าความสำเร็จของตัวเอง	☐	☐	☐	☐
2.7 ฉันชอบทำอะไรตามความรู้สึกของตนเอง โดยไม่สนใจ ผลที่จะเกิดขึ้น	☐	☐	☐	☐
2.8 ฉันเห็นว่า การทำเรื่องที่เสี่ยงอันตรายเป็นความท้าทายของฉัน	☐	☐	☐	☐
2.9 ฉันใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล	☐	☐	☐	☐
2.10 ฉันสามารถโกหกได้ เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ	☐	☐	☐	☐
2.11 ฉันใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา	☐	☐	☐	☐
2.12 ฉันทำลายข้าวของเพื่อระบายอารมณ์หงุดหงิด	☐	☐	☐	☐
2.13 ฉันต้องการให้คนอื่นสนใจปัญหาของฉัน	☐	☐	☐	☐
2.14 ฉันรู้สึกว่าตัวเองสำคัญหรือพิเศษกว่าคนอื่น	☐	☐	☐	☐
2.15 ฉันควรเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับจากผู้อื่น	☐	☐	☐	☐

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว

คำชี้แจง คำถามในส่วนนี้เป็นการสอบถามเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในครอบครัวของคุณ โดยการถามถึงพ่อแม่ในที่นี้
หมายความรวมถึงพ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง และผู้ปกครองในลักษณะอื่นที่ดูแลคุณในปัจจุบันด้วย

3.1 คุณสนิทสนม หรือใช้ชีวิตประจำวันร่วมกับใครในครอบครัวมากที่สุด

- 1) พ่อแม่ (หรือพ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง และผู้ปกครองในลักษณะอื่นที่ดูแลคุณในปัจจุบัน)
- 2) พี่ หรือ น้อง
- 3)ญาติ หรือคนอื่น ๆ ในครอบครัว
- 4) ไม่มี/ ไม่สนิทกับใครเลย

3.2 สิ่งที่เกิดขึ้นในครอบครัวของคุณในลักษณะต่อไปนี้ มีมากน้อยเพียงใด

	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
(1) ฉันสามารถบอกความคิดในเรื่องต่าง ๆ ให้พ่อแม่หรือคนอื่น คนในครอบครัวรับรู้	☐	☐	☐	☐
(2) ฉันรับประทานอาหารร่วมกับพ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัว	☐	☐	☐	☐
(3) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัวให้คำแนะนำเรื่องต่าง ๆ แก่ ฉัน	☐	☐	☐	☐
(4) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัวให้กำลังใจแก่ฉันในการทำสิ่ง ต่าง ๆ	☐	☐	☐	☐
(5) ฉันไม่ต้องการทำให้พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัว ผิดหวัง หรือเสียใจ	☐	☐	☐	☐
(6) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัว ทราบว่าฉันออกจากบ้านไป ที่ไหน หรือไปทำอะไร	☐	☐	☐	☐
(7) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัว ทราบว่าฉันออกจากบ้านไป กับใคร	☐	☐	☐	☐
(8) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัว กำหนดเวลาให้ฉันกลับบ้าน	☐	☐	☐	☐
(9) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัว ตรวจสอบให้ฉันทำการบ้าน	☐	☐	☐	☐
(10) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัวตรวจสอบผลการเรียนของ ฉัน	☐	☐	☐	☐
(11) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัว ตรวจสอบว่าฉันใช้เงินซื้อ อะไร	☐	☐	☐	☐

	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
(12) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัว จะตรวจสอบเวลาที่ฉันใช้อินเตอร์เน็ต	☐	☐	☐	☐
(13) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัว รู้จักชื่อเพื่อนสนิทของฉัน	☐	☐	☐	☐
(14) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัว รู้ว่าฉันเป็นสมาชิกกลุ่มกิจกรรม/องค์กรอะไรบ้าง	☐	☐	☐	☐
(15) พ่อแม่หรือคนอื่นในครอบครัว รู้ว่าฉันมีปัญหา หรือความเดือดร้อนอะไร	☐	☐	☐	☐

3.3 คุณเคยเจอเหตุการณ์รุนแรงหรือความสูญเสียในครอบครัวลักษณะต่อไปนี้หรือไม่

	ไม่เคย	เคย
(1) คนในครอบครัวเสียชีวิต	☐	☐
(2) คนในครอบครัวเจ็บป่วยสาหัส	☐	☐
(3) การทำร้ายร่างกาย หรือการทะเลาะวิวาทรุนแรงในครอบครัว	☐	☐
(4) พ่อแม่หย่าร้างหรือแยกทางกัน	☐	☐
(5) คนในครอบครัวติดเหล้า หรือติดยาเสพติด หรือติดคุก	☐	☐

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนหรือโรงเรียน

4.1 คุณเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้เกี่ยวกับการเรียนหรือโรงเรียนของคุณ มากน้อยเพียงใด

	เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
	อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	อย่างยิ่ง
(1) ฉันอยากไปโรงเรียนทุกเช้า	☐	☐	☐	☐
(2) ฉันมีความสุขในการเรียนในห้องเรียน	☐	☐	☐	☐
(3) ฉันสนุกกับการทำกิจกรรมที่โรงเรียน	☐	☐	☐	☐
(4) ฉันคงคิดถึงโรงเรียนนี้ หากต้องย้ายโรงเรียน	☐	☐	☐	☐
(5) ฉันมีความภูมิใจที่ได้เรียนที่โรงเรียนนี้	☐	☐	☐	☐
(6) มีความขัดแย้งจนทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้งในโรงเรียน	☐	☐	☐	☐
(7) มีการขโมยของบ่อยครั้งในโรงเรียน	☐	☐	☐	☐
(8) มีการทำลายทรัพย์สินในโรงเรียนให้เสียหายบ่อยครั้ง	☐	☐	☐	☐
(9) มีการใช้ยาเสพติดอย่างมากในโรงเรียน	☐	☐	☐	☐
(10) มีการกลั่นแกล้งกันบ่อยครั้งในโรงเรียน	☐	☐	☐	☐

4.2 ผลการเรียนของคุณเป็นอย่างไร เมื่อเทียบกับนักเรียนคนอื่น

- 1) ผลการเรียนดีเด่น หรือดีที่สุดในระดับชั้นเรียน
- 2) ผลการเรียนดี หรือ ดีกว่าเพื่อนทั่วไปในระดับชั้นเรียน
- 3) ผลการเรียนปานกลาง หรือ ไม่แตกต่างจากเพื่อนทั่วไปในระดับชั้นเรียน
- 4) ผลการเรียนพอใช้ หรือ แย่กว่าเพื่อนทั่วไปในระดับชั้นเรียน
- 5) ผลการเรียนต้องปรับปรุง หรือ อาจอยู่ในกลุ่มที่แย่ที่สุดในระดับชั้นเรียน

4.3 คุณเคยสอบตกหรือไม่

- 1) ไม่เคย
- 2) เคย

4.4 คุณเคยเรียนซ้ำชั้นหรือไม่

- 1) ไม่เคย
- 2) เคย

4.5 ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา คุณเคยขาดเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่

- 1) ไม่เคย
- 2) เคย

4.6 ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา คุณเคยถูกลงโทษจากการขาดเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่

1) ไม่เคย

2) เคย

4.7 ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา คุณเคยขัดคำสั่งของคุณครูหรือไม่

1) ไม่เคย

2) เคย

4.8 ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา คุณเคยถูกลงโทษจากการขัดคำสั่งของคุณครูหรือไม่

1) ไม่เคย

2) เคย

ส่วนที่ 5 สิ่งที่ทำในเวลาว่างและกลุ่มเพื่อน

5.1 ปกติแล้วคุณใช้เวลาว่างอยู่กับใคร

- 1) อยู่คนเดียว
- 2) อยู่กับครอบครัว
- 3) อยู่กับเพื่อนสนิท 1 คน
- 4) อยู่กับเพื่อนสนิท 2-3 คน
- 5) อยู่กับเพื่อนกลุ่มใหญ่

5.2 คุณใช้เวลาว่างทำสิ่งต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด

(ขอให้ตอบตามความเป็นจริง โดยผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลในส่วนนี้จะถูกเก็บเป็นความลับ)

	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
(1) ไปร้านกาแฟ หรือร้านเบเกอรี่	☐	☐	☐	☐
(2) ไปร้านเหล้า หรือสถานบันเทิง	☐	☐	☐	☐
(3) ทำการบ้าน หรือเรียนพิเศษ	☐	☐	☐	☐
(4) เล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย	☐	☐	☐	☐
(5) เดินซื้อของ หรือเดินเล่นในที่สาธารณะทั่วไป	☐	☐	☐	☐
(6) รวมกลุ่มพูดคุยหรือทำกิจกรรมที่อาจส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน	☐	☐	☐	☐
(7) ตี๋มเครื่องตี๋มแอลกอฮอล์ หรือใช้ยาเสพติด	☐	☐	☐	☐
(8) เล่นอินเทอร์เน็ต หรือเล่นเกมออนไลน์	☐	☐	☐	☐

5.3 คุณมีกลุ่มเพื่อนที่ชอบทำกิจกรรมหรือสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันหรือไม่

- 1) ไม่มี
- 2) มี

5.4 หากกลุ่มเพื่อนของคุณ หรือเพื่อนในกลุ่ม ชวนคุณให้ทำสิ่งที่เสี่ยงอันตราย คุณจะทำหรือไม่

- 1) ไม่ทำ
- 2) ทำ

5.5 หากกลุ่มเพื่อนของคุณ หรือเพื่อนในกลุ่ม ชวนคุณให้ทำสิ่งที่สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นหรือผิดกฎหมาย คุณจะทำหรือไม่

- 1) ไม่ทำ
- 2) ทำ

5.6 คุณเคยถูกเพื่อนของคุณชักชวนให้ทำสิ่งทีสร้างควมเดือดร้อนให้คนอื่นหรือผิดกฎหมายหรือไม่

1) ไม่เคย

2) เคย

5.7 บางครั้งวัยรุ่นมักทำบางสิ่งทีอาจผิดกฎหมาย คุณเคยรับทราบว่เพื่อนในกลุ่มของคุณเคยทำสิ่งต่อไปนี้หรือไม่

(คำถามเกี่ยวกับเพื่อนในที่นี้ หมายถึงเพื่อนสนิท หรือคนที่รู้จักสนิทสนม มีการติดต่อกันในลักษณะต่าง ๆ และขอให้ตอบตามความเป็นจริง โดยผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลในส่วนนี้จะถูกเก็บเป็นความลับ)

	ไม่มี	มี
(1) ชื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	☐	☐
(2) ดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน	☐	☐
(3) ซึ่มอเตอร์ไซด์ หรือขับรถยนต์หลังจากดื่มแอลกอฮอล์	☐	☐
(4) เสพยาเสพติด	☐	☐
(5) ขายยาเสพติด	☐	☐
(6) ทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	☐	☐
(7) รวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น	☐	☐
(8) แอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม	☐	☐
(9) จับต้อร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม	☐	☐
(10) บังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ	☐	☐
(11) หยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว	☐	☐
(12) ขโมยของจากร้านค้า	☐	☐
(13) ขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น	☐	☐
(14) หลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น	☐	☐
(15) ช่มชู่คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ	☐	☐
(16) ขโมยสิ่งของของผู้อื่นจากในรถยนต์ หรือสถานที่ต่าง ๆ	☐	☐
(17) ขโมยจักรยาน /มอเตอร์ไซด์/ รถยนต์	☐	☐
(18) ทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กิรติรถยนต์ ฟนสีอาคารหรือกำแพงโดยไม่ได้รับอนุญาต	☐	☐
(19) ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน	☐	☐
(20) ดัดแปลงรถมอเตอร์ไซด์ให้เสียงดัง	☐	☐
(21) แข่งมอเตอร์ไซด์บนถนนสาธารณะ	☐	☐
(22) พกมิดไว้ติดตัว	☐	☐
(23) ประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง	☐	☐
(24) พกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว	☐	☐
(25) ชื้อห่วยใต้ดิน	☐	☐

	ไม่มี	มี
(26) เล่นการพนัน เช่น การเล่นไพ่	☐	☐
(27) เล่นพนันออนไลน์ เช่น การพนันบอลออนไลน์ การเข้าเวปพนันออนไลน์	☐	☐
(28) โปศข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหายให้คนอื่น	☐	☐
(29) แยกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น	☐	☐
(30) ช้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์	☐	☐

ส่วนที่ 6 ข้อมูลเกี่ยวกับบริเวณที่อยู่อาศัยและชุมชน

6.1 คุณมีความใกล้ชิดกับเพื่อนบ้านมากน้อยเพียงใด

- 1) ฉันไม่รู้จักเพื่อนบ้านเลย
- 2) ฉันไม่รู้จักเพื่อนบ้าน แต่เพื่อนบ้านรู้จักฉัน
- 3) ฉันรู้จักเพื่อนบ้าน แต่เพื่อนบ้านไม่รู้จักฉัน
- 4) ฉันรู้จักกับเพื่อนบ้านเป็นอย่างดี
- 5) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

6.2 คุณเข้าร่วมกลุ่มหรือร่วมทำกิจกรรมของชุมชนในบริเวณที่พักอาศัยมากน้อยเพียงใด

- 1) ไม่เคยเลย
- 2) เป็นบางครั้ง
- 4) เป็นประจำ

6.3 ในบริเวณละแวกบ้าน หรือที่พักของคุณมีลักษณะต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด

(ขอให้ตอบตามความเป็นจริง โดยผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลในส่วนนี้จะถูกเก็บเป็นความลับ)

	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
(1) คนในชุมชน หรือในละแวกบ้านมีการทำกิจกรรมร่วมกัน	☐	☐	☐	☐
(2) คนในชุมชน หรือในละแวกบ้านมีการช่วยเหลือกันและกัน	☐	☐	☐	☐
(3) มีการเสพยาเสพติด	☐	☐	☐	☐
(4) มีการซื้อขายยาเสพติด	☐	☐	☐	☐
(5) มีการทะเลาะวิวาท หรือทำร้ายร่างกายกัน	☐	☐	☐	☐
(6) มีการข่มขู่กันด้วยอาวุธ หรือทำร้ายกันด้วยอาวุธ	☐	☐	☐	☐
(7) มีการขโมยเงินหรือสิ่งของ	☐	☐	☐	☐
(8) มีการทำลายทรัพย์สินสาธารณะ	☐	☐	☐	☐
(9) มีการรวมกลุ่มและสร้างความเดือดร้อนรบกวนคนในชุมชน	☐	☐	☐	☐
(10) มีการลักลอบเล่นการพนัน	☐	☐	☐	☐

ส่วนที่ 7 พฤติกรรมและการกระทำของตนเอง

7.1 คุณเคยมีพฤติกรรมหรือทำสิ่งต่อไปนี้หรือไม่

(ขอให้ตอบตามความเป็นจริง โดยผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลในส่วนนี้จะถูกเก็บเป็นความลับ)

	ไม่เคย	เคย
(1) ฉันเคยซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	☐	☐
(2) ฉันเคยดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน หรือในสถานที่ที่มีข้อห้าม	☐	☐
(3) ฉันเคยขี่มอเตอร์ไซด์ หรือขับรถยนต์ หลังจากดื่มแอลกอฮอล์	☐	☐
(4) ฉันเสพยาเสพติด	☐	☐
(5) ฉันขายยาเสพติด	☐	☐
(6) ฉันเคยทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ	☐	☐
(7) ฉันเคยรวมกลุ่มกันทะเลาะวิวาทกับกลุ่มคน (แก๊งค์) หรือนักเรียนในสถาบันอื่น	☐	☐
(8) ฉันเคยแอบดูหรือถ่ายภาพเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม	☐	☐
(9) ฉันเคยจับต้องร่างกายผู้อื่น (โดยเฉพาะเพศตรงข้าม) โดยไม่ได้รับความยินยอม	☐	☐
(10) ฉันเคยบังคับผู้อื่นให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยไม่เต็มใจ	☐	☐
(11) ฉันเคยหยิบฉวยเงินหรือของมีค่าจากคนในครอบครัว	☐	☐
(12) ฉันเคยขโมยของจากร้านค้า	☐	☐
(13) ฉันเคยขโมยทรัพย์สินหรือของมีค่าจากผู้อื่น	☐	☐
(14) ฉันเคยหลอกเอาเงินหรือสิ่งของจากผู้อื่น	☐	☐
(15) ฉันเคยข่มขู่คนอื่น เพื่อเอาเงินหรือสิ่งของ	☐	☐
(16) ฉันเคยขโมยสิ่งของในรถยนต์หรือสถานที่ต่าง ๆ	☐	☐
(17) ฉันเคยขโมยจักรยาน /มอเตอร์ไซด์/ รถยนต์	☐	☐
(18) ฉันเคยทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น กรีดรถยนต์ ฟ่นสื่ออาคารหรือกำแพง โดยไม่ได้รับอนุญาต	☐	☐
(19) ฉันเคยส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน	☐	☐
(20) ฉันเคยดัดแปลงรถมอเตอร์ไซด์ให้เสียงดัง	☐	☐
(21) ฉันเคยแข่งมอเตอร์ไซด์บนถนนสาธารณะ	☐	☐
(22) ฉันเคยพกมีดไว้ติดตัว	☐	☐
(23) ฉันเคยประดิษฐ์ปืนหรือสิ่งเทียมอาวุธเอง	☐	☐
(24) ฉันเคยพกปืนที่ประดิษฐ์เองไว้ติดตัว	☐	☐
(25) ฉันเคยซื้อหวยใต้ดิน	☐	☐
(26) ฉันเคยเล่นการพนัน เช่น เล่นไพ่	☐	☐
(27) ฉันเคยเล่นพนันออนไลน์	☐	☐

	ไม่มี	มี
(28) ฉันเคยโพสข้อความที่เป็นเท็จ หรือสร้างความเสียหายให้คนอื่น	☐	☐
(29) ฉันเคยแฮกข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือระบบอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น	☐	☐
(30) ฉันเคยซื้อ หรือขายสินค้าที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือละเมิดลิขสิทธิ์	☐	☐

ส่วนที่ 8 รายละเอียดของพฤติกรรมและสิ่งที่ทำในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมาของตนเอง

ขอให้นำคำตอบในส่วนตัวที่ 7 เฉพาะข้อที่ตอบว่าเคย มีพฤติกรรมหรือกระทำสิ่งต่างๆ ดังกล่าวในแต่ละข้อ มาเป็นข้อมูลในการตอบแบบสำรวจในส่วนตัวที่ 8

(ขอให้ตอบตามความเป็นจริง โดยผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลในส่วนนี้จะถูกเก็บเป็นความลับ)

8.1 คุณมีพฤติกรรมหรือทำสิ่งดังกล่าวครั้งแรก ตอนอายุเท่าไร..... ปี

8.2 ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา คุณเคยมีพฤติกรรมหรือทำสิ่งดังกล่าวหรือไม่

ไม่เคย ไม่ต้องตอบข้อ 8.3-8.6 สำหรับการกระทำนี้อีก

เคย

8.3 ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา คุณเคยมีพฤติกรรมหรือทำสิ่งดังกล่าวบ่อยเพียงใด

เป็นประจำ

บางครั้ง

นาน ๆ ที่

8.4 ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา คุณมีพฤติกรรมหรือทำสิ่งดังกล่าวร่วมกับผู้อื่นหรือไม่

ไม่ใช่ (ทำคนเดียว)

ใช่

8.5 ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา มีใครทราบหรือไม่ว่าคุณมีพฤติกรรมหรือทำสิ่งดังกล่าว

ไม่มี

มี

8.6 ในช่วงเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา คุณเคยถูกตักเตือน หรือลงโทษ หรือถูกดำเนินการในลักษณะอื่นใด จากการมีพฤติกรรมหรือทำสิ่งดังกล่าวหรือไม่

ไม่เคยถูกลงโทษ

เคยถูกลงโทษ คือ.....

- ขอขอบคุณสำหรับการให้ข้อมูล -

ผนวก ค

รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมวิพากษ์

ผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564

รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมวิพากษ์ผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564

วันศุกร์ที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2564 เวลา 09.30–12.30 น.

ผ่านการประชุมออนไลน์ด้วยโปรแกรม Zoom Meeting

ที่	ชื่อ	ตำแหน่ง	หน่วยงาน	ติดต่อ
1	พ.ต.อ.หญิง กษิรานิชฐ์ เดชิตวรสเศรษฐ์	รองผู้บังคับการ กองแผนงานอาชญากรรม	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ	099-734-7536
2	พ.ต.อ.คลัง เสถียรธนะเศรษฐ์	รองผู้บังคับการ	กองวิจัย สำนักงาน ยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ	085-904-7685
3	พ.ต.อ.สุทธิสุนทร ชัยขวัญ	ผู้กำกับการกลุ่มงานวิจัย และประเมินผล 1	กองวิจัย สำนักงาน ยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ	089-814-1111
4	พ.ต.อ.กริชนันท์ อินชุ	ผกก.ฝอ.ต.บก.อก.ภ.1	ตำรวจภูธรภาค 1	089-668-5828
5	พ.ต.ท.หญิง ญัฐการ วิจิตรธนะสกุล	สว.ฝอ.5 บก.อก.ภ.2	ตำรวจภูธรภาค 2	0895359965
6	พ.ต.ท.อภิชาติ บุญเกิด	สารวัตร ฝอ.2 ภ.จว. สระแก้ว	ตำรวจภูธรจังหวัดสระแก้ว	0979632953
7	พ.ต.ต.พิพัฒน์ การันย์วัฒนะ	สว.ฝอ.ภ.จว.สระแก้ว	ตำรวจภูธรจังหวัดสระแก้ว	0850834466
8	พ.ต.ท.เดชฤทธิ์รัชยศ คหชนม์	รองผกก.ฝอ.3 บก.บ.ชน.	กองบัญชาการตำรวจนครบาล	063-591-5951
9	ส.ต.ต.ธีระพงษ์ ภูพวก	ผบ.หมู่ กองร้อยที่ 3 กก. อารักขา 1 บก.อคฝ.รักษา	กองบัญชาการตำรวจนครบาล	090-256-8877
10	นางสาวอนุชรา แก้วงาม	นักวิเคราะห์นโยบายและ แผนชำนาญการ	สำนักงาน ป.ป.ส.	02-247-0901 – 19 ต่อ 25026
11	นายณพชัย ปัทมกุลชัย	นักวิเคราะห์นโยบายและ แผนชำนาญการ	สำนักงาน ป.ป.ส.	095-124-4566
12	นางสาวปฐมพร ชื่นใจชน	นักวิเคราะห์นโยบายและ แผนปฏิบัติการ	สำนักงาน ป.ป.ส.	
13	นางสาวจิรกานต์ ดาวฤกษ์	นักวิเคราะห์นโยบายและ แผนชำนาญการ	สำนักงาน ป.ป.ส.	088-563-8446
14	นางทวีภรณ์ ยะนิล	พนักงานคุมประพฤติ ปฏิบัติการ	กองอำนวยการบังคับใช้ กฎหมายเพื่อการคุมประพฤติ กรมคุมประพฤติ	083-058-0090
15	นางสาวนันท์นที คำสวน		กรมคุมประพฤติ	061-296-1993
16	นายสุชัชจันท์ พัฒพอนันต์สุย		กรมคุมประพฤติ	095-932-9703
17	นางสาวดารณี เกิดพิพัฒน์	พนักงานคุมประพฤติ ชำนาญการ	สถาบันวิจัยและพัฒนา กรมคุมประพฤติ	084-665-9620

ที่	ชื่อ	ตำแหน่ง	หน่วยงาน	ติดต่อ
18	นายสนธยา ว่องไว	นักจัดการงานทั่วไป ปฏิบัติการ	กรมราชทัณฑ์	0822545567
19	นางสาวทัศนาวลัย กุสุโมทย์	ผู้อำนวยการกองพัฒนา ระบบการบังคับคดีและ ประเมินราคาทรัพย์สิน	กรมบังคับคดี	0819003694
20	นางสาวสุดารัตน์ สุวรรณานนท์	หัวหน้าฝ่ายบริหารและ เผยแพร่องค์ความรู้	สถาบันเพื่อการยุติธรรม แห่งประเทศไทย	081-731-4802
21	นางสาวศุภาพิชญ์ มณีนาค	เจ้าหน้าที่ประสานงาน โครงการ	สถาบันเพื่อการยุติธรรม แห่งประเทศไทย	087-514-5969
22	นางพรทิพย์ วงศ์ชู	นักวิชาการยุติธรรม ชำนาญการพิเศษ	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ	081-709-1193
23	นายเจริญ โปะชะโน	นิติกร	กองพิทักษ์สิทธิและเสรีภาพ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ	099-582-9376
24	นายสมเกียรติ เพชรประดับ		กรมสอบสวนคดีพิเศษ	086-101-9090
25	นางสาวศุภกานดา สุขศรีวงษ์	นักวิชาการยุติธรรม ชำนาญการ	สำนักงานกิจการยุติธรรม	
26	นางสาวชนัดดา หนูชู	นักวิชาการยุติธรรม	สำนักงานกิจการยุติธรรม	
27	นางสาวพิชญภา ศรีบัว	นักวิชาการยุติธรรม ปฏิบัติการ	สำนักงานกิจการยุติธรรม	
28	นายณัฐวุฒิ อังกรทิพากร	นักวิชาการยุติธรรม ปฏิบัติการ	สำนักงานกิจการยุติธรรม	
29	นางสาวนิรมล รักสถาน	นักวิเคราะห์นโยบายและ แผนปฏิบัติการ	สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษา	081-88-29862
30	นางสุขเกษม เทพลีสิทธิ์	นักวิชาการศึกษาชำนาญ การพิเศษ	ศูนย์เฉพาะกิจคุ้มครองและ ช่วยเหลือเด็กนักเรียน สพฐ.	02-2885751
31	นางสาวณานิกา กู๊ดวิน	เจ้าหน้าที่	ศูนย์เฉพาะกิจคุ้มครองและ ช่วยเหลือเด็กนักเรียน สพฐ.	0909654074
32	นายกฤตพัศ นาสาร	เจ้าหน้าที่ด้านกฎหมาย	สำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา	0614745245
33	นางมลลี คงสกุล	นักวิชาการสถิติชำนาญ การ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ	02-142-1276
34	นายปรัชญา เม่งช่วย	เจ้าพนักงานปกครอง ชำนาญการ	กรมการปกครอง	063-903-2191
35	นายสุธีร์ มั่งมี	ผู้อำนวยการศูนย์ สารสนเทศ	กรมการพัฒนาชุมชน	0814955526

ที่	ชื่อ	ตำแหน่ง	หน่วยงาน	ติดต่อ
36	นางสาวจันทร์เพ็ญ พึ่งเฮง	นักวิเคราะห์นโยบายและ แผนชำนาญการ	กรมส่งเสริมการปกครอง ท้องถิ่น	0814235483
37	พ.ต.ต.วิจิต อาซากิจ	อจ. (สบ ๒) กค.ต ศ.รร.นรต.	คณะตำรวจศาสตร์โรงเรียน นายร้อยตำรวจ	086-555-6553
38	ผศ.ดร.ประพิน นุชเปี่ยม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	คณะนิติศาสตร์ สถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	064-931-6554
39	อ.ดร.กานต์วี วิชัยปะ	อาจารย์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	085-107-4943
40	อ.ดร.รุ่งฉาย เย็นสบาย	อาจารย์	คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	062-550-0565

ผนวก ค
หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัย

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยของข้อเสนอการวิจัย
เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยและไบนินยอม

หมายเลขข้อเสนอการวิจัย SWUEC- 102/2565E

ข้อเสนอการวิจัยนี้และเอกสารประกอบของข้อเสนอการวิจัยตามรายการแสดงด้านล่าง ได้รับการพิจารณาจาก คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแล้ว คณะกรรมการฯ มีความเห็นว่าข้อเสนอการวิจัยที่จะดำเนินการมีความสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากล ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและ ข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามข้อเสนอการวิจัยนี้ได้

- ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง: การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2564
- ชื่อผู้วิจัยหลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชญาณ์ นักพ็อน
- สังกัด: คณะสังคมศาสตร์
- เอกสารที่รับรอง:
1. แบบเสนอโครงการวิจัย
 2. โครงการวิจัย
 3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย
 4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย

เอกสารที่พิจารณาทบทวน

1. แบบเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 3 พ.ศ. 2565
2. โครงร่างการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 3 พ.ศ. 2565
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 3 พ.ศ. 2565
4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 3 พ.ศ. 2565

(ลงชื่อ).....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หันตแพทย์หญิงณปภา เอี่ยมจิตรกุล)

กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

(ลงชื่อ).....

(แพทย์หญิงสุรีพร ภักธสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/E-102/2565

วันที่ให้การรับรอง : 03/05/2565

วันหมดอายุใบรับรอง : 03/05/2566